مرکز القائمیة اصفهان للبحوث والتحریات الکمبیوتریة

www.Ghaemiyeh.com
www.Ghaemiyeh.org
www.Ghaemiyeh.net
www.Ghaemiyeh.ir

١٨

كتاب الوافي

تأليف

المحدث الحكيم العارف الكامل محمد محسن المشتهر

بالفيض الكاشاني قدس سره

من منشورات

مكتبة الامام امير المؤمنين علي عليه السلام العامة

اصفهان

بسم الله الرحمن الرحیم

الوافى

كاتب:

محمد بن مرتضى فيض كاشانى

نشرت فى الطباعة:

عطرعترت

رقمى الناشر:

مركز القائمية باصفهان للتحريات الكمبيوترية

الفهرس

الفهرس ----- ۵
الوافی المجلد ۱۸ ----- ۷۵
اشارة ----- ۷۵
[تتمة کتاب المعایش و المکاسب و المعاملات] ----- ۷۵
[تتمة أبواب أحکام التجارة و شروط البیع و الربا] ----- ۷۶
باب ۸۶ المحاقلة و المزابنة و العریة ----- ۷۶
[۱] ----- ۷۶
اشارة ----- ۷۶
بیان ----- ۷۶
[۲] ----- ۷۶
اشارة ----- ۷۶
بیان ----- ۷۶
[۳] ----- ۷۶
اشارة ----- ۷۶
بیان ----- ۷۷
[۴] ----- ۷۷
اشارة ----- ۷۷
بیان ----- ۷۷
[۵] ----- ۷۷
[۶] ----- ۷۷
اشارة ----- ۷۷
بیان ----- ۷۸
[۷] ----- ۷۸

باب ۸۷ بیع الزروع و شراؤها ----- ۷۸
[۱] ----- ۷۸
اشارة ----- ۷۸
بیان ----- ۷۸
[۲] ----- ۷۸
[۳] ----- ۷۸
اشارة ----- ۷۹
بیان ----- ۷۹
[۴] ----- ۷۹
اشارة ----- ۷۹
بیان ----- ۷۹
[۵] ----- ۷۹
اشارة ----- ۷۹
بیان ----- ۷۹
[۶] ----- ۸۰
اشارة ----- ۸۰
بیان ----- ۸۰
[۷] ----- ۸۰
[۸] ----- ۸۰
[۹] ----- ۸۰
اشارة ----- ۸۰
بیان ----- ۸۰
[۱۰] ----- ۸۱
اشارة ----- ۸۱

بیان ----- ۸۱
[۱۱] ----- ۸۱
[۱۲] ----- ۸۱
[۱۳] ----- ۸۱
باب ۸۸ السلف فی الطعام ----- ۸۱
[۱] ----- ۸۱
اشارة ----- ۸۲
بیان ----- ۸۲
[۲] ----- ۸۲
[۳] ----- ۸۲
[۴] ----- ۸۲
[۵] ----- ۸۲
[۶] ----- ۸۳
[۷] ----- ۸۳
اشارة ----- ۸۳
بیان ----- ۸۳
[۸] ----- ۸۳
[۹] ----- ۸۳
[۱۰] ----- ۸۴
[۱۱] ----- ۸۴
[۱۲] ----- ۸۴
اشارة ----- ۸۴
بیان ----- ۸۴
[۱۳] ----- ۸۴

[۱۴] ----- ۸۵
اشارة ----- ۸۵
بیان ----- ۸۵
[۱۵] ----- ۸۵
[۱۶] ----- ۸۵
[۱۷] ----- ۸۵
[۱۸] ----- ۸۵
[۱۹] ----- ۸۶
[۲۰] ----- ۸۶
اشارة ----- ۸۶
بیان ----- ۸۶
[۲۱] ----- ۸۶
اشارة ----- ۸۶
بیان ----- ۸۶
[۲۲] ----- ۸۶
اشارة ----- ۸۶
بیان ----- ۸۷
[۲۳] ----- ۸۷
[۲۴] ----- ۸۷
اشارة ----- ۸۷
بیان ----- ۸۷
[۲۵] ----- ۸۷
اشارة ----- ۸۷
بیان ----- ۸۷

[۲۶] ---- ۸۸

[۲۷] ---- ۸۸

[۲۸] ---- ۸۸

[۲۹] ---- ۸۸

[۳۰] ---- ۸۸

[۳۱] ---- ۸۸

باب ۸۹ السلف فی المتاع و الحیوان ---- ۸۸

[۱] ---- ۸۸

[۲] ---- ۸۹

[۳] ---- ۸۹

[۴] ---- ۸۹

[۵] ---- ۸۹

[۶] ---- ۸۹

[۷] ---- ۸۹

[۸] ---- ۸۹

[۹] ---- ۹۰

[۱۰] ---- ۹۰

[۱۱] ---- ۹۰

[۱۲] ---- ۹۰

[۱۳] ---- ۹۰

[۱۴] ---- ۹۰

اشارة ---- ۹۱

بیان ---- ۹۱

[۱۵] ---- ۹۱

اشارة ----- ۹۱
بیان ----- ۹۱
[۱۶] ----- ۹۱
[۱۷] ----- ۹۱
[۱۸] ----- ۹۲
[۱۹] ----- ۹۲
[۲۰] ----- ۹۲
باب ۹۰ النسيئة ----- ۹۲
[۱] ----- ۹۲
اشارة ----- ۹۲
بیان ----- ۹۲
[۲] ----- ۹۲
اشارة ----- ۹۳
بیان ----- ۹۳
[۳] ----- ۹۳
[۴] ----- ۹۳
اشارة ----- ۹۳
بیان ----- ۹۳
باب ۹۱ المعاوضة فی الطعام ----- ۹۴
[۱] ----- ۹۴
[۲] ----- ۹۴
[۳] ----- ۹۴
اشارة ----- ۹۴
بیان ----- ۹۴

[۴] ۹۴
[۵] ۹۴
[۶] ۹۵
[۷] ۹۵
اشارة ۹۵
بیان ۹۵
[۸] ۹۵
[۹] ۹۵
[۱۰] ۹۵
[۱۱] ۹۶
[۱۲] ۹۶
[۱۳] ۹۶
[۱۴] ۹۶
[۱۵] ۹۶
[۱۶] ۹۶
[۱۷] ۹۷
اشارة ۹۷
بیان ۹۷
[۱۸] ۹۷
اشارة ۹۷
بیان ۹۷
[۱۹] ۹۷
اشارة ۹۷
بیان ۹۸

[۲۰] ۹۸
[۲۱] ۹۸
[۲۲] ۹۸
[۲۳] ۹۸
[۲۴] ۹۸
[۲۵] ۹۸
[۲۶] ۹۹
اشارة ۹۹
بیان ۹۹
[۲۷] ۹۹
[۲۸] ۹۹
[۲۹] ۹۹
[۳۰] ۹۹
اشارة ۹۹
بیان ۹۹
[۳۱] ۱۰۰
[۳۲] ۱۰۰
اشارة ۱۰۰
بیان ۱۰۰
[۳۳] ۱۰۰
اشارة ۱۰۰
بیان ۱۰۰
باب ۹۲ المعاوضة فی الحیوان و الثیاب و غیر ذلک ۱۰۱
[۱] ۱۰۱

[۲] ۱۰۱
[۳] ۱۰۱
اشارة ۱۰۱
بيان ۱۰۱
[۴] ۱۰۱
[۵] ۱۰۲
[۶] ۱۰۲
[۷] ۱۰۲
[۸] ۱۰۲
اشارة ۱۰۲
بيان ۱۰۲
[۹] ۱۰۲
اشارة ۱۰۲
بيان ۱۰۳
[۱۰] ۱۰۳
[۱۱] ۱۰۳
[۱۲] ۱۰۳
[۱۳] ۱۰۳
[۱۴] ۱۰۳
[۱۵] ۱۰۳
[۱۶] ۱۰۴
[۱۷] ۱۰۴
[۱۸] ۱۰۴
[۱۹] ۱۰۴

[۲۰] ۱۰۴
[۲۱] ۱۰۴
اشارة ۱۰۴
بيان ۱۰۴
[۲۲] ۱۰۵
[۲۳] ۱۰۵
[۲۴] ۱۰۵
[۲۵] ۱۰۵
[۲۶] ۱۰۵
[۲۷] ۱۰۵
[۲۸] ۱۰۶
[۲۹] ۱۰۶
[۳۰] ۱۰۶
[۳۱] ۱۰۶
اشارة ۱۰۶
بيان ۱۰۶
[۳۲] ۱۰۶
اشارة ۱۰۶
بيان ۱۰۶
باب ۹۳ الغنم تعطى بالضريبة ۱۰۷
[۱] ۱۰۷
[۲] ۱۰۷
[۳] ۱۰۷
اشارة ۱۰۷

بيان ---------- ۱۰۷
[۴] ---------- ۱۰۷
[۵] ---------- ۱۰۸
[۶] ---------- ۱۰۸
اشارة ---------- ۱۰۸
بيان ---------- ۱۰۸
باب ۹۴ الصرف بالمثل ---------- ۱۰۸
[۱] ---------- ۱۰۸
[۲] ---------- ۱۰۸
اشارة ---------- ۱۰۸
بيان ---------- ۱۰۹
[۳] ---------- ۱۰۹
[۴] ---------- ۱۰۹
[۵] ---------- ۱۰۹
اشارة ---------- ۱۰۹
بيان ---------- ۱۰۹
[۶] ---------- ۱۱۰
[۷] ---------- ۱۱۰
[۸] ---------- ۱۱۰
[۹] ---------- ۱۱۰
[۱۰] ---------- ۱۱۰
[۱۱] ---------- ۱۱۱
[۱۲] ---------- ۱۱۱
اشارة ---------- ۱۱۱

بيان ----- ۱۱۱

[۱۳] ----- ۱۱۱

[۱۴] ----- ۱۱۱

[۱۵] ----- ۱۱۱

[۱۶] ----- ۱۱۲

اشارة ----- ۱۱۲

بيان ----- ۱۱۲

[۱۷] ----- ۱۱۲

[۱۸] ----- ۱۱۲

[۱۹] ----- ۱۱۲

[۲۰] ----- ۱۱۲

[۲۱] ----- ۱۱۲

[۲۲] ----- ۱۱۳

اشارة ----- ۱۱۳

بيان ----- ۱۱۳

باب ۹۵ الصرف بغير المثل ----- ۱۱۳

[۱] ----- ۱۱۳

[۲] ----- ۱۱۳

[۳] ----- ۱۱۴

اشارة ----- ۱۱۴

بيان ----- ۱۱۴

[۴] ----- ۱۱۴

[۵] ----- ۱۱۴

اشارة ----- ۱۱۴

بیان ----- ۱۱۴
[۶] ----- ۱۱۵
[۷] ----- ۱۱۵
[۸] ----- ۱۱۵
[۹] ----- ۱۱۵
[۱۰] ----- ۱۱۵
[۱۱] ----- ۱۱۵
[۱۲] ----- ۱۱۶
[۱۳] ----- ۱۱۶
[۱۴] ----- ۱۱۶
[۱۵] ----- ۱۱۶
[۱۶] ----- ۱۱۶
[۱۷] ----- ۱۱۶
[۱۸] ----- ۱۱۶
اشارة ----- ۱۱۷
بیان ----- ۱۱۷
باب ۹۶ بیع کل من الذهب و الفضة المخلوط بغیره ----- ۱۱۷
[۱] ----- ۱۱۷
[۲] ----- ۱۱۷
[۳] ----- ۱۱۷
[۴] ----- ۱۱۷
[۵] ----- ۱۱۸
[۶] ----- ۱۱۸
[۷] ----- ۱۱۸

[۸] ---------- ۱۱۸
اشارة ---------- ۱۱۸
بيان ---------- ۱۱۸
[۹] ---------- ۱۱۸
اشارة ---------- ۱۱۸
بيان ---------- ۱۱۹
[۱۰] ---------- ۱۱۹
[۱۱] ---------- ۱۱۹
[۱۲] ---------- ۱۱۹
[۱۳] ---------- ۱۱۹
اشارة ---------- ۱۱۹
بيان ---------- ۱۱۹
[۱۴] ---------- ۱۲۰
اشارة ---------- ۱۲۰
بيان ---------- ۱۲۰
[۱۵] ---------- ۱۲۰
باب ۹۷ بيع تراب الصياغة و التبر ---------- ۱۲۰
[۱] ---------- ۱۲۰
[۲] ---------- ۱۲۰
اشارة ---------- ۱۲۰
بيان ---------- ۱۲۱
[۳] ---------- ۱۲۱
اشارة ---------- ۱۲۱
بيان ---------- ۱۲۱

[۴] ----- ۱۲۱

باب ۹۸ الصرف فی الدین ----- ۱۲۱

[۱] ----- ۱۲۱

[۲] ----- ۱۲۱

اشارة ----- ۱۲۱

بیان ----- ۱۲۲

[۳] ----- ۱۲۲

[۴] ----- ۱۲۲

[۵] ----- ۱۲۲

[۶] ----- ۱۲۲

[۷] ----- ۱۲۲

[۸] ----- ۱۲۳

اشارة ----- ۱۲۳

بیان ----- ۱۲۳

[۹] ----- ۱۲۳

اشارة ----- ۱۲۳

بیان ----- ۱۲۳

[۱۰] ----- ۱۲۳

[۱۱] ----- ۱۲۴

[۱۲] ----- ۱۲۴

[۱۳] ----- ۱۲۴

باب ۹۹ ما إذا تغیر السعر قبل تمام التقابض فی الصرف ----- ۱۲۴

[۱] ----- ۱۲۴

[۲] ----- ۱۲۴

[۳] ----- ۱۲۵
اشارة ----- ۱۲۵
بيان ----- ۱۲۵
[۴] ----- ۱۲۵
[۵] ----- ۱۲۵
اشارة ----- ۱۲۵
بيان ----- ۱۲۵
باب ۱۰۰ الرجل يقرض الدراهم فتكسد أو تتغير ----- ۱۲۶
[۱] ----- ۱۲۶
[۲] ----- ۱۲۶
[۳] ----- ۱۲۶
اشارة ----- ۱۲۶
بيان ----- ۱۲۶
باب ۱۰۱ إنفاق الدراهم المحمول عليها و الناقصة ----- ۱۲۷
[۱] ----- ۱۲۷
اشارة ----- ۱۲۷
بيان ----- ۱۲۷
[۲] ----- ۱۲۷
[۳] ----- ۱۲۷
[۴] ----- ۱۲۷
[۵] ----- ۱۲۷
[۶] ----- ۱۲۸
[۷] ----- ۱۲۸
[۸] ----- ۱۲۸

اشارة ----- ۱۲۸
بيان ----- ۱۲۸
[۹] ----- ۱۲۸
اشارة ----- ۱۲۸
بيان ----- ۱۲۹
[۱۰] ----- ۱۲۹
اشارة ----- ۱۲۹
بيان ----- ۱۲۹
[۱۱] ----- ۱۲۹
باب ۱۰۲ الرجل يقرض الدراهم و يأخذ أجود منها ----- ۱۲۹
[۱] ----- ۱۲۹
[۲] ----- ۱۲۹
[۳] ----- ۱۳۰
[۴] ----- ۱۳۰
[۵] ----- ۱۳۰
اشارة ----- ۱۳۰
بيان ----- ۱۳۰
[۶] ----- ۱۳۰
باب ۱۰۳ القرض يجر المنفعة ----- ۱۳۱
[۱] ----- ۱۳۱
[۲] ----- ۱۳۱
[۳] ----- ۱۳۱
[۴] ----- ۱۳۱
[۵] ----- ۱۳۱

[۶] ----- ۱۳۱
[۷] ----- ۱۳۲
[۸] ----- ۱۳۲
[۹] ----- ۱۳۲
[۱۰] ----- ۱۳۲
اشارة ----- ۱۳۲
بیان ----- ۱۳۲
[۱۱] ----- ۱۳۲
[۱۲] ----- ۱۳۳
[۱۳] ----- ۱۳۳
[۱۴] ----- ۱۳۳
اشارة ----- ۱۳۳
بیان ----- ۱۳۳
باب ۱۰۴ الرجل یعطی الدراهم ثم یأخذها ببلد آخر ----- ۱۳۳
[۱] ----- ۱۳۳
[۲] ----- ۱۳۳
[۳] ----- ۱۳۴
اشارة ----- ۱۳۴
بیان ----- ۱۳۴
[۴] ----- ۱۳۴
[۵] ----- ۱۳۴
[۶] ----- ۱۳۴
باب ۱۰۵ النزول علی الغریم و قبول هدیته ----- ۱۳۴
[۱] ----- ۱۳۴

اشارة ---------- ۱۳۴
بيان ---------- ۱۳۵
[۲] ---------- ۱۳۵
[۳] ---------- ۱۳۵
[۴] ---------- ۱۳۵
[۵] ---------- ۱۳۵
[۶] ---------- ۱۳۵
[۷] ---------- ۱۳۵
[۸] ---------- ۱۳۶
اشارة ---------- ۱۳۶
بيان ---------- ۱۳۶
باب ۱۰۶ بيع الغرر و المجازفة و الشيء المبهم ---------- ۱۳۶
[۱] ---------- ۱۳۶
[۲] ---------- ۱۳۶
اشارة ---------- ۱۳۶
بيان ---------- ۱۳۶
[۳] ---------- ۱۳۷
[۴] ---------- ۱۳۷
[۵] ---------- ۱۳۷
[۶] ---------- ۱۳۷
[۷] ---------- ۱۳۷
اشارة ---------- ۱۳۷
بيان ---------- ۱۳۷
[۸] ---------- ۱۳۸

اشارة ----- ۱۳۸
بیان ----- ۱۳۸
[۹] ----- ۱۳۸
اشارة ----- ۱۳۸
بیان ----- ۱۳۸
[۱۰] ----- ۱۳۸
[۱۱] ----- ۱۳۸
[۱۲] ----- ۱۳۹
[۱۳] ----- ۱۳۹
[۱۴] ----- ۱۳۹
[۱۵] ----- ۱۳۹
[۱۶] ----- ۱۳۹
[۱۷] ----- ۱۳۹
اشارة ----- ۱۴۰
بیان ----- ۱۴۰
[۱۸] ----- ۱۴۰
[۱۹] ----- ۱۴۰
[۲۰] ----- ۱۴۰
[۲۱] ----- ۱۴۰
[۲۲] ----- ۱۴۰
[۲۳] ----- ۱۴۱
[۲۴] ----- ۱۴۱
[۲۵] ----- ۱۴۱
[۲۶] ----- ۱۴۱

اشارة ----- ۱۴۱
بیان ----- ۱۴۱
[۲۷] ----- ۱۴۱
[۲۸] ----- ۱۴۲
[۲۹] ----- ۱۴۲
[۳۰] ----- ۱۴۲
[۳۱] ----- ۱۴۲
[۳۲] ----- ۱۴۲
[۳۳] ----- ۱۴۲
[۳۴] ----- ۱۴۳
[۳۵] ----- ۱۴۳
[۳۶] ----- ۱۴۳
[۳۷] ----- ۱۴۳
اشارة ----- ۱۴۳
بیان ----- ۱۴۳
[۳۸] ----- ۱۴۳
[۳۹] ----- ۱۴۴
اشارة ----- ۱۴۴
بیان ----- ۱۴۴
[۴۰] ----- ۱۴۴
[۴۱] ----- ۱۴۴
[۴۲] ----- ۱۴۴
[۴۳] ----- ۱۴۴
اشارة ----- ۱۴۵

بيان ----- ۱۴۵
باب ۱۰۷ بيع المرابحة ----- ۱۴۵
[۱] ----- ۱۴۵
[۲] ----- ۱۴۵
[۳] ----- ۱۴۵
[۴] ----- ۱۴۶
اشارة ----- ۱۴۶
بيان ----- ۱۴۶
[۵] ----- ۱۴۶
[۶] ----- ۱۴۶
[۷] ----- ۱۴۶
اشارة ----- ۱۴۶
بيان ----- ۱۴۷
[۸] ----- ۱۴۷
[۹] ----- ۱۴۷
[۱۰] ----- ۱۴۷
اشارة ----- ۱۴۷
بيان ----- ۱۴۷
[۱۱] ----- ۱۴۸
[۱۲] ----- ۱۴۸
[۱۳] ----- ۱۴۸
اشارة ----- ۱۴۸
بيان ----- ۱۴۸
[۱۴] ----- ۱۴۸

اشارة ----- ۱۴۸
بیان ----- ۱۴۸
[۱۵] ----- ۱۴۹
[۱۶] ----- ۱۴۹
باب ۱۰۸ الرجل يشترى للرجل أو منه لغيره بربح لنفسه ----- ۱۴۹
[۱] ----- ۱۴۹
[۲] ----- ۱۴۹
[۳] ----- ۱۴۹
[۴] ----- ۱۵۰
باب ۱۰۹ الرجل يبيع ما ليس عنده ----- ۱۵۰
[۱] ----- ۱۵۰
اشارة ----- ۱۵۰
بیان ----- ۱۵۰
[۲] ----- ۱۵۰
[۳] ----- ۱۵۰
[۴] ----- ۱۵۰
[۵] ----- ۱۵۰
اشارة ----- ۱۵۱
بیان ----- ۱۵۱
[۶] ----- ۱۵۱
[۷] ----- ۱۵۱
اشارة ----- ۱۵۱
بیان ----- ۱۵۱
[۸] ----- ۱۵۲

[۹] ----- ۱۵۲
اشارة ----- ۱۵۲
بیان ----- ۱۵۲
[۱۰] ----- ۱۵۲
[۱۱] ----- ۱۵۲
[۱۲] ----- ۱۵۲
اشارة ----- ۱۵۲
بیان ----- ۱۵۳
[۱۳] ----- ۱۵۳
[۱۴] ----- ۱۵۳
اشارة ----- ۱۵۳
بیان ----- ۱۵۳
[۱۵] ----- ۱۵۳
[۱۶] ----- ۱۵۴
[۱۷] ----- ۱۵۴
باب ۱۱۰ بیع الصک و بیوع أخر منهی عنها ----- ۱۵۴
[۱] ----- ۱۵۴
اشارة ----- ۱۵۴
بیان ----- ۱۵۴
[۲] ----- ۱۵۴
[۳] ----- ۱۵۵
اشارة ----- ۱۵۵
بیان ----- ۱۵۵
باب ۱۱۱ العینة ----- ۱۵۵

[۱] ۱۵۵
اشارة ۱۵۵
بیان ۱۵۶
[۲] ۱۵۶
[۳] ۱۵۶
[۴] ۱۵۶
[۵] ۱۵۷
[۶] ۱۵۷
[۷] ۱۵۷
[۸] ۱۵۷
[۹] ۱۵۷
[۱۰] ۱۵۷
[۱۱] ۱۵۸
[۱۲] ۱۵۸
[۱۳] ۱۵۸
[۱۴] ۱۵۸
[۱۵] ۱۵۸
[۱۶] ۱۵۸
اشارة ۱۵۹
بیان ۱۵۹
باب ۱۱۲ التخلص من الربا ۱۵۹
[۱] ۱۵۹
[۲] ۱۵۹
[۳] ۱۵۹

[۴] ۱۵۹
[۵] ۱۶۰
[۶] ۱۶۰
[۷] ۱۶۰
اشارة ۱۶۰
بیان ۱۶۰
[۸] ۱۶۰
[۹] ۱۶۰
اشارة ۱۶۱
بیان ۱۶۱
باب ۱۱۳ بیع الدین ۱۶۱
[۱] ۱۶۱
[۲] ۱۶۱
[۳] ۱۶۱
[۴] ۱۶۲
[۵] ۱۶۲
اشارة ۱۶۲
بیان ۱۶۲
[۶] ۱۶۲
اشارة ۱۶۲
بیان ۱۶۲
باب ۱۱۴ بیع النقد و النسیئة صفقة ۱۶۲
[۱] ۱۶۳
[۲] ۱۶۳

[۳] ----- ۱۶۳

[۴] ----- ۱۶۳

اشارة ----- ۱۶۳

بيان ----- ۱۶۳

[۵] ----- ۱۶۳

باب ۱۱۵ الرجل يبيع شيئا ثم يوجد فيه عيب ----- ۱۶۴

[۱] ----- ۱۶۴

[۲] ----- ۱۶۴

اشارة ----- ۱۶۴

بيان ----- ۱۶۴

[۳] ----- ۱۶۴

[۴] ----- ۱۶۴

اشارة ----- ۱۶۴

بيان ----- ۱۶۵

[۵] ----- ۱۶۵

اشارة ----- ۱۶۵

بيان ----- ۱۶۵

[۶] ----- ۱۶۵

اشارة ----- ۱۶۵

بيان ----- ۱۶۵

[۷] ----- ۱۶۵

[۸] ----- ۱۶۶

[۹] ----- ۱۶۶

اشارة ----- ۱۶۶

بيان ----- ۱۶۶
[۱۰] ----- ۱۶۶
اشارة ----- ۱۶۶
بيان ----- ۱۶۷
باب ۱۱۶ من اشترى جارية ثم ظهر بها عيب ----- ۱۶۷
[۱] ----- ۱۶۷
[۲] ----- ۱۶۷
[۳] ----- ۱۶۷
اشارة ----- ۱۶۷
بيان ----- ۱۶۷
[۴] ----- ۱۶۷
[۵] ----- ۱۶۷
[۶] ----- ۱۶۸
[۷] ----- ۱۶۸
[۸] ----- ۱۶۸
[۹] ----- ۱۶۸
اشارة ----- ۱۶۸
بيان ----- ۱۶۸
[۱۰] ----- ۱۶۸
[۱۱] ----- ۱۶۹
[۱۲] ----- ۱۶۹
[۱۳] ----- ۱۶۹
[۱۴] ----- ۱۶۹
[۱۵] ----- ۱۶۹

اشارة ----- ۱۶۹
بيان ----- ۱۶۹
[۱۶] ----- ۱۶۹
اشارة ----- ۱۷۰
بيان ----- ۱۷۰
[۱۷] ----- ۱۷۰
باب ۱۱۷ من اشترى جارية على أنها بكر فوجدها ثيبا ----- ۱۷۰
[۱] ----- ۱۷۰
[۲] ----- ۱۷۰
اشارة ----- ۱۷۰
بيان ----- ۱۷۱
باب ۱۱۸ من اشترى جارية فأولدها ثم وجدها مسروقة ----- ۱۷۱
[۱] ----- ۱۷۱
[۲] ----- ۱۷۱
[۳] ----- ۱۷۱
[۴] ----- ۱۷۱
اشارة ----- ۱۷۱
بيان ----- ۱۷۱
باب ۱۱۹ سائر ما يرد به الرقيق و ما لا يرد ----- ۱۷۲
[۱] ----- ۱۷۲
[۲] ----- ۱۷۲
اشارة ----- ۱۷۲
بيان ----- ۱۷۲
[۳] ----- ۱۷۲

اشارة ----- ۱۷۲
بیان ----- ۱۷۳
[۴] ----- ۱۷۳
اشارة ----- ۱۷۳
بیان ----- ۱۷۳
[۵] ----- ۱۷۳
اشارة ----- ۱۷۳
بیان ----- ۱۷۳
[۶] ----- ۱۷۴
[۷] ----- ۱۷۴
[۸] ----- ۱۷۴
باب ۱۲۰ التفریق بین ذوی الأرحام من الممالیک ----- ۱۷۴
[۱] ----- ۱۷۴
[۲] ----- ۱۷۴
[۳] ----- ۱۷۴
[۴] ----- ۱۷۴
[۵] ----- ۱۷۵
[۶] ----- ۱۷۵
[۷] ----- ۱۷۵
باب ۱۲۱ العبد یشترط لمولاه إن باعه أن یعطیه شیئا ----- ۱۷۵
[۱] ----- ۱۷۵
[۲] ----- ۱۷۵
[۳] ----- ۱۷۵
[۴] ----- ۱۷۶

باب ۱۲۲ المملوک یباع و له المال ----- ۱۷۶
[۱] ----- ۱۷۶
[۲] ----- ۱۷۶
[۳] ----- ۱۷۶
[۴] ----- ۱۷۶
[۵] ----- ۱۷۶
اشارة ----- ۱۷۷
بیان ----- ۱۷۷
باب ۱۲۳ الشراء من المکره و بیع الرجل ما لیس له ----- ۱۷۷
[۱] ----- ۱۷۷
[۲] ----- ۱۷۷
اشارة ----- ۱۷۷
بیان ----- ۱۷۷
[۳] ----- ۱۷۷
اشارة ----- ۱۷۸
بیان ----- ۱۷۸
باب ۱۲۴ الشفعة ----- ۱۷۸
[۱] ----- ۱۷۸
اشارة ----- ۱۷۸
بیان ----- ۱۷۸
[۲] ----- ۱۷۸
[۳] ----- ۱۷۸
[۴] ----- ۱۷۹
اشارة ----- ۱۷۹

بيان ----- ۱۷۹
[۵] ----- ۱۷۹
[۶] ----- ۱۷۹
[۷] ----- ۱۷۹
[۸] ----- ۱۷۹
[۹] ----- ۱۸۰
[۱۰] ----- ۱۸۰
[۱۱] ----- ۱۸۰
[۱۲] ----- ۱۸۰
[۱۳] ----- ۱۸۰
[۱۴] ----- ۱۸۰
اشارة ----- ۱۸۰
بيان ----- ۱۸۱
[۱۵] ----- ۱۸۱
[۱۶] ----- ۱۸۱
[۱۷] ----- ۱۸۱
[۱۸] ----- ۱۸۱
[۱۹] ----- ۱۸۱
[۲۰] ----- ۱۸۱
[۲۱] ----- ۱۸۲
[۲۲] ----- ۱۸۲
[۲۳] ----- ۱۸۲
اشارة ----- ۱۸۲
بيان ----- ۱۸۲

[۲۴] ---- ۱۸۲
[۲۵] ---- ۱۸۲
[۲۶] ---- ۱۸۳
[۲۷] ---- ۱۸۳
[۲۸] ---- ۱۸۳
[۲۹] ---- ۱۸۳
اشارة ---- ۱۸۳
بیان ---- ۱۸۳
باب ۱۲۵ النوادر ---- ۱۸۴
[۱] ---- ۱۸۴
[۲] ---- ۱۸۴
[۳] ---- ۱۸۴
[۴] ---- ۱۸۴
[۵] ---- ۱۸۴
اشارة ---- ۱۸۴
بیان ---- ۱۸۴
أبواب أحكام الديون و الضمانات و سائر المعاملات ---- ۱۸۵
الآيات ---- ۱۸۵
اشارة ---- ۱۸۵
بیان ---- ۱۸۵
باب ۱۲۶ قضاء الدين ---- ۱۸۵
[۱] ---- ۱۸۵
اشارة ---- ۱۸۵
بیان ---- ۱۸۶

[۲] ----- ۱۸۶
[۳] ----- ۱۸۶
[۴] ----- ۱۸۶
[۵] ----- ۱۸۶
[۶] ----- ۱۸۶
[۷] ----- ۱۸۶
[۸] ----- ۱۸۷
اشارة ----- ۱۸۷
بیان ----- ۱۸۷
[۹] ----- ۱۸۷
[۱۰] ----- ۱۸۷
[۱۱] ----- ۱۸۷
[۱۲] ----- ۱۸۷
[۱۳] ----- ۱۸۸
[۱۴] ----- ۱۸۸
[۱۵] ----- ۱۸۸
اشارة ----- ۱۸۸
بیان ----- ۱۸۸
[۱۶] ----- ۱۸۸
[۱۷] ----- ۱۸۸
[۱۸] ----- ۱۸۹
[۱۹] ----- ۱۸۹
[۲۰] ----- ۱۸۹
اشارة ----- ۱۸۹

بیان ----- ۱۸۹

[۲۱] ----- ۱۸۹

اشارة ----- ۱۸۹

بیان ----- ۱۹۰

[۲۲] ----- ۱۹۰

اشارة ----- ۱۹۰

بیان ----- ۱۹۰

[۲۳] ----- ۱۹۰

[۲۴] ----- ۱۹۰

اشارة ----- ۱۹۰

بیان ----- ۱۹۰

[۲۵] ----- ۱۹۱

[۲۶] ----- ۱۹۱

اشارة ----- ۱۹۱

بیان ----- ۱۹۱

[۲۷] ----- ۱۹۱

اشارة ----- ۱۹۱

بیان ----- ۱۹۲

[۲۸] ----- ۱۹۲

[۲۹] ----- ۱۹۲

[۳۰] ----- ۱۹۲

[۳۱] ----- ۱۹۲

[۳۲] ----- ۱۹۳

[۳۳] ----- ۱۹۳

[۳۴] ۱۹۳
[۳۵] ۱۹۳
[۳۶] ۱۹۳
اشارة ۱۹۳
بيان ۱۹۳
[۳۷] ۱۹۴
[۳۸] ۱۹۴
باب ۱۲۷ اقتضاء الدين ۱۹۴
[۱] ۱۹۴
[۲] ۱۹۴
[۳] ۱۹۴
[۴] ۱۹۴
اشارة ۱۹۵
بيان ۱۹۵
[۵] ۱۹۵
اشارة ۱۹۵
بيان ۱۹۵
[۶] ۱۹۵
[۷] ۱۹۵
باب ۱۲۸ أن من استخلف أحدا على حق أو احتسبه عند اللّه فليس له أن يأخذ منه شيئا ۱۹۶
[۱] ۱۹۶
اشارة ۱۹۶
بيان ۱۹۶
[۲] ۱۹۶

اشارة ----- ۱۹۶
بيان ----- ۱۹۶
[۳] ----- ۱۹۶
اشارة ----- ۱۹۷
بيان ----- ۱۹۷
باب ۱۲۹ الإنظار و التحليل ----- ۱۹۷
[۱] ----- ۱۹۷
[۲] ----- ۱۹۷
اشارة ----- ۱۹۷
بيان ----- ۱۹۷
[۳] ----- ۱۹۷
اشارة ----- ۱۹۸
بيان ----- ۱۹۸
باب ۱۳۰ أنه إذا مات الرجل حل دينه ----- ۱۹۸
[۱] ----- ۱۹۸
[۲] ----- ۱۹۸
[۳] ----- ۱۹۸
باب ۱۳۱ المملوک يتجر فيقع عليه الدين ----- ۱۹۹
[۱] ----- ۱۹۹
[۲] ----- ۱۹۹
[۳] ----- ۱۹۹
[۴] ----- ۱۹۹
[۵] ----- ۱۹۹
اشارة ----- ۱۹۹

بيان ----- ۲۰۰
[۶] ----- ۲۰۰
[۷] ----- ۲۰۰
[۸] ----- ۲۰۰
[۹] ----- ۲۰۰
اشارة ----- ۲۰۰
بيان ----- ۲۰۰
باب ۱۳۲ قصاص الدين ----- ۲۰۱
[۱] ----- ۲۰۱
[۲] ----- ۲۰۱
[۳] ----- ۲۰۱
[۴] ----- ۲۰۱
[۵] ----- ۲۰۱
[۶] ----- ۲۰۲
[۷] ----- ۲۰۲
اشارة ----- ۲۰۲
بيان ----- ۲۰۲
[۸] ----- ۲۰۲
[۹] ----- ۲۰۳
[۱۰] ----- ۲۰۳
[۱۱] ----- ۲۰۳
اشارة ----- ۲۰۳
بيان ----- ۲۰۳
[۱۲] ----- ۲۰۳

[۱۳] ---------- ۲۰۳
[۱۴] ---------- ۲۰۴
اشارة ---------- ۲۰۴
بيان ---------- ۲۰۴
[۱۵] ---------- ۲۰۴
باب ۱۳۳ من يركبه الدين فيوجد متاع رجل عنده بعينه ---------- ۲۰۴
[۱] ---------- ۲۰۴
[۲] ---------- ۲۰۴
[۳] ---------- ۲۰۵
[۴] ---------- ۲۰۵
اشارة ---------- ۲۰۵
بيان ---------- ۲۰۵
باب ۱۳۴ وجوب أداء الأمانة و لو إلى الكافر ---------- ۲۰۵
[۱] ---------- ۲۰۵
[۲] ---------- ۲۰۵
[۳] ---------- ۲۰۶
[۴] ---------- ۲۰۶
[۵] ---------- ۲۰۶
[۶] ---------- ۲۰۶
اشارة ---------- ۲۰۶
بيان ---------- ۲۰۶
[۷] ---------- ۲۰۷
اشارة ---------- ۲۰۷
بيان ---------- ۲۰۷

[۸] ۲۰۷
اشارة ۲۰۷
بیان ۲۰۸
[۹] ۲۰۸
[۱۰] ۲۰۸
اشارة ۲۰۸
بیان ۲۰۸
[۱۱] ۲۰۸
اشارة ۲۰۸
بیان ۲۰۸
باب ۱۳۵ الحوالة ۲۰۹
[۱] ۲۰۹
[۲] ۲۰۹
[۳] ۲۰۹
[۴] ۲۰۹
اشارة ۲۰۹
بیان ۲۰۹
باب ۱۳۶ الکفالة ۲۱۰
[۱] ۲۱۰
اشارة ۲۱۰
بیان ۲۱۰
[۲] ۲۱۰
[۳] ۲۱۰
[۴] ۲۱۰

اشارة ----- ۲۱۰
بیان ----- ۲۱۰
[۵] ----- ۲۱۱
[۶] ----- ۲۱۱
[۷] ----- ۲۱۱
[۸] ----- ۲۱۱
[۹] ----- ۲۱۱
[۱۰] ----- ۲۱۱
اشارة ----- ۲۱۱
بیان ----- ۲۱۲
[۱۱] ----- ۲۱۲
[۱۲] ----- ۲۱۲
[۱۳] ----- ۲۱۲
اشارة ----- ۲۱۲
بیان ----- ۲۱۲
[۱۴] ----- ۲۱۳
باب ۱۳۷ الرهن ----- ۲۱۳
[۱] ----- ۲۱۳
[۲] ----- ۲۱۳
[۳] ----- ۲۱۳
[۴] ----- ۲۱۳
[۵] ----- ۲۱۳
اشارة ----- ۲۱۳
بیان ----- ۲۱۴

[۶] ---- ۲۱۴
[۷] ---- ۲۱۴
[۸] ---- ۲۱۴
[۹] ---- ۲۱۴
[۱۰] ---- ۲۱۴
[۱۱] ---- ۲۱۵
[۱۲] ---- ۲۱۵
[۱۳] ---- ۲۱۵
[۱۴] ---- ۲۱۵
[۱۵] ---- ۲۱۵
[۱۶] ---- ۲۱۵
باب ۱۳۸ منفعة الرهن و غلته ---- ۲۱۶
[۱] ---- ۲۱۶
[۲] ---- ۲۱۶
[۳] ---- ۲۱۶
[۴] ---- ۲۱۶
اشارة ---- ۲۱۶
بيان ---- ۲۱۶
[۵] ---- ۲۱۷
[۶] ---- ۲۱۷
[۷] ---- ۲۱۷
[۸] ---- ۲۱۷
[۹] ---- ۲۱۷
[۱۰] ---- ۲۱۷

باب ۱۳۹ بيع الرهن و شراؤه ----- ۲۱۷
[۱] ----- ۲۱۷
[۲] ----- ۲۱۸
[۳] ----- ۲۱۸
[۴] ----- ۲۱۸
[۵] ----- ۲۱۸
[۶] ----- ۲۱۸
باب ۱۴۰ تلف الرهن و نقصانه ----- ۲۱۸
[۱] ----- ۲۱۹
[۲] ----- ۲۱۹
اشارة ----- ۲۱۹
بيان ----- ۲۱۹
[۳] ----- ۲۱۹
[۴] ----- ۲۱۹
[۵] ----- ۲۱۹
[۶] ----- ۲۲۰
اشارة ----- ۲۲۰
بيان ----- ۲۲۰
[۷] ----- ۲۲۰
اشارة ----- ۲۲۰
بيان ----- ۲۲۰
[۸] ----- ۲۲۰
[۹] ----- ۲۲۱
[۱۰] ----- ۲۲۱

[۱۱] ۲۲۱
اشارة ۲۲۱
بيان ۲۲۱
[۱۲] ۲۲۱
[۱۳] ۲۲۲
اشارة ۲۲۲
بيان ۲۲۲
[۱۴] ۲۲۲
[۱۵] ۲۲۲
[۱۶] ۲۲۲
اشارة ۲۲۲
بيان ۲۲۲
[۱۷] ۲۲۳
باب ۱۴۱ الاختلاف فی الرهن ۲۲۳
[۱] ۲۲۳
[۲] ۲۲۳
اشارة ۲۲۳
بيان ۲۲۳
[۳] ۲۲۳
اشارة ۲۲۴
بيان ۲۲۴
[۴] ۲۲۴
[۵] ۲۲۴
[۶] ۲۲۴

اشارة ----- ۲۲۴
بيان ----- ۲۲۵
باب ۱۴۲ العارية ----- ۲۲۵
[۱] ----- ۲۲۵
[۲] ----- ۲۲۵
[۳] ----- ۲۲۵
[۴] ----- ۲۲۵
[۵] ----- ۲۲۵
[۶] ----- ۲۲۵
[۷] ----- ۲۲۶
[۸] ----- ۲۲۶
اشارة ----- ۲۲۶
بيان ----- ۲۲۶
[۹] ----- ۲۲۶
اشارة ----- ۲۲۶
بيان ----- ۲۲۶
[۱۰] ----- ۲۲۶
[۱۱] ----- ۲۲۷
[۱۲] ----- ۲۲۷
اشارة ----- ۲۲۷
بيان ----- ۲۲۷
[۱۳] ----- ۲۲۷
[۱۴] ----- ۲۲۷
[۱۵] ----- ۲۲۷

[۱۶] ---------- ۲۲۸
اشارة ---------- ۲۲۸
بيان ---------- ۲۲۸
باب ۱۴۳ الوديعة و البضاعة ---------- ۲۲۸
[۱] ---------- ۲۲۸
اشارة ---------- ۲۲۸
بيان ---------- ۲۲۸
[۲] ---------- ۲۲۸
اشارة ---------- ۲۲۸
بيان ---------- ۲۲۹
[۳] ---------- ۲۲۹
[۴] ---------- ۲۲۹
[۵] ---------- ۲۲۹
[۶] ---------- ۲۲۹
[۷] ---------- ۲۲۹
[۸] ---------- ۲۳۰
[۹] ---------- ۲۳۰
اشارة ---------- ۲۳۰
بيان ---------- ۲۳۰
[۱۰] ---------- ۲۳۰
باب ۱۴۴ المضاربة ---------- ۲۳۰
[۱] ---------- ۲۳۰
[۲] ---------- ۲۳۱
[۳] ---------- ۲۳۱

[۴] ---------- ۲۳۱
اشارة ---------- ۲۳۱
بیان ---------- ۲۳۱
[۵] ---------- ۲۳۱
[۶] ---------- ۲۳۱
[۷] ---------- ۲۳۲
[۸] ---------- ۲۳۲
[۹] ---------- ۲۳۲
[۱۰] ---------- ۲۳۲
[۱۱] ---------- ۲۳۲
[۱۲] ---------- ۲۳۲
اشارة ---------- ۲۳۲
بیان ---------- ۲۳۳
[۱۳] ---------- ۲۳۳
[۱۴] ---------- ۲۳۳
[۱۵] ---------- ۲۳۳
[۱۶] ---------- ۲۳۳
[۱۷] ---------- ۲۳۳
اشارة ---------- ۲۳۳
بیان ---------- ۲۳۴
[۱۸] ---------- ۲۳۴
[۱۹] ---------- ۲۳۴
[۲۰] ---------- ۲۳۴
[۲۱] ---------- ۲۳۴

اشارة ----- ۲۳۴
بيان ----- ۲۳۵
[۲۲] ----- ۲۳۵
[۲۳] ----- ۲۳۵
[۲۴] ----- ۲۳۵
اشارة ----- ۲۳۵
بيان ----- ۲۳۵
[۲۵] ----- ۲۳۵
اشارة ----- ۲۳۵
بيان ----- ۲۳۶
[۲۶] ----- ۲۳۶
اشارة ----- ۲۳۶
بيان ----- ۲۳۶
[۲۷] ----- ۲۳۶
اشارة ----- ۲۳۶
بيان ----- ۲۳۶
[۲۸] ----- ۲۳۶
[۲۹] ----- ۲۳۷
[۳۰] ----- ۲۳۷
باب ۱۴۵ الشركة و الصلح ----- ۲۳۷
[۱] ----- ۲۳۷
[۲] ----- ۲۳۷
[۳] ----- ۲۳۷
[۴] ----- ۲۳۷

[۵] ---------- ۲۳۸
[۶] ---------- ۲۳۸
[۷] ---------- ۲۳۸
[۸] ---------- ۲۳۸
[۹] ---------- ۲۳۸
[۱۰] ---------- ۲۳۸
[۱۱] ---------- ۲۳۸
[۱۲] ---------- ۲۳۹
[۱۳] ---------- ۲۳۹
[۱۴] ---------- ۲۳۹
[۱۵] ---------- ۲۳۹
اشارة ---------- ۲۳۹
بیان ---------- ۲۳۹
[۱۶] ---------- ۲۳۹
[۱۷] ---------- ۲۴۰
اشارة ---------- ۲۴۰
بیان ---------- ۲۴۰
[۱۸] ---------- ۲۴۰
[۱۹] ---------- ۲۴۰
[۲۰] ---------- ۲۴۰
[۲۱] ---------- ۲۴۰
[۲۲] ---------- ۲۴۱
[۲۳] ---------- ۲۴۱
[۲۴] ---------- ۲۴۱

[۲۵] ---------- ۲۴۱
[۲۶] ---------- ۲۴۱
[۲۷] ---------- ۲۴۲
[۲۸] ---------- ۲۴۲
[۲۹] ---------- ۲۴۲
[۳۰] ---------- ۲۴۲
[۳۱] ---------- ۲۴۲
[۳۲] ---------- ۲۴۲
[۳۳] ---------- ۲۴۲
[۳۴] ---------- ۲۴۳
[۳۵] ---------- ۲۴۳
[۳۶] ---------- ۲۴۳
[۳۷] ---------- ۲۴۳
[۳۸] ---------- ۲۴۳
[۳۹] ---------- ۲۴۳
[۴۰] ---------- ۲۴۴
[۴۱] ---------- ۲۴۴
[۴۲] ---------- ۲۴۴
[۴۳] ---------- ۲۴۴
باب ۱۴۶ ضمان الصانع و الأجير ---------- ۲۴۴
[۱] ---------- ۲۴۴
[۲] ---------- ۲۴۴
[۳] ---------- ۲۴۴
اشارة ---------- ۲۴۵

بيان ----- ۲۴۵

[۴] ----- ۲۴۵

[۵] ----- ۲۴۵

[۶] ----- ۲۴۵

[۷] ----- ۲۴۵

[۸] ----- ۲۴۵

[۹] ----- ۲۴۶

[۱۰] ----- ۲۴۶

[۱۱] ----- ۲۴۶

[۱۲] ----- ۲۴۶

[۱۳] ----- ۲۴۶

اشارة ----- ۲۴۶

بيان ----- ۲۴۷

[۱۴] ----- ۲۴۷

[۱۵] ----- ۲۴۷

[۱۶] ----- ۲۴۷

اشارة ----- ۲۴۷

بيان ----- ۲۴۷

[۱۷] ----- ۲۴۷

[۱۸] ----- ۲۴۸

[۱۹] ----- ۲۴۸

اشارة ----- ۲۴۸

بيان ----- ۲۴۸

[۲۰] ----- ۲۴۸

اشارهٔ ----- ۲۴۸
بیان ----- ۲۴۸
[۲۱] ----- ۲۴۸
[۲۲] ----- ۲۴۹
[۲۳] ----- ۲۴۹
[۲۴] ----- ۲۴۹
[۲۵] ----- ۲۴۹
[۲۶] ----- ۲۴۹
[۲۷] ----- ۲۴۹
[۲۸] ----- ۲۵۰
باب ۱۴۷ ضمان المکاری و الملاح ----- ۲۵۰
[۱] ----- ۲۵۰
اشارهٔ ----- ۲۵۰
بیان ----- ۲۵۰
[۲] ----- ۲۵۰
[۳] ----- ۲۵۰
[۴] ----- ۲۵۰
[۵] ----- ۲۵۱
[۶] ----- ۲۵۱
[۷] ----- ۲۵۱
[۸] ----- ۲۵۱
[۹] ----- ۲۵۱
اشارهٔ ----- ۲۵۱
بیان ----- ۲۵۱

باب ۱۴۸ سائر من لا ضمان عليه و من يضمن ---- ۲۵۲
[۱] ---- ۲۵۲
[۲] ---- ۲۵۲
[۳] ---- ۲۵۲
[۴] ---- ۲۵۲
[۵] ---- ۲۵۲
[۶] ---- ۲۵۲
اشارة ---- ۲۵۲
بيان ---- ۲۵۳
[۷] ---- ۲۵۳
[۸] ---- ۲۵۳
[۹] ---- ۲۵۳
[۱۰] ---- ۲۵۳
اشارة ---- ۲۵۳
بيان ---- ۲۵۳
[۱۱] ---- ۲۵۴
[۱۲] ---- ۲۵۴
اشارة ---- ۲۵۴
بيان ---- ۲۵۴
باب ۱۴۹ ضمان ما يفسد البهائم من الحرث ---- ۲۵۴
[۱] ---- ۲۵۴
[۲] ---- ۲۵۴
[۳] ---- ۲۵۴
اشارة ---- ۲۵۵

بيان ----- ۲۵۵
[۴] ----- ۲۵۵
اشارة ----- ۲۵۵
بيان ----- ۲۵۵
[۵] ----- ۲۵۵
[۶] ----- ۲۵۶
[۷] ----- ۲۵۶
باب ۱۵۰ الرجل يكترى دابة فيجاوز بها الحد أو يردها قبل الانتهاء إلى الحد ----- ۲۵۶
[۱] ----- ۲۵۶
[۲] ----- ۲۵۶
[۳] ----- ۲۵۶
[۴] ----- ۲۵۶
اشارة ----- ۲۵۶
بيان ----- ۲۵۷
[۵] ----- ۲۵۷
[۶] ----- ۲۵۷
اشارة ----- ۲۵۷
بيان ----- ۲۵۸
[۷] ----- ۲۵۸
[۸] ----- ۲۵۸
[۹] ----- ۲۵۸
اشارة ----- ۲۵۸
بيان ----- ۲۵۹
باب ۱۵۱ الرجل يتكارى البيت و السفينة و الرحى ----- ۲۵۹

[۱] ۲۵۹
اشارة ۲۵۹
بيان ۲۵۹
[۲] ۲۵۹
[۳] ۲۵۹
[۴] ۲۵۹
[۵] ۲۶۰
[۶] ۲۶۰
[۷] ۲۶۰
[۸] ۲۶۰
[۹] ۲۶۰
[۱۰] ۲۶۰
اشارة ۲۶۰
بيان ۲۶۰
[۱۱] ۲۶۱
باب ۱۵۲ إجارة الأجير و ما يجب عليه ۲۶۱
[۱] ۲۶۱
[۲] ۲۶۱
[۳] ۲۶۱
[۴] ۲۶۱
[۵] ۲۶۲
باب ۱۵۳ استعمال الأجير قبل مقاطعته على أجرته و تأخير إعطائه و حبسه عن الجمعة و الاستيضاع من شرطه ۲۶۲
[۱] ۲۶۲
اشارة ۲۶۲

بيان ----- ۲۶۲

[۲] ----- ۲۶۲

[۳] ----- ۲۶۳

[۴] ----- ۲۶۳

[۵] ----- ۲۶۳

[۶] ----- ۲۶۳

باب ۱۵۴ الرجل يتقبل بالعمل ثم يقبله من غيره بأقل مما تقبل ----- ۲۶۳

[۱] ----- ۲۶۳

[۲] ----- ۲۶۳

[۳] ----- ۲۶۴

[۴] ----- ۲۶۴

[۵] ----- ۲۶۴

[۶] ----- ۲۶۴

باب ۱۵۵ من أدان ماله بغير بينة و ائتمن غير المؤتمن و المضيع ----- ۲۶۴

[۱] ----- ۲۶۴

[۲] ----- ۲۶۴

[۳] ----- ۲۶۵

[۴] ----- ۲۶۵

[۵] ----- ۲۶۵

[۶] ----- ۲۶۵

[۷] ----- ۲۶۵

[۸] ----- ۲۶۵

اشارة ----- ۲۶۵

بيان ----- ۲۶۶

[۹] ---------- ۲۶۶
[۱۰] ---------- ۲۶۶
[۱۱] ---------- ۲۶۶
[۱۲] ---------- ۲۶۷
اشارة ---------- ۲۶۷
بيان ---------- ۲۶۷
[۱۳] ---------- ۲۶۷
باب ۱۵۶ الوكالة ---------- ۲۶۷
[۱] ---------- ۲۶۷
[۲] ---------- ۲۶۷
[۳] ---------- ۲۶۸
باب ۱۵۷ النوادر ---------- ۲۶۸
[۱] ---------- ۲۶۸
اشارة ---------- ۲۶۸
بيان ---------- ۲۶۹
[۲] ---------- ۲۶۹
[۳] ---------- ۲۶۹
[۴] ---------- ۲۶۹
[۵] ---------- ۲۶۹
[۶] ---------- ۲۷۰
[۷] ---------- ۲۷۰
أبواب أحكام الأرضين و المياه ---------- ۲۷۰
الآيات ---------- ۲۷۰
اشارة ---------- ۲۷۰

بيان ---------- ۲۷۰
باب ۱۵۸ إحياء الأرض الموات ---------- ۲۷۰
[۱] ---------- ۲۷۰
[۲] ---------- ۲۷۱
[۳] ---------- ۲۷۱
اشارة ---------- ۲۷۱
بيان ---------- ۲۷۱
[۴] ---------- ۲۷۱
اشارة ---------- ۲۷۱
بيان ---------- ۲۷۲
[۶] ---------- ۲۷۲
[۷] ---------- ۲۷۲
[۸] ---------- ۲۷۲
اشارة ---------- ۲۷۲
بيان ---------- ۲۷۳
[۹] ---------- ۲۷۳
اشارة ---------- ۲۷۳
بيان ---------- ۲۷۳
[۱۰] ---------- ۲۷۳
اشارة ---------- ۲۷۳
بيان ---------- ۲۷۳
[۱۱] ---------- ۲۷۴
اشارة ---------- ۲۷۴
بيان ---------- ۲۷۴

[۱۲] ---- ۲۷۴
[۱۳] ---- ۲۷۴
اشارة ---- ۲۷۴
بيان ---- ۲۷۴
باب ۱۵۹ حكم أرض الخراج و أرض أهل الذمة ---- ۲۷۵
[۱] ---- ۲۷۵
[۲] ---- ۲۷۵
[۳] ---- ۲۷۵
[۴] ---- ۲۷۵
اشارة ---- ۲۷۵
بيان ---- ۲۷۵
[۵] ---- ۲۷۵
[۶] ---- ۲۷۶
[۷] ---- ۲۷۶
[۸] ---- ۲۷۶
اشارة ---- ۲۷۶
بيان ---- ۲۷۶
[۹] ---- ۲۷۶
[۱۰] ---- ۲۷۷
اشارة ---- ۲۷۷
بيان ---- ۲۷۷
[۱۱] ---- ۲۷۷
اشارة ---- ۲۷۷
بيان ---- ۲۷۷

[۱۲] ---------- ۲۷۷
[۱۳] ---------- ۲۷۸
[۱۴] ---------- ۲۷۸
[۱۵] ---------- ۲۷۸
[۱۶] ---------- ۲۷۸
[۱۷] ---------- ۲۷۸
اشارة ---------- ۲۷۸
بيان ---------- ۲۷۹
باب ۱۶۰ سخرة العلوج و النزول عليهم ---------- ۲۷۹
[۱] ---------- ۲۷۹
اشارة ---------- ۲۷۹
بيان ---------- ۲۷۹
[۲] ---------- ۲۷۹
[۳] ---------- ۲۷۹
[۴] ---------- ۲۸۰
[۵] ---------- ۲۸۰
[۶] ---------- ۲۸۰
[۷] ---------- ۲۸۰
باب ۱۶۱ بيع المرعى ---------- ۲۸۰
[۱] ---------- ۲۸۰
[۲] ---------- ۲۸۰
اشارة ---------- ۲۸۰
بيان ---------- ۲۸۱
[۳] ---------- ۲۸۱

[۴] ۲۸۱
اشارة ۲۸۱
بيان ۲۸۱
[۵] ۲۸۲
اشارة ۲۸۲
بيان ۲۸۲
باب ۱۶۲ بيع الشرب المستغنى عنه ۲۸۲
[۱] ۲۸۲
[۲] ۲۸۲
[۳] ۲۸۲
[۴] ۲۸۳
اشارة ۲۸۳
بيان ۲۸۳
[۵] ۲۸۳
باب ۱۶۳ حكم ماء السيل ۲۸۳
[۱] ۲۸۳
اشارة ۲۸۳
بيان ۲۸۳
[۲] ۲۸۴
[۳] ۲۸۴
اشارة ۲۸۴
بيان ۲۸۴
[۴] ۲۸۴
[۵] ۲۸۴

باب ۱۶۴ منع فضل الماء و سد الطريق ----- ۲۸۴
[۱] ----- ۲۸۴
اشارة ----- ۲۸۵
بيان ----- ۲۸۵
[۲] ----- ۲۸۵
[۳] ----- ۲۸۵
اشارة ----- ۲۸۵
بيان ----- ۲۸۵
[۴] ----- ۲۸۵
اشارة ----- ۲۸۶
بيان ----- ۲۸۶
باب ۱۶۵ قبالة الأرضين و المزارعة و الإجارة ----- ۲۸۶
[۱] ----- ۲۸۶
اشارة ----- ۲۸۶
بيان ----- ۲۸۶
[۲] ----- ۲۸۶
[۳] ----- ۲۸۷
اشارة ----- ۲۸۷
بيان ----- ۲۸۷
[۴] ----- ۲۸۷
[۵] ----- ۲۸۷
[۶] ----- ۲۸۷
[۷] ----- ۲۸۷
[۸] ----- ۲۸۸

[۹] ---- ۲۸۸
[۱۰] ---- ۲۸۸
[۱۱] ---- ۲۸۸
[۱۲] ---- ۲۸۸
[۱۳] ---- ۲۸۸
[۱۴] ---- ۲۸۸
[۱۵] ---- ۲۸۹
[۱۶] ---- ۲۸۹
[۱۷] ---- ۲۸۹
[۱۸] ---- ۲۸۹
[۱۹] ---- ۲۸۹
[۲۰] ---- ۲۸۹
اشارة ---- ۲۸۹
بیان ---- ۲۹۰
[۲۱] ---- ۲۹۰
[۲۲] ---- ۲۹۰
[۲۳] ---- ۲۹۰
[۲۴] ---- ۲۹۰
[۲۵] ---- ۲۹۰
[۲۶] ---- ۲۹۱
اشارة ---- ۲۹۱
بیان ---- ۲۹۱
[۲۷] ---- ۲۹۱
[۲۸] ---- ۲۹۱

[۲۹] ---------- ۲۹۱
[۳۰] ---------- ۲۹۲
[۳۱] ---------- ۲۹۲
[۳۲] ---------- ۲۹۲
[۳۳] ---------- ۲۹۲
[۳۴] ---------- ۲۹۲
[۳۵] ---------- ۲۹۳
[۳۶] ---------- ۲۹۳
[۳۷] ---------- ۲۹۳
[۳۸] ---------- ۲۹۳
[۳۹] ---------- ۲۹۳
[۴۰] ---------- ۲۹۳
اشارة ---------- ۲۹۳
بيان ---------- ۲۹۴
[۴۱] ---------- ۲۹۴
[۴۲] ---------- ۲۹۴
[۴۳] ---------- ۲۹۴
[۴۴] ---------- ۲۹۴
[۴۵] ---------- ۲۹۴
[۴۶] ---------- ۲۹۴
[۴۷] ---------- ۲۹۵
[۴۸] ---------- ۲۹۵
[۴۹] ---------- ۲۹۵
[۵۰] ---------- ۲۹۵

[۵۱] ---- ۲۹۵
[۵۲] ---- ۲۹۵
[۵۳] ---- ۲۹۶
[۵۴] ---- ۲۹۶
[۵۵] ---- ۲۹۶
[۵۶] ---- ۲۹۶
باب ۱۶۶ من يؤاجر أرضا ثم يبيعها أو يموت قبل انقضاء الأجل ---- ۲۹۶
[۱] ---- ۲۹۶
[۲] ---- ۲۹۶
[۳] ---- ۲۹۷
[۴] ---- ۲۹۷
[۵] ---- ۲۹۷
[۶] ---- ۲۹۷
باب ۱۶۷ الرجل يستأجر الأرض فيؤاجرها بأكثر مما استأجرها ---- ۲۹۷
[۱] ---- ۲۹۷
اشارة ---- ۲۹۸
بيان ---- ۲۹۸
[۲] ---- ۲۹۸
[۳] ---- ۲۹۸
اشارة ---- ۲۹۸
بيان ---- ۲۹۸
[۴] ---- ۲۹۸
[۵] ---- ۲۹۹
[۶] ---- ۲۹۹

[۷] ---- ۲۹۹

[۸] ---- ۲۹۹

[۹] ---- ۲۹۹

اشارة ---- ۲۹۹

بیان ---- ۳۰۰

[۱۰] ---- ۳۰۰

[۱۱] ---- ۳۰۰

باب ۱۶۸ ما یقال أو یفعل للزرع و الغرس ---- ۳۰۰

[۱] ---- ۳۰۰

اشارة ---- ۳۰۰

بیان ---- ۳۰۰

[۲] ---- ۳۰۰

[۳] ---- ۳۰۱

[۴] ---- ۳۰۱

اشارة ---- ۳۰۱

بیان ---- ۳۰۱

[۵] ---- ۳۰۱

[۶] ---- ۳۰۱

۱۶۹ باب ۱۶۹ قطع الشجر ---- ۳۰۲

[۱] ---- ۳۰۲

[۲] ---- ۳۰۲

[۳] ---- ۳۰۲

باب ۱۷۰ حرز الزرع ---- ۳۰۲

[۱] ---- ۳۰۲

[۲] ---------- ۳۰۲

باب ۱۷۱ حريم الحقوق ---------- ۳۰۲

[۱] ---------- ۳۰۲

[۲] ---------- ۳۰۳

[۳] ---------- ۳۰۳

اشارة ---------- ۳۰۳

بيان ---------- ۳۰۳

[۴] ---------- ۳۰۳

[۵] ---------- ۳۰۳

[۶] ---------- ۳۰۳

[۷] ---------- ۳۰۴

اشارة ---------- ۳۰۴

بيان ---------- ۳۰۴

[۸] ---------- ۳۰۴

[۹] ---------- ۳۰۴

[۱۰] ---------- ۳۰۴

[۱۱] ---------- ۳۰۵

[۱۲] ---------- ۳۰۵

اشارة ---------- ۳۰۵

بيان ---------- ۳۰۵

[۱۳] ---------- ۳۰۵

[۱۴] ---------- ۳۰۵

اشارة ---------- ۳۰۵

بيان ---------- ۳۰۵

[۱۵] ---------- ۳۰۶

[۱۶] ---------- ۳۰۶

[۱۷] ---------- ۳۰۶

[۱۸] ---------- ۳۰۶

[۱۹] ---------- ۳۰۶

اشارة ---------- ۳۰۶

بيان ---------- ۳۰۶

[۲۰] ---------- ۳۰۷

اشارة ---------- ۳۰۷

بيان ---------- ۳۰۷

[۲۱] ---------- ۳۰۷

[۲۲] ---------- ۳۰۷

اشارة ---------- ۳۰۷

بيان ---------- ۳۰۷

باب ۱۷۲ حكم الخص بين دارين ---------- ۳۰۸

[۱] ---------- ۳۰۸

اشارة ---------- ۳۰۸

بيان ---------- ۳۰۸

[۲] ---------- ۳۰۸

اشارة ---------- ۳۰۸

بيان ---------- ۳۰۸

[۳] ---------- ۳۰۹

باب ۱۷۳ الضرار ---------- ۳۰۹

[۱] ---------- ۳۰۹

اشارة ----- ۳۰۹
بیان ----- ۳۰۹
[۲] ----- ۳۰۹
اشارة ----- ۳۰۹
بیان ----- ۳۰۹
[۳] ----- ۳۱۰
[۴] ----- ۳۱۰
[۵] ----- ۳۱۰
باب ۱۷۴ من أخذ أرضا بغیر حق ----- ۳۱۰
[۱] ----- ۳۱۰
[۲] ----- ۳۱۱
اشارة ----- ۳۱۱
بیان ----- ۳۱۱
باب ۱۷۵ من زرع فی غیر أرضه أو غرس ----- ۳۱۱
[۱] ----- ۳۱۱
[۲] ----- ۳۱۱
[۳] ----- ۳۱۱
اشارة ----- ۳۱۲
بیان ----- ۳۱۲
[۴] ----- ۳۱۲
اشارة ----- ۳۱۲
بیان ----- ۳۱۲
[۵] ----- ۳۱۲
باب ۱۷۶ من یمر بالبستان أو الزرع فیتناول منه ----- ۳۱۳

[۱] ---- ۳۱۳
[۲] ---- ۳۱۳
[۳] ---- ۳۱۳
[۴] ---- ۳۱۳
اشارة ---- ۳۱۳
بيان ---- ۳۱۳
[۵] ---- ۳۱۳
[۶] ---- ۳۱۴
[۷] ---- ۳۱۴
[۸] ---- ۳۱۴
[۹] ---- ۳۱۴
اشارة ---- ۳۱۴
بيان ---- ۳۱۴
باب ۱۷۷ النوادر ---- ۳۱۵
[۱] ---- ۳۱۵
اشارة ---- ۳۱۵
بيان ---- ۳۱۵
[۲] ---- ۳۱۵
[۳] ---- ۳۱۵
تعريف مركز ---- ۳۱۶

الوافی المجلد ۱۸

اشارة

سرشناسه : فیض کاشانی، محمد بن شاه مرتضی، ۱۰۰۶-۱۰۹۱ق.

عنوان و نام پدیدآور : ...الوافی/ محمدمحسن المشتهر بالفیض‌الکاشانی؛ تحقیق مکتبةالامام‌امیرالمومنین‌علی علیه‌السلام (اصفهان)، سیدضیاءالدین حسینی «علامه»؛ اشراف السیدکمال‌الدین فقیه‌ایمانی.

مشخصات نشر : اصفهان: عطر عترت، ۱۴۳۰ق.= ۱۳۸۸.

مشخصات ظاهری : ۲۶ ج.

شابک : ۲۰۰۰۰۰۰ ریال: دوره۹۷۸-۹۶۴-۷۹۴۱-۹۳-۸ : ؛ ج. ۱۹۷۸-۹۶۴-۷۹۴۱-۹۴-۵ : ؛ ج. ۲۹۷۸-۹۶۴-۷۹۴۱-۹۵-۲ : ؛ ج. ۳۹۷۸-۹۶۴-۷۹۴۱-۹۶-۹ : ؛ ج. ۴۹۷۸-۹۶۴-۷۹۴۱-۹۷-۶ : ؛ ج. ۵۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۰۳-۳ : ؛ ج. ۶۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۰۴-۰ : ؛ ج. ۷۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۰۵-۷ : ؛ ج. ۸۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۰۶-۴ : ؛ ج. ۹۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۰۷-۱ : ؛ ج. ۱۰۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۰۸-۸ : ؛ ج. ۱۱۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۰۹-۵ : ؛ ج. ۱۲۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۱۰-۱ : ؛ ج. ۱۳۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۱۱-۸ : ؛ ج. ۱۴۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۱۲-۵ : ؛ ج. ۱۵۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۱۳-۲ : ؛ ج. ۱۶۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۱۴-۹ : ؛ ج. ۱۷۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۱۵-۶ : ؛ ج. ۱۸۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۱۶-۳ : ؛ ج. ۱۹۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۱۷-۰ : ؛ ج. ۲۰۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۱۸-۷ : ؛ ج. ۲۱۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۱۹-۴ : ؛ ج. ۲۲۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۲۰-۰ : ؛ ج. ۲۳۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۲۱-۷ : ؛ ج. ۲۴۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۲۲-۴ : ؛ ج. ۲۵۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۲۳-۱ : ؛ ج. ۲۶۹۷۸-۶۰۰-۵۵۸۸-۲۴-۸ :

یادداشت : عربی.

یادداشت : کتابنامه.

مندرجات : ج. ۱. کتاب‌العقل والعلم والتوحید.- ج. ۲ و ۳. کتاب‌الحجة.- ج. ۴ و ۵. کتاب‌الایمان والکفر.- ج. ۶. کتاب‌الطهارة والتزین.- ج. ۷، ۸ و ۹. کتاب‌الصلاة والدعاء والقرآن.- ج. ۱۰. کتاب‌الزکاة والخمس والمیراث.- ج. ۱۱. کتاب‌الصیام والاعتکاف والمعاهدات.- ج. ۱۲، ۱۳ و ۱۴. کتاب‌الحج والعمرة والزیارات.- ج. ۱۵و ۱۶. کتاب‌الحسبة والاحکام والشهادات.- ج. ۱۷و ۱۸. کتاب‌المعایش والمکاسب والمعاملات.- ج. ۱۹ و ۲۰. کتاب‌المطاعم والمشارب والتجملات.- ج. ۲۱، ۲۲ و ۲۳. کتاب‌النکاح والطلاق والولادات.- ج. ۲۴ و ۲۵. کتاب‌الجنائز والفرائض والوصیات.- ج. ۲۶. کتاب‌الروضة.

موضوع : احادیث شیعه -- قرن ۱۰ق.

شناسه افزوده : علامه، سیدضیاءالدین، ۱۲۹۰ - ۱۳۷۷.

شناسه افزوده : فقیه‌ایمانی، سیدکمال

شناسه افزوده : Faghih Imani, Kamal

شناسه افزوده : کتابخانه عمومی امام امیرالمومنین علی علیه‌السلام(اصفهان)

رده بندی کنگره : BP۱۳۴/ف۹و۲ ۱۳۸۸

رده بندی دیویی : ۲۹۷/۲۱۲

شماره کتابشناسی ملی : ۱۹۱۱۰۹۴

[تتمة کتاب المعایش و المکاسب و المعاملات]

[تتمة أبواب أحکام التجارة و شروط البیع و الربا]

باب ۸۶ المحاقلة و المزابنة و العریة

[۱]

اشارة

۱۷۸۰۴- ۱ الکافی، ۵/ ۲۷۵/ ۵/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۱۴۳/ ۱۸/ ۱ أحمد عن صفوان عن أبان عن البصری عن أبی عبد اللّه ع قال نهی رسول اللّه ص عن المحاقلة و المزابنة قلت و ما هو قال أن یشتری حمل النخل بالتمر و الزرع بالحنطة

بیان

الحمل بالکسر ما حمل و ثمر الشجر

[۲]

اشارة

۱۷۸۰۵- ۲ التهذیب، ۷/ ۱۴۳/ ۲۰/ ۱ ابن سماعة عن أخیه جعفر عن أبان عن البصری عن أبی عبد اللّه ع قال نهی رسول اللّه ص عن المحاقلة و المزابنة فقال المحاقلة بیع النخل بالتمر و المزابنة بیع السنبل بالحنطة

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۴۴

بیان

عکس ابن الأثیر فی نهایته التفسیر و لکن لا ینبئک مثل خبیر

[۳]

اشارة

۱۷۸۰۶- ۳ الکافی، ۵/ ۲۷۵/ ۹/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۴۳/ ۱۹/ ۱ الأربعة عن أبی عبد اللّه ع قال رخص رسول اللّه ص فی العرایا أن یشتریها بخرصها تمرا قال و العرایا جمع عریة و هی النخلة تکون للرجل فی دار رجل آخر فیجوز له أن یبیعها بخرصها تمرا و لا یجوز ذلک فی غیره

بيان

أی فی غير ما يكون فی دار رجل آخر و يحتمل شمول الحكم لغير النخل إذا كان فی دار رجل آخر

[۴]

اشارة

۱۷۸۰۷- ۴ الكافی، ۵/ ۱۷۶/ ۱۰/ ۱ الكافی، ۵/ ۱۸۸/ ۶/ ۱ التهذيب، ۷/ ۸۹/ ۲۲/ ۱ الخمسة قال قال أبو عبد اللّه ع فی رجل قال لآخر بعنی ثمرتک فی نخلک هذه التی فيها بقفيزين من تمر أو أقل أو أكثر يسمی ما شاء فباعه قال لا بأس به و قال البسر و التمر من نخلة واحدة لا بأس به فإما أن يخلط التمر العتيق و البسر فلا يصلح و الزبيب و العنب مثل ذلک

بيان

حمله فی الإستبصار علی العرية

[۵]

۱۷۸۰۸- ۵ الكافی، ۵/ ۱۹۳/ ۲/ ۱ محمد عن محمد بن الحسين عن صفوان

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۴۵

التهذيب، ۷/ ۱۲۵/ ۱۷/ ۱ الحسين عن علی بن النعمان و صفوان عن يعقوب بن شعيب التهذيب، ۷/ ۹۱/ ۳۲/ ۱ الحسين عن الحسن بن هاشم عن الفقيه، ۳/ ۲۲۵/ ۳۸۳۴ يعقوب بن شعيب عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجلين يكون بينهما النخل فيقول أحدهما لصاحبه اختر إما أن تأخذ هذا النخل بكذا و كذا كيلا مسمی و تعطينی نصف هذا الكيل زاد أو نقص و إما أن آخذه أنا بذلک و أرده عليک قال لا بأس بذلک

[۶]

اشارة

۱۷۸۰۹- ۶ التهذيب، ۷/ ۹۱/ ۳۳/ ۱ ابن سماعة عن ابن رباط عن الكنانی قال سمعت أبا عبد اللّه ع يقول إن رجلا كان له علی رجل خمسة عشر وسقا من تمر و كان له نخل فقال له خذ ما فی نخلی بتمرک فأبی أن يقبل فأتی النبی ص فقال يا رسول اللّه إن لفلان علی خمسة عشر وسقا من تمر- فكلمه أن يأخذ ما فی نخلی بتمره فبعث النبی ص فقال يا فلان خذ ما فی نخله بتمرک فقال يا رسول اللّه لا يفی و أبی أن يفعل فقال رسول اللّه ص لصاحب النخل أجدد نخلک فجده و كاله خمسة عشر وسقا

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۴۶

فأخبرنی بعض أصحابنا عن ابن رباط و لا أعلم إلا أنی قد سمعته منه أن أبا عبد اللّه ع قال إن ربیعة الرأی لما بلغه هذا عن النبی ص قال هذا ربا قلت أشهد باللّه أنه من الکاذبین قال صدقت

بیان

أجدد أمر من الجداد و هو الصرم و القطع و فی الإستبصار حمل هذا الحدیث علی الصلح دون البیع لئلا یکون محاقلة و لکن یأتی فی الباب الآتی جواز المزابنة صریحا فحمل النهی فیهما علی الکراهة محتمل

[۷]

۱۷۸۱۰- ۷ الکافی، ۵/ ۱۹۳/ ۲/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن صفوان التهذیب، ۷/ ۴۲/ ۶۸/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۲۵/ ۱۷/ ۱ الحسین عن علی بن النعمان و الفقیه، ۳/ ۲۵۹/ ۳۹۳۵ صفوان عن الفقیه، ۳/ ۲۲۵/ ۳۸۳۴ یعقوب بن شعیب عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل یکون له علی الآخر مائة کر من تمر و له نخل فیأتیه فیقول أعطنی نخلک هذا بما علیک- فکأنه کرهه

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۴۷

باب ۸۷ بیع الزروع و شراؤها

[۱]

اشارة

۱۷۸۱۱- ۱ الکافی، ۵/ ۲۷۴/ ۱/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۴۲/ ۱۴/ ۱ الخمسة عن أبی عبد اللّه ع قال لا بأس بأن تشتری زرعا أخضر ثم تترکه حتی تحصده إن شئت أو تقلعه قبل أن یسنبل و هو حشیش و قال لا بأس أیضا أن تشتری زرعا قد سنبل و بلغ بحنطة

بیان

بیع الزرع بالحنطة هی المزابنة بعینها کما مر فیحتمل الرخصة مع الکراهة

[۲]

۱۷۸۱۲- ۲ الکافی، ۵/ ۲۷۴/ ۲/ ۲ التهذیب، ۷/ ۱۴۲/ ۱۵/ ۱ الأربعة عن بکیر بن أعین قال قلت لأبی عبد اللّه ع أ یحل

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۴۸

شراء الزرع أخضر قال نعم لا بأس به

[۳]

اشارة

۱۷۸۱۳- ۳ الکافی، ۵، ۲۷۴/ ۳/ ۲ التهذیب، ۷/ ۱۴۳/ ۱۶/ ۱ عنه عن زرارة مثله و قال لا بأس بأن تشتری الزرع و القصیل أخضر ثم تترکه إن شئت حتی یسنبل ثم تحصده و إن شئت أن تعلف دابتک قصیلا فلا بأس به قبل أن یسنبل فأما إذا سنبل فلا تعلفه رأسا فإنه فساد

بیان

رأسا أی حیوانا

[۴]

اشارة

۱۷۸۱۴- ۴ الکافی، ۵/ ۲۷۵/ ۴/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۱۴۲/ ۱۳/ ۱ سهل عن البزنطی عن مثنی الحناط عن زرارة عن أبی عبد اللّه ع فی زرع بیع و هو حشیش ثم سنبل قال لا بأس إذا قال ابتاع منک ما یخرج من هذا الزرع فإذا اشتراه و هو حشیش فإن شاء أعفاه و إن شاء تربص به

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۴۹

بیان

أعفاه قطعه و أمحاه

[۵]

اشارة

۱۷۸۱۵- ۵ الکافی، ۵/ ۲۷۵/ ۶/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۱۴۲/ ۱۱/ ۱ أحمد عن عثمان عن الفقیه، ۳/ ۲۳۴/ ۳۸۶۲ سماعة قال سألته عن شراء القصیل یشتریه الرجل فلا یقصله و یبدو له فی ترکه حتی یخرج سنبله شعیرا أو حنطة و قد اشتراه من أصله علی أن ما یلقاه من خراج فهو علی العلج فقال إن کان اشترط علیه حین اشتراه إن شاء قطعه قصیلا و إن شاء ترکه کما هو حتی یکون سنبلا و إلا فلا ینبغی له أن یترکه حتی یکون سنبلا

بیان

فی قوله علی أن ما یلقاه من خراج فهو علی العلج اختلافات فی النسخ لا تؤثر فی المعنی یعنی علی أن یکون الخراج علی البائع دون المشتری فإن الزراع و الأکرة کانوا یومئذ من کفار العجم

[۶]

اشارة

۱۷۸۱۶- ۶ الکافی، ۵/ ۲۷۵/ ۷/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۱۴۲/ ۱۲/ ۱ ۶۲۷ أحمد عن السراد عن الخراز عن سماعة عن أبی عبد اللّه ع نحوه و زاد فیه فإن فعل فإن علیه طسقه و نفقته و له ما خرج منه

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۵۰

بیان

الطسق بالفتح الخراج أو شبه ضریبة معلومة

[۷]

۱۷۸۱۷- ۷ الفقیه، ۳/ ۲۳۷/ ۳۸۶۹ سماعة سأله عن رجل اشتری قصیلا فلم یقصله الحدیث مع الزیادة بأدنی تفاوت

[۸]

۱۷۸۱۸- ۸ التهذیب، ۷/ ۱۴۳/ ۱۷/ ۱ ۶۳۲ أحمد عن الکافی، ۵/ ۲۷۵/ ۸/ ۱ عثمان عن الفقیه، ۳/ ۲۴۱/ ۳۸۸۱ سماعة قال سألته ع عن رجل زرع زرعا مسلما کان أو معاهدا و أنفق فیه نفقة ثم بدا له فی بیعه الکافی، التهذیب، لنقله ینتقل من مکانه أو لحاجة- ش قال یشتریه بالورق فإن أصله طعام

[۹]

اشارة

۱۷۸۱۹- ۹ التهذیب، ۷/ ۱۴۴/ ۲۱/ ۱ ۶۳۶ ابن سماعة عن محمد بن زیاد عن معلی بن خنیس قال قلت لأبی عبد اللّه ع أشتری الزرع قال إذا کان قدر شبر

بیان

یعنی إنما یجوز الشراء إذا بلغ ذلک حمله فی الإستبصار علی الاستحباب

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۵۱

[۱۰]

اشارة

۱۷۸۲۰- ۱۰ التهذیب، ۷/ ۱۴۴/ ۲۲/ ۱ عنه عن محمد بن زیاد عن ابن عمار قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول لا تشتر الزرع ما لم یسنبل فإذا كنت تشتری أصله فلا بأس بذلك أو ابتعت نخلا فابتعت أصله و لم یكن فیه حمل لم یكن به بأس

بیان

متعلق النهی شراء الزرع للحنطة ابتداء قبل التسنبل و متعلق الجواز شراؤه لها بعده و شراؤه للقصیل ابتداء ثم إذا بدا له تركه فلا منافاة

[۱۱]

۱۷۸۲۱- ۱۱ التهذیب، ۷/ ۱۴۴/ ۲۴/ ۱ عنه عن محمد بن زیاد عن هشام بن سالم عن سلیمان بن خالد عن أبی عبد اللّه ع قال لا بأس بأن تشتری زرعا أخضر فإن شئت تركته حتی تحصده و إن شئت فبعه حشیشا

[۱۲]

۱۷۸۲۲- ۱۲ الفقیه، ۳/ ۲۳۶/ ۳۸۶۶ علی عن أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الحنطة و الشعیر اشتری زرعه قبل أن یسنبل و هو حشیش قال لا إلا أن یشتریه لقصیل تعلفه الدواب ثم تتركه إن شاء حتی یسنبل

[۱۳]

۱۷۸۲۳- ۱۳ الكافی، ۵/ ۲۷۶/ ۴/ ۱ حمید عن التهذیب، ۷/ ۲۰۵/ ۵۰/ ۱ ابن سماعة عن جعفر عن أبان التهذیب، ۷/ ۱۴۱/ ۷/ ۱ ۶۲۲ الحسین عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۵۲

القاسم بن محمد و فضالة عن أبان عن الهاشمی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن بیع حصائد الحنطة و الشعیر و سائر الحصائد- قال حلال فلیبعه بما شاء

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۵۳

باب ۸۸ السلف فی الطعام

[۱]

اشارة

١٧٨٢٤- ١ الكافی، ۵/ ١٨۴/ ١/ ٢ التهذيب، محمد عن التهذيب، ٧/ ٢٧/ ۴/ ١ أحمد عن محمد بن يحيى عن الفقيه، ٣/ ٢۶۴/ ٣٩۵٠ غياث بن إبراهيم عن أبی عبد اللّه ع الفقيه، عن أبيه ش قال قال أمير المؤمنين ع لا- بأس بالسلف بكيل معلوم إلى أجل معلوم و لا يسلم إلى دياس و لا إلى حصاد

بيان

الدياس دق الطعام بالفدان ليخرج الحب من السنبل و الحصاد قطع

الوافی، ج١٨، ص: ۵۵۴

الزرع بالمنجل

[٢]

١٧٨٢۵- ٢ الكافی، ۵/ ١٨۵/ ٢/ ١ التهذيب، ٧/ ٢٨/ ٩/ ١ القميان عن صفوان عن ابن مسكان عن محمد الحلبی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن السلف فی الطعام بكيل معلوم إلى أجل معلوم قال لا بأس به

[٣]

١٧٨٢۶- ٣ الكافی، ۵/ ١٨۵/ ٣/ ١ التهذيب، ٧/ ٢٨/ ١٠/ ١ علی عن أبيه عن ابن المغيرة عن عبد اللّه بن سنان قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل أ يصلح له أن يسلف فی الطعام عند رجل ليس عنده زرع و لا طعام و لا حيوان إلا أنه إذا جاء الأجل اشتراه و أوفاه- قال إذا ضمنه إلى أجل مسمى فلا بأس به قلت أ رأيت إن أوفانی بعضا و عجز عن بعض أ يجوز أن آخذ بالباقی رأس مالی قال نعم ما أحسن ذلك

[۴]

١٧٨٢٧- ۴ التهذيب، ٧/ ۴١/ ۶٠/ ١ الحسين عن الفقيه، ٣/ ٢۶۴/ ٣٩۵١ النضر عن عبد اللّه بن سنان الحديث بأدنى تفاوت

[۵]

١٧٨٢٨- ۵ الكافی، ۵/ ١٨۵/ ۴/ ١ محمد عن التهذيب، ٧/ ٢٩/ ١١/ ١ أحمد عن علی بن النعمان

الوافی، ج١٨، ص: ۵۵۵

عن ابن مسكان عن سليمان بن خالد قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل يسلم فی الزرع فيأخذ بعض طعامه و يبقى بعض لا يجد وفاء فيعرض عليه صاحبه رأس ماله قال فيأخذه فإنه حلال- قلت فإنه يبيع ما قبض من الطعام فيضعف قال و إن فعل فإنه حلال قال و سألته عن رجل يسلف فی غير زرع و لا نخل قال يسمى شيئا إلى أجل مسمى

[۶]

۱۷۸۲۹- ۶ الفقیه، ۳/ ۲۵۹/ ۳۹۳۶ صفوان عن عبد اللّه بن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یسلم فی غیر زرع و لا نخل قال یسمی کیلا معلوما إلی أجل معلوم قال و سألته عن السلم فی الحیوان و الطعام و یرتهن الرجل بماله رهنا قال

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۵۶

نعم استوثق من مالک

[۷]

اشارة

۱۷۸۳۰- ۷ الکافی، ۵/ ۱۸۵/ ۵/ ۱ الخمسة و محمد عن التهذیب، ۷/ ۲۹/ ۱۳/ ۱ أحمد عن ابن أبی عمیر عن الفقیه، ۳/ ۲۵۸/ ۳۹۳۴ حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل أسلفته دراهم فی طعام- فلما حل طعامی علیه بعث إلی بدراهم فقال اشتر لنفسک طعاما و استوف حقک قال أری أن یولی ذلک غیرک و تقوم معه حتی تقبض الذی لک و لا تتولی أنت شراءه

بیان

إنما منعه أن یتولی شراء ذلک بنفسه لأنه ربما یکون الدراهم المبعوثة أزید من رأس ماله فإذا أخذها مکانه توهم أنه ربا و فقه هذه المسألة أن البائع إذا رد الدراهم علی أنه یفسخ البیع الأول لعجزه عن المبیع المضمون فأخذ الزائد علی رأس المال منه غیر جائز و إذا دفعها علی أنه یشتری بها المضمون جاز

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۵۷

فالأخبار المتضمنة لمنع أخذ الزائد فی هذا الباب و اللذین یتلوانه کلها محمولة علی الأول و المتضمنة لجوازه محمولة علی الثانی و الجائز لا یخلو عن کراهة إلا للفقیه بالمسألة کما یشعر به بعض تلک الأخبار و بهذا یندفع التنافی عنها لا بما فی الإستبصار

[۸]

۱۷۸۳۱- ۸ الکافی، ۵/ ۱۸۵/ ۶/ ۱ التهذیب، ۷/ ۳۰/ ۱۵/ ۱ أحمد عن ابن أبی عمیر عن أبان عن بعض أصحابنا عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یسلف الدراهم فی الطعام إلی أجل فیحل الطعام فیقول لیس عندی طعام و لکن انظر ما قیمته فخذ منی ثمنه- قال لا بأس بذلک

[۹]

۱۷۸۳۲- ۹ الکافی، ۵/ ۱۸۷/ ۱۲/ ۱ التهذیب، ۷/ ۳۰/ ۱۶/ ۱ سهل عن معاویة بن حکیم عن ابن فضال قال کتبت إلی أبی الحسن ع الرجل یسلفنی فی الطعام فیجیء الوقت و لیس عندی طعام- أعطیه بقیمته دراهم قال نعم

[۱۰]

۱۷۸۳۳- ۱۰ الکافی، ۵/ ۱۸۶/ ۷/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین و النیسابوریان جمیعا عن

الوافی، ج‏۱۸، ص: ۵۵۸

الفقیه، ۳/ ۲۶۰/ ۳۹۳۹ صفوان عن العیص بن القاسم عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل أسلف رجلا دراهم بحنطة حتی إذا حضر الأجل لم یکن عنده طعام و وجد عنده دوابا و رقیقا و متاعا أ یحل له أن یأخذ من عروضه تلک بطعامه- قال نعم یسمی کذا و کذا بکذا و کذا صاعا

[۱۱]

۱۷۸۳۴- ۱۱ الکافی، ۵/ ۱۸۶/ ۹/ ۱ حمید عن التهذیب، ۷/ ۳۰/ ۱۴/ ۱ ابن سماعة عن غیر واحد عن أبان عن البصری قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل أسلف دراهم فی طعام فحل الذی له فأرسل إلیه بدراهم- فقال اشتر طعاما و استوف حقک هل تری به بأسا قال یکون معه غیره یوفیه ذلک

[۱۲]

اشارة

۱۷۸۳۵- ۱۲ الکافی، ۵/ ۱۸۶/ ۱۰/ ۱ الخمسة و محمد عن التهذیب، ۷/ ۲۹/ ۱۲/ ۱ أحمد عن ابن أبی عمیر عن حماد عن الفقیه، ۳/ ۲۶۲/ ۳۹۴۵ الحلبی قال سئل أبو عبد اللّه ع عن رجل أسلف دراهم فی خمسة مخاتیم حنطة أو شعیر إلی أجل مسمی و کان الذی علیه الحنطة أو الشعیر لا یقدر علی أن یقضیه جمیع الذی له إذا حل فسأل صاحب الحق أن یأخذ نصف الطعام أو ثلثه أو أقل [من ذلک] أو أکثر و یأخذ رأس مال ما بقی

الوافی، ج‏۱۸، ص: ۵۵۹

من الطعام دراهم قال لا- بأس و الزعفران أیضا یسلم فیه الرجل دراهم فی عشرین مثقالا أو أقل من ذلک أو أکثر قال لا بأس إن لم یقدر الذی علیه الزعفران أن یعطیه جمیع ماله أن یأخذ نصف حقه أو ثلثه أو ثلثیه و یأخذ رأس مال ما بقی من حقه الفقیه، دراهم

بیان

المختوم بالمعجمة الصاع و لهذا الحدیث تتمة تأتی فی الباب التالی لهذا الباب إن شاء اللّه

[۱۳]

۱۷۸۳۶- ۱۳ التهذیب، ۷/ ۳۱/ ۱۹/ ۱ الحسین عن صفوان و محمد بن خالد عن الفقیه، ۳/ ۲۶۰/ ۳۹۳۸ ابن بکیر قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل أسلف فی شی‏ء یسلف الناس فیه من الثمار فذهب زمانها و لم یستوف سلفه قال فلیأخذ رأس ماله أو لینظره

[۱۴]

اشارة

۱۷۸۳۷- ۱۴ التهذیب، ۷/ ۳۲/ ۲۲/ ۱ عنه عن النضر عن عاصم عن محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال قال أمیر المؤمنین ع من اشتری طعاما أو علفا إلی أجل فلم یجد

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۶۰

صاحبه و لیس شرطه إلا الورق فإن قال خذ منی بسعر الیوم ورقا فلا یأخذ إلا شرطه طعامه أو علفه فإن لم یجد شرطه و أخذ ورقا لا محالة قبل أن یأخذ شرطه فلا یأخذ إلا رأس ماله لا یظلمون و لا یظلمون

بیان

قوله إلا الورق بدل من شرطه أی لیس عند صاحبه إلا الورق و قوله قبل أن یأخذ شرطه أی لم یصبر إلی أن یوجد شرطه فیأخذه و الأظهر یوجد بدل یأخذ نهی ص عن أخذ الورق ثم أجازه مع الضرورة بشرط عدم الزیادة علی رأس المال مشیرا إلی آیة الربا تعلیلا للنهی و الوجه فیه ما ذکرناه و لیس فی نسخ الإستبصار قوله فلم یجد إلی قوله فإن لم یجد و هو أوضح

[۱۵]

۱۷۸۳۸- ۱۵ التهذیب، ۷/ ۳۲/ ۲۳/ ۱ عنه عن علی بن النعمان عن یعقوب بن شعیب قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یسلف فی الحنطة و التمر بمائة درهم فیأتی صاحبه حین یحل له الذی له فیقول و اللّه ما عندی إلا نصف الذی لک فخذ منی إن شئت بنصف الذی لک حنطة و بنصفه ورقا فقال لا بأس إذا أخذ منه الورق کما أعطاه

[۱۶]

۱۷۸۳۹- ۱۶ التهذیب، ۷/ ۴۲/ ۶۸/ ۱ بهذا الإسناد قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یکون له علی الآخر أحمال من رطب أو تمر فیبعث إلیه بدنانیر فیقول اشتر بهذه و استوف منه الذی

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۶۱

لک قال لا بأس إذا ائتمنه

[۱۷]

۱۷۸۴۰- ۱۷ الفقیه، ۳/ ۲۵۸/ ۳۹۳۵ صفوان عن یعقوب بن شعیب قال سألت أبا جعفر ع الحدیثین

[۱۸]

۱۷۸۴۱- ۱۸ التهذیب، ۷/ ۴۴/ ۷۹/ ۱ الصفار عن علی بن محمد قال کتبت إلیه رجل له علی رجل تمر أو حنطة أو شعیر أو قطن- فلما

تقاضاه قال خذ بمالک [بقیمة مالک] عندی دراهم أ یجوز ذلک له أم لا فکتب ع یجوز ذلک عن تراض منهما إن شاء اللّه

[۱۹]

۱۷۸۴۲- ۱۹ التهذیب، ۶/ ۲۰۵/ ۲۳/ ۱ الصفار عن محمد بن عیسی عن علی بن محمد و قد سمعته من علی قال کتب إلیه رجل له علی الرجل الحدیث

[۲۰]

اشارة

۱۷۸۴۳- ۲۰ التهذیب، ۷/ ۳۰/ ۱۷/ ۱ محمد بن أحمد عن بنان عن موسی بن القاسم عن علی بن جعفر قال سألته عن رجل له علی آخر تمر أو شعیر أو حنطة أ یأخذ بقیمته دراهم قال إذا قومه دراهم فسد لأن الأصل الذی یشتری دراهم فلا تصلح دراهم بدراهم

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۶۲

بیان

الوجه فیه ما بیناه من أن ذلک محمول علی ما إذا لم یکن بصیرا بالمسألة

[۲۱]

اشارة

۱۷۸۴۴- ۲۱ الکافی، ۵/ ۱۸۶/ ۱۱/ ۱ الخمسة التهذیب، ۷/ ۳۹/ ۵۱/ ۱ الفضل بن شاذان عن ابن أبی عمیر عن حفص بن البختری عن خالد بن الحجاج عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یشتری طعام قریة بعینها و إن لم یسم له طعام قریة بعینها أعطاه من حیث شاء

بیان

هکذا وجد فی نسخ الکتابین و لعله سقط شیء أو فیه حذف و تقدیر أو یشتری من کلام الإمام ع بمعنی له أن یشتری

[۲۲]

اشارة

۱۷۸۴۵- ۲۲ التهذیب، ۷/ ۳۹/ ۵۰/ ۱ الحسین عن ابن أبی عمیر عن جمیل بن دراج عن زرارة قال سألت أبا جعفر ع عن رجل اشتری

من طعام قریة بعینها قال لا بأس إن خرج فهو له و إن لم یخرج کان دینا علیه
الوافی، ج۱۸، ص: ۵۶۳

بیان

یعنی به أن الطعام کان دینا علیه حتی یوجد

[۲۳]

۱۷۸۴۶- ۲۳ التهذیب، ۷/ ۳۹/ ۵۲/ ۱ عنه عن ابن مسکان عن ابن حجاج الکرخی عن أبی عبد اللّه ع قال کل طعام اشتریته فی بیدر أو طسوج فأبی اللّه علیه فلیس للمشتری إلا رأس ماله و من اشتری من طعام موصوف و لم یسم فیه قریة و لا موضعا فعلی صاحبه أن یؤدیه

[۲۴]

اشارة

۱۷۸۴۷- ۲۴ الفقیه، ۳/ ۲۰۹/ ۳۷۸۰ الحدیث مرسلا

بیان

الطسوج کتنور الناحیة أبی اللّه علیه أی لم یخرج له شیئا فلیس للمشتری إلا رأس ماله یعنی إن لم یصبر حتی یوجد

[۲۵]

اشارة

۱۷۸۴۸- ۲۵ الکافی، ۵/ ۲۲۲/ ۱۲/ ۱ القمی عن بعض أصحابنا عن أحمد بن النضر التهذیب، ۷/ ۴۵/ ۸۱/ ۱ البرقی عن أبیه عن
الوافی، ج۱۸، ص: ۵۶۴
أحمد بن النضر عن الفقیه، ۳/ ۲۶۳/ ۳۹۴۸ عمرو بن شمر عن جابر عن أبی جعفر ع قال سألته عن السلف فی اللحم- فقال لا تقربنه فإنه یعطیک مرة السمین و مرة التاوی و مرة المهزول اشتره معاینة یدا بید قال و سألته عن السلف فی روایا الماء قال لا تقربها فإنه یعطیک مرة ناقصا و مرة کاملا و لکن اشتره معاینة فإنه أسلم لک و له

بیان

التوی مقصورا إهلاک المال یقال توی المال بکسر الواو

[۲۶]

۱۷۸۴۹- ۲۶ الکافی، ۵/ ۲۲۲/ ۱۳/ ۱ محمد عن أحمد عن الفقیه، ۳/ ۲۳۰/ ۳۸۵۰ السراد عن أبی ولاد الحناط قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یکون له الغنم- یحلبها لها ألبان کثیرة فی کل یوم ما تقول فیمن یشتری منه الخمسمائة رطل أو أکثر من ذلک المائة رطل بکذا و کذا درهما فیأخذ منه فی کل یوم أرطالا حتی یستوفی ما یشتری منه قال لا بأس بهذا و نحوه

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۶۵

[۲۷]

۱۷۸۵۰- ۲۷ التهذیب، ۷/ ۱۲۶/ ۲۳/ ۱ ابن سماعة عن السراد عن أبی ولاد عن أبی عبد اللّه ع مثله علی اختلاف فی ألفاظه

[۲۸]

۱۷۸۵۱- ۲۸ الکافی، ۵/ ۱۸۹/ ۱۴/ ۱ العدة عن سهل و أحمد عن التهذیب، ۷/ ۴۳/ ۷۰/ ۱ السراد عن عبد اللّه بن سنان قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل أسلف رجل زیتا- علی أن یأخذ منه سمنا قال لا یصلح

[۲۹]

۱۷۸۵۲- ۲۹ الکافی، ۵/ ۱۹۰/ ۱۵/ ۱ الاثنان عن الوشاء التهذیب، ۷/ ۴۳/ ۷۳/ ۱ أحمد عن الفقیه، ۳/ ۲۶۳/ ۳۹۴۷ الوشاء عن عبد اللّه بن سنان قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول لا ینبغی للرجل إسلاف السمن بالزیت و لا الزیت بالسمن

[۳۰]

۱۷۸۵۳- ۳۰ التهذیب، ۷/ ۴۴/ ۷۵/ ۱ ابن سماعة عن ابن

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۶۶

جبلة عن ابن بکیر عن أبی عبد اللّه ع قال لا بأس بالسلم فی الفاکهة

[۳۱]

۱۷۸۵۴- ۳۱ التهذیب، ۷/ ۴۴/ ۸۰/ ۱ البرقی عن أبیه عن الفقیه، ۳/ ۲۶۴/ ۳۹۴۹ وهب عن جعفر عن أبیه عن علی ع قال لا بأس بالسلف ما یوزن فیما یکال- و ما یکال فیما یوزن

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۶۷

باب ۸۹ السلف فی المتاع و الحیوان

[۱]

۱۷۸۵۵- ۱ الکافی، ۵/ ۱۹۹/ ۳/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۷/ ۳/ ۱ علی عن أبیه عن ابن مرار عن یونس عن ابن عمار عن أبی عبد اللّه ع قال قال رسول اللّه ص لا بأس بالسلم فی المتاع إذا سمیت الطول و العرض

[۲]

۱۷۸۵۶- ۲ الکافی، ۵/ ۱۹۹/ ۱/ ۱ الثلاثة عن جمیل بن دراج عن أبی عبد اللّه ع قال لا بأس بالسلم فی المتاع إذا وصفت الطول و العرض

[۳]

۱۷۸۵۷- ۳ الکافی، ۵/ ۱۹۹/ ۲/ ۱ محمد عن أحمد عن عثمان التهذیب، ۷/ ۲۷/ ۲/ ۱ ابن عیسی عن عثمان

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۶۸

عن سماعة قال سألته عن السلم و هو السلف فی الحریر و المتاع الذی یصنع فی البلد الذی أنت فیه قال نعم إذا کان إلی أجل معلوم

[۴]

۱۷۸۵۸- ۴ التهذیب، ۷/ ۴۱/ ۶۴/ ۱ الحسین عن الحسن عن زرعة عن سماعة مثله و زاد و سألته عن السلم فی الحیوان إذا وصفته إلی أجل و عن السلف فی الطعام کیل معلوم إلی أجل معلوم فقال لا بأس به

[۵]

۱۷۸۵۹- ۵ التهذیب، ۷/ ۴۱/ ۶۳/ ۱ الحسین عن فضالة عن جمیل بن دراج عن الفقیه، ۳/ ۲۶۵/ ۳۹۵۳ زرارة عن أبی جعفر ع قال لا بأس بالسلم فی المتاع إذا وصفت الطول و العرض و فی الحیوان إذا وصفت أسنانه

[۶]

۱۷۸۶۰- ۶ الکافی، ۵/ ۲۲۰/ ۳/ ۱ الثلاثة عن جمیل بن دراج عن زرارة عن أبی عبد اللّه ع قال لا بأس بالسلم فی الحیوان إذا وصفت أسنانها

[۷]

۱۷۸۶۱- ۷ الکافی، ۵/ ۲۲۰/ ۴/ ۱ محمد عن أحمد عن ابن فضال عن ابن بکیر عن عبید بن زرارة عن أبی عبد اللّه ع قال لا بأس بالسلم فی الحیوان إذا سمیت سنا معلوما

[۸]

۱۷۸۶۲- ۸ الکافی، ۵/ ۲۲۰/ ۵/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن سیف

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۶۹

بن عمیر عن أبی مریم الأنصاری عن أبی عبد اللّه ع أن أباه لم یکن یری بأسا بالسلم فی الحیوان بشیء معلوم إلی أجل معلوم

[۹]

۱۷۸۶۳- ۹ الکافی، ۵/ ۲۲۰/ ۶/ ۱ التهذیب، ۷/ ۴۶/ ۸۷/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن قتیبة الأعشی عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یسلف فی أسنان من الغنم معلومة إلی أجل معلوم فیعطی الرباع مکان الثنی فقال أ لیس یسلم فی أسنان معلومة إلی أجل معلوم قلت بلی قال لا بأس به

[۱۰]

۱۷۸۶۴- ۱۰ الکافی، ۵/ ۲۲۲/ ۱۱/ ۱ محمد عن أحمد عن السراد عن الخراز عن سماعة قال سئل أبو عبد اللّه ع عن السلم فی الحیوان قال أسنان معلومة و أسنان معدودة إلی أجل معلوم لا بأس به

[۱۱]

۱۷۸۶۵- ۱۱ الکافی، ۵/ ۲۲۲/ ۱۴/ ۱ النیسابوریان عن صفوان عن قتیبة الأعشی قال سئل أبو عبد اللّه ع و أنا عنده فقال له رجل إن أخی یختلف إلی الجبل فیجلب الغنم فیسلم فی الغنم فی أسنان معلومة إلی أجل معلوم فیعطی الرباع مکان الثنی فقال له بطیبة من نفس صاحبه قال نعم قال لا بأس

[۱۲]

۱۷۸۶۶- ۱۲ الکافی، ۵/ ۲۲۰/ ۱/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۴۶/ ۸۶/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن علی

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۷۰

التهذیب، ۷/ ۴۲/ ۶۵/ ۱ الحسین عن القاسم عن الفقیه، ۳/ ۲۶۱/ ۳۹۴۳ علی عن أبی بصیر قال سألت أبا عبد اللّه ع عن السلم فی الحیوان قال لیس به بأس قلت أ رأیت إن أسلم فی أسنان معلومة أو شیء معلوم من الرقیق فأعطاه دون شرطه أو فوقه بطیبة النفس منهم قال لا بأس به

[۱۳]

۱۷۸۶۷- ۱۳ الکافی، ۵/ ۲۲۱/ ۸/ ۱ الخمسة الفقیه، ۳/ ۲۶۲/ ۳۹۴۶ الحلبی عن أبی عبد اللّه ع أنه سئل عن الرجل یسلم فی الغنم ثنیان و جذعان و غیر ذلک إلی أجل مسمی قال لا بأس إن لم یقدر الذی علیه الغنم علی جمیع ما علیه أن یأخذ صاحب الغنم نصفها أو ثلثها أو ثلثیها و یأخذ رأس مال ما بقی من الغنم دراهم و یأخذون دون شرطهم و لا یأخذون فوق شرطهم قال و الأکسیة أیضا مثل الحنطة و الشعیر و الزعفران و الغنم

[۱۴]

اشارة

۱۷۸۶۸- ۱۴ التهذیب، ۷/ ۳۲/ ۲۰/ ۱ الحسین عن النضر عن هشام بن سالم عن سلیمان بن خالد عن أبی عبد اللّه ع مثله

بیان

قد مضی صدر هذا الحدیث فی الباب السابق علی ما هو فی الفقیه فإنه

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۷۱

فیه موصول به کما أشرنا إلیه هناک و هو الصواب دون الفصل کما فی غیره إلا مع التنبیه و یظهر وجهه فی آخر الحدیث عند ذکر الحنطة و الشعیر و الزعفران قوله و یأخذون دون شرطهم یعنی من الغنم و لفظة دون لیست فی بعض النسخ و هو الأظهر و مع وجوده محمول علی الجواز دون الحتم أی و لهم أن یأخذوا و وجه المنع عن أخذ ما فوق الشرط أنه ربما یضمه الجاهل إلی رأس مال ما بقی فیقع فی الربا بخلاف الدون

[۱۵]

اشارة

۱۷۸۶۹- ۱۵ الکافی، ۵/ ۲۲۱/ ۹/ ۱ علی عن أبیه عن ابن مرار عن یونس عن معاویة عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل أسلف فی وصفاء أسنانا معلومة و غیر معلومة ثم یعطی دون شرطه قال إذا کان بطیبة نفس منک و منه فلا بأس قال و سألته عن الرجل یسلف فی الغنم ثنیان و جذعان الحدیث کالسابق بأدنی تفاوت إلی قوله دراهم ثم قال و لا یأخذ دون شرطه إلا بطیبة نفس صاحبه

بیان

الوصفاء جمع وصیف کأمیر و هو الخادم و الخادمة و لا یأخذون دون شرطه إلا بطیبة نفس صاحبه یعنی إن لم یطب صاحبه نفسا أخذ رأس ماله أو صبر حتی قدر علیه

[۱۶]

۱۷۸۷۰- ۱۶ الکافی، ۵/ ۲۲۱/ ۷/ ۱ الثلاثة و التهذیب، ۷/ ۴۶/ ۸۸/ ۱ أحمد عن ابن أبی عمیر عن أبی المغراء عن الحلبی قال سئل أبو عبد الهّل ع عن الرجل یسلم فی وصفاء بأسنان معلومة و لون معلوم ثم یعطی دون

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۷۲

شرطه أو فوقه فقال إذا کان عن طیبة نفس منک و منه فلا بأس

[۱۷]

۱۷۸۷۱ – ۱۷ التهذیب، ۷/ ۴۱/ ۶۱/ ۱ الحسین عن علی بن النعمان عن ابن مسکان عن هشام بن سالم عن سلیمان بن خالد عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۱۸]

۱۷۸۷۲ – ۱۸ الکافی، ۵/ ۲۲۰/ ۲/ ۱ علی عن أبیه عن التمیمی عن عاصم عن محمد بن قیس التهذیب، ۷/ ۳۲/ ۲۱/ ۱ الحسین عن یوسف بن عقیل عن محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال قال أمیر المؤمنین ص فی رجل أعطی رجلا- ورقا فی وصیف إلی أجل مسمی فقال له صاحبه لا أجد لک وصیفا خذ منی قیمهٔ وصیفک الیوم ورقا فقال لا یأخذ إلا وصیفه أو ورقه الذی أعطاه أول مرهٔ و لا یزداد علیه شیئا

[۱۹]

۱۷۸۷۳ – ۱۹ التهذیب، ۷/ ۴۱/ ۶۲/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن مسکان عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال لا- بأس بالسلم فی الحیوان إذا سمیت الذی تسلم فیه فوصفته فإن وفیته و إلا فأنت أحق بدراهمک

[۲۰]

۱۷۸۷۴– ۲۰ التهذیب، ۷/ ۲۳۸/ ۶۱/ ۱ ابن عیسی عن محمد بن یحیی عن غیاث عن جعفر عن أبیه ع قال لا بأس بالسلف فی الفلوس

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۷۳

باب ۹۰ النسیئهٔ

[۱]

اشارهٔ

۱۷۸۷۵ – ۱ الکافی، ۵/ ۲۰۷/ ۱/ ۱ العدهٔ عن سهل عن أحمد بن محمد قال قلت لأبی الحسن ع إنی أرید الخروج إلی بعض الجبل فقال ما للناس بد من أن یضطربوا سنتهم هذه قلت جعلت فداک إنا إذا بعناهم بنسیئهٔ کان أکثر للربح فقال بعهم بتأخیر سنهٔ قلت فبتأخیر سنتین قال نعم قلت بثلاث قال لا

بیان

کأنه کان یخرج لشراء الطعام للتجارهٔ و أشار ع بالاضطراب إلی الغلاء و منعه عن تأخیر ثلاث إما لما فیه من طول الأمل و إما لصعوبهٔ تحصیل ثمنه بعد هذه المدهٔ الطویلهٔ و إما لکراهته شرعا فیکون الوجهان علهٔ الکراهه

[۲]

اشارة

۱۷۸۷۶- ۲ الکافی، ۵/ ۱۸۶/ ۸/ ۱ حمید عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۷۴

التهذیب، ۷/ ۳۳/ ۲۴/ ۱ ابن سماعة عن غیر واحد عن الفقیه، ۳/ ۲۶۲/ ۳۹۴۴ أبان عن یعقوب بن شعیب الکافی، التهذیب، و عبید بن زرارة ش قالا سألنا أبا عبد اللّه ع عن رجل باع طعاما بمائة درهم إلی أجل فلما بلغ ذلک الأجل تقاضاه فقال لیس لی درهم خذ منی طعاما فقال لا بأس به إنما له دراهمه یأخذ بها ما شاء

بیان

قد مضی فقه هذه المسألة و نحوها فی صدر باب السلف فی الطعام

[۳]

۱۷۸۷۷- ۳ التهذیب، ۷/ ۳۳/ ۲۵/ ۱ محمد عن أحمد عن یعقوب بن یزید عن خالد بن الحجاج قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل بعته طعاما بتأخیر إلی أجل مسمی فلما جاء الأجل أخذته بدراهمی فقال لیس عندی دراهم و لکن عندی طعام فاشتره منی فقال لا تشتره منه فإنه لا خیر فیه

[۴]

اشارة

۱۷۸۷۸- ۴ التهذیب، ۷/ ۳۵/ ۳۳/ ۱ الحسین عن القاسم بن

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۷۵

محمد عن الفقیه، ۳/ ۲۰۷/ ۳۷۷۷ عبد الصمد بن بشیر الفقیه، عن أبی عبد اللّه ع ش قال سأله محمد بن القاسم الحناط فقال أصلحک اللّه أبیع الطعام من الرجل إلی أجل مسمی فأجیء و قد تغیر الطعام من سعره فیقول لیس لک عندی دراهم قال خذ منه بسعر یومه- قال أفهم أصلحک اللّه إنه طعامی الذی اشتراه منی قال لا تأخذ منه حتی یبیعه و یعطیک قال أرغم اللّه أنفی رخص لی فرددت علیه فشدد علی

بیان

وجه تشدیده ع بعد رخصته له قوله إنه طعامی فإنه دل علی أنه غیر بصیر بالمسألة فخاف علیه وقوعه فی الربا و رخص علی بناء الماضی دون الأمر

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۷۷

باب ۹۱ المعاوضة فی الطعام

[۱]

۱۷۸۷۹- ۱ الکافی، ۵/ ۱۸۷/ ۱/ ۱ العدة عن سهل و أحمد عن التهذیب، ۷/ ۹۶/ ۱۵/ ۱ السراد عن هشام بن سالم عن أبی عبد اللّه ع قال سئل عن الرجل یبیع الرجل الطعام الأکرار فلا یکون عنده ما یتم له ما باعه فیقول له خذ منی مکان کل قفیز حنطة قفیزین من شعیر حتی تستوفی ما نقص من الکیل قال لا یصلح لأن أصل الشعیر من الحنطة و لکن یرد علیه من الدراهم بحساب ما نقص من الکیل

[۲]

۱۷۸۸۰- ۲ الکافی، ۵/ ۱۸۷/ ۲/ ۱ القمیان عن صفوان التهذیب، ۷/ ۹۵/ ۸/ ۱ الحسین عن صفوان عن منصور بن حازم عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۷۸

الفقیه، ۳/ ۲۸۱/ ۴۰۱۳ أبی بصیر و غیره عن أبی عبد اللّه ع قال الحنطة و الشعیر رأسا برأس لا یزداد واحد منهما علی الآخر

[۳]

اشارة

۱۷۸۸۱- ۳ الکافی، ۵/ ۱۸۷/ ۳/ ۱ الخمسة التهذیب، ۷/ ۹۴/ ۵/ ۱ الحسین عن الثلاثة عن أبی عبد اللّه ع قال لا یباع مختومان من الشعیر بمختوم من الحنطة و لا- یباع إلا مثلا بمثل و التمر مثل ذلک قال و سئل عن الرجل یشتری الحنطة فلا یجد عند صاحبها إلا شعیرا أ یصلح له أن یأخذ اثنین بواحد قال لا إنما أصلهما واحد- الکافی، و کان [علی] ع یعد الشعیر بالحنطة

بیان

أی یعدهما واحدا

[۴]

۱۷۸۸۲- ۴ الکافی، ۵/ ۱۸۸/ ۴/ ۱ محمد عن أحمد عن عثمان التهذیب، ۷/ ۹۵/ ۱۱/ ۱ الحسین عن عثمان عن سماعة قال سألته عن الحنطة و الشعیر فقال إذا کانا سواء فلا بأس- قال و سألته عن الحنطة و الدقیق فقال إذا کانا سواء فلا بأس

[۵]

۱۷۸۸۳- ۵ التهذیب، ۷/ ۹۵/ ۱۳/ ۱ الحسین عن القاسم عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۷۹

علی عن أبی بصیر قال سألت أبا عبد اللّه ع الحدیث بأدنی تفاوت و زاد و إلا فلا

[۶]

۱۷۸۸۴- ۶ الكافی، ۵/ ۱۸۸/ ۵/ ۱ محمد عن أحمد و العدة عن سهل عن البزنطی التهذیب، ۷/ ۹۶/ ۱۶/ ۱ أحمد عن البزنطی عن أبان عن البصری قال قلت لأبی عبد اللّه ع أ یجوز قفیز من الحنطة بقفیزین من شعیر فقال لا یجوز إلا مثلا بمثل ثم قال إن الشعیر من الحنطة

[۷]

اشارة

۱۷۸۸۵- ۷ الكافی، ۵/ ۱۸۹/ ۹/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن علی بن الحكم عن العلاء التهذیب، ۷/ ۹۵/ ۱۰/ ۱ الحسین عن صفوان و فضالة عن العلاء عن محمد عن أبی جعفر ع قال قلت له ما تقول فی البر بالسویق فقال مثلا بمثل لا بأس به قلت إنه یكون له ریع فیه فضل فقال أ لیس له مئونة قلت بلی قال هذا بهذا و قال إذا اختلف الشیئان فلا بأس به مثلین بمثل یدا بید

بیان

لعل مراد السائل أن البر له ریع فیه فضل لأنه یزید إذا خبز بخلاف السویق

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۸۰

[۸]

۱۷۸۸۶- ۸ الكافی، ۵/ ۱۸۹/ ۱۰/ ۱ العدة عن أحمد عن الحسین عن جمیل عن محمد و زرارة عن أبی جعفر ع قال الحنطة بالدقیق مثلا بمثل و السویق بالسویق مثلا بمثل و الشعیر بالحنطة مثلا بمثل لا بأس به

[۹]

۱۷۸۸۷- ۹ التهذیب، ۷/ ۹۴/ ۷/ ۱ الحسین عن صفوان عن الفقیه، ۳/ ۲۸۰/ ۴۰۱۲ جمیل بن دراج عن زرارة عن أبی جعفر ع قال الدقیق بالحنطة و السویق بالدقیق مثلا بمثل لا بأس به

[۱۰]

۱۷۸۸۸- ۱۰ التهذیب، ۷/ ۹۵/ ۹/ ۱ عنه عن صفوان عن رجل من أصحابه عن أبی عبد اللّه ع قال الحنطة و الشعیر لا بأس به رأسا برأس

[۱۱]

۱۷۸۸۹- ۱۱ الکافی، ۵/ ۱۸۹/ ۱۱/ ۱ محمد عن الأربعة التهذیب، ۷/ ۹۶/ ۱۷/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن الخراز عن محمد عن أبی جعفر ع قال سألته عن الرجل یدفع إلی الطحان الطعام فیقاطعه علی أن یعطی صاحبه لکل عشرة أرطال اثنی عشر رطلا دقیقا فقال لا قلت الرجل یدفع السمسم إلی العصار و یضمن لکل صاع أرطالا مسماة قال لا

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۸۱

[۱۲]

۱۷۸۹۰- ۱۲ الفقیه، ۳/ ۲۳۳/ ۳۸۶۰ العلاء عن محمد عن أحدهما ع مثله

[۱۳]

۱۷۸۹۱- ۱۳ الکافی، ۵/ ۲۵۴/ ۷/ ۱ التهذیب، ۶/ ۲۰۱/ ۵/ ۱ القمیان عن علی بن النعمان التهذیب، ۶/ ۲۰۲/ ۹/ ۱ الحسین عن علی بن النعمان عن یعقوب بن شعیب الفقیه، ۳/ ۲۵۹/ ۳۹۳۵ صفوان عن یعقوب بن شعیب قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یکون لی علیه جلة من بسر فنأخذ منه جلة من رطب و هو أقل منها- قال لا بأس قلت فیکون علیه جلة من بسر فنأخذ منه جلة من تمر و هو أکثر منها فقال لا بأس إذا کان معروفا بینکما

[۱۴]

۱۷۸۹۲- ۱۴ الکافی، ۵/ ۱۸۹/ ۱۲/ ۱ الخمسة التهذیب، ۷/ ۹۴/ ۴/ ۱ الحسین عن الثلاثة عن أبی عبد اللّه ع قال لا یصلح التمر الیابس بالرطب من أجل أن التمر یابس و الرطب رطب فإذا یبس نقص قال و لا یصلح الشعیر بالحنطة إلا واحدا بواحد و قال الکیل یجری مجری واحدا- و یکره قفیز لوز بقفیزین و قفیز تمر بقفیزین و لکن صاع من حنطة بصاعین من تمر و صاع من تمر بصاعین من زبیب التهذیب، إذا اختلف هذا و الفاکهة الیابسة یجری مجری

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۸۲

واحدا- الکافی، و إذا اختلف هذا و الفاکهة الیابسة فهو حسن- و هو یجری فی الطعام و الفاکهة مجری واحدا ش و قال لا بأس بمعاوضة [بمعارضة] المتاع ما لم یکن کیل أو وزن

[۱۵]

۱۷۸۹۳- ۱۵ الکافی، ۵/ ۱۸۹/ ۱۳/ ۱ العدة عن سهل و أحمد عن السراد عن خالد بن جریر عن أبی الربیع الشامی قال کره أبو عبد اللّه ع قفیز لوز بقفیزین من لوز و قفیز تمر بقفیزین تمرا

[۱۶]

۱۷۸۹۴- ۱۶ الکافی، ۵/ ۱۹۰/ ۱۶/ ۱ التهذیب، ۷/ ۹۷/ ۲۳/ ۱ السراد عن الخراز عن سماعة قال سئل أبو عبد اللّه ع عن العنب بالزبیب

قال لا یصلح إلا مثلا بمثل قلت و التمر و الزبیب قال مثلا بمثل

[۱۷]

اشارة

۱۷۸۹۵- ۱۷ الکافی، ۵/ ۱۹۰/ ۱۷/ ۱ و فی حدیث آخر بهذا الإسناد قال المختلف مثلان یدا بید لا بأس به

بیان

فی التهذیبین قلت و الرطب و التمر و هو الصحیح لجواز اختلاف الوزن فی غیر الجنسین کما صرح به فی الحدیث الآخر

[۱۸]

اشارة

۱۷۸۹۶- ۱۸/ ۱ الکافی، ۵/ ۱۹۰/ ۱۸/ ۱ محمد عن أحمد عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۸۳

التهذیب، ۷/ ۹۷/ ۲۴/ ۱ السراد عن خالد عن أبی الربیع قال قلت لأبی عبد اللّه ع ما تری فی التمر و البسر الأحمر مثلا بمثل قال لا بأس قلت فالبختج و العصیر مثلا بمثل قال لا بأس

بیان

البختج العصیر المطبوخ معرب می پخته

[۱۹]

اشارة

۱۷۸۹۷- ۱۹ الکافی، ۵/ ۱۸۸/ ۷/ ۱ أحمد عن التهذیب، ۷/ ۹۶/ ۱۸/ ۱ السراد عن سیف التمار قال قلت لأبی بصیر أحب أن تسأل أبا عبد اللّه ع عن رجل استبدل قوصرتین فیها بسر مطبوخ بقوصرة فیها تمر مشقق قال فسأله أبو بصیر عن ذلک فقال هذا مکروه فقال أبو بصیر و لم یکره فقال کان علی بن أبی طالب ع یکره أن یستبدل وسقا من تمر المدینة بوسقین من تمر خیبر الکافی، لأن تمر المدینة أدونهما- ش و لم یکن علی ع یکره الحلال

بيان

القوصرة مخففة و مشددة وعاء من قصب يعمل للتمر و المشقق ما أخرج نواته و الصواب أجودهما مكان أدونهما أو مبادلة كل من المدينة و خيبر بالآخر كما يأتی

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۸۴

[۲۰]

۱۷۸۹۸- ۲۰ الكافی، ۵/ ۱۸۸/ ۸/ ۱ محمد عن التهذيب، ۷/ ۹۷/ ۱۹/ ۱ أحمد عن الوشاء عن عبد اللّه بن سنان قال سمعت أبا عبد اللّه ع يقول كان أمير المؤمنين ع يكره أن يستبدل وسقا من تمر خيبر بوسقين من تمر المدينة لأن تمر المدينة أدونهما [لأن تمر خيبر أجودهما]

[۲۱]

۱۷۸۹۹- ۲۱ التهذيب، ۷/ ۹۴/ ۶/ ۱ صفوان عن ابن مسكان عن أبی عبد اللّه ع مثله بدون تعليل

[۲۲]

۱۷۹۰۰- ۲۲ الفقيه، ۳/ ۲۸۱/ ۴۰۱۵ محمد بن قيس قال سمعت أبا جعفر ع يقول يكره وسقا من تمر المدينة بوسقين من تمر خيبر لأن تمر المدينة أجودهما قال و كره أن يباع التمر بالرطب عاجلا بمثل كيله إلی أجل من أجل أن الرطب ييبس فينقص من كيله

[۲۳]

۱۷۹۰۱- ۲۳ التهذيب، ۷/ ۹۵/ ۱۴/ ۱ الحسين عن النضر عن عاصم عن محمد بن قيس عن أبی جعفر ع قال قال أمير المؤمنين ص لا تبع الحنطة بالشعير إلا يدا بيد و لا تبع قفيزا من حنطة بقفيزين من شعير قال و سمعت أبا جعفر ع الحديث كسابقه

[۲۴]

۱۷۹۰۲- ۲۴ التهذيب، ۷/ ۹۵/ ۱۲/ ۱ ۴۰۶ عنه عن الحسن عن زرعة عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۸۵

الفقيه، ۳/ ۲۸۱/ ۴۰۱۴ سماعة قال سألته عن الطعام و التمر و الزبيب فقال لا يصلح شیء منها اثنان بواحد إلا أن تصرفه نوعا إلی نوع آخر فإذا صرفته فلا بأس به اثنين بواحد و أكثر الفقيه، من ذلك

[۲۵]

۱۷۹۰۳- ۲۵ التهذيب، ۷/ ۹۷/ ۲۲/ ۱ ابن محبوب عن أحمد عن التهذيب، ۷/ ۱۲۱/ ۱۳۵/ ۱ ابن أبی عمير عن حماد عن الحلبی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الزيت بالسمن اثنين بواحد قال يدا بيد لا بأس به

[۲۶]

اشارة

۱۷۹۰۴- ۲۶ التهذيب، ۹/ ۱۲۳/ ۲۶۷/ ۱ محمد بن أحمد عن محمد بن الحسين عن عبد اللّه بن هلال عن محمد قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل يكون له كرم قد بلغ فيدفعه إلى أكاره بكذا و كذا من عصير قال لا

بيان

الأكار الحراث

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۸۶

[۲۷]

۱۷۹۰۵- ۲۷ التهذيب، ۷/ ۹۰/ ۲۷/ ۱ ابن سماعة عن جعفر عن داود بن سرحان عن أبی عبد اللّه ع قال لا يصلح التمر بالرطب إن الرطب رطب و التمر يابس فإذا يبس الرطب نقص

[۲۸]

۱۷۹۰۶- ۲۸ التهذيب، ۷/ ۹۰/ ۲۸/ ۱ عنه عن عبيس بن هشام عن ثابت عن داود الأبزاری عن أبی عبد اللّه ع قال سمعته يقول لا يصلح التمر بالرطب التمر يابس و الرطب رطب

[۲۹]

۱۷۹۰۷- ۲۹ التهذيب، ۷/ ۹۰/ ۲۹/ ۱ بهذا الإسناد عن أبی عبد اللّه ع قال لا يصلح أن تقرض تمرة و تأخذ أجود منها بأرض أخرى غير الذی أقرضت منها

[۳۰]

اشارة

۱۷۹۰۸- ۳۰ التهذيب، ۷/ ۱۶۲/ ۲۴/ ۱ محمد بن أحمد عن محمد بن الحسين عن الحكم بن مسكين عن إسحاق بن عمار قال قلت لأبی عبد اللّه ع أستقرض الرقيق من الجيران فنأخذ كبيرا و نعطی صغيرا أو نأخذ صغيرا و نعطی كبيرا قال لا بأس

بيان

الرقيق الخبز الرقيق و يقال له الرقاق كغراب واحدته رقاقة بالضم و الجمع الرقاق بالكسر و في بعض النسخ الرغيف مكان الرقيق

[۳۱]

۱۷۹۰۹- ۳۱ الفقيه، ۳/ ۱۸۸/ ۳۷۰۷ صباح بن سيابة قال قلت لأبي عبد اللّه ع إن عبد اللّه بن أبي يعفور أمرني أن أسألك قال إنا نستقرض الخبز من الجيران فنرد أصغر منه أو أكبر- فقال ع نحن نستقرض الجوز الستين أو السبعين عددا

الوافي، ج۱۸، ص: ۵۸۷

فتكون فيه الصغيرة و الكبيرة لا بأس

[۳۲]

اشارة

۱۷۹۱۰- ۳۲ التهذيب، ۷/ ۲۳۸/ ۶۱/ ۱ ابن عيسى عن محمد بن يحيى عن غياث عن جعفر عن أبيه ع قال لا بأس باستقراض الخبز و لا بأس بشراء جرار الماء و الروايا و لا بأس بالفلس و الفلسين

بيان

الجرار جمع جرة و هي إناء من الخزف يوضع فيه الماء و الروايا جمع راوية و هي المزادة و في نسخة بالقلتين بدل بالفلس و الفلسين و القلة بالضم الحب العظيم و الجرة العظيمة و الكوز الصغير ضد لما كان هذه الأشياء مما يتفاوت أفراده فيتوهم عدم جواز معاوضتها سيما مع عدم حضورها نفى البأس عن ذلك

[۳۳]

اشارة

۱۷۹۱۱- ۳۳ الفقيه، ۳/ ۲۸۴/ ۴۰۲۸ شهاب بن عبد ربه عن أبي عبد اللّه ع قال سمعته يقول إن رجلا جاء إلى رسول

الوافي، ج۱۸، ص: ۵۸۸

اللّه ص يسأله فقال رسول اللّه ص من عنده سلف فقال بعض المسلمين عندي [فقال أعطه] أربعة أوساق من تمر فأعطاه ثم جاء إلى رسول اللّه ص فتقاضاه فقال يكون فأعطيك ثم عاد فقال يكون فأعطيك ثم عاد فقال يكون فأعطيك فقال أكثرت يا رسول اللّه فضحك و قال عند من سلف فقام رجل فقال عندي فقال كم عندك قال ما شئت فقال أعطه ثمانية أوساق فقال الرجل إنما لي أربعة فقال و أربعة أيضا

بيان

السلف کما جاء بمعنی السلم جاء بمعنی القرض و هو المراد به فی هذا الحدیث و إنما جاز له أخذ الزائد لأنه لم یشترطه

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۸۹

باب ۹۲ المعاوضة فی الحیوان و الثیاب و غیر ذلک

[۱]

۱۷۹۱۲- ۱ الکافی، ۵/ ۱۴۶/ ۱۰/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۱۷/ ۷۴/ ۱ أحمد عن ابن فضال عن ابن بکیر التهذیب، ۷/ ۹۴/ ۳/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن بکیر التهذیب، ۷/ ۱۱۸/ ۱۲۱/ ۱ ابن سماعة عن صفوان عن ابن بکیر عن الفقیه، ۳/ ۲۷۵/ ۳۹۹۶ عبید بن زرارة قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول لا یکون الربا إلا فیما یکال أو یوزن

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۹۰

[۲]

۱۷۹۱۳- ۲ التهذیب، ۷/ ۱۹/ ۸۱/ ۱ السراد عن ابن رئاب عن زرارة عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۳]

اشارة

۱۷۹۱۴- ۳ الکافی، ۵/ ۱۹۰/ ۱/ ۱ الخمسة و صفوان عن جمیل التهذیب، ۷/ ۱۱۸/ ۱۱۷/ ۱ الحسین عن صفوان و ابن أبی عمیر عن الفقیه، ۳/ ۲۷۹/ ۴۰۰۷ جمیل عن زرارة عن أبی جعفر ع قال البعیر بالبعیرین و الدابة بالدابتین یدا بید لیس به بأس- الفقیه، و قال لا بأس بالثوب بالثوبین یدا بید و نسیئة إذا وصفتهما

بیان

إنما لم یقل فی الدابة و نسیئة للتقیة کما یأتی

[۴]

۱۷۹۱۵- ۴ الکافی، ۵/ ۱۹۰/ ۲/ ۱ العدة عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۹۱

التهذیب، ۷/ ۱۲۰/ ۱۳۰/ ۱ أحمد عن أبی عبد اللّه البرقی رفعه عن الفقیه، ۳/ ۲۱۸/ ۳۸۰۷ البصری قال سألت أبا عبد اللّه ع عن بیع الغزل بالثیاب المنسوجة و الغزل أکثر وزنا من الثیاب قال لا بأس

[۵]

۱۷۹۱۶- ۵ التهذیب، ۷/ ۱۲۱/ ۱۳۴/ ۱ ابن سماعة عن أخیه جعفر و المیثمی عن أبان عن البصری مثله

[۶]

۱۷۹۱۷- ۶ الكافی، ۵/ ۱۹۱/ ۳/ ۱ محمد عن عبد اللّٰه بن محمد عن علی بن الحكم عن أبان التهذیب، ۷/ ۱۱۸/ ۱۱۸/ ۱ الحسین عن القاسم بن محمد عن أبان عن الفقیه، ۳/ ۲۸۰/ ۴۰۰۹ البصری قال سألت أبا عبد اللّٰه ع عن العبد بالعبدین و العبد بالعبد و الدراهم قال لا بأس بالحیوان كل یدا بید و نسیئة

[۷]

۱۷۹۱۸- ۷ الكافی، ۵/ ۱۹۱/ ۴/ ۱ القمی عن الكوفی عن عثمان عن الفقیه، ۳/ ۲۸۰/ ۴۰۱۰ سعید بن یسار قال سألت أبا عبد اللّٰه ع عن البعیر بالبعیرین یدا بید و نسیئة

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۹۲

فقال نعم لا بأس إذا سمیت الأسنان جذعین أو ثنیین ثم أمرنی فخططت علی النسیئة- الفقیه، لأن الناس یقولون لا و إنما فعل ذلك للتقیة

[۸]

اشارة

۱۷۹۱۹- ۸ الكافی، ۵/ ۱۹۱/ ۵/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۲۱/ ۱۳۳/ ۱ علی عن أبیه عن التمیمی عن عاصم عن محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال لا تباع راحلة عاجلة بعشر ملاقیح من أولاد جمل من قابل

بیان

الراحلة الناقة الصالحة للركوب و ملاقیح جمع ملقوح و هو جنین الناقة

[۹]

اشارة

۱۷۹۲۰- ۹ الكافی، ۵/ ۱۹۱/ ۶/ ۱ الاثنان عمن ذكره عن أبان عن محمد بن سنان عن أبی عبد اللّٰه ع قال ما كان من طعام مختلف أو متاع أو شیء من الأشیاء یتفاضل فلا بأس ببیعه مثلین بمثل یدا بید فأما نظرة فلا یصلح

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۹۳

بيان

النظرة بكسر الظاء التأخير

[۱۰]

۱۷۹۲۱- ۱۰ الفقيه، ۳/ ۲۷۹/ ۴۰۰۶ أبان عن محمد بن على الحلبى و حماد عن عبيد اللّه بن على الحلبى قال سمعت أبا عبد اللّه ع يقول الحديث

[۱۱]

۱۷۹۲۲- ۱۱ التهذيب، ۷/ ۹۳/ ۲/ ۱ الحسين عن صفوان عن ابن مسكان عن الحلبى و فضالة عن أبان عن محمد الحلبى و ابن أبى عمير عن حماد عن الحلبى جميعا عن أبى عبد اللّه ع مثله

[۱۲]

۱۷۹۲۳- ۱۲ التهذيب، ۷/ ۱۱۸/ ۱۲۰/ ۱ ابن سماعة عن صالح بن خالد و عبيس بن هشام عن ثابت بن شريح عن زياد أبى غياث عن أبى عبد اللّه ع مثله إلا أنه قال فأما النسيئة فلا تصلح

[۱۳]

۱۷۹۲۴- ۱۳ التهذيب، ۷/ ۱۱۹/ ۱۲۲/ ۱ عنه عن جعفر و على بن خالد عن عبد الكريم عن ابن مسكان عن الحلبى عن أبى عبد اللّه ع مثله بأدنى تفاوت

[۱۴]

۱۷۹۲۵- ۱۴ الكافى، ۵/ ۱۹۱/ ۷/ ۱ محمد عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۹۴

التهذيب، ۷/ ۱۲۰/ ۱۳۱/ ۱ أحمد عن محمد بن يحيى عن غياث بن إبراهيم التهذيب، أحمد عن محمد بن على عن غياث عن أبى عبد اللّه ع أن أمير المؤمنين ص كره اللحم بالحيوان

[۱۵]

۱۷۹۲۶- ۱۵ التهذيب، ۷/ ۴۵/ ۸۲/ ۱ أحمد عن الحسن بن على عن النوفلى عن الفقيه، ۳/ ۲۷۸/ ۴۰۰۴ غياث بن إبراهيم عن جعفر عن أبيه عن على ع مثله

[۱۶]

۱۷۹۲۷- ۱۶ الکافی، ۵/ ۱۹۱/ ۸/ ۱ محمد و غیره عن محمد بن أحمد عن النخعی عن العباس بن عامر عن داود بن الحصین عن منصور قال سألته عن الشاة بالشاتین و البیضة بالبیضتین فقال لا بأس ما لم یکن کیلا أو وزنا

[۱۷]

۱۷۹۲۸- ۱۷ الفقیه، ۳/ ۲۸۱/ ۴۰۱۷ سأل داود بن الحصین أبا عبد اللّه ع عن الشاة بالشاتین و البیضة بالبیضتین قال لا بأس ما لم یکن مکیلا أو موزونا

[۱۸]

۱۷۹۲۹- ۱۸ التهذیب، ۷/ ۱۱۸/ ۱۱۹/ ۱ ابن سماعة عن ابن

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۹۵

رباط عن منصور بن حازم عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۱۹]

۱۷۹۳۰- ۱۹ الکافی، ۵/ ۱۹۱/ ۹/ ۱ حمید عن التهذیب، ۷/ ۱۲۰/ ۱۳۲/ ۱ ابن سماعة عن أخیه جعفر عن أبان عن الهاشمی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل قال لرجل ادفع إلی غنمک و إبلک تکون معی فإذا ولدت أبدلت لک إن شئت إناثها بذکور أو ذکورها بإناث فقال إن ذلک فعل مکروه إلا أن یبدلها بعد ما تولد بغیرها [و یعزلها] [و یعرفها]

[۲۰]

۱۷۹۳۱- ۲۰ الکافی، ۵/ ۲۵۴/ ۵/ ۱ محمد عن أحمد عن ابن فضال عن یونس بن یعقوب عن أبی مریم عن أبی عبد اللّه ع قال إن رسول اللّه ص کان علیه الثنی فیعطی الرباع

[۲۱]

اشارة

۱۷۹۳۲- ۲۱ الکافی، ۵/ ۱۸۹/ ۱۲/ ۱ الخمسة التهذیب، ۷/ ۹۴/ ۴/ ۱ ۳۹۸ الحسین عن الثلاثة الفقیه، ۳/ ۲۸۲/ ۴۰۱۸ الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال لا بأس بمعاوضة المتاع ما لم یکن کیلا و لا وزنا

بیان

فی الفقيه و التهذيب بمعارضة المتاع بالراء من العرض و هو المتاع و معناهما
الوافی، ج۱۸، ص: ۵۹۶
واحد غير أن المعارضة تخص بغير النقدين

[۲۲]

۱۷۹۳۳- ۲۲ التهذيب، ۷/ ۱۱۷/ ۱۱۶/ ۱ الحسين عن صفوان عن سعيد بن يسار قال سألت أبا عبد اللّٰه ع عن البعير بالبعيرين يدا بيد و نسيئة قال لا بأس به ثم قال خط على النسيئة

[۲۳]

۱۷۹۳۴- ۲۳ التهذيب، ۷/ ۱۱۹/ ۱۲۳/ ۱ ابن سماعة عن ابن رباط عن ابن مسكان عن منصور بن حازم عن أبی عبد اللّٰه ع قال سألته عن البيضة بالبيضتين قال لا بأس و الثوب بالثوبين قال لا بأس به و الفرس بالفرسين فقال لا بأس به ثم قال كل شیء يكال أو يوزن فلا يصلح مثلين بمثل إذا كان من جنس واحد فإذا كان لا يكال و لا يوزن فليس به بأس اثنان بواحد

[۲۴]

۱۷۹۳۵- ۲۴ التهذيب، ۷/ ۱۱۹/ ۱۲۴/ ۱ عنه عن ابن رباط عن جميل عن زرارة عن أبی جعفر ع قال لا بأس بالثوب بالثوبين

[۲۵]

۱۷۹۳۶- ۲۵ التهذيب، ۷/ ۱۱۹/ ۱۲۵/ ۱ الحسين عن التميمی عن حمزة بن حمران عن محمد عن أبی عبد اللّٰه ع مثل ذلك و قال إذا وصفت الطول فيه و العرض

[۲۶]

۱۷۹۳۷- ۲۶ التهذيب، ۷/ ۱۱۹/ ۱۲۶/ ۱ عنه عن فضالة عن الفقيه، ۳/ ۲۸۰/ ۴۰۱۱ أبان عن سلمة عن أبی عبد اللّٰه عن أبيه ع عن علی ص أنه
الوافی، ج۱۸، ص: ۵۹۷
كسا الناس بالعراق و أنه كان فی الكسوة حلة جيدة قال فسأله إياها الحسين ع فأبى فقال الحسين ع أنا أعطيك مكانها حلتين فأبى فلم يزل يعطيه حتى بلغ له خمسا فأخذها منه ثم أعطاه الحلة و جعل الحلل فی حجره و قال لآخذن خمسة بواحدة

[۲۷]

۱۷۹۳۸- ۲۷ التهذيب، ۷/ ۱۲۰/ ۱۲۷/ ۱ عنه عن حماد بن عيسى عن حريز عن محمد قال سألت أبا عبد اللّٰه ع عن الثوبين الرديين بالثوب المرتفع و البعير بالبعيرين و الدابة بالدابتين- فقال كره ذلك علی ع فنحن نكرهه إلا أن يختلف الصنفان- قال و سألته عن الإبل و البقر و الغنم أو إحداهن فی هذا الباب قال نعم نكرهه

[۲۸]

۱۷۹۳۹- ۲۸ التهذیب، ۷/ ۱۲۰/ ۱۲۸/ ۱ عنه عن الحسن عن زرعة عن سماعة قال سألته عن بیع الحیوان اثنین بواحد فقال إذا سمیت الثمن فلا بأس

[۲۹]

۱۷۹۴۰- ۲۹ الفقیه، ۳/ ۲۷۹/ ۴۰۰۸ سأل سماعة أبا عبد اللّه ع الحدیث

الوافی، ج۱۸، ص: ۵۹۸

[۳۰]

۱۷۹۴۱- ۳۰ التهذیب، ۷/ ۱۲۰/ ۱۲۹/ ۱ عنه عن صفوان عن ابن مسکان عن أبی عبد اللّه ع أنه سئل عن الرجل یقول- عارضنی بفرسی فرسک و أزیدک قال فلا یصلح و لکن یقول أعطنی فرسک بکذا و کذا و أعطیک فرسی بکذا و کذا

[۳۱]

اشارة

۱۷۹۴۲- ۳۱ الفقیه، ۳/ ۲۸۶/ الحدیث مرسلا مقطوعا

بیان

هذه الأخبار حملها فی الإستبصار علی الاستظهار و الاحتیاط قال لأن الأفضل و الأحوط أن یقوم کل واحد منهما علی جهته و یکون البیع علی القیمة و إن لم یکن ذلک محظورا

[۳۲]

اشارة

۱۷۹۴۳- ۳۲ الکافی، ۵/ ۲۶۵/ ۸/ ۱ الاثنان و محمد عن التهذیب، ۷/ ۱۴۹/ ۱۰/ ۱ أحمد عن الوشاء التهذیب، ۷/ ۱۹۵/ ۱۱/ ۱ الحسین عن الفقیه، ۳/ ۲۴۰/ ۳۸۷۸ الوشاء قال سألت الرضا ع عن رجل اشتری من رجل أرضا جربانا معلومة بمائة کر علی أن یعطیه من الأرض فقال حرام قال قلت له فما تقول جعلنی اللّه فداک إن اشتری منه الأرض بکیل معلوم و حنطة عن غیرها قال لا بأس

بیان

المراد بشراء الأرض إما شراء عينها و حينئذ موضع الخبر هذا الباب و إما شراء زرعها و حينئذ موضعه باب المزابنة و إما استئجارها و حينئذ موضعه باب مؤاجرة الأرض كما فعله في الكافي و هو أبعدها

الوافي، ج۱۸، ص: ۵۹۹

باب ۹۳ الغنم تعطى بالضريبة

[۱]

۱۷۹۴۴- ۱ الكافي، ۵/ ۲۲۳/ ۱/ ۲ التهذيب، ۷/ ۱۲۷/ ۲۵/ ۱ الخمسة عن أبي عبد اللّه ع في الرجل يكون له الغنم يعطيها بضريبة سمنا شيئا معلوما أو دراهم معلومة من كل شاة كذا و كذا قال لا بأس بالدراهم و لست أحب أن يكون بالسمن

[۲]

۱۷۹۴۵- ۲ الكافي، ۵/ ۲۲۴/ ۲/ ۱ الثلاثة عن أبي المغراء عن إبراهيم بن ميمون أنه سأل أبا عبد اللّه ع قال نعطي الراعي الغنم بالجبل يرعاها و له أصوافها و ألبانها و يعطينا الراعي لكل شاة درهما قال ليس بذلك بأس فقلت إن أهل المسجد يقولون لا يجوز لأن منها ما ليس له صوف و لا لبن فقال أبو عبد اللّه ع و هل يطيبه إلا ذاك يذهب بعضه و يبقى بعض

[۳]

اشارة

۱۷۹۴۶- ۳ التهذيب، ۷/ ۱۲۷/ ۲۴/ ۱ ابن سماعة عن ابن جبلة عن أبي المغراء عن إبراهيم بن ميمون أن إبراهيم بن المثنى

الوافي، ج۱۸، ص: ۶۰۰

سأل أبا عبد اللّه ع و أنا حاضر نعطي الراعي الحديث

بيان

يعني أن زيادة بعضها تجبر نقص بعض و لو لا ذلك لما طاب

[۴]

۱۷۹۴۷- ۴ الكافي، ۵/ ۲۲۴/ ۳/ ۱ حميد عن التهذيب، ۷/ ۱۲۷/ ۲۶/ ۱ ابن سماعة عن بعض أصحابه الكافي، عن أبان ش عن مدرك بن الهزهاز عن أبي عبد اللّه ع في الرجل يكون له الغنم يعطيها بضريبة شيء معلوم من الصوف و السمن و الدراهم فقال لا بأس بالدراهم و كره السمن

[۵]

۱۷۹۴۸- ۵ الکافی، ۵/ ۲۲۴/ ۴/ ۱ علی عن أبیه عن التهذیب، ۷/ ۱۲۷/ ۲۷/ ۱ السراد عن عبد اللّه بن سنان قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل دفع إلی رجل غنمه بسمن و دراهم معلومة لکل شاة کذا و کذا فی کل شهر قال لا بأس بالدراهم فأما السمن فما أحب ذلک إلا أن تکون حوالب فلا بأس بذلک

[۶]

اشارة

۱۷۹۴۹- ۶ التهذیب، ۷/ ۱۲۱/ ۱۳۲/ ۱ ابن سماعة عن أخیه

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۰۱

جعفر عن أبان عن الهاشمی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یدفع إلی الرجل بقرا و غنما علی أن یدفع إلیه کل سنة من ألبانها و أولادها کذا و کذا قال ذلک مکروه

بیان

لعل وجه کراهته تعیین کونها منها کما قاله فی الإستبصار

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۰۳

باب ۹۴ الصرف بالمثل

[۱]

۱۷۹۵۰- ۱ الکافی، ۵/ ۲۴۶/ ۸/ ۱ صفوان عن إسحاق بن عمار قال قلت لأبی عبد اللّه ع الدراهم بالدراهم و الرصاص فقال الرصاص باطل

[۲]

اشارة

۱۷۹۵۱- ۲ الکافی، ۵/ ۲۴۷/ ۹/ ۱ الخمسة و صفوان الکافی، ۵/ ۲۴۶/ ۹/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن صفوان التهذیب، ۷/ ۱۰۴/ ۵۱/ ۱ الحسین عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۰۴

الفقیه، ۳/ ۲۹۰/ ۴۰۴۳ صفوان عن البجلی قال سألته ع عن الصرف فقلت إن الرفقة ربما خرجت عجلا فلم أقدر علی الدمشقیة و

البصریة و إنما یجوز بسابور الدمشقیة و البصریة- الکافی، التهذیب، فقال و ما الرفقة قلت القوم یترافقون و یجتمعون للخروج فإذا عجلوا فربما لم نقدر علی الدمشقیة و البصریة- ش فبعثنا بالغلة فصرفوا ألفا و خمسمائة [خمسین] درهم منها بألف من الدمشقیة و البصریة فقال لا- خیر فی هذا أ فلا- یجعلون معها ذهبا لمکان زیادتها فقلت له أشتری ألف درهم و دینار بألفی درهم فقال لا بأس بذلک إن أبی کان أجری علی أهل المدینة منی و کان یقول هذا فیقولون إنما هذا الفرار لو جاء رجل بدینار لم یعط ألف درهم و لو جاء بألف درهم لم یعط ألف دینار و کان یقول لهم- نعم الشیء الفرار من الحرام إلی الحلال

بیان

کان السائل أراد الخروج إلی سابور مع رفقائه و هو کورة بفارس و فی بعض النسخ بنیسابور و الغلة بالکسر الغش و یقال للدرهم المغشوش

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۰۵

[۳]

۱۷۹۵۲- ۳ الکافی، ۵/ ۲۴۷/ ۱۰/ ۱ الثلاثة التهذیب، ۷/ ۱۰۴/ ۵۲/ ۱ ابن أبی عمیر عن البجلی عن أبی عبد اللّه ع قال کان محمد بن المنکدر یقول لأبی جعفر ع یا أبا جعفر رحمک اللّه و اللّه إنا لنعلم أنک لو أخذت دینارا و الصرف ثمانیة عشر فدرت المدینة علی أن تجد من یعطیک عشرین ما وجدته و ما هذا إلا فرارا و کان أبی ع یقول- صدقت و اللّه و لکنه فرار من باطل إلی حق

[۴]

۱۷۹۵۳- ۴ الکافی، ۵/ ۲۴۷/ ۱۱/ ۱ القمیان عن صفوان التهذیب، ۷/ ۱۰۴/ ۵۴/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن مسکان عن محمد الحلبی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یستبدل الکوفیة بالشامیة وزنا بوزن فیقول الصیرفی لا أبدل لک حتی تبدل لی یوسفیة بغلة وزنا بوزن فقال لا بأس به فقلنا إن الصیرفی إنما یطلب فضل الیوسفیة علی الغلة فقال لا بأس به

[۵]

اشارة

۱۷۹۵۴- ۵ الکافی، ۵/ ۲۵۰/ ۲۷/ ۱ محمد عن محمد بن أحمد عن محمد بن عیسی عن عثمان التهذیب، ۷/ ۱۱۴/ ۱۰۰/ ۱ ابن عیسی عن عثمان عن إسحاق بن عمار قال قلت له ع یجیئنی الدراهم بینها الفضل فنشتریه بالفلوس فقال لا یجوز و لکن انظر فضل ما بینهما و زن

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۰۶

نحاسا و زن الفضل فاجعله مع الدراهم الجیاد و خذ وزنا بوزن

بیان

کان السائل أراد بالفضل الفضل فی الجنس فکان یشتری ذلک الفضل بإعطاء فلوس مع المغشوشة و إنما لا یجوز ذلک لعدم العلم بمقدار کل من الفضة و الغش فی المغشوش فأمره ع أن ینظر إلی الفضل فیزنه بنظره وزنا و یزن نحاسا و یجعله مع الجیاد لیکون بإزاء الغش فی المغشوشة و یأخذ وزنا

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۰۷

بوزن لیقع کل من الفضة و الغش فی مقابل الآخر

[۶]

۱۷۹۵۵- ۶ التهذیب، ۷/ ۱۰۵/ ۵۵/ ۱ الحسین عن صفوان عن البجلی قال سألته عن الرجل یأتی بالدرهم إلی الصیرفی فیقول له آخذ منک المائة بمائة و عشرة أو بمائة و خمسة حتی یراضیه علی الذی یرید فإذا فرغ جعل مکان الدراهم الزیادة دینارا أو ذهبا ثم قال له قد رادتک البیع و إنما أبایعک علی هذا لأن الأول لا یصلح أو لم یقل ذلک و جعل ذهبا مکان الدراهم فقال إذا کان أجری البیع علی الحلال فلا بأس بذلک قلت فإن جعل مکان الذهب فلوسا فقال ما أدری ما الفلوس

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۰۸

[۷]

۱۷۹۵۶- ۷ التهذیب، ۷/ ۱۰۵/ ۵۷/ ۱ عنه عن صفوان و علی بن النعمان و عثمان عن سعید بن یسار عن أبی عبد اللّه ع قال کان أبی بعثنی بکیس فیه ألف درهم إلی رجل صراف من أهل العراق و أمرنی أن أقول له أن یبیعها فإذا باعها أخذ ثمنها فاشتری لنا بثمنها دراهم مدنیة

[۸]

۱۷۹۵۷- ۸ التهذیب، ۷/ ۱۰۶/ ۵۹/ ۱ عنه عن صفوان عن الفقیه، ۳/ ۲۸۹/ ۴۰۴۱ ابن مسکان عن الحلبی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجلین من الصیارفة ابتاعا ورقا بدنانیر فقال أحدهما لصاحبه انقد عنی و هو موسر لو شاء أن ینقد نقد فنقد عنه ثم بدا له أن یشتری نصیب صاحبه بربح أ یصلح- قال لا بأس

[۹]

۱۷۹۵۸- ۹ التهذیب، ۷/ ۱۰۶/ ۶۰/ ۱ عنه عن صفوان عن ابن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یشتری الورق من الرجل و یزنها و یعلم وزنها ثم یقول أمسکها عندک کهیئتها- حتی أرجع إلیک و أنا بالخیار علیک فقال إن کان بالخیار فلا بأس به

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۰۹

أن یشتریها منه و إلا فلا

[۱۰]

۱۷۹۵۹- ۱۰ التهذيب، ۷/ ۱۰۶/ ۶۱/ ۱ عنه عن على بن النعمان عن ابن مسكان عن إسماعيل بن جابر عن أبى جعفر ع قال سألته عن الرجل يجىء إلى صيرفى و معه دراهم يطلب أجود منها فيقاوله على دراهمه يزيده كذا و كذا بشىء قد تراضيا عليه ثم يعطيه بعد بدراهمه دنانير ثم يبيعه الدنانير بتلك الدراهم على ما تقاولا عليه أول مرة قال ليس ذلك برضا منهما جميعا قلت بلى قال لا بأس

[۱۱]

۱۷۹۶۰- ۱۱ التهذيب، ۷/ ۱۱۴/ ۹۹/ ۱ ابن سماعة عن صفوان عن ابن بكير عن الفقيه، ۳/ ۲۸۹/ ۴۰۴۲ عمر بن يزيد قال قلت لأبى عبد اللّه ع الدراهم بالدراهم مع أحدهما الرصاص وزنا بوزن فقال أعد فأعدت عليه ثم قال أعد فأعدت عليه- فقال لا أرى به بأسا

[۱۲]

اشارة

۱۷۹۶۱- ۱۲ الكافى، ۵/ ۲۴۹/ ۲۰/ ۱ محمد عن أحمد عن المحمدين

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۱۰

التهذيب، ۷/ ۱۱۰/ ۷۷/ ۱ الحسين عن محمد بن الفضيل عن الكنانى قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل يقول للصائغ صغ لى هذا الخاتم و أبدل لك درهما طازجا بدرهم غلة قال لا بأس

بيان

الطازج الخالص الطرى معرب تازه

[۱۳]

۱۷۹۶۲- ۱۳ التهذيب، ۷/ ۱۱۷/ ۱۱۵/ ۱ الصفار عن السندى بن ربيع عن محمد بن سعيد المدائنى عن الحسن بن صدقة عن أبى الحسن الرضا ع قال قلت له أنا أصرف الدراهم بالدراهم و أصير الغلة وضحا و أصير الوضح غلة قال إذا كان فيها دنانير فلا بأس قال فحكيت ذلك لعمار بن موسى الساباطى قال كذا قال لى أبوه ثم قال لى الدنانير أين تكون- قلت لا أدرى قال عمار قال لى أبو عبد اللّه ع تكون مع الذى ينقص

[۱۴]

۱۷۹۶۳- ۱۴ التهذيب، ۷/ ۱۰۶/ ۶۲/ ۱ الحسين عن الثلاثة عن أبى عبد اللّه ع قال لا بأس بألف درهم و درهم بألف درهم و دينارين إذا دخل فيها ديناران أو أقل أو أكثر فلا بأس

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۱۱

[۱۵]

۱۷۹۶۴- ۱۵ التهذیب، ۷/ ۹۸/ ۲۸/ ۱ عنه عن القاسم بن محمد عن علی عن أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الدراهم بالدراهم و عن فضل ما بینهما فقال إذا کان بینهما نحاس أو ذهب فلا بأس

[۱۶]

اشارة

۱۷۹۶۵- ۱۶ التهذیب، ۷/ ۹۸/ ۲۶/ ۱ عنه عن یوسف بن عقیل عن محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال لا تبیعوا درهمین بدرهم قال و منع التصریف قال و من کانت عنده دراهم فسول فلیبیعهن بأثمانهن بما شاء من المتاع

بیان

الفسل الدرهم الزیف

[۱۷]

۱۷۹۶۶- ۱۷ التهذیب، ۷/ ۱۰۴/ ۵۳/ ۱ عنه عن حماد بن عیسی عن شعیب عن أبی بصیر قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یستبدل الشامیة بالکوفیة وزنا بوزن فقال لا بأس

[۱۸]

۱۷۹۶۷- ۱۸ الفقیه، ۳/ ۲۸۸/ ۴۰۳۷ حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال الفضة بالفضة مثل بمثل و الذهب بالذهب مثل بمثل لیس فیه زیادة و لا نظرة الزائد و المستزید فی النار

[۱۹]

۱۷۹۶۸- ۱۹ التهذیب، ۷/ ۹۸/ ۲۵/ ۱ الحسین عن الثلاثة عن أبی عبد اللّه ع قال الفضة بالفضة مثلا بمثل لیس فیه زیادة و لا نقصان الزائد و المستزید فی النار

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۱۲

[۲۰]

۱۷۹۶۹- ۲۰ التهذیب، ۷/ ۹۸/ ۲۷/ ۱ عنه عن النضر عن إبراهیم بن عبد الحمید عن الولید بن صبیح قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول الذهب بالذهب و الفضة بالفضة الفضل بینهما هو الربا المنکر

[۲۱]

۱۷۹۷۰- ۲۱ التهذیب، ۷/ ۹۸/ ۲۹/ ۱ عنه عن فضالة عن أبان عن محمد عن أبی جعفر ع أنه قال الورق بالورق وزنا بوزن و الذهب بالذهب وزنا بوزن

[۲۲]

اشارة

۱۷۹۷۱- ۲۲ الکافی، ۵/ ۲۵۱/ ۳۰/ ۱ محمد عن محمد بن أحمد عن محمد بن عیسی عن أبی محمد الأنصاری التهذیب، ۷/ ۱۱۱/ ۸۳/ ۱ أحمد عن أبی محمد الأنصاری عن ابن سنان التهذیب، ۶/ ۱۹۷/ ۶۱/ ۱ ابن محبوب عن العبیدی عن عبد اللّه بن إبراهیم الأنصاری عن ابن سنان قال قلت لأبی عبد اللّه ع الرجل یکون لی علیه الدراهم فیعطینی المکحلة فقال الفضة بالفضة و ما کان من کحل فهو دین علیه حتی یرده علیک یوم القیامة

بیان

المکحلة ما فیه الکحل و هو أحد ما جاء بالضم من الأدوات کان السائل أراد أنه یعطینی المکحلة مع ما فیها من بقیة الکحل التی لا قیمة لها بوزن دراهمی و قوله ع و ما کان من کحل أی من وزنه من الفضة

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۱۳

باب ۹۵ الصرف بغیر المثل

[۱]

۱۷۹۷۲- ۱ الکافی، ۵/ ۲۵۲/ ۳۲/ ۱ الأربعة عن صفوان التهذیب، ۷/ ۹۹/ ۳۵/ ۱ الحسین عن صفوان عن البجلی قال سألته عن الرجل یشتری من الرجل الدراهم بالدنانیر- فیزنها و ینقدها و یحسب ثمنها کم هو دینارا ثم یقول أرسل غلامک معی حتی أعطیه الدنانیر فقال ما أحب أن یفارقه حتی یأخذ الدنانیر فقلت إنما هم فی دار واحدة و أمکنتهم قریبة بعضها من بعض و هذا یشق علیهم فقال إذا فرغ من وزنها و انتقادها فلیأمر الغلام الذی یرسله أن یکون هو الذی یبایعه و یدفع إلیه الورق- و یقبض منه الدنانیر حیث یدفع إلیه الورق

[۲]

۱۷۹۷۳- ۲ الکافی، ۵/ ۲۵۲/ ۳۳/ ۱ حمید عن ابن سماعة عن غیر

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۱۴

واحد عن أبان التهذیب، ۷/ ۹۹/ ۳۴/ ۱ الحسین عن القاسم عن أبان عن البصری عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن بیع الذهب بالدراهم فیقول أرسل رسولا فیستوفی لک ثمنه قال فیقول هات و هلم و یکون رسولک معه

[۳]

اشارة

۱۷۹۷۴- ۳ التهذیب، ۷/ ۹۹/ ۳۳/ ۱ الحسین عن صفوان عن منصور بن حازم عن أبی عبد اللّه ع قال إذا اشتریت ذهبا بفضة أو فضة بذهب فلا تفارقه حتی تأخذ منه و إن نزا حائطا فانز معه

بیان

نزا علا

[۴]

۱۷۹۷۵- ۴ الکافی، ۵/ ۲۵۱/ ۳۱/ ۱ علی عن أبیه عن التمیمی عن عاصم التهذیب، ۷/ ۹۹/ ۳۲/ ۱ الحسین عن النضر عن عاصم عن محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال قال أمیر المؤمنین ع لا یبتاع رجل فضة بذهب إلا یدا بید و لا یبتاع ذهبا بفضة إلا یدا بید

[۵]

اشارة

۱۷۹۷۶- ۵ الکافی، ۵/ ۲۴۶/ ۷/ ۱ القمیان عن صفوان

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۱۵

التهذیب، ۷/ ۱۰۳/ ۵۰/ ۱ الحسین عن صفوان عن إسحاق بن عمار قال سألت أبا إبراهیم ع عن الرجل یبیعنی الورق بالدنانیر و أتزن منه فأزن له حتی أفرغ فلم یکن بینی و بینه عمل إلا أن فی ورقه نفایة و زیوفا و ما لا یجوز فیقول انتقدها و رد نفایتها فقال لیس به بأس و لکن لا یؤخر ذلک أکثر من یوم أو یومین فإنما هو الصرف قلت فإن وجدت فی ورقة فضلا مقدار ما فیها من النفایة قال هذا احتیاط هذا أحب إلی

کاشانی، فیض، محمد محسن ابن شاه مرتضی، الوافی، ۲۶ جلد، کتابخانه امام امیر المؤمنین علی علیه السلام، اصفهان - ایران، اول، ۱۴۰۶ ه‍ ق

الوافی؛ ج۱۸، ص: ۶۱۵

بیان

النفایة بالضم ما نفیته من الشیء لرداءته

[۶]

۱۷۹۷۷- ۶ الکافی، ۵/ ۲۴۷/ ۱۳/ ۱ الخمسة التهذیب، ۷/ ۹۹/ ۳۶/ ۱ الحسین عن الثلاثة و عن صفوان عن ابن مسکان عن الحلبی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یبتاع من رجل بدینار فیأخذ بنصفه بیعا و نصفه ورقا قال لا بأس به فسألته هل یصلح أن یأخذ بنصفه ورقا أو بیعا- و یترک نصفه حتی یأتی بعد فیأخذ منه ورقا أو بیعا قال ما أحب أن أترک منه شیئا حتی آخذه جمیعا فلا تفعله

[۷]

۱۷۹۷۸- ۷ الکافی، ۵/ ۲۴۸/ ۱۴/ ۱ القمیان عن صفوان

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۱۶

التهذیب، ۷/ ۱۰۳/ ۵۰/ ۱ الحسین عن صفوان عن إسحاق بن عمار قال سألت أبا إبراهیم ع عن الرجل یأتینی بالورق فأشتریها منه بالدنانیر فأشغل عن تعییرها و وزنها و انتقادها- و فضل ما بینی و بینه فیها فأعطیه الدنانیر و أقول له إنه لیس بینی و بینک بیع فإنی قد نقضت الذی بینک و بینی من البیع و ورقک عندی قرض و دنانیری عندک قرض حتی یأتینی من الغد فأبایعه قال لا بأس

[۸]

۱۷۹۷۹- ۸ الکافی، ۵/ ۲۴۹/ ۱۹/ ۱ العدة عن أحمد عن التهذیب، ۷/ ۱۰۵/ ۵۸/ ۱ الحسین عن فضالة عن أبی المغراء عن أبی بصیر قال قلت لأبی عبد اللّه ع آتی الصیرفی بالدراهم فأشتری منه الدنانیر فیزن لی بأکثر من حقی ثم ابتاع منه مکانی بها دراهم قال لیس به بأس و لکن لا یزن لک أقل من حقک

[۹]

۱۷۹۸۰- ۹ التهذیب، ۷/ ۱۰۵/ ۵۶/ ۱ الحسین عن الکافی، ۵/ ۲۴۸/ ۱۷/ ۱ صفوان عن إسحاق قال قلت لأبی عبد اللّه ع الرجل یجیئنی بالورق یبیعنیها یرید بها ورقا عندی فهو الیقین إنه لیس یرید الدنانیر لیس یرید إلا الورق فلا یقوم حتی یأخذ ورقی فأشتری منه الدراهم بالدنانیر فلا یکون دنانیره عندی کاملة فأستقرض له من جاری فأعطیه کمال دنانیره و لعلی لا

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۱۷

أحرز وزنها فقال أ لیس یأخذ وفاء الذی له قلت نعم قال لیس به بأس

[۱۰]

۱۷۹۸۱- ۱۰ التهذیب، ۷/ ۱۱۴/ ۱۰۲/ ۱ ابن سماعة عن زکریا بن محمد عن إسحاق بن عمار قال قلت لأبی عبد اللّه ع یجیئنی الرجل بدینار یرید منی دراهم فأعطیه أرخص مما أبیع قال أعطه أرخص مما تجد له

[۱۱]

۱۷۹۸۲- ۱۱ التهذیب، ۷/ ۹۹/ ۳۱/ ۱ الحسین عن حماد بن عیسی عن حریز عن محمد عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن بیع الذهب بالفضة مثلین بمثل یدا بید فقال لا بأس

[۱۲]

۱۷۹۸۳- ۱۲ التهذیب، ۷/ ۹۸/ ۳۰/ ۱ عنه عن عبد اللّه بن بحر عن حریز عن محمد قال سألته عن الرجل یبتاع الذهب بالفضة مثلا بمثلین قال لا بأس به یدا بید

[۱۳]

۱۷۹۸۴- ۱۳ التهذیب، ۷/ ۱۰۰/ ۳۷/ ۱ ابن عیسی عن الوشاء عن ثعلبة بن میمون عن أبی الحسین الساباطی عن عمار الساباطی

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۱۸

قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول لا بأس أن یبیع الرجل الدینار بأکثر من صرف یومه نسیئة

[۱۴]

۱۷۹۸۵- ۱۴ التهذیب، ۷/ ۱۰۰/ ۳۸/ ۱ ابن محبوب عن محمد بن الحسین عن ابن فضال عن حماد عن الفقیه، ۳/ ۲۸۷/ ۴۰۳۶ عمار الساباطی عن أبی عبد اللّه ع قال قلت له الرجل یبیع الدراهم بالدنانیر نسیئة قال لا بأس

[۱۵]

۱۷۹۸۶- ۱۵ التهذیب، ۷/ ۱۰۰/ ۳۹/ ۱ محمد بن أحمد عن أحمد عن ابن فضال عن ثعلبة عن أبی الحسین عن عمار الساباطی عن أبی عبد اللّه ع قال الدینار بالدراهم بثلاثین أو أربعین أو نحو ذلک نسیئة قال لا بأس

[۱۶]

۱۷۹۸۷- ۱۶ التهذیب، ۷/ ۱۰۰/ ۴۰/ ۱ عنه عن أحمد بن محمد عن علی بن حدید عن جمیل بن دراج عن زرارة عن أبی جعفر ع قال لا بأس أن یبیع الرجل الدینار نسیئة بمائة و أقل و أکثر

[۱۷]

۱۷۹۸۸- ۱۷ التهذیب، ۷/ ۱۰۰/ ۴۱/ ۱ عنه عن الفطحیة عن أبی عبد اللّه ع عن الرجل هل یحل له أن یسلف دنانیر- بکذا و کذا درهما إلی أجل قال نعم لا بأس و عن الرجل یحل له أن

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۱۹

یشتری دنانیر بالنسیئة قال نعم إنما الذهب و غیره فی الشراء و البیع سواء

[۱۸]

اشارة

۱۷۹۸۹- ۱۸ التهذیب، ۷/ ۱۰۱/ ۴۲/ ۱ عنه عن محمد بن عیسی عن الفضل بن کثیر عن محمد بن عمرو قال کتبت إلی أبی الحسن الرضا ع أن امرأة من أهلنا أوصت أن ندفع إلیک ثلاثین دینارا و کان لها عندی فلم یحضرنی فذهبت إلی بعض الصیارفة- فقلت أسلفنی دنانیر علی أن أعطیک ثمن کل دینار ستة و عشرین درهما فأخذت منه عشرة دنانیر بمائتین و ستین درهما و قد بعثتها إلیک- فکتب ع إلی وصلت الدنانیر

بیان

أخبار المنع عن بیع أحد النقدین بالآخر نسیئة أصح إسنادا فالترک أحوط و تأویل التهذیبین بعید

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۲۱

باب ۹۶ بیع کل من الذهب و الفضة المخلوط بغیره

[۱]

۱۷۹۹۰- ۱ الکافی، ۵/ ۲۵۰/ ۲۶/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۱۲/ ۹۰/ ۱ علی عن أبیه عن ابن فضال عن علی بن عقبة عن حمزة عن إبراهیم بن هلال قال قلت لأبی عبد اللّه ع جام فیه ذهب و فضة أشتریه بذهب أو فضة فقال إن کان یقدر علی تخلیصه فلا- و إن لم یقدر علی تخلیصه فلا بأس

[۲]

۱۷۹۹۱- ۲ الکافی، ۵/ ۲۴۹/ ۲۱/ ۱ علی عن أبیه عن ابن المغیرة عن عبد اللّه بن سنان التهذیب، ۷/ ۱۰۹/ ۷۴/ ۱ الحسین عن صفوان و النضر عن ابن سنان قال سألت أبا عبد اللّه ع عن شراء الذهب فیه الفضة و الزئبق و التراب بالدنانیر و الورق فقال لا تصارفه إلا بالورق قال و سألته عن شراء الفضة فیها الرصاص بالورق إذا خلصت نقصت من کل عشرة درهمین أو ثلاثة فقال لا یصلح إلا بالذهب

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۲۲

[۳]

۱۷۹۹۲- ۳ الفقیه، ۳/ ۲۹۱/ ۴۰۴۵ سأل عبد اللّه بن سنان أبا عبد اللّه ع عن شراء الفضة و فیها الزئبق و الرصاص بالورق- و هی إذا أذیبت نقصت الحدیث

[۴]

۱۷۹۹۳- ۴ الکافی، ۵/ ۲۴۹/ ۲۲/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۱۱۱/ ۸۴/ ۱ أحمد عن الحسین عن عبد اللّه بن بحر عن ابن مسکان عن أبی عبد اللّه مولی عبد ربه عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الجوهر الذی یخرج من المعدن و فیه ذهب و فضة و صفر جمیعا کیف

نشتریه فقال تشتریه بالذهب و الفضة جمیعا

[۵]

۱۷۹۹۴- ۵ الكافی، ۵/ ۲۵۱/ ۲۸/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۱۱/ ۸۶/ ۱ علی عن أبیه عن ابن مرار عن یونس عن معاویة أو غیره عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن جوهر الأسرب و هو إذا خلص كان فیه فضة أ یصلح أن یسلم الرجل فیه الدراهم المسماة فقال إذا كان الغالب علیه اسم الأسرب فلا بأس بذلك یعنی لا یعرف إلا بالأسرب

[۶]

۱۷۹۹۵ - ۶ الكافی، ۵/ ۲۴۸/ ۱۵/ ۱ الخمسة التهذیب، ۷/ ۱۱۱/ ۸۷/ ۱ الثلاثة عن البجلی عن أبی عبد اللّه ع فی الأسرب یشتری بالفضة فقال إن كان الغالب علیه الأسرب فلا بأس

[۷]

۱۷۹۹۶- ۷ الكافی، ۵/ ۲۴۹/ ۲۳/ ۱ أحمد عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۲۳

التهذیب، ۷/ ۱۱۲/ ۹۱/ ۱ الحسین عن حماد بن عیسی عن العرقوفی عن أبی بصیر قال سألت أبا عبد اللّه ع عن بیع السیف المحلی بالنقد فقال لا بأس به قال و سألته عن بیعه بالنسیئة فقال إذا نقد مثل ما فی فضته فلا بأس أو لیعط الطعام

[۸]

اشارة

۱۷۹۹۷- ۸ الكافی، ۵/ ۲۵۰/ ۲۵/ ۱ حمید عن ابن سماعة عن غیر واحد عن أبان التهذیب، ۷/ ۱۱۴/ ۹۸/ ۱ ابن سماعة عن فضالة عن أبان عن محمد قال سئل عن السیف المحلی و السیف الحدید المموه بالفضة نبیعه بالدراهم قال نعم و بالذهب و قال إنه یكره أن تبیعه نسیئة و قال إذا كان الثمن أكثر من الفضة فلا بأس

بیان

المموه المطلی بالذهب أو الفضة و فی التهذیب بع بالذهب مكان نعم و بالذهب

[۹]

اشارة

۱۷۹۹۸- ۹ الکافی، ۵/ ۲۵۱/ ۲۹/ ۱ الأربعة عن صفوان عن البجلی التهذیب، ۷/ ۱۱۳/ ۹۳/ ۱ الحسین عن سعدان بن مسلم عن البجلی قال سألته عن السیوف المحلاة فیها الفضة تباع بالذهب إلی أجل مسمی فقال إن الناس لم یختلفوا فی النسیء أنه الربا إنما اختلفوا فی الید بالید فقلت له فنبیعه دراهم بنقد فقال کان أبی ع یقول یکون معه عرض أحب إلی فقلت إذا

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۲۴

کانت الدراهم التی تعطی أکثر من الفضة التی فیها قال فکیف لهم بالاحتیاط بذلک قلت له فإنهم یزعمون أنهم یعرفون ذلک فقال إن کانوا یعرفون ذلک فلا بأس و ألا فإنهم یجعلون معه العرض أحب إلی

بیان

النسیء النسیئة و کذا النساء بالمد کما فی التهذیب

[۱۰]

۱۷۹۹۹- ۱۰ التهذیب، ۷/ ۱۱۲/ ۹۲/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال لا بأس ببیع السیف المحلی بالفضة بنساء إذا نقد ثمن فضته و إلا فاجعل ثمن فضته طعاما و لینسه إن شاء

[۱۱]

۱۸۰۰۰- ۱۱ التهذیب، ۷/ ۱۱۳/ ۹۴/ ۱ ابن سماعة عن صفوان عن ابن مسکان عن منصور الصیقل عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن السیف المفضض یباع بالدراهم فقال إذا کان فضته أقل من النقد فلا بأس و إن کان أکثر فلا یصلح

[۱۲]

۱۸۰۰۱- ۱۲ التهذیب، ۷/ ۱۱۳/ ۹۵/ ۱ عنه عن صفوان عن ابن مسکان عن أبی بصیر قال سألته عن السیف المفضض الحدیث مضمرا

[۱۳]

اشارة

۱۸۰۰۲- ۱۳ التهذیب، ۷/ ۱۱۳/ ۹۶/ ۱ عنه عن جعفر و صالح بن خالد عن [و] جمیل عن منصور الصیقل عن أبی عبد اللّه ع قال قلت له السیف أشتریه و فیه الفضة تکون الفضة

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۲۵

أکثر أو أقل قال لا بأس به

بیان

یعنی یکون فی فضته کثرة و قلة علی اختلاف أفراده ینبغی حمله علی ما إذا کان ثمنه أکثر من مقدار ما فیه من الفضة و لا حاجة إلی نسبته إلی وهم الراوی کما فعله فی الإستبصار

[۱۴]

اشارة

۱۸۰۰۳- ۱۴ التهذیب، ۷/ ۱۱۳/ ۹۷/ ۱ عنه عن جعفر عن أبیه عن إسحاق بن عمار قال أظنه عن عبد اللّه بن جذاعة قال سألت أبا عبد اللّه ع عن السیف المحلی بالفضة یباع بنسیئة- قال لیس به بأس لأن فیه الحدیدة و السیر

بیان

السیر بالفتح الذی یقد من الجلد یجمع علی سیور و قید فی الإستبصار هذا الحکم بما إذا نقد مثل ما فیه من الفضة لیوافق الخبر السابق

[۱۵]

۱۸۰۰۴- ۱۵ التهذیب، ۷/ ۱۰۹/ ۷۵/ ۱ ابن سماعة عن محمد بن زیاد عن عبد اللّه بن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن شراء الذهب فیه الفضة بالذهب قال لا یصلح إلا بالدنانیر و الورق

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۲۷

باب ۹۷ بیع تراب الصیاغة و التبر

[۱]

۱۸۰۰۵- ۱ الکافی، ۵/ ۲۵۰/ ۲۴/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۱۱۱/ ۸۵/ ۱ البرقی عن علی بن حدید عن علی بن میمون الصائغ قال سألت أبا عبد اللّه ع عما یکنس من التراب فأبیعه فما أصنع به قال تصدق به فإما لک و ۷ ما لأهله قال فقلت فإن کان فیه ذهب و فضة و حدید فبأی شیء أبیعه قال بعه بطعام قلت فإن کان لی قرابة محتاج أعطیه منه قال نعم

[۲]

اشارة

۱۸۰۰۶- ۲ التهذیب، ۶/ ۳۸۳/ ۲۵۲/ ۱ محمد بن أحمد عن عمران عن أیوب عن صفوان عن علی الصائغ قال سألته عن تراب الصواغین و إنا نبیعه قال أ ما تستطیع أن تستحله من صاحبه- قال قلت لا إذا أخبرته اتهمنی قال بعه قلت فبأی شیء نبیعه قال بطعام قلت فأی شیء أصنع به قال تصدق به إما لک

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۲۸

و إما لأهله قلت إن كان ذا قرابة محتاجا فأصله قال نعم

بيان

لعل وجه الترديد في لك و لأهله احتمال إعراض المالك عنه و عدمه

[۳]

اشارة

۱۸۰۰۷- ۳ التهذيب، ۷/ ۱۱۵/ ۱۰۷/ ۱ ابن سماعة عن جعفر رفعه إلى معلى بن خنيس أنه قال لأبي عبد اللّه ع إني أردت أن أبيع تبر ذهب بالمدينة فلم يشتر مني إلا بالدنانير فيصلح لي أن أجعل بينهما نحاسا فقال إن كنت لا بد فاعلا فليكن نحاسا وزنا

بيان

التبر بالكسر الذهب و الفضة أو فتاتهما قبل أن يصاغا فإذا صيغا فهما ذهب و فضة أو ما استخرج من المعدن قبل أن يصاغ

[۴]

۱۸۰۰۸- ۴ التهذيب، ۷/ ۱۱۷/ ۱۱۵/ ۱ الصفار عن السندي بن ربيع قال حدثني محمد بن سعيد المدائني عن الحسن بن صدقة عن أبي الحسن الرضا ع قال قلت له جعلت فداك إني أدخل المعادن و أبيع الجوهر بترابه بالدنانير و الدراهم قال لا بأس به

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۲۹

باب ۹۸ الصرف في الدين

[۱]

۱۸۰۰۹- ۱ الكافي، ۵/ ۲۴۴/ ۱/ ۱ العدة عن التهذيب، ۷/ ۱۱۲/ ۸۹/ ۱ ابن عيسى عن يحيى بن الحجاج عن خالد بن الحجاج قال سألته ع عن رجل كانت لي عليه مائة درهم عددا قضانيها مائة درهم وزنا قال لا بأس ما لم تشارط قال و قال جاء الربا من قبل الشروط و إنما تفسده الشروط

[۲]

اشارة

۱۸۰۱۰- ۲ الکافی، ۵/ ۲۴۵/ ۲/ ۱ العدة عن أحمد عن [و] سهل عن التهذیب، ۷/ ۱۰۲/ ۴۷/ ۱ السراد عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۳۰

الفقیه، ۳/ ۲۹۱/ ۴۰۴۶ إسحاق بن عمار قال قلت لأبی عبد اللّه ع یکون للرجل عندی الدراهم الوضح- فیلقانی فیقول لی کیف سعر الوضح الیوم فأقول له کذا و کذا- فیقول لی أ لیس عندک کذا و کذا ألف درهم وضحا فأقول نعم- فیقول حولها إلی دنانیر بهذا السعر و أثبتها لی عندک فما تری فی هذا- فقال لی إذا کنت قد استقصیت له السعر یومئذ فلا بأس بذلک- فقلت إنی لم أوازنه و لم أناقده إنما کان کلاما منی و منه فقال أ لیس الدراهم من عندک و الدنانیر من عندک فقلت بلی قال لا بأس بذلک

بیان

الوضح محرکة الدرهم الصحیح

[۳]

۱۸۰۱۱- ۳ الکافی، ۵/ ۲۴۵/ ۴/ ۱ الخمسة التهذیب، ۷/ ۱۰۲/ ۴۳/ ۱ الحسین عن الثلاثة و عن صفوان عن ابن مسکان عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یکون علیه دنانیر قال لا بأس أن یأخذ قیمتها دراهم

[۴]

۱۸۰۱۲- ۴ الکافی، ۵/ ۲۴۵/ ۵/ ۱ الأربعة عن محمد التهذیب، ۷/ ۱۰۲/ ۴۵/ ۱ الحسین عن حماد عن حریز و فضالة و صفوان عن العلاء عن محمد قال سألته عن رجل کانت له علی رجل دنانیر فأحال علیه رجلا آخر بالدنانیر أ یأخذها

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۳۱

دراهم بسعر [بصرف] الیوم قال نعم إن شاء

[۵]

۱۸۰۱۳- ۵ التهذیب، ۶/ ۲۱۲/ ۴/ ۱ أحمد عن الفقیه، ۳/ ۹۹/ ۳۴۰۹ البزنطی عن داود بن سرحان قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل الحدیث بدون إن شاء

[۶]

۱۸۰۱۴- ۶ الکافی، ۵/ ۲۴۵/ ۶/ ۱ القمیان عن صفوان عن ابن مسکان عن الحلبی التهذیب، ۷/ ۱۰۲/ ۴۴/ ۱ الحسین عن فضالة عن أبان عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یکون له الدین دراهم معلومة إلی أجل فجاء الأجل و لیس عند الرجل الذی [حل] علیه الدراهم فقال له خذ منی دنانیر بصرف الیوم قال لا بأس به

[۷]

۱۸۰۱۵- ۷ الكافی، ۵/ ۲۴۷/ ۱۲/ ۱ محمد عن أحمد عن محمد بن إسماعیل عن بزرج عن إسحاق بن عمار عن عبید بن زرارة قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یكون لی عنده دراهم فآتیه فأقول حولها دنانیر من غیر أن أقبض شیئا قال لا بأس به قلت و یكون لی عنده دنانیر فآتیه فأقول له حولها لی دراهم و أثبتها عندك و لم أقبض منه شیئا قال لا بأس

[۸]

اشارة

۱۸۰۱۶- ۸ التهذیب، ۷/ ۱۰۳/ ۴۸/ ۱ الحسین عن صفوان

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۳۲

عن إسحاق بن عمار عن عبید بن زرارة قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یكون عنده الدراهم فآتیه فأقول خذها و أثبتها عندك و لم أقبض شیئا قال لا بأس

بیان

لعل مراد السائل شراء الدراهم ممن یبیعها بدراهم أو دنانیر فیقول لمن عنده الدراهم خذها یعنی من نفسك وكالة عنی بما أعطیك و أثبتها لی عندك و یحتمل أن یكون معناه معنی الحدیث السابق بأن یكون الدراهم دینا له عند الرجل فیقول له خذها لی یعنی بعد التحویل أو صحف حولها بخذها و مبنی إیراد الحدیث فی هذا الباب المعنی الثانی

[۹]

اشارة

۱۸۰۱۷- ۹ التهذیب، ۷/ ۱۰۲/ ۴۶/ ۱ الحسین عن صفوان عن منصور بن حازم عن أبی عبد اللّه ع أنه سئل عن رجل أتبع علی آخر بدنانیر ثم أتبعها علی آخر بدنانیر هل یأخذ منه دراهم بالقیمة قال لا بأس بذلك إنما الأول و الآخر سواء

بیان

ضمن أتبع معنی أحال یعنی أحال رجلا علی آخر بدنانیر ثم أحال ذلك الآخر تلك الدنانیر علی رابع بمثلها دنانیر قوله إنما الأول و الآخر سواء یعنی كما أن له أن یأخذ من الأول دراهم مكان الدنانیر كذلك له أن یأخذ من الآخر

[۱۰]

۱۸۰۱۸- ۱۰ التهذیب، ۷/ ۱۰۳/ ۴۹/ ۱ عنه عن فضالة عن أبان عن عبید بن زرارة قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یكون له عند

الصیرفی مائة دینار و یکون للصیرفی عنده ألف

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۳۳

درهم فیقاطعه علیها قال لا بأس

[۱۱]

۱۸۰۱۹- ۱۱ التهذیب، ۷/ ۱۱۴/ ۱۰۱/ ۱ ابن سماعة عن صالح بن خالد و عبیس بن هشام عن ثابت بن شریح عن زیاد أبی عتاب عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل کان علیه دین دراهم معلومة فجاء الأجل و لیس عنده دراهم و لیس عنده غیر دنانیر فیقول لغریمه خذ منی دنانیر بصرف الیوم قال لا بأس

[۱۲]

۱۸۰۲۰- ۱۲ الکافی، ۵/ ۲۴۹/ ۱۸/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۱۲/ ۸۸/ ۱ الخمسة عن أبی عبد اللّه ع قال اشتری أبی أرضا و اشترط علی صاحبها أن یعطیه ورقا کل دینار بعشرة دراهم

[۱۳]

۱۸۰۲۱- ۱۳ الفقیه، ۳/ ۲۸۹/ ۴۰۳۹ السراد عن حنان بن سدیر قال قلت لأبی عبد اللّه ع إنه یأتینی الرجل و معه الدراهم فأشتریها منه بالدنانیر ثم أعطیه کیسا فیه دنانیر أکثر من دراهمه فأقول لک من هذه الدنانیر کذا و کذا دینارا ثمن دراهمک- فیقبض الکیس منی ثم یرده علی و یقول أثبتها لی عندک فقال إن کان فی الکیس وفاء بثمن دراهمه فلا بأس

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۳۵

باب ۹۹ ما إذا تغیر السعر قبل تمام التقابض فی الصرف

[۱]

۱۸۰۲۲- ۱ الکافی، ۵/ ۲۴۸/ ۱۶/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۰۷/ ۶۴/ ۱ القمیان عن الفقیه، ۳/ ۲۹۰/ ۴۰۴۴ صفوان عن إسحاق بن عمار قال سألت أبا إبراهیم ع عن الرجل یکون لی علیه المال فیقضینی بعضا دنانیر و بعضا دراهم فإذا جاء یحاسبنی لیوفینی- یکون قد تغیر سعر الدنانیر أی السعرین أحسب له الذی کان یوم أعطانی الدنانیر أو سعر یومی الذی أحاسبه فقال سعر یوم أعطاک الدنانیر لأنک حبست منفعتها عنه

[۲]

۱۸۰۲۳- ۲ التهذیب، ۷/ ۱۰۸/ ۶۷/ ۱ محمد بن أحمد عن أبی إسحاق عن ابن أبی عمیر عن یوسف بن أیوب شریک إبراهیم بن میمون عن أبی عبد اللّه ع قال فی الرجل یکون له علی رجل دراهم فیعطیه دنانیر و لا یصارفه فیصیر الدنانیر بزیادة أو نقصان

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۳۶

قال له سعر یوم أعطاه

[۳]

اشارة

۱۸۰۲۴- ۳ التهذیب، ۷/ ۱۰۷/ ۶۵/ ۱ الحسین عن فضالة عن الفقیه، ۳/ ۲۸۸/ ۴۰۳۸ أبان عن إسحاق بن عمار قال قلت لأبی إبراهیم ع الرجل یکون له علی الرجل الدنانیر فیأخذ منه دراهم ثم یتغیر السعر قال فهی له علی السعر الذی أخذها منه یومئذ و إن أخذ دنانیر فلیس له دراهم عنده- فدنانیره علیه یأخذها برءوسها متی شاء

بیان

یعنی وقع الفصل بینهما بأخذه الدراهم أولا مکان دنانیره ثم إن أخذ دنانیر ثانیا بعد ذلک فلیس للمعطی أن یجعلها فی مقابلة دنانیره التی کانت له علیه أولا و یطلب منه دراهمه إذ لا دراهم له علیه حینئذ بل لیس له إلا دنانیره التی أعطاها ثانیا یأخذها متی شاء

[۴]

۱۸۰۲۵- ۴ الکافی، ۵/ ۲۴۵/ ۳/ ۱ العدة عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۳۷

التهذیب، ۷/ ۱۰۶/ ۶۳/ ۱ ابن عیسی عن علی بن الحکم عن عبد الملک بن عتبة الهاشمی قال سألت أبا الحسن ع عن رجل یکون عنده دنانیر لبعض خلطائه فیأخذ مکانها ورقا فی حوائجه و هی یوم قبضت سبعة و سبعة و نصف بدینار و قد یطلب صاحب المال بعض الورق و لیست حاضرة فیبتاعها له من الصیرفی بهذا السعر و نحوه ثم یتغیر السعر قبل أن یحبسا حتی صار الورق اثنی عشر درهما بدینار فهل یصلح ذلک له و إنما هی بالسعر الأول من یوم قبضت- کانت سبعة و سبعة و نصف بدینار قال إذا دفع إلیه الورق بقدر الدینار فلا یضره کیف الصروف و لا بأس

[۵]

اشارة

۱۸۰۲۶- ۵ التهذیب، ۷/ ۱۰۷/ ۶۶/ ۱ ابن سماعة عن أخیه جعفر عن إبراهیم بن عبد الحمید عن عبد صالح ع قال سألته عن الرجل الحدیث علی اختلاف فی ألفاظه

بیان

یعنی إذا کان دفع إلیه الورق بقدر الدینار ثم تغیر السعر فلا یضره تغیر السعر و لا عدم المحاسبة فإنه یحاسبه علی السعر الأول

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۳۹

باب ۱۰۰ الرجل یقرض الدراهم فتکسد أو تتغیر

[۱]

۱۸۰۲۷- ۱ الکافی، ۵/ ۲۵۲/ ۱/ ۱ علی عن أبیه عن العبیدی التهذیب، ۷/ ۱۱۶/ ۱۱۱/ ۱ محمد بن أحمد عن سهل عن العبیدی عن یونس قال کتبت إلی أبی الحسن الرضا ع أن لی علی رجل ثلاثة آلاف درهم و کانت تلک الدراهم تنفق بین الناس تلک الأیام و لیست تنفق الیوم فلی علیه تلک الدراهم بأعیانها أو ما ینفق الیوم الناس قال فکتب ع لک أن تأخذ منه ما ینفق بین الناس کما أعطیته ما ینفق بین الناس

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۴۰

[۲]

۱۸۰۲۸- ۲ التهذیب، ۷/ ۱۱۷/ ۱۱۳/ ۱ الصفار عن العبیدی عن الفقیه، ۳/ ۱۹۱/ ۳۷۱۶ یونس قال کتبت إلی أبی الحسن الرضا ع أنه کان لی علی رجل دراهم و أن السلطان أسقط تلک الدراهم و جاءت دراهم أعلی من تلک الدراهم الأولی و لها الیوم وضیعة فأی شیء لی علیه الأولی التی أسقطها السلطان أو الدراهم التی أجازها السلطان فکتب ع الدراهم الأولی

[۳]

اشارة

۱۸۰۲۹- ۳ التهذیب، ۷/ ۱۱۷/ ۱۱۴/ ۱ عنه عن الصهبانی عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۴۱

العباس عن صفوان قال سأله معاویة بن سعید عن رجل استقرض دراهم من رجل و سقطت تلک الدراهم أو تغیرت و لا یباع بها شیء أ لصاحب الدراهم الدراهم الأولی أو الجائزة التی تجوز بین الناس قال فقال لصاحب الدراهم الدراهم الأولی

بیان

فی الإستبصار أول ما ینفق بین الناس فی الخبر الأول بقیمة ما کان ینفق أولا- و کذلک أول الدراهم الأولی فی الأخیرین بقیمة الدراهم رفعا للتنافی قال لأنه یجوز أن تسقط الدراهم الأولة حتی لا تکاد تؤخذ فلا یلزمه أخذها و هو لا ینتفع بها و إنما له قیمة دراهمه الأولة و لیس له المطالبة بالدراهم التی تکون فی الحال و فی الفقیه قال بعد نقل الخبر الثانی کان شیخنا محمد بن الحسن رضی اللّه عنه یروی حدیثا فی أن له الدراهم التی تجوز بین الناس و الحدیثان متفقان غیر مختلفین فمتی کان للرجل علی الرجل دراهم بنقد معروف فلیس

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۴۳

له إلا ذلک النقد و متی کان له علی رجل دراهم بوزن معلوم بغیر نقد معروف فإنما له الدراهم التی تجوز بین الناس

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۴۵

باب ۱۰۱ إنفاق الدراهم المحمول علیها و الناقصة

[۱]

اشارة

۱۸۰۳۰- ۱ الکافی، ۵/ ۲۵۲/ ۱/ ۲ الثلاثة التهذیب، ۷/ ۱۰۸/ ۷۰/ ۱ ابن أبی عمیر عن حماد عن عمر بن یزید عن أبی عبد اللّه ع فی إنفاق الدراهم المحمول علیها فقال إذا کان الغالب علیها الفضة فلا بأس بإنفاقها

بیان

المحمول علیها هی المزیوفة المغشوشة حمل علیها من غیرها

[۲]

۱۸۰۳۱- ۲ الکافی، ۵/ ۲۵۳/ ۲/ ۱ الثلاثة التهذیب، ۷/ ۱۰۹/ ۷۳/ ۱ الحسین عن ابن أبی عمیر عن ابن رئاب قال لا- أعلمه إلا عن محمد بن مسلم قال

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۴۶

قلت لأبی عبد اللّه ع الرجل یعمل الدراهم یحمل علیها النحاس أو غیره ثم یبیعها فقال إذا کان بین ذلک فلا بأس

[۳]

۱۸۰۳۲- ۳ الکافی، ۵/ ۲۵۳/ ۳/ ۱ محمد عمن حدثه عن جمیل عن حریز قال کنت عند أبی عبد اللّه ع فدخل علیه قوم من أهل سجستان فسألوه عن الدراهم المحمول علیها فقال لا بأس إذا کان جوازا لمصر

[۴]

۱۸۰۳۳- ۴ الکافی، ۵/ ۲۵۳/ ۴/ ۱ محمد عن أحمد عن البرقی عن البقباق قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الدراهم المحمول علیها فقال إذا أنفقت ما یجوز بین أهل المدینة أو البلد فلا بأس و إن أنفقت ما لا یجوز بین أهل المدینة فلا

[۵]

۱۸۰۳۴- ۵ التهذیب، ۷/ ۱۰۸/ ۶۹/ ۱ ابن أبی عمیر عن الحسن بن عطیة عن عمر بن یزید قال سألت أبا عبد اللّه ع عن إنفاق الدراهم المحمول علیها فقال إذا جازت الفضة الثلثین فلا بأس

[۶]

۱۸۰۳۵ – ۶ التهذیب، ۷/ ۱۰۸/ ۷۱/ ۱ البزنطی عن رجل عن الفقیه، ۳/ ۲۸۹/ ۴۰۴۰ محمد عن أبی جعفر ع قال جاءه رجل من أهل سجستان فقال إن عندنا دراهم

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۴۷

یقال لها الشاهیة تحمل علی الدرهم دانقین فقال لا بأس به إذا کان یجوز

[۷]

۱۸۰۳۶ – ۷ التهذیب، ۷/ ۱۰۸/ ۶۸/ ۱ الحسین عن ابن أبی عمیر عن شعیب عن حریز عن محمد قال سألته عن الدراهم المحمول علیها فقال لا بأس بإنفاقها

[۸]

اشارة

۱۸۰۳۷ – ۸ التهذیب، ۷/ ۱۰۹/ ۷۲/ ۱ ابن أبی عمیر عن علی الصیرفی عن المفضل بن عمر الجعفی قال کنت عند أبی عبد اللّه ع فألقی بین یدیه الدراهم فألقی إلی درهما منها فقال أیش هذا فقلت ستوق فقال و ما الستوق فقلت طبقتین فضة و طبقة من نحاس و طبقة من فضة فقال اکسرها فإنه لا یحل بیع هذا و لا إنفاقه

بیان

الستوق بالضم و الفتح معا و تشدید التاء و تستوق بضم التاء الزیف البهرج الملبس بالفضة طبقتین فضة الصواب طبقة من فضة و کأنه مما صحفه النساخ و حمل منع إنفاقه فی التهذیبین علی ما إذا لم یبین أنه کذلک فیظن الآخذ

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۴۸

أنه جید

[۹]

اشارة

۱۸۰۳۸ – ۹ التهذیب، ۷/ ۱۱۶/ ۱۱۲/ ۱ الصفار عن محمد بن عیسی عن جعفر بن عیسی قال کتبت إلی أبی الحسن ع ما تقول جعلت فداک فی الدراهم التی أعلم أنها لا تجوز بین المسلمین إلا بوضیعة تصیر إلی من بعضهم بغیر وضیعة لجهلی به و إنما آخذه علی أنه جید أ یجوز لی أن آخذه و أخرجه من یدی إلیه علی حد ما صار إلی من قبلهم فکتب ع لا یحل ذلک و کتبت إلیه جعلت فداک هل یجوز إن وصلت إلی رده علی صاحبه من غیر معرفته به أو إبداله منه و هو لا یدری أنی أبدله منه و أرده علیه فکتب ع لا یجوز

بيان

لعل المراد بقوله و إخراجه من يدى إليه أى إلى ذلك البعض على حد ما صار إلى يعنى من غير إعلام له به

[۱۰]

اشارة

۱۸۰۳۹- ۱۰ التهذيب، ۷/ ۱۱۰/ ۸۲/ ۱ ابن أبى عمير عن البجلى قال قلت لأبى عبد اللّه ع أشترى الشىء بالدراهم فأعطى الناقص الحبة و الحبتين قال لا حتى تبينه ثم قال إلا أن تكون نحو هذه الدراهم الأوضاحية التى تكون عندنا عددا

بيان

الأوضاحية كأنها الدراهم الصحاح

الوافى، ج۱۸، ص: ۶۴۹

[۱۱]

۱۸۰۴۰ – ۱۱ الفقيه، ۳/ ۲۲۳/ ۳۸۳۰ البجلى عن أبى عبد اللّه ع قال سألته عن رجل يشترى المبيع بالدرهم و هو ينقص الحبة و نحو ذلك أ يعطيه الذى يشتريه منه و لا يعلمه أنه ينقص قال لا إلا أن تكون مثل هذه الوضاحية تجوز كما تجوز عندنا عددا

الوافى، ج۱۸، ص: ۶۵۱

باب ۱۰۲ الرجل يقرض الدراهم و يأخذ أجود منها

[۱]

۱۸۰۴۱ – ۱ الكافى، ۵/ ۲۵۳/ ۱/ ۱ التهذيب، ۶/ ۲۰۰/ ۲/ ۱ الخمسة التهذيب، ۷/ ۱۰۹/ ۷۶/ ۱ الحسين عن الثلاثة الفقيه، ۳/ ۲۸۴/ ۴۰۲۵ ابن مسكان عن الحلبى عن أبى عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل يستقرض الدراهم البيض عددا ثم يعطى سودا و قد عرف أنها أثقل مما أخذ- فيطيب نفسه أن يجعل له فضلا فقال لا بأس به إذا لم يكن فيه شرط- و لو وهبها له كلها كان أصلح

[۲]

۱۸۰۴۲ – ۲ الكافى، ۵/ ۲۵۳/ ۲/ ۲ العدة عن سهل و أحمد جميعا عن التهذيب، ۶/ ۲۰۰/ ۱/ ۱ السراد عن خالد بن حريز عن أبى الربيع قال سئل أبو عبد اللّه ع عن رجل

الوافى، ج۱۸، ص: ۶۵۲

أقرض رجلا دراهم فرد عليه أجود منها بطيبة من نفسه و قد علم المستقرض و القارض أنه إنما أقرضه ليعطيه أجود منها قال لا بأس إذا طابت نفس المستقرض

[۳]

۱۸۰۴۳ – ۳ الكافی، ۵/ ۲۵۴/ ۳/ ۱ التهذيب، ۶/ ۲۰۱/ ۳/ ۱ الخمسة عن أبی عبد اللّه ع قال إذا أقرضت بالدراهم ثم أتاك بخير منها فلا بأس إذا لم يكن بينكما شرط

[۴]

۱۸۰۴۴ – ۴ الكافی، ۵/ ۲۵۴/ ۴/ ۱ التهذيب، ۶/ ۲۰۱/ ۴/ ۱ محمد عن محمد بن الحسين عن صفوان التهذيب، ۷/ ۱۱۵/ ۱۰۵/ ۱ ابن سماعة عن صفوان عن الفقيه، ۳/ ۲۸۵/ ۴۰۳۱ يعقوب بن شعيب قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل يقرض الرجل الدراهم الغلة- فيأخذ منه الدراهم الطازجة طيبة بها نفسه قال لا بأس و ذكر ذلك عن علی ص

[۵]

اشارة

۱۸۰۴۵ – ۵ الكافی، ۵/ ۲۵۴/ ۶/ ۱ الأربعة عن صفوان عن البجلی التهذيب، ۷/ ۱۱۵/ ۱۰۶/ ۱ ابن سماعة عن محمد بن

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۵۳

زياد عن الفقيه، ۳/ ۲۸۴/ ۴۰۲۶ البجلی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل يستقرض من الرجل الدراهم فيرد عليه المثقال أو يستقرض المثقال فيرد عليه الدراهم فقال إذا لم يكن شرط فلا بأس و ذلك هو الفضل كان أبی ع يستقرض الدراهم الفسولة فيدخل عليه الدراهم الجلال فيقول يا بنی ردها على الذی استقرضتها منه فأقول يا أبه إن دراهمه كانت فسولة و هذه خير منها- فيقول يا بنی إن هذا هو الفضل فأعطه إياها

بيان

الجلال النفيسة و فی الفقيه و التهذيب الجياد قوله هذا هو الفضل إشارة إلى قوله تعالى وَ لا تَنْسَوُا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ

[۶]

۱۸۰۴۶ – ۶ التهذيب، ۷/ ۱۱۵/ ۱۰۴/ ۱ ابن سماعة عن ابن جبلة عن عبد الملك بن عتبة عن عبد صالح ع قال قلت له الرجل يأتينی يستقرض منی الدراهم فأوطن نفسی على أن أؤخره بها شهرا للذی يتجاوز به عنی فإنه يأخذ منی فضة تبر على أن يعطينی مضروبة إلا أن ذلك وزنا بوزن سواء هل يستقيم هذا إلا أنی لا أسمی له تأخيرا إنما أشهد لها عليه فيرضى قال لا أحبه

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۵۵

باب ۱۰۳ القرض یجر المنفعة

[۱]

۱۸۰۴۷- ۱ الکافی، ۵/ ۲۵۵/ ۱/ ۱ التهذیب، ۶/ ۲۰۱/ ۶/ ۱ الثلاثة عن الخراز عن الفقیه، ۳/ ۲۸۵/ ۴۰۲۹ محمد و غیره قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یستقرض من الرجل قرضا و یعطیه الرهن إما خادما و إما آنیة و إما ثیابا فیحتاج إلی شیء من منفعته- فیستأذنه فیه فیأذن له قال إذا طابت نفسه فلا بأس به فقلت إن من عندنا یروون أن کل قرض یجر منفعة فهو فاسد قال أ و لیس خیر القرض ما جر منفعة

[۲]

۱۸۰۴۸- ۲ الکافی، ۵/ ۲۵۵/ ۲/ ۱ التهذیب، ۶/ ۲۰۲/ ۷/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن صفوان عن ابن بکیر عن محمد بن عبدة قال سألت أبا عبد اللّه ع عن القرض یجر المنفعة قال خیر القرض الذی یجر المنفعة

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۵۶

[۳]

۱۸۰۴۹- ۳ الکافی، ۵/ ۲۵۵/ ۳/ ۱ الثلاثة عن بشر بن مسلمة و غیر واحد عمن أخبره عن أبی جعفر ع قال خیر القرض ما جر المنفعة

[۴]

۱۸۰۵۰- ۴ التهذیب، ۶/ ۱۹۷/ ۶۰/ ۱ ابن محبوب عن النخعی عن ابن فضال عن بشر بن مسلمة عن أبی عبد اللّه ع قال قال أبو جعفر ع الحدیث

[۵]

۱۸۰۵۱- ۵ الکافی، ۵/ ۲۵۵/ ۴/ ۱ القمیان عن صفوان التهذیب، ۶/ ۲۰۳/ ۱۴/ ۱ الحسین عن صفوان عن البجلی قال سألت أبا الحسن ع عن الرجل یجیئنی- فأشتری له المتاع من الناس و أضمن عنه ثم یجیئنی بالدراهم فآخذها و أحبسها علی صاحبها و آخذ الدراهم الجیاد و أعطی دونها فقال إذا کان یضمن فربما اشتد علیه فعجل قبل أن یأخذ و یحبس بعد ما یأخذ فلا بأس به

[۶]

۱۸۰۵۲- ۶ التهذیب، ۶/ ۲۰۵/ ۲۱/ ۱ صفوان عن الفقیه، ۳/ ۲۸۴/ ۴۰۲۷ إسحاق بن عمار قال

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۵۷

قلت لأبی إبراهیم ع الرجل یکون له عند الرجل المال قرضا- فیطول مکثه عند الرجل لا یدخل علی صاحبه منه منفعة فینیله الرجل الشیء بعد الشیء کراهة أن یأخذ ماله حیث لا یصیب منه منفعة یحل ذلک له فقال لا بأس إذا لم یکونا شرطاه

[۷]

۱۸۰۵۳- ۷ الکافی، ۵/ ۱۰۳/ ۳/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن موسی بن سعدان عن الحسین بن أبی العلاء عن إسحاق بن عمار عن أبی الحسن ع قال سألته عن الرجل یکون له مع رجل مال قرضا فیعطیه الشیء من ربحه مخافة أن یقطع ذلک عنه فیأخذ ماله من غیر أن یکون شرط علیه قال لا بأس بذلک ما لم یکن شرط

[۸]

۱۸۰۵۴- ۸ التهذیب، ۶/ ۲۰۲/ ۱۰/ ۱ الحسین و ابن سماعة عن صفوان عن إسحاق بن عمار عن معمر الزیات قال قلت لأبی عبد اللّه ع یجیئنی الرجل فیقول أقرضنی دنانیر حتی أشتری بها زیتا فأبیعک قال لا بأس

[۹]

۱۸۰۵۵- ۹ التهذیب، ۶/ ۲۰۳/ ۱۱/ ۱ الحسین عن یوسف بن عقیل عن محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال من أقرض رجلا ورقا فلا یشترط إلا مثلها فإن جوزی أجود منها فلیقبل- و لا یأخذ أحد منکم رکوب دابة أو عاریة متاع یشترطه من أجل قرض ورقه

[۱۰]

اشارة

۱۸۰۵۶- ۱۰ التهذیب، ۶/ ۲۰۳/ ۱۵/ ۱ الحسین و ابن سماعة

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۵۸

عن صفوان عن ابن مسکان عن أبی بصیر عن أبی جعفر ع قال قلت الرجل یأتیه النبط بأحمالهم فیبیعها لهم بالأجر فیقولون له أقرضنا دنانیر فإنا نجد من یبیع لنا غیرک و لکنا نخصک بأحمالنا من أجل أنک تقرضنا قال لا بأس به إنما یأخذ دنانیر مثل دنانیره و لیس بثوب إن لبس کسر ثمنه و لا دابة إن رکبها کسرها و إنما هو معروف یصنعه إلیهم

بیان

النبط قوم ینزلون بالبطائح بین الکوفة و البصرة

[۱۱]

۱۸۰۵۷- ۱۱ التهذیب، ۶/ ۲۰۴/ ۲۰/ ۱ ابن أبی عمیر عن الفقیه، ۳/ ۲۸۳/ ۴۰۲۴ جمیل بن دراج الفقیه، عن رجل ش عن أبی عبد اللّه ع قال قلت أصلحک اللّه إنا نخالط نفرا من أهل السواد فنقرضهم القرض و یصرفون إلینا غلاتهم فنبیعها لهم بأجر و لنا فی ذلک منفعة قال فقال لا بأس و لا أعلمه إلا قال و لو لا ما یصرفون إلینا من غلاتهم لم نقرضهم فقال لا بأس

[۱۲]

۱۸۰۵۸- ۱۲ التهذیب، ۶/ ۲۰۵/ ۲۲/ ۱ ابن سماعة عن صفوان و ابن رباط عن إسحاق بن عمار عن العبد الصالح ع قال سألته عن الرجل یرهن الثوب أو العبد أو الحلی أو المتاع

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۵۹

من متاع البیت فیقول صاحب الرهن للمرتهن أنت فی حل من لبس هذا الثوب فالبس الثوب و انتفع بالمتاع و استخدم الخادم قال هو له حلال إذا أحله و ما أحب له أن یفعل

[۱۳]

۱۸۰۵۹- ۱۳ التهذیب، ۶/ ۲۰۵/ ۲۳/ ۱ الصفار عن محمد بن عیسی عن علی بن محمد و قد سمعته من علی قال کتبت إلیه القرض یجر المنفعة هل یجوز أم لا فکتب ع یجوز ذلک

[۱۴]

اشارة

۱۸۰۶۰- ۱۴ التهذیب، ۶/ ۲۰۴/ ۱۶/ ۱ الحسین عن صفوان و علی بن النعمان عن یعقوب بن شعیب عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یسلم فی بیع أو تمر عشرین دینارا و یقرض صاحب السلم عشرة دنانیر أو عشرین دینارا قال لا یصلح إذا کان قرضا یجر شیئا فلا یصلح قال و سألته عن رجل یأتی حریفه و خلیطه- فیستقرضه الدنانیر فیقرضه و لو لا أن یخالطه و یحارفه و یصیب غلته لم یقرضه فقال إن کان معروفا بینهما فلا بأس و إن کان إنما یقرضه من أجل أنه یصیب غلته فلا یصلح

بیان

هذا الخبر یحتمل الکراهة و الاشتراط و التقیة

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۶۱

باب ۱۰۴ الرجل یعطی الدراهم ثم یأخذها ببلد آخر

[۱]

۱۸۰۶۱- ۱ الکافی، ۵/ ۲۵۶/ ۳/ ۱ محمد عن أحمد عن علی بن النعمان التهذیب، ۶/ ۲۰۳/ ۱۲/ ۱ الحسین عن علی بن النعمان عن الکنانی عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یبعث بمال إلی أرض فقال الذی یرید أن یبعث به أقرضنیه و أنا أوفیک إذا قدمت الأرض قال لا بأس بهذا

[۲]

۱۸۰۶۲- ۲ الکافی، ۵/ ۲۵۵/ ۱/ ۲ القمیان عن علی بن النعمان التهذیب، ۶/ ۲۰۳/ ۱۳/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن مسکان عن زرارة عن أحدهما ع و علی بن النعمان عن یعقوب بن شعیب عن أبی عبد اللّه ع قال قلت یسلف الرجل الرجل الورق علی أن ینقده إیاه بأرض أخری و یشترط علیه ذلک قال لا بأس

[۳]

اشارة

۱۸۰۶۳- ۳ الکافی، ۵/ ۲۵۶/ ۲/ ۱ الأربعة عن أبی عبد اللّه ع قال قال أمیر المؤمنین ص لا بأس أن یأخذ الرجل

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۶۲

الدراهم بمکة و یکتب لهم سفاتج أن یعطوها بالکوفة

بیان

السفتجة بالضم أن یعطی مالا لأحد و للآخذ مال فی بلد المعطی فیوفیه إیاه فیستفیدا من الطریق

[۴]

۱۸۰۶۴- ۴ التهذیب، ۷/ ۱۱۰/ ۷۹/ ۱ الحسین عن علی بن النعمان عن ابن مسکان عن إسماعیل بن جابر عن أبی جعفر ع قال قلت له ندفع إلی الرجل الدراهم فأشترط علیه أن یدفعها بأرض أخری سودا بوزنها و أشترط ذلک علیه قال لا بأس

[۵]

۱۸۰۶۵- ۵ التهذیب، ۷/ ۱۱۰/ ۷۸/ ۱ عنه عن القاسم بن محمد عن أبان عن البصری قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یسلف الرجل الدراهم و ینقدها إیاه بأرض أخری و الدراهم عددا قال لا بأس

[۶]

۱۸۰۶۶- ۶ الفقیه، ۳/ ۲۶۱/ ۳۹۴۱ أبان أنه قال فی الرجل یسلف الرجل الدراهم ینقدها إیاه بأرض أخری قال لا بأس به

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۶۳

باب ۱۰۵ النزول علی الغریم و قبول هدیته

[۱]

اشارة

۱۸۰۶۷- ۱ الکافی، ۵/ ۱۰۲/ ۱/ ۲ محمد عن أحمد عن التهذیب، ۶/ ۱۸۸/ ۱۸/ ۱ الحسین عن النضر عن القاسم بن سلیمان عن جراح المدائنی عن أبی عبد اللّه ع أنه کره أن ینزل الرجل علی الرجل و له علیه دین و إن کان قد صرها له إلا ثلاثة أیام

بیان

سقط فی التهذیب النضر من الإسناد صرها عقدها فی صرة و أحضرها و فی التهذیب وزنها إلا ثلاثة أیام لأنها أقصی ما جرت السنة فی الضیافة

[۲]

۱۸۰۶۸- ۲ الکافی، ۵/ ۱۰۲/ ۲/ ۲ العدة عن التهذیب، ۶/ ۱۸۸/ ۱۹/ ۱ أحمد عن عثمان عن

الفقیه، ۳/ ۱۸۸/ ۳۷۰۵ سماعة قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل ینزل علی الرجل و له علیه دین أ یأکل من طعامه فقال نعم یأکل من طعامه ثلاثة أیام ثم لا یأکل بعد ذلک شیئا

[۳]

۱۸۰۶۹- ۳ التهذیب، ۶/ ۲۰۴/ ۱۷/ ۱ الحسین عن الحسن عن زرعة عن سماعة قال سألته عن الرجل الحدیث

[۴]

۱۸۰۷۰- ۴ التهذیب، ۶/ ۲۰۴/ ۱۸/ ۱ عنه عن ابن أبی عمیر عن جمیل بن دراج عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یأکل عند غریمه أو یشرب من شرابه أو یهدی له الهدیة قال لا بأس به

[۵]

۱۸۰۷۱- ۵ التهذیب، ۶/ ۲۰۴/ ۱۹/ ۱ عنه عن الثلاثة عن أبی عبد اللّه ع أنه کره للرجل أن ینزل علی غریمه قال لا یأکل من طعامه و لا یشرب من شرابه و لا یعتلف من علفه

[۶]

۱۸۰۷۲- ۶ الفقیه، ۳/ ۲۸۵/ ۴۰۳۰ سئل أبو جعفر ع عن الرجل یکون له علی الرجل الدرهم و المال فیدعوه إلی طعامه أو یهدی له الهدیة قال لا بأس

[۷]

۱۸۰۷۳- ۷ الكافی، ۵/ ۱۰۳/ ۲/ ۱ العدة عن أحمد و سهل عن الفقيه، ۳/ ۱۸۷/ ۳۷۰۴ التهذيب، ۶/ ۲۰۲/ ۸/ ۱ السراد عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۶۵

الفقيه، هذيل بن حنان الصيرفی قال قلت لأبی عبد اللّٰه ع إنی دفعت إلی أخی جعفر مالا فهو يعطينی ما أنفقه و أحج منه و أتصدق و قد سألت من قبلنا فذكروا أن ذلك فاسد لا يحل و أنا أحب أن أنتهی إلی قولك فقال لی أ كان يصلك قبل أن تدفع إليه مالك قلت نعم قال فخذ منه ما يعطيك فكل منه و اشرب و حج و تصدق فإذا قدمت العراق فقل جعفر بن محمد أفتانی بهذا

[۸]

اشارة

۱۸۰۷۴- ۸ الكافی، ۵/ ۱۰۳/ ۱/ ۱ محمد عن التهذيب، ۶/ ۱۹۰/ ۲۹/ ۱ ابن عيسی عن محمد بن يحيی عن غياث بن إبراهيم عن أبی عبد اللّٰه ع قال إن رجلا أتی عليا ع فقال له إن لی علی رجل دينا فأهدی إلی هدية فقال ع احسبه من دينك عليه

بيان

ينبغی حمله علی الاستحباب و جوز فی الإستبصار حمله علی الهدية الغير المعتادة أو المشترطة أيضا و فيه بعد

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۶۷

باب ۱۰۶ بيع الغرر و المجازفة و الشیء المبهم

[۱]

۱۸۰۷۵- ۱ الكافی، ۵/ ۱۵۴/ ۲۰/ ۱ العدة عن التهذيب، ۷/ ۹/ ۳۰/ ۱ ابن عيسی عن ابن سنان عن يونس بن يعقوب عن عبد الأعلی بن أعين قال نبئت عن أبی جعفر ع أنه كره الكافی، بيعين اطرح و خذ علی غير تقليب و ش شراء ما لم ير

[۲]

اشارة

۱۸۰۷۶- ۲ الكافی، ۵/ ۱۵۳/ ۱۳/ ۱ أحمد عن عبد الرحمن بن حماد عن محمد بن سنان قال نبئت الحديث تاما

بيان

علی غير تقليب أی للثمن و إنما كره لأنه يرجع إلی جهالة الثمن كما أن

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۶۸

الثانی یرجع إلی جهالة المبیع

[۳]

۱۸۰۷۷- ۳ الکافی، ۵/ ۱۷۹/ ۴/ ۱ الخمسة التهذیب، ۷/ ۳۶/ ۳۶/ ۱ الحسین عن صفوان عن الفقیه، ۳/ ۲۰۹/ ۳۷۸۱ ابن مسکان عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع فی رجل اشتری من رجل طعاما عدلا بکیل معلوم ثم إن صاحبه قال للمشتری ابتع منی هذا العدل الآخر بغیر کیل فإن فیه مثل ما فی الآخر الذی ابتعته قال لا یصلح إلا أن یکیل و قال ما کان من طعام سمیت فیه کیلا فإنه لا یصلح مجازفة هذا مما یکره من بیع الطعام

[۴]

۱۸۰۷۸- ۴ التهذیب، ۷/ ۱۲۲/ ۲/ ۱ الحسین عن الثلاثة الفقیه، ۳/ ۲۲۳/ ۳۸۲۹ الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال ما کان من طعام الحدیث

[۵]

۱۸۰۷۹- ۵ الکافی، ۵/ ۱۹۳/ ۳/ ۱ الخمسة الفقیه، ۳/ ۲۲۳/ ۳۸۲۸ حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع أنه سئل عن الجوز لا نستطیع أن نعد فیکال بمکیال ثم یعد ما فیه ثم یکال ما بقی علی حساب ذلک من العدد- فقال لا بأس به

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۶۹

[۶]

۱۸۰۸۰- ۶ التهذیب، ۷/ ۱۲۲/ ۴/ ۱ الحسین عن ابن أبی عمیر عن سفیان بن صالح و حماد عن الحلبی عن هشام بن سالم و علی بن النعمان عن ابن مسکان جمیعا عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۷]

اشارة

۱۸۰۸۱- ۷ الکافی، ۵/ ۱۹۳/ ۴/ ۱ حمید عن التهذیب، ۷/ ۱۲۳/ ۷/ ۱ ابن سماعة عمن ذکره عن أبان التهذیب، ۷/ ۱۲۲/ ۳/ ۱ الحسین عن القاسم بن محمد عن أبان عن البصری قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یشتری بیعا فیه کیل أو وزن بغیره ثم یأخذه علی نحو ما فیه فقال لا بأس

بیان

بغیره أی بغیر ما یکال و یوزن علی نحو ما فیه أی بغیر کیل و لا وزن و یشبه أن یکون بغیره یعیره بالمثناة التحتانیة و العین المهملة من

التعییر فصحف

[۸]

اشارة

۱۸۰۸۲- ۸ الکافی، ۵/ ۱۹۳/ ۵/ ۱ النیسابوریان عن صفوان عن عیص بن القاسم قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل له غنم یبیع ألبانها بغیر کیل قال نعم حتی ینقطع أو شیء منها

الوافی، ج‌۱۸، ص: ۶۷۰

بیان

أی بشرط أن ینقطع الألبان من الثدی أی تحلب إما کلها أو بعضها فأما إذا کانت کلها فی الثدی و لم یحلب شیء منها بعد فلا یجوز بیعها و یشبه أن یکون حتی تصحیف متی

[۹]

اشارة

۱۸۰۸۳- ۹ الکافی، ۵/ ۱۹۴/ ۶/ ۱ محمد عن أحمد عن التهذیب، ۷/ ۱۲۳/ ۹/ ۱ الحسین عن الحسن عن زرعة عن الفقیه، ۳/ ۲۲۴/ ۳۸۳۱ سماعة قال سألته عن اللبن یشتری و هو فی الضرع فقال لا إلا أن یحلب لک سکرجة- فیقول أشتری منک هذا اللبن الذی فی السکرجة و ما بقی فی ضروعها بثمن مسمی فإن لم یکن فی الضرع شیء کان ما فی السکرجة

بیان

السکرجة بضم السین و الکاف و الراء المشددة إناء صغیر فارسی معرب

[۱۰]

۱۸۰۸۴- ۱۰ الکافی، ۵/ ۱۹۴/ ۷/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن صفوان عن أبی سعید التهذیب، ۷/ ۱۲۲/ ۵/ ۱ الحسین عن سوار

الوافی، ج‌۱۸، ص: ۶۷۱

عن أبی سعید المکاری عن الفقیه، ۳/ ۲۲۶/ ۳۸۳۶ عبد الملک بن عمرو قال قلت لأبی عبد اللّه ع أشتری مائة راویة من زیت فأعترض فیه راویة أو اثنتین فأزنهما ثم آخذ سائره علی قدر ذلک فقال لا بأس

[۱۱]

۱۸۰۸۵- ۱۱ الکافی، ۵/ ۱۹۴/ ۸/ ۱ محمد عن أحمد عن الفقیه، ۳/ ۲۳۱/ ۳۹۵۳ التهذیب، ۷/ ۴۵/ ۸۴/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۲۳/ ۱۰/ ۱ السراد عن الکرخی قال قلت لأبی عبد اللّه ع ما تقول فی رجل اشتری من رجل أصواف مائة نعجة و ما فی بطونها من حمل بکذا و کذا درهما فقال لا بأس بذلک إن لم یکن فی بطونها حمل کان رأس ماله فی الصوف

[۱۲]

۱۸۰۸۶- ۱۲ الکافی، ۵/ ۱۹۴/ ۹/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۲۴/ ۱۲/ ۱ أحمد عن السراد عن رفاعة النخاس قال سألت أبا الحسن موسی ع فقلت له أ یصلح لی أن أشتری من القوم الجاریة الآبقة- و أعطیهم الثمن و أطلبها أنا فقال لا یصلح شراؤها إلا أن یشتری منهم معها شیئا ثوبا أو متاعا فیقول لهم أشتری منکم جاریتکم فلانة- و هذا المتاع بکذا و کذا درهما فإن ذلک جائز

[۱۳]

۱۸۰۸۷- ۱۳ الکافی، ۵/ ۱۹۴/ ۱۰/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۱۲۴/ ۱۳/ ۱ سهل عن الثلاثة

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۷۲

عن أبی عبد اللّه ع أن أمیر المؤمنین ص نهی أن یشتری شبکة الصیاد یقول اضرب بشبکتک فما خرج فهو من مالی بکذا و کذا

[۱۴]

۱۸۰۸۸- ۱۴ الکافی، ۵/ ۱۹۴/ ۱۱/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۲۴/ ۱۴/ ۱ سهل التهذیب، عن أحمد ش عن البزنطی عن بعض أصحابنا عن أبی عبد اللّه ع قال إذا کان أجمة لیس فیها قصب أخرج شیء من السمک فیباع و ما فی الأجمة

[۱۵]

۱۸۰۸۹- ۱۵ الکافی، ۵/ ۱۹۵/ ۱۲/ ۱ محمد عن عبد اللّه بن محمد عن علی بن الحکم و حمید عن التهذیب، ۷/ ۱۲۴/ ۱۵/ ۱ ابن سماعة عن غیر واحد عن أبان عن الهاشمی عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یتقبل بجزیة رءوس الجبال و إخراج النخل و الآجام و الطیر و هو لا یدری لعله لا یکون من هذا شیء أبدا أو یکون قال إذا علم من ذلک شیئا واحدا أنه قد أدرک اشتراه و تقبل به

[۱۶]

۱۸۰۹۰- ۱۶ الفقیه، ۳/ ۲۲۴/ ۳۸۳۲ أبان عن الهاشمی عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یتقبل خراج الرجال و جزیة رءوسهم و خراج النخل و الشجر و الآجام و المصائد

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۷۳

و السمک و الطیر و هو لا یدری لعل هذا لا یکون أبدا أو یکون أ یشتریه- و فی أی زمان یشتریه و یتقبل به منه فقال إذا علمت أن من ذلک شیئا واحدا قد أدرک فاشتره و تقبل به

[۱۷]

اشارة

۱۸۰۹۱- ۱۷ الکافی، ۵/ ۱۹۵/ ۱۳/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۲۵/ ۱۶/ ۱ علی التهذیب، عن أبیه ش عن ابن فضال عن ابن بکیر عن رجل من أصحابنا قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل یشتری الجص- فیکیل بعضه و یأخذ البقیة بغیر کیل فقال إما أن یأخذه کله بتصدیقه- و إما أن یکیله کله

بیان

ینبغی حمله علی ما إذا اختلف أبعاضه حتی لا یجوز قیاس بعضها علی بعض

[۱۸]

۱۸۰۹۲- ۱۸ الکافی، ۵/ ۱۹۵/ ۲/ ۱ الأربعة عن محمد التهذیب، ۷/ ۵۳/ ۳۱/ ۱ الحسین عن صفوان عن العلاء و حماد بن عیسی عن حریز جمیعا عن محمد عن أبی عبد اللّه ع أنه قال فی رجل قال لرجل بع لی ثوبا لی بعشرة دراهم فما فضل فهو لک قال لیس به بأس الوافی، ج۱۸، ص: ۶۷۴

[۱۹]

۱۸۰۹۳- ۱۹ الکافی، ۵/ ۱۹۵/ ۳/ ۱ محمد عن أحمد عن المحمدین عن الفقیه، ۳/ ۲۱۵/ ۳۷۹۹ الکنانی الفقیه، و سماعة ش عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یحمل المتاع لأهل السوق و قد قوموا علیه قیمة فیقولون بع فما ازددت فلک قال لا بأس بذلک و لکن لا یبیعهم مرابحة

[۲۰]

۱۸۰۹۴- ۲۰ التهذیب، ۷/ ۵۴/ ۳۳/ ۱ الحسین عن محمد بن الفضیل عن الکنانی و عمر بن عیسی عن سماعة جمیعا عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۲۱]

۱۸۰۹۵- ۲۱ التهذیب، ۷/ ۵۴/ ۳۲/ ۱ عنه عن ابن أبی عمیر عن جمیل بن دراج عن زرارة قال قلت لأبی عبد اللّه ع رجل یعطی المتاع فیقال ما ازددت علی کذا و کذا فهو لک فقال لا بأس

[۲۲]

۱۸۰۹۶- ۲۲ التهذیب، ۷/ ۲۳۵/ ۴۶/ ۱ ابن سماعة عن محمد بن زیاد عن محمد بن حمران عن زرارة عن أبی جعفر ع مثله

[۲۳]

۱۸۰۹۷- ۲۳ الكافي، ۵/ ۱۹۶/ ۵/ ۱ حميد عن ابن سماعة عن غير

الوافي، ج‏۱۸، ص: ۶۷۵

واحد عن أبان التهذيب، ۷/ ۵۶/ ۴۳/ ۱ الحسين عن فضالة عن أبان عن البصري قال سألت أبا عبد اللّه ع عن السمسار يشترى بالأجر فيدفع إليه الورق و يشترط عليه أنك إن تأتي بما تشترى فما شئت أخذته و ما شئت تركته فيذهب و يشترى ثم يأتي بالمتاع فيقول خذ ما رضيت و دع ما كرهت قال لا بأس

[۲۴]

۱۸۰۹۸- ۲۴ الفقيه، ۳/ ۲۱۸/ ۳۸۰۹ السراد عن أبي ولاد عن أبي عبد اللّه ع و غيره عن أبي جعفر ع قال سألته عن السمسار الحديث

[۲۵]

۱۸۰۹۹- ۲۵ الكافي، ۵/ ۱۹۶/ ۶/ ۱ علي عن أبيه عن ابن مرار عن يونس عن ابن عمار قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل يشترى الجراب الهروي و القوهي فيشترى الرجل منه عشرة أثواب- فيشترط عليه خياره كل ثوب بربح خمسة أو أقل أو أكثر فقال ما أحب هذا البيع أ رأيت إن لم يجد خيارا غير خمسة أثواب و وجدت البقية سواء- فقال له إسماعيل ابنه إنهم قد اشترطوا عليه أن يأخذ منهم عشرة فردد عليهم مرارا فقال أبو عبد اللّه ع إنما اشترط عليه أن يأخذ منهم خيارها أ رأيت إن لم تكن إلا خمسة أثواب و وجد البقية سواء- فقال ما أحب هذا و كرهه لموضع الغبن

[۲۶]

اشارة

۱۸۱۰۰- ۲۶ التهذيب، ۷/ ۵۷/ ۴۶/ ۱ الحسين عن علي بن النعمان عن

الوافي، ج‏۱۸، ص: ۶۷۶

الفقيه، ۷/ ۲۱۵/ ۳۷۹۸ ابن مسكان عن عيسى بن أبي منصور قال سألت أبا عبد اللّه ع عن القوم يشترون الجراب الهروي أو المروزي أو القوهي الحديث بأدنى تفاوت

بيان

الجراب الوعاء و القوهي ثياب بيض و قوهستان بالضم كورة بين نيسابور و هراة و قصبتها قاين و طبرس

[۲۷]

۱۸۱۰۱- ۲۷ الكافي، ۵/ ۱۹۶/ ۷/ ۱ محمد عن بعض أصحابه عن الحسن بن الحسين عن حماد عن أبي عبد اللّه ع قال يكره أن

یشتری الثوب بدینار غیر درهم لأنه لا یدری کم الدرهم من الدینار

[۲۸]

۱۸۱۰۲- ۲۸ التهذیب، ۷/ ۱۱۶/ ۱۱۰/ ۱ محمد بن أحمد عن أبی عبد اللّه عن الحسین بن الحسن الضریر عن حماد بن میسر عن جعفر عن أبیه ع أنه کره أن یشتری الثوب بدینار غیر درهم لأنه لا یدری کم الدینار من الدرهم

[۲۹]

۱۸۱۰۳- ۲۹ التهذیب، ۷/ ۱۱۶/ ۱۰۸/ ۱ عنه عن بنان عن أبیه عن ابن المغیرة عن السکونی عن جعفر عن أبیه عن علی ع فی الرجل یشتری السلعة بدینار غیر درهم إلی أجل

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۷۷

قال فاسد فلعل الدینار یصیر بدرهم

[۳۰]

۱۸۱۰۴- ۳۰ التهذیب، ۷/ ۱۱۶/ ۱۰۹/ ۱ عنه عن علی عن أبی جعفر عن أبیه عن وهب عن جعفر عن أبیه ع أنه کره أن یشتری الرجل بدینار إلا درهما و إلا درهمین نسیئة و لکن یجعل ذلک بدینار إلا ثلثا و إلا ربعا و إلا سدسا أو شیئا یکون جزءا من الدینار

[۳۱]

۱۸۱۰۵- ۳۱ التهذیب، ۶/ ۳۸۶/ ۲۷۱/ ۱ ابن محبوب عن أحمد بن الحسن عن عمرو بن سعید عن مصدق قال سألت أبا الحسن ع عن شراء الذهب بترابه من المعدن قال لا بأس به

[۳۲]

۱۸۱۰۶- ۳۲ الکافی، ۵/ ۲۰۹/ ۳/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۶۹/ ۱۰/ ۱ أحمد عن عثمان عن سماعة التهذیب، ۷/ ۱۲۴/ ۱۱/ ۱ الحسین عن الحسن

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۷۸

عن الفقیه، ۳/ ۲۲۵/ ۳۸۳۳ زرعة عن سماعة عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یشتری العبد و هو آبق عن أهله- قال لا- یصلح إلا أن یشتری معه شیئا آخر و یقول أشتری منک هذا الشیء و عبدک بکذا و کذا فإن لم یقدر علی العبد کان الذی نقده فیما اشتری منه

[۳۳]

۱۸۱۰۷- ۳۳ الکافی، ۵/ ۲۲۳/ ۱/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۷۹/ ۵۲/ ۱ ابن عیسی عن معاویة بن حکیم عن التهذیب، محمد بن حباب الجلاب عن أبی الحسن ع قال سألته عن الرجل یشتری مائة شاة علی أن یبدل منها کذا و کذا قال لا یجوز

[۳۴]

۱۸۱۰۸- ۳۴ الکافی، ۵/ ۲۲۳/ ۲ ۱ التهذیب، ۷/ ۷۹/ ۵۳ ۱ أحمد عن ابن أبی عمیر عن البجلی عن منهال القصاب قال قلت لأبی عبد اللّه ع أشتری الغنم أو یشتری الغنم جماعة ثم تدخل دارا ثم یقوم رجل علی الباب فیعد واحدا و اثنین و ثلاثة و أربعة

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۷۹

و خمسة ثم یخرج السهم قال لا یصلح هذا إنما یصلح السهام إذا عدلت القسمة

[۳۵]

۱۸۱۰۹- ۳۵ الکافی، ۵/ ۲۲۳/ ۳ ۱ التهذیب، العدة عن سهل و أحمد عن الفقیه، ۳/ ۲۳۱/ ۳۸۵۴ السراد عن الشحام قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل اشتری سهام القصابین من قبل أن یخرج السهم فقال الکافی، التهذیب، لا یشتری شیئا حتی یعلم من أین یخرج السهم

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۸۰

ش فإن اشتری شیئا [سهما] فهو بالخیار إذا خرج

[۳۶]

۱۸۱۱۰- ۳۶ التهذیب، ۷/ ۲۳۴/ ۴۲ ۱ الحسین عن صفوان عن یعقوب بن شعیب قال سألته عن رجل یبیع القوم جمیعا- یحمل إلیه الحملة لهذا و لهذا الاثنین و لهذا الثلاثة و بعضها أفضل من بعض فیأتیه الرجل فیقول بعنیها جمیعا فقال ما یعجبنی

[۳۷]

اشارة

۱۸۱۱۱- ۳۷ التهذیب، ۷/ ۱۵۷/ ۷ ۱ ابن سماعة عن حسین بن هاشم و ابن رباط و صفوان عن یعقوب بن شعیب عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یبیع القوم الشیء یحمل إلیه هذه الجملة و هذه الجملتین و هذه الثلاثة و بعضها أفضل من بعض- فیأتیه الرجل فیقول بعنیها جملة فقال ما یعجبنی

بیان

إنما لا یعجبه لإبهام ثمن کل واحدة لصاحبه

[۳۸]

۱۸۱۱۲- ۳۸ التهذیب، ۷/ ۱۲۵/ ۱۷ ۱ الحسین عن صفوان و علی بن النعمان عن الفقیه، ۳/ ۲۲۵/ ۳۸۳۴ یعقوب بن شعیب قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یکون لی علیه أحمال کیل

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۸۱

مسمى فيبعث إلى بأحمال فيها أقل من الكيل الذى لى عليه فآخذها مجازفة فقال لا بأس

[۳۹]

اشارة

۱۸۱۱۳- ۳۹ التهذيب، ۷/ ۱۲۶/ ۲۰/ ۱ السراد عن ابن رئاب عن العجلى عن أبى عبد اللّه ع فى رجل اشترى من رجل عشرة آلاف طن فى أنبار بعضه على بعض من أجمة واحدة و الأنبار فيه ثلاثون ألف طن فقال البائع قد بعتك من هذا القصب عشرة آلاف طن فقال المشترى قد قبلت و اشتريت و رضيت فأعطاه من ثمنه ألف درهم و وكل المشترى من يقبضه فأصبحوا و قد وقع النار فى القصب فاحترق منه عشرون ألف طن و بقى عشرة آلاف طن فقال العشرة آلاف طن التى بقيت هى للمشترى و العشرون التى احترقت من مال البائع

بيان

الطن بالضم الحزمة

[۴۰]

۱۸۱۱۴- ۴۰ التهذيب، ۷/ ۱۲۶/ ۲۲/ ۱ ابن سماعة عن بعض أصحابنا عن زكريا عن رجل عن أبى بصير عن أبى عبد اللّه ع فى شراء الأجمة ليس فيها قصب إنما هى ماء قال يصيد كفا من سمك يقول أشترى منك هذا السمك و ما فى هذه الأجمة بكذا و كذا

[۴۱]

۱۸۱۱۵- ۴۱ التهذيب، ۷/ ۱۲۶/ ۲۱/ ۱ عنه عن محمد بن

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۸۲

زياد عن ابن عمار عن أبى عبد اللّه ع قال لا بأس بأن يشترى الآجام إذا كان فيها قصب

[۴۲]

۱۸۱۱۶- ۴۲ التهذيب، ۷/ ۲۲۹/ ۱۸/ ۱ الصفار عن محمد بن عيسى عن أبى على بن راشد قال سألته قلت جعلت فداك رجل اشترى متاعا بألف درهم أو نحو ذلك و لم يسم الدراهم وضحا و لا غير ذلك قال فقال إن شرط عليك فله شرطه و إلا فله دراهم الناس التى تجوز بينهم قال و إنما أردت بذلك معرفة ما يجب على فى المهر- لأنهم قالوا لا نأخذ إلا وضحا و إنما تزوجت على دراهم مسماة و لم نقل وضحا و لا غير ذلك

[۴۳]

اشارة

۱۸۱۱۷ - ۴۳ الکافی، ۷/ ۴۰۲/ ۴/ ۱ محمد عن الفقیه، ۳/ ۲۴۲/ ۳۸۸۵ التهذیب، ۲۷۶/ ۱۶۳/ ۱ الصفار قال کتبت إلی أبی محمد الحسن ع رجل قال لرجل أشهد أن جمیع الدار التی له فی موضع کذا و کذا بحدودها کلها لفلان بن فلان و جمیع ما له فی الدار من المتاع هل یصلح للمشتری ما فی الدار من المتاع أی شیء هو فوقع ع یصلح له ما أحاط الشراء بجمیع ذلک إن شاء اللّه

بیان

قد مضی هذا الخبر فی أبواب الشهادات و لیس فیه قوله هل یصلح

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۸۳

للمشتری ما فی الدار من المتاع أی شیء هو و أورد مکانه و البینة لا یعرف المتاع أی شیء هو و قد مر فی بعض الأبواب السابقة ما یناسب هذا الباب

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۸۵

باب ۱۰۷ بیع المرابحة

[۱]

۱۸۱۱۸ - ۱ الکافی، ۵/ ۱۹۷/ ۱/ ۱ العدة عن أحمد عن علی بن الحکم عن محمد بن مسلم عن الثمالی عن أبی جعفر ع قال سألته عن الرجل یشتری المتاع جمیعا بالثمن ثم یقوم کل ثوب بما یسوی حتی یقع علی رأس المال جمیعا أ یبیعه مرابحة قال لا حتی یبین له أنه إنما قومه

[۲]

۱۸۱۱۹ - ۲ التهذیب، ۷/ ۵۵/ ۳۹/ ۱ الحسین عن صفوان و فضالة عن الفقیه، ۳/ ۲۱۶/ ۳۸۰۱ العلاء عن محمد عن أحدهما ع فی الرجل یشتری المتاع جمیعا بثمن ثم یقوم کل ثوب بما یسوی حتی یقع علی رأس ماله یبیعه مرابحة ثوبا ثوبا قال لا حتی یبین له أنه إنما قومه

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۸۶

التهذیب، قال و سألته عن الرجل یشتری المتاع جمیعا- أ یبیعه مرابحة ثوبا ثوبا قال لا حتی یبین له أنه إنما قومه

[۳]

۱۸۱۲۰ - ۳ الکافی، ۵/ ۱۹۷/ ۲/ ۱ الخمسة عن أبی عبد اللّه ع قال قدم لأبی متاع من مصر فصنع طعاما و دعا له التجار فقالوا له نأخذ منک بده دوازده فقال لهم أبی ع و کم یکون ذلک- فقالوا فی العشرة آلاف ألفین فقال لهم أبی إنی أبیعکم هذا المتاع- باثنی عشر ألف درهم فباعهم مساومة

[۴]

اشارة

۱۸۱۲۱- ۴ التهذیب، ۷/ ۵۴/ ۳۴/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن مسکان عن محمد الحلبی و ابن أبی عمیر عن حماد عن عبید بن عبد ربه الحلبی الفقیه، ۳/ ۲۱۶/ ۳۸۰۰ عبیـد اللّه الحلبی و محمـد الحلبی عن أبی عبـد اللّه ع قال قدم لأبی عبد اللّه ع متاع الحدیث إلا أنه لم یذکر فباعهم مساومة

بیان

فباعهم مساومة أی ضم الربح إلی الأصل و باع بالمجموع کما ذکر و یستفاد منه أن رأس ماله کان عشرة آلاف

[۵]

۱۸۱۲۲- ۵ الکافی، ۵/ ۱۹۷/ ۳/ ۱ محمد عن أحمد عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۸۷

التهذیب، ۷/ ۵۵/ ۳۷/ ۱ الحسـین عن النضـر عن القاسم بن سلیمان عن جراح المدائنی قال قال أبو عبد اللّه ع إنی أکره بیع ده یازده و ده دوازده و لکن أبیعک بکذا و کذا

[۶]

۱۸۱۲۳- ۶ الکافی، ۵/ ۱۹۷/ ۴/ ۱ الاثنان عن الوشاء عن أبان التهذیب، ۷/ ۵۴/ ۳۶/ ۱ الحسین عن فضالة عن أبان عن محمد قال قال أبو عبد اللّه ع إنی أکره بیع عشرة بأحد عشر و عشرة باثنی عشر و نحو ذلک من البیع و لکن أبیعک بکذا و کذا مساومة قال و أتانی متاع من مصر فکرهت أن أبیعه کذلک- و عظم علی فبعته مساومة

[۷]

اشارة

۱۸۱۲۴- ۷ الکافی، ۵/ ۱۹۸/ ۵/ ۱ الحسین بن محمد عن محمد بن أحمد النهدی عن محمد بن خالد عن إسماعیل بن عبد الخالق قال قلت لأبی عبد اللّه ع إنا نبعث بالدراهم لها صرف إلی الأهواز فیشتری لنا بها المتاع ثم نلبث فإذا باعه وضع علیها صرفا فإذا بعناه کان علینا أن نـذکر له صرف الـدراهم فی المرابحة تحرینا عن ذلک- فقال لا بل إذا کانت المرابحة فأخبره بذلک و إن کان مساومة فلا بأس

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۸۸

بيان

تحرينا عن ذلك بالمهملتين أي تعمدنا الإعراض عنه و طلبنا ما هو أحرى

[۸]

۱۸۱۲۵- ۸ التهذيب، ۷/ ۵۹/ ۵۶/ ۱ ابن عيسى عن علي بن الحكم عن إسماعيل بن عبد الخالق قال سألته فقلت إنا نبعث الدراهم إلى الأهواز لها صرف فيشترى لنا بها متاع ثم يكتب روزنامجة يوضع عليه صرف الدراهم فإذا بعناه فعلينا أن نذكر صرف الدراهم في المرابحة و تحرينا عن ذلك فقال إذا كان مرابحة فأخبروه بذلك- و إن كان مساومة فلا بأس

[۹]

۱۸۱۲۶- ۹ الكافي، ۵/ ۱۹۸/ ۶/ ۱ محمد عن التهذيب، ۷/ ۵۸/ ۵۰/ ۱ ابن عيسى عن يحيى بن الحجاج قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل قال لي اشتر هذا الثوب أو هذه الدابة و بعنيها أربحك فيها كذا و كذا قال لا بأس بذلك اشترها و لا يواجبه البيع قبل أن يستوجبها أو يشتريها

الوافي، ج۱۸، ص: ۶۸۹

[۱۰]

اشارة

۱۸۱۲۷- ۱۰ الكافي، ۵/ ۱۹۸/ ۷/ ۱ محمد عن محمد بن الحسين عن صفوان التهذيب، ۷/ ۵۶/ ۴۵/ ۱ الحسين عن صفوان عن أيوب بن راشد عن

الوافي، ج۱۸، ص: ۶۹۰

الفقيه، ۳/ ۲۱۳/ ۳۷۹۴ ميسر بياع الزطي قال قلت لأبي عبد اللّه ع إنا نشتري المتاع بنظرة فيجيء الرجل فيقول بكم يقوم عليكم فأقول بكذا و كذا فأبيعه بربح فقال إذا بعته مرابحة كان له من النظرة مثل ما لك قال فاسترجعت و قلت هلكنا فقال لم [مم] قلت لأن ما في الأرض من ثوب إلا أبيعه مرابحة يشترى مني و لو وضعت من رأس المال حتى أقول يقوم بكذا و كذا و أبيعك بكذا و كذا قال فلما رأى ما شق علي- قال أ فلا أفتح لك بابا يكون لك فيه فرج قل قام علي بكذا و كذا- و أبيعك بزيادة كذا و كذا و لا تقل بربح

الوافي، ج۱۸، ص: ۶۹۱

بيان

قوله يشترى استفهام إنكار بتقدير الهمزة و في الفقيه فيشترى و لو للوصل و قوله حتى أقول أي ما يشترى حتى أقول و في النسخ اختلافات في آخر الحديث بزيادة و نقصان لا يختلف بها المعنى

[۱۱]

۱۸۱۲۸- ۱۱ الکافی، ۵/ ۲۰۸/ ۳/ ۱ الخمسة عن هشام بن الحکم عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یشتری المتاع إلی أجل فقال لیس له أن یبیعه مرابحة إلا إلی الأجل الذی اشتراه إلیه فإن باعه مرابحة و لم یخبره کان للذی اشتراه من الأجل مثل ذلک

[۱۲]

۱۸۱۲۹- ۱۲ التهذیب، ۷/ ۵۹/ ۵۴/ ۱ السراد عن أبی محمد الوابشی قال سمعت رجلا یسأل أبا عبد اللّه ع عن رجل اشتری من رجل متاعا بتأخیر إلی سنة ثم باعه من رجل آخر مرابحة- أ له أن یأخذ منه ثمنه حالا و الربح قال لیس علیه إلا الذی اشتری

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۹۲

إن کان نقد شیئا فله مثل ما نقد و إن لم یکن نقد شیئا آخر فالمال علیه- إلی الأجل الذی اشتراه

[۱۳]

اشارة

۱۸۱۳۰- ۱۳ الکافی، ۵/ ۱۹۹/ ۸/ ۱ العدة عن أحمد عن التهذیب، ۷/ ۵۸/ ۵۱/ ۱ سهل عن ابن أسباط عن ابن سالم قال قلت لأبی عبد اللّه ع إنا نشتری العدل فیه مائة ثوب الکافی، خیار و شرار دستشمار- ش فیجیئنا الرجل فیأخذ من العدل تسعین ثوبا بربح درهم فینبغی لنا أن نبیع الباقی علی مثل ما بعنا قال لا إلا أن

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۹۳

یشتری الثوب وحده

بیان

فی التهذیب عن علی بن أسباط عن أسباط بن سالم و دستشمار العد بالید فارسی و إنما لا یجوز المرابحة فیه لإبهام رأس المال

[۱۴]

اشارة

۱۸۱۳۱- ۱۴ التهذیب، ۷/ ۵۴/ ۳۵/ ۱ الحسین عن صفوان عن فضالة عن العلاء قال قلت لأبی عبد اللّه ع الرجل یرید أن یبیع بیعا فیقول أبیعک بده دوازده أو ده یازده فقال لا بأس إنما هذه المراوضة فإذا جمع البیع جعله جملة واحدة

بیان

یعنی لا یکره ذکر ذلک فی المقاولة التی تکون قبل العقد إنما یکره حین البیع

[۱۵]

۱۸۱۳۲- ۱۵ التهذیب، ۷/ ۵۵/ ۳۸/ ۱ عنه عن النضر و فضالة عن موسی بن بکر عن علی بن سعید قال سئل أبو عبد اللّه ع عن رجل یبتاع ثوبا فطلب منه مرابحة تری ببیع المرابحة بأسا إذا صدق فی المرابحة و سمی ربحا دانقین أو نصف درهم فقال

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۹۴

لا بأس و سئل عن رجل ابتاع متاعا جماعة فیطلب منه مرابحة من أجل أنی ابتعته جماعة فیقولون کیف قومت فیقول قومت هذا بکذا و هذا بکذا قال لا بأس به قلت فإنهم یزیدونه علی ما قوم قال إلا أن یزیدوه علی ما قوم

[۱۶]

۱۸۱۳۳- ۱۶ التهذیب، ۷/ ۲۳۸/ ۵۹/ ۱ ابن عیسی عن ابن فضال عن ابن بکیر عن بعض أصحابنا قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یبیع البیع بأکثر مما یشتری قال جائز

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۹۵

باب ۱۰۸ الرجل یشتری للرجل أو منه لغیره بربح لنفسه

[۱]

۱۸۱۳۴- ۱ التهذیب، ۷/ ۵۶/ ۴۴/ ۱ الحسین عن النضر عن الفقیه، ۳/ ۲۱۳/ ۳۷۹۳ عاصم بن حمید عن أبی بصیر قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یقول للرجل أبتاع لک متاعا و الربح بینی و بینک قال لا بأس

[۲]

۱۸۱۳۵- ۲ التهذیب، ۷/ ۲۲۸/ ۱۷/ ۱ الصفار عن العبیدی عن علی بن سلیمان قال قلت الرجل یأتینی فیقول لی اشتر لی ثوبا بدینار و أقل و أکثر فأشتری له بالثمن الذی یقول ثم أقول له هذا الثوب بکذا و کذا بأکثر من الذی اشتریته و لا أعلمه أنی ربحت علیه- و قد شرطت علی صاحبه أن ینفذ بالذی أرید و لا أرد به علیه فهل

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۹۶

یجوز الشرط و الربح أو یطیب لی شیء منه و هل یطیب لی أن أربح علیه إذا کنت استوجبته من صاحبه فکتب لا یطیب لک شیء من هذا فلا تفعله

[۳]

۱۸۱۳۶- ۳ الفقیه، ۳/ ۲۱۴/ ۳۷۹۵ البجلی قال سألت أبا الحسن ع عن رجل یقول له الرجل أشتری منک المتاع علی أن تجعل لی فی کل ثوب أشتریه منک کذا و کذا و إنما یشتری للناس و یقول اجعل لی ربحا علی أن أشتری منک فکرهه

[۴]

۱۸۱۳۷- ۴ التهذیب، ۷/ ۱۵۷/ ۸/ ۱ ابن سماعة عن محمد بن زیاد عن البجلی عن العبد الصالح ع قال سألته عن الرجل یقول للرجل أشتری منک هذا الطعام و غیره علی أن تجعل لی فیه ربحا أو تجعل لی فیه شیئا علی أن أشتری منک فکره ذلک

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۹۷

باب ۱۰۹ الرجل یبیع ما لیس عنده

[۱]

اشارة

۱۸۱۳۸- ۱ الکافی، ۵/ ۱۹۹/ ۱/ ۲ العدة عن أحمد عن صفوان التهذیب، ۷/ ۴۹/ ۱۴/ ۱ الحسین عن صفوان عن موسی بن بکر عن حدید بن حکیم الأزدی قال قلت لأبی عبد اللّه ع یجیئنی الرجل یطلب منی متاعا بعشرة آلاف درهم أو أقل من ذلک أو أکثر و لیس عندی إلا بألف درهم فأستعین من جاری و آخذ من هذا و آخذ من هذا فأبیعه منه ثم أشتریه منه أو آمر من یشتریه فأرده علی أصحابه قال لا بأس به

بیان

أشتریه منه أی من ذلک الجنس

[۲]

۱۸۱۳۹- ۲ الکافی، ۵/ ۲۰۰/ ۲/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۷/ ۵/ ۱ أحمد

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۹۸

عن محمد بن عیسی عن منصور عن هشام بن سالم عن أبی عبد اللّه ع قال سئل عن رجل باع بیعا لیس عنده إلی أجل و ضمن البیع قال لا بأس به

[۳]

۱۸۱۴۰- ۳ الکافی، ۵/ ۲۰۱/ ۸/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۸/ ۶/ ۱ الخمسة قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل الحدیث

[۴]

۱۸۱۴۱- ۴ التهذیب، ۷/ ۴۴/ ۷۷/ ۱ ابن سماعة عن جعفر عن داود بن سرحان عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۵]

اشارة

۱۸۱۴۲- ۵ الکافی، ۵/ ۲۰۰/ ۴/ ۱ الثلاثة عن البجلی قال قلت لأبی عبد اللّه ع الرجل یجیئنی یطلب المتاع فأقاوله علی الربح ثم أشتریه فأبیعه منه فقال أ لیس إن شاء أخذ و إن شاء ترک قلت

الوافی، ج۱۸، ص: ۶۹۹

بلی قال لا بأس به فقلت إن من عندنا یفسده قال و لم قلت باع ما لیس عنده قال فما تقول فی السلف قد باع صاحبه ما لیس عنده فقلت بلی قال فإنما صلح من قبل أنهم یسمونه سلما إن أبی کان یقول لا بأس ببیع کل متاع کنت تجده فی الوقت الذی بعته فیه

بیان

تجده أی تقدر علیه و إن لم یکن عندک و هذا القید مختص بالحال دون السلم لجواز السلم فیما لا یقدر علیه عند البیع و یستفاد منه و ما فی معناه جواز بیع ما لیس عنده إذا کان مما یقدر علیه عند البیع حالا کان أو سلما مما یوهم صدر الخبر و ما فی معناه من تقیید الجواز بما إذا لم یوجب البیع ینبغی حمله علی التقیة أو الأولویة أو تخصیصه بالمرابحة و یؤید الأول نقل صریح الحکم به عن أبیه ع و شهرة خلافه عن العامة حینئذ

[۶]

۱۸۱۴۳- ۶ الکافی، ۵/ ۲۰۰/ ۵/ ۱ العدة عن أحمد عن الحسین عن فضالة عن الفقیه، ۳/ ۲۸۲/ ۴۰۱۹ ابن عمار قال قلت لأبی عبد اللّه ع الرجل یجیئنی یطلب المتاع الحریر و لیس عندی منه شیء فیقاولنی و أقاوله فی الربح و الأجل حتی نجتمع علی شیء ثم أذهب فأشتری له الحریر و أدعوه إلیه فقال أ رأیت إن وجد هو بیعا هو

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۰۰

أحب إلیه مما عندک أ یستطیع أن ینصرف إلیه و یدعک أو وجدت أنت ذلک أ تستطیع أن تنصرف عنه و تدعه قلت نعم قال لا بأس

[۷]

اشارة

۱۸۱۴۴- ۷ الکافی، ۵/ ۲۰۱/ ۶/ ۱ الثلاثة التهذیب، ۷/ ۵۰/ ۱۶/ ۱ الحسین عن ابن أبی عمیر عن یحیی بن الحجاج عن خالد بن الحجاج قال قلت لأبی عبد اللّه ع الرجل یجیئنی فیقول اشتر هذا الثوب و أربحک کذا و کذا فقال أ لیس إن شاء أخذه و إن شاء ترک قلت بلی قال لا بأس به إنما یحلل الکلام و یحرم الکلام

بیان

الکلام هو إیجاب البیع و إنما یحلل نفیا و یحرم إثباتا

[۸]

۱۸۱۴۵- ۸ الکافی، ۵/ ۲۰۱/ ۷/ ۱ محمد عن أحمد عن التهذیب، ۷/ ۴۹/ ۱۲/ ۱ الحسین عن النضر عن ابن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال لا بأس بأن تبیع الرجل المتاع لیس عندک تساومه ثم تشتری له نحو الذی طلب ثم توجبه علی نفسک ثم تبیعه منه بعد

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۰۱

[۹]

اشارة

۱۸۱۴۶- ۹ الکافی، ۵/ ۲۰۱/ ۹/ ۱ بعض أصحابنا عن التهذیب، ۷/ ۲۸/ ۷/ ۱ ابن أسباط عن أبی مخلد السراج قال کنا عند أبی عبد اللّه ع فدخل علیه معتب فقال بالباب رجلان فقال أدخلهما فدخلا فقال أحدهما إنی رجل قصاب و إنی أبیع المسوک قبل أن أذبح الغنم قال لیس به بأس و لکن أنسبها غنم أرض کذا و کذا

بیان

المسک بالمهملة الجلد أو خاص بالسخلة

[۱۰]

۱۸۱۴۷- ۱۰ الکافی، ۵/ ۲۲۱/ ۱۰/ ۱ حمید عن ابن سماعة عن غیر واحد عن أبان التهذیب، ۷/ ۲۸/ ۸/ ۱ الحسین عن القاسم بن محمد عن أبان عن الفقیه، ۳/ ۲۶۰/ ۳۹۴۰ حدید بن حکیم قال قلت لأبی عبد اللّه ع الرجل یشتری الجلود من القصاب- یعطیه کل یوم شیئا معلوما فقال لا بأس

[۱۱]

۱۸۱۴۸- ۱۱ الفقیه، ۳/ ۲۸۲/ ۴۰۲۰ الکنانی سأله عن رجل اشتری من رجل مائة من صفرا بکذا و کذا و لیس عنده ما اشتری منه- فقال لا بأس إذا أوفاه الوزن الذی اشترط علیه

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۰۲

[۱۲]

اشارة

۱۸۱۴۹- ۱۲ التهذیب، ۷/ ۴۴/ ۷۶/ ۱ ابن سماعة عن أخیه جعفر و صالح بن خالد عن أبی جمیلة عن الشحام عن أبی عبد اللّه ع فی رجل اشتری من رجل مائة من صفرا و لیس عند الرجل شیء منه قال لا بأس به إذا وفاه دون الذی اشترط له

بیان

کذا وجد فی النسخ و الصواب الوزن الذی اشترط له کما فی سابقه

[۱۳]

۱۸۱۵۰- ۱۳ التهذیب، ۷/ ۴۴/ ۷۸/ ۱ عنه محمد بن زیاد عن عبد اللّه بن سنان التهذیب، ۷/ ۴۹/ ۱۳/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یأتینی یرید منی طعاما و بیعا و لیس عندی أ یصلح لی أن أبیعه إیاه و أقطع سعره ثم أشتریه من مکان آخر و أدفع إلیه قال لا بأس إذا قطع سعره

[۱۴]

اشارة

۱۸۱۵۱- ۱۴ التهذیب، ۷/ ۴۹/ ۱۱/ ۱ الحسین عن صفوان عن إسحاق بن عمار عن الفقیه، ۳/ ۲۸۲/ ۴۰۲۱ البجلی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یشتری الطعام من الرجل لیس عنده- فیشتری منه حالا قال لیس به بأس قلت إنهم یفسدونه عندنا- قال و أی شیء یقولون فی السلم قلت لا یرون به بأسا یقولون هذا إلی أجل فإذا کان إلی غیر أجل و لیس عند صاحبه فلا یصلح فقال

کاشانی، فیض، محمد محسن ابن شاه مرتضی، الوافی، ۲۶ جلد، کتابخانه امام امیر المؤمنین علیه السلام، اصفهان - ایران، اول، ۱۴۰۶ ه ق

الوافی؛ ج۱۸، ص: ۷۰۳

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۰۳

إذا لم یکن أجل کان أجود ثم قال لا بأس بأن یشتری الطعام و لیس هو عند صاحبه إلی أجل فقال لا یسمی له أجلا إلا أن یکون بیعا لا یوجد مثل العنب و البطیخ و شبهه فی غیر زمانه فلا ینبغی شراء ذلک حالا

بیان

إنما کان أجود لوجوده حینئذ و القدرة علی تسلیمه بخلاف السلم فإنه قد یتعسر له تسلیمه بعد الأجل

[۱۵]

۱۸۱۵۲- ۱۵ التهذیب، ۷/ ۵۰/ ۱۷/ ۱ الحسین عن فضالة عن أبان عن البصری قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یأتینی یطلب منی بیعا و لیس عندی ما یرید أن أبایعه به إلی السنة أ یصلح لی أن أعده حتی أشتری متاعا فأبیعه منه قال نعم

[۱۶]

۱۸۱۵۳- ۱۶ التهذیب، ۷/ ۵۰/ ۱۸/ ۱ عنه عن صفوان عن منصور بن حازم عن أبی عبد اللّه ع فی رجل أمر رجلا- یشتری له متاعا فیشتریه منه قال لا بأس بذلک إنما البیع بعد ما یشتریه

[۱۷]

۱۸۱۵۴- ۱۷ التهذیب، ۷/ ۵۱/ ۲۰/ ۱ عنه عن حماد عن حریز و صفوان عن العلاء جمیعا عن محمد عن أبی جعفر ع

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۰۴

قال سألته عن رجل أتاه رجل فقال ابتع لی متاعا لعلی أشتریه منک بنقد أو نسیئة فابتاعه الرجل من أجله قال لیس به بأس إنما یشتریه منه بعد ما یملکه

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۰۵

باب ۱۱۰ بیع الصک و بیوع أخر منهی عنها

[۱]

اشارة

۱۸۱۵۵- ۱ التهذیب، ۶/ ۳۸۶/ ۲۷۰/ ۱ ابن محبوب عن محمد بن الحسین عن محمد بن یحیی عن غیاث بن إبراهیم عن جعفر عن أبیه عن علی ع أنه کره بیع صک الورق حتی یقبض

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۰۶

بیان

قال ابن الأثیر فی حدیث أبی هریرة قال لمروان أحللت بیع الصکاک هی جمع صک و هو الکتاب و ذلک أن الأمراء کانوا یکتبون للناس بأرزاقهم و أعطیاتهم کتبا فیبیعون ما فیها قبل أن یقبضوها تعجلا و یعطون المشتری الصک لیمضی و یقبضه فنهوا عن ذلک لأنه بیع ما لم یقبض و لم یملک

[۲]

۱۸۱۵۶- ۲ التهذیب، ۷/ ۲۳۰/ ۲۵/ ۱ محمد بن أحمد عن محمد بن الحسین عن ابن أسباط عن سلیمان بن صالح عن أبی عبد اللّه ع

قال نهی رسول اللّه ص عن سلف و بیع و عن بیعین فی بیع و عن بیع ما لیس عندک و عن ربح ما لم یضمن

[۳]

اشارة

۱۸۱۵۷- ۳ التهذیب، ۷/ ۲۳۱/ ۲۶/ ۱ محمد بن أحمد عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۰۷

الفطحیة عن أبی عبد اللّه ع قال بعث رسول اللّه ص رجلا من أصحابه والیا فقال له إنی بعثتک إلی أهل اللّه یعنی أهل مکة فانههم عن بیع ما لم یقبض و عن شرطین فی بیع و عن ربح ما لم یضمن

بیان

قیل أرید بشرطین فی بیع ما أرید ببیعین فی بیع فی سابقه و هو أن یقول بعتک هذا الثوب نقدا بعشرة و نسیئة بخمسة عشر و إنما نهی عنه لأنه لا یدری أیهما الثمن الذی یختاره لیقع علیه العقد انتهی و سیأتی حکم هذه المسألة.

و ربما یفسر بیعین فی بیع بأن یقول بعتک هذا بعشرین علی أن تبیعنی ذاک بعشرة أو بما یشمل المعنیین و کان المراد بسلف و بیع أن یقول بعتک منا من طعام حالا بعشرة و سلفا بخمسة و بربح ما لم یضمن أن یبیع المتاع الذی اشتراه مرابحة قبل أن یوجب البیع الأول علی نفسه و یضمن ثمنه لصاحبه و قد مضی المنع منه و أما بیع ما لیس عندک فقد مر جوازه علی بعض الوجوه فالنهی متوجه إلی بعضها الآخر و کذا بیع ما لم یقبض

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۰۹

باب ۱۱۱ العینة

[۱]

اشارة

۱۸۱۵۸- ۱ الکافی، ۵/ ۲۰۲/ ۱/ ۱ العدة عن ابن عیسی عن ابن أبی عمیر التهذیب، ۷/ ۵۱/ ۲۳/ ۱ الحسین عن ابن أبی عمیر عن حفص بن سوقة عن الحسین بن المنذر قال قلت لأبی عبد اللّه ع یجیئنی الرجل فیطلب العینة فأشتری له المتاع من أجله ثم أبیعه إیاه ثم أشتریه منه مکانی قال فقال إذا کان بالخیار إن شاء باع و إن شاء لم یبع و کنت أنت أیضا بالخیار إن شئت اشتریت و إن شئت لم تشتر فلا بأس قال فقلت فإن أهل المسجد یزعمون

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۱۱

أن هذا فاسد و یقولون إن جاء به بعد أشهر صلح فقال إنما هذا تقدیم و تأخیر فلا بأس به

بیان

العینة بکسر المهملة و النون بعد الیاء المثناة التحتانیة قال ابن الأثیر فی حدیث ابن عباس إنه کره العینة هی أن یبیع من رجل سلعة بثمن معلوم إلی أجل مسمی ثم یشتریها منه بأقل من الثمن الذی باعها به فإن اشتری بحضرة طالب العینة سلعة من آخر بثمن معلوم و قبضها فباعها من طالب العینة إلی أجل فقبضها ثم باعها من البائع الأول بالنقد بأقل من الثمن فهذه أیضا عینة و هی أهون من الأولی و سمیت عینة لحصول النقد لصاحب العینة

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۱۲

لأن العین هو المال الحاضر من النقد و المشتری إنما یشتریها لیبیعها بعین حاضرة تصل إلیه معجلة

[۲]

۱۸۱۵۹- ۲ الکافی، ۵/ ۲۰۳/ ۲/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن إسماعیل بن عبد الخالق قال سألت الحسن ع عن العینة- و قلت إن عامة تجارنا الیوم یعطون العینة فأقص علیک کیف نعمل- قال هات قلت یأتینا الرجل المساوم یرید المال فیساومنا و لیس عندنا متاع فیقول أربحک ده یازده و أقول أنا ده دوازده فلا- نزال نتراوض حتی نتراوض علی أمر فإذا فرغنا قلت له أی متاع أحب إلیک أن أشتری لک فیقول الحریر لأنه لا نجد شیئا أقل وضیعة منه

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۱۳

فأذهب و قد قاولته من غیر مبایعة قال أ لیس إن شئت لم تعطه و إن شاء لم یأخذ منک- قلت بلی قلت فأذهب فأشتری له ذلک الحریر و أماکس بقدر جهدی ثم أجیء به إلی بیتی فأبایعه فربما ازددت علیه القلیل علی المقاولة و ربما أعطیته علی ما قاولته و ربما تعاسرنا فلم یکن شیء فإذا اشتری منی لم یجد أحدا أغلی به من الذی اشتریته منه فیبیعه منه- فیجیء ذلک فیأخذ الدراهم فیدفعها إلیه و ربما جاء لیحیله علی فقال لا تدفعها إلا إلی صاحب الحریر قلت و ربما لم یتفق بینی و بینه البیع

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۱۴

به فأطلب إلیه لیقیله منی قال أ و لیس لو شاء لم یفعل و لو شئت أنت لم ترد فقلت بلی لو أنه هلک فمن مالی قال لا بأس بهذا إذا أنت لم تعد هذا فلا بأس به

[۳]

۱۸۱۶۰- ۳ الکافی، ۵/ ۲۰۳/ ۳/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۵۲/ ۲۵/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن سیف بن عمیرة عن منصور بن حازم قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل طلب من رجل ثوبا بعینه فقال لیس عندی و هذه دراهم فخذها و اشتر بها فأخذها و اشتری ثوبا کما یرید ثم جاء

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۱۵

به لیشتریه منه فقال أ لیس إن ذهب الثوب فمن مال الذی أعطاه الدراهم قلت بلی فقال إن شاء اشتری و إن شاء لم یشتر قال فقال لا بأس به

[۴]

۱۸۱۶۱- ۴ الکافی، ۵/ ۲۰۸/ ۴/ ۱ التهذیب، ۷/ ۴۷/ ۴/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن محمد بن إسماعیل عن برزج عن شعیب الحداد الکافی، ۵/ ۲۰۸/ ۴/ ۱ التهذیب، ۷/ ۴۸/ ۵/ ۱ القمیان عن صفوان عن شعیب الحداد عن الفقیه، ۳/ ۲۱۴/ ۳۷۹۶ بشار بن یسار قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یبیع المتاع بنساء و یشتریه من صاحبه الذی یبیعه منه قال نعم لا بأس به فقلت أشتری متاعی- فقال لیس هو متاعک و لا بقرک و لا غنمک

[۵]

۱۸۱۶۲- ۵ الکافی، ۵/ ۲۰۴/ ۴/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن سیف

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۱۶

بن عمیرة التهذیب، ۷/ ۴۸/ ۸/ ۱ الحسین عن فضالة عن سیف بن عمیرة عن الحضرمی قال قلت لأبی عبد اللّه ع رجل یعین ثم حل دینه فلم یجد ما یقضی أ یتعین من صاحبه الذی عینه و یعطیه قال نعم

[۶]

۱۸۱۶۳- ۶ الکافی، ۵/ ۲۰۴/ ۵/ ۱ التهذیب، ۶/ ۱۹۶/ ۵۹/ ۱ أحمد عن ابن أبی عمیر عن علی بن إسماعیل التهذیب، عن ابن عمار ش عن الحضرمی قال قلت لأبی عبد اللّه ع یکون لی علی الرجل الدراهم فیقول لی بعنی شیئا أقضیک فأبیعه المتاع ثم أشتریه منه و أقبض مالی قال لا بأس

[۷]

۱۸۱۶۴- ۷ الکافی، ۵/ ۲۰۴/ ۶/ ۱ محمد عن أحمد عن حنان بن سدیر قال کنت عند أبی عبد اللّه ع فقال له جعفر بن حیان ما تقول فی العینة فی رجل یبایع رجلا فیقول له أبایعک بده دوازده و ده یازده فقال أبو عبد اللّه ع هذا فاسد و لکن یقول أربح علیک فی جمیع الدراهم کذا و کذا و یساومه علی ذلک فلیس به بأس- فقال أساومه و لیس عندی متاع قال لا بأس

[۸]

۱۸۱۶۵- ۸ الکافی، ۵/ ۲۰۵/ ۷/ ۱ علی عن أبیه عن ابن المغیرة عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۱۷

عبد اللّه بن سنان التهذیب، ۷/ ۵۰/ ۱۵/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل لی علیه مال و هو معسر فاشتری بیعا من رجل إلی أجل علی أن أضمن ذلک عنه للرجل و یقضینی الذی علیه قال لا بأس

[۹]

۱۸۱۶۶- ۹ الکافی، ۵/ ۲۰۵/ ۸/ ۱ القمیان عن صفوان عن هارون بن خارجة قال قلت لأبی عبد اللّه ع عینت رجلا عینة- فقلت له اقضنی فقال لیس عندی تعیننی حتی أقضیک قال عینة حتی یقضیک

[۱۰]

۱۸۱۶۷- ۱۰ الفقیه، ۳/ ۲۸۷/ ۴۰۳۴ صفوان الجمال قال قلت لأبی عبد اللّه ع عینت رجلا عینة فحلت علیه فقلت له اقضنی الحدیث

[۱۱]

۱۸۱۶۸- ۱۱ التهذیب، ۷/ ۴۸/ ۹/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن مسکان عن لیث المرادی عن أبی عبد اللّه ع قال سأله رجل زمیل لعمر بن حنظلة عن رجل یعین عینة إلی أجل فإذا جاء

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۱۸

الأجل تقاضاه فیقول لا و اللّه ما عندی و لکن عینی أیضا حتی أقضیک قال لا بأس ببیعه

[۱۲]

۱۸۱۶۹- ۱۲ التهذیب، ۷/ ۴۹/ ۱۰/ ۱ عنه عن صفوان عن إسحاق بن عمار عن الفقیه، ۳/ ۲۸۷/ ۴۰۳۵ بکار بن أبی بکر عن أبی عبد اللّه ع فی رجل یکون له علی الرجل مال فإذا حل قال له بعنی متاعا حتی أبیعه فأقضی الذی لک علی قال لا بأس

[۱۳]

۱۸۱۷۰- ۱۳ التهذیب، ۷/ ۵۱/ ۲۱/ ۱ عنه عن صفوان عن البجلی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن العینة قلت یأتینی الرجل فیقول اشتر المتاع و اربح فیه کذا و کذا فأراوضه علی الشیء من الربح نتراضی به ثم أنطلق فأشتری المتاع من أجله لو لا مکانه لم أرده ثم آتیه به فأبیعه قال ما أری بهذا بأسا لو هلک منه المتاع قبل أن تبیعه إیاه کان من مالک و هذا علیک بالخیار إن شاء اشتراه منک بعد ما تأتیه و إن شاء رده فلست أری به بأسا

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۱۹

[۱۴]

۱۸۱۷۱- ۱۴ التهذیب، ۷/ ۵۱/ ۲۲/ ۱ عنه عن صفوان عن عبد الحمید بن سعد قال قلت لأبی الحسن ع إنا نعالج هذه العینة و ربما جاءنا الرجل یطلب البیع لیس هو عندنا فنساومه و نقاطعه علی سعره قبل أن نشتریه ثم نشتری المتاع فنبیعه إیاه بذلک السعر الذی نقاطعه علیه لا نزید شیئا و لا ننقصه قال لا بأس

[۱۵]

۱۸۱۷۲- ۱۵ التهذیب، ۷/ ۵۲/ ۲۴/ ۱ عنه عن صفوان عن منصور بن حازم قال قلت لأبی عبد اللّه ع عن الرجل یرید أن یتعین من رجل عینة فیقول له الرجل أنا أبصر بحاجتی منک- فأعطنی حتی أشتری فیأخذ الدراهم فیشتری حاجته ثم یجیء بها إلی الرجل الذی له المال فیدفعها إلیه فقال أ لیس إن شاء اشتری و إن شاء ترک و إن شاء البائع باعه و إن شاء لم یبع قلت نعم قال لا بأس

[۱۶]

اشارة

۱۸۱۷۳- ۱۶ التهذیب، ۷/ ۵۳/ ۲۹/ ۱ محمد بن أحمد عن الحسن بن علی عن العباس بن عامر عن أبان عن البصری عن أبی عبد اللّه ع أنه قال لا تقبض مما تعین یقول لا تعینه ثم

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۲۰

تقبضه من مالک علیه

بیان

هذا الخبر حمله فی التهذیبین علی الکراهة قال و وجه الکراهة فیه أن ما یعینه ثانیا یکره له أن یشتریه منه فیحسب له من العینة الأولة بل ینبغی أن یترکه حتی یبیعه علی غیره ثم یقضی دینه منه و لیس ذلک بمحظور علی ما ذکرناه من الأخبار

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۲۱

باب ۱۱۲ التخلص من الربا

[۱]

۱۸۱۷۴- ۱ الکافی، ۵/ ۲۰۵/ ۹/ ۱ محمد عن أحمد عن علی بن حدید عن محمد بن إسحاق بن عمار قال قلت لأبی الحسن ع إن سلسبیل طلبت منی مائة ألف درهم علی أن تربحنی عشرة آلاف درهم فأقرضها تسعین ألفا و أبیعها ثوبا أو شیئا تقوم علی بألف

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۲۲

درهم بعشرة آلاف درهم قال لا بأس

[۲]

۱۸۱۷۵- ۲ الکافی، ۵/ ۲۰۵/ ۹/ ۱ و فی روایة أخری لا بأس به أعطها مائة ألف و بعها الثوب بعشرة آلاف درهم و اکتب علیها کتابین

[۳]

۱۸۱۷۶- ۳ الکافی، ۵/ ۲۰۵/ ۱۰/ ۱ التهذیب، ۷/ ۵۳/ ۲۸/ ۱ القمی عن الکوفی عن عمه محمد بن عبد اللّه عن الفقیه، ۳/ ۲۸۷/ ۴۰۳۳ محمد بن إسحاق بن عمار قال قلت للرضا ع الرجل یکون له المال فدخل علی صاحبه یبیعه لؤلؤة تساوی مائة درهم بألف درهم و یؤخر علیه المال إلی وقت قال لا بأس قال قد أمرنی أبی ع ففعلت ذلک- و زعم أنه سأل أبا الحسن ع عنها فقال له مثل ذلک

[۴]

۱۸۱۷۷- ۴ الکافی، ۵/ ۲۰۵/ ۱۱/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۵۲/ ۲۷/ ۱ أحمد عن ابن أبی عمر

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۲۳

التهذیب، الحسین عن ابن أبی عمیر عن محمد بن إسحاق بن عمار قال قلت لأبی الحسن ع یکون لی علی الرجل دراهم فیقول أخرنی بها و أنا أربحک فأبیعه جبة تقوم علی بألف درهم بعشرة آلاف درهم أو قال بعشرین ألف درهم و أؤخره بالمال- قال لا بأس

[۵]

۱۸۱۷۸- ۵ الکافی، ۵/ ۲۰۶/ ۱۲/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۵۲/ ۲۶/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن عبد الملک بن عتبة قال سألته عن الرجل أرید أن أعینه المال- و یکون لی علیه مال قبل ذلک فیطلب منی مالا أزیده علی مالی الذی لی علیه أ یستقیم أن أزیده مالا و أبیعه لؤلؤة تساوی مائة درهم بألف درهم فأقول له أبیعک هذه اللؤلؤة بألف درهم علی أن أؤخر ثمنها- و مالی علیک کذا و کذا شهرا قال لا بأس به

[۶]

۱۸۱۷۹- ۶ الکافی، ۵/ ۳۱۶/ ۴۹/ ۱ علی عن أبیه عن الاثنین عن أبی عبد اللّه ع قال سئل رجل له مال علی رجل من قبل عینة عینها إیاه فلما حل علیه المال لم یکن عنده ما یعطیه فأراد أن یقلب علیه و یربح أ یبیعه لؤلؤا و غیر ذلک ما یسوی مائة درهم بألف درهم و یؤخره قال لا بأس بذلک قد فعل ذلک أبی ع و أمرنی أن أفعل ذلک فی شیء کان علیه

[۷]

اشارة

۱۸۱۸۰- ۷ الفقیه، ۳/ ۲۸۶/ ۴۰۳۲ یونس بن عبد الرحمن عن غیر واحد عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یبایع الرجل علی الشیء فقال لا بأس إذا کان أصل الشیء حلالا

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۲۴

بیان

کان الشیء کنایة عن الشرط

[۸]

۱۸۱۸۱- ۸ التهذیب، ۷/ ۳۳/ ۲۶/ ۱ التهذیب، ۷/ ۴۵/ ۸۳/ ۱ محمد بن أحمد عن إبراهیم بن إسحاق عن الدیلمی عن أبیه عن رجل کتب إلی العبد الصالح ع یسأله أنی أعامل قوما أبیعهم الدقیق أربح علیهم فی القفیز درهمین إلی أجل معلوم و إنهم یسألوننی أن أعطیهم من نصف الدقیق دراهم فهل لی من حیلة لا- أدخل فی الحرام فکتب إلیه أقرضهم الدراهم قرضا و ازدد علیهم فی نصف القفیز بقدر ما کنت تربح علیهم

[۹]

اشارة

۱۸۱۸۲- ۹ التهذیب، ۷/ ۱۹/ ۸۲/ ۱ الصفار عن الزیات عن ابن بزیع عن صالح بن عقبة عن یونس الشیبانی قال قلت لأبی عبد اللّه ع الرجل یبیع البیع و البائع یعلم أنه لا یسوی و المشتری یعلم أنه لا یسوی إلا أنه یعلم أنه سیرجع فیه فیشتریه منه- قال فقال یا یونس إن رسول اللّه ص قال لجابر بن عبد اللّه کیف أنت إذا ظهر الجور و أورثتم الذل قال فقال له جابر لا بقیت إلی ذلک الزمان و متی یکون ذلک بأبی أنت و أمی قال إذا ظهر الربا یا یونس و هذا الربا فإن لم تشتره منه رده علیک قال

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۲۵

قلت نعم قال فقال لا تقربنه و لا تقربنه

بیان

لا منافاة بین هذا الخبر و الأخبار المتقدمة لأن المتبایعین هاهنا لم یقصدا البیع و لم یوجباه فی الحقیقة و هناک اشترط ذلک جوازه

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۲۷

باب ۱۱۳ بیع الدین

[۱]

۱۸۱۸۳- ۱ الکافی، ۵/ ۱۰۰/ ۱/ ۱ محمد عن أحمد عن التهذیب، ۶/ ۱۸۹/ ۲۵/ ۱ السراد عن إبراهیم بن مهزم عن طلحة بن زید عن أبی عبد اللّه ع قال قال رسول اللّه ص لا یباع الدین بالدین

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۲۸

[۲]

۱۸۱۸۴- ۲ الکافی، ۵/ ۱۰۰/ ۲/ ۱ التهذیب، ۶/ ۱۸۹/ ۲۶/ ۱ أحمد عن الحسن بن علی عن محمد بن الفضیل عن أبی حمزة قال سألت أبا جعفر ع عن رجل کان لرجل علیه دین فجاءه رجل فاشتراه منه بعرض ثم انطلق إلی الذی علیه الدین فقال له أعطنی ما لفلان علیک فإنی قد اشتریته منه کیف یکون القضاء فی ذلک- فقال أبو جعفر ع یرد علیه الرجل الذی علیه الدین ما له

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۲۹

الذی اشتراه به من الرجل الذی له علیه الدین

[۳]

۱۸۱۸۵- ۳ الکافی، ۵/ ۱۰۰/ ۳/ ۱ محمد و غیره عن التهذیب، ۶/ ۱۹۱/ ۳۵/ ۱ محمد بن أحمد عن محمد بن عیسی عن محمد بن الفضیل قال قلت للرضا ع رجل اشتری دینا علی رجل ثم ذهب إلی صاحب الدین فقال له ادفع إلی ما لفلان علیک فقد اشتریته منه قال یدفع إلیه قیمة ما دفع إلی صاحب الدین و بریء الذی علیه المال من جمیع ما بقی علیه

[۴]

۱۸۱۸۶- ۴ التهذیب، ۷/ ۴۳/ ۶۹/ ۱ الحسین عن صفوان عن الفقیه، ۳/ ۲۶۰/ ۳۹۳۷ منصور بن حازم قال قلت لأبی عبد اللّه ع رجل کان له علی رجل دراهم من ثمن غنم اشتراها منه فأتی الطالب یتقاضاه فقال المطلوب أبیعک هذه الغنم بدراهمک التی لک عندی فرضی قال لا بأس بذلک

[۵]

اشارة

۱۸۱۸۷- ۵ التهذیب، ۷/ ۴۸/ ۷/ ۱ بهذا الإسناد عن منصور بن حازم قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یکون له علی الرجل طعام أو بقر أو غنم أو غیر ذلک فأتی المطلوب الطالب لیبتاع منه شیئا قال لا یبعه نسیئا فأما نقدا فلیبعه بما شاء

بیان

شیئا أی من ذلک المتاع الذی علیه و لا یبعد أن یکون تصحیف نسیا و إنما منعه من النسیئة لأنه بیع الدین بالدین

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۳۰

[۶]

اشارة

۱۸۱۸۸- ۶ التهذیب، ۷/ ۴۳/ ۷۴/ ۱ أحمد عن محمد بن عیسی قال حدثنی إسماعیل بن عمر أنه کان له علی رجل دراهم فعرض علیه الرجل أنه یبیعه بها طعاما إلی أجل فأمر إسماعیل من سأله فقال لا بأس بذلک قال ثم عاد إلیه إسماعیل فسأله عن ذلک و قال إنی کنت أمرت فلانا فسألک عنها فقلت لا بأس فقال ما یقول فیها من عندکم قلت یقولون فاسد قال لا تفعله فإنی أوهمت

بیان

الظاهر من سیاق الحدیث أنه ع أفتی أولا بالحق ثم لما اطلع علی رأی المخالفین اتقی فقال لا تفعل ثم وری بقوله إنی أوهمت عنی به ظننت أنهم یجوزونه و ذلک لأنه ع معصوم من أن أوهم فی الفتوی و علی هذا ینبغی أن یحمل السؤال علی أنه قد حلت علیه الدراهم لئلا یکون بیع الدین بالدین

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۳۱

باب ۱۱۴ بیع النقد و النسیئة صفقة

[۱]

۱۸۱۸۹- ۱ الکافی، ۵/ ۲۰۶/ ۱/ ۱ علی عن أبیه عن التمیمی عن عاصم عن الفقیه، ۳/ ۲۸۳/ ۴۰۲۲ محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال قال أمیر المؤمنین ص من باع سلعة فقال إن ثمنها کذا و کذا یدا بید و ثمنها کذا و کذا نظرة فخذها بأی ثمن شئت و جعل صفقتهما واحدة فلیس له إلا أقلهما و إن کانت نظرة- الکافی، قال و قال ع من ساوم بثمنین أحدهما عاجل و الآخر نظرة فلیسم أحدهما قبل الصفقة

[۲]

۱۸۱۹۰- ۲ التهذیب، ۷/ ۵۳/ ۳۰/ ۱ أحمد عن البرقی عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۳۲

النوفلی عن السکونی عن جعفر عن أبیه عن آبائه ع أن علیا ع قضی فی رجل باع بیعا و اشترط شرطین بالنقد کذا و بالنسیئة کذا فأخذ المتاع علی ذلک الشرط فقال هو بأقل الثمنین و أبعد الأجلین یقول لیس له إلا أقل النقدین إلی الأجل الذی أجله بنسیئة

[۳]

۱۸۱۹۱- ۳ الکافی، ۵/ ۲۰۷/ ۲/ ۲ الثلاثة عن التمیمی عن عاصم عن محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال قضی أمیر المؤمنین ص فی رجل أمره نفر لیبتاع لهم بعیرا بنقد و یزیدونه فوق ذلک نظرة فابتاع لهم بعیرا و معه بعضهم فمنعه أن یأخذ منهم فوق ورقه نظرة

[۴]

اشارة

۱۸۱۹۲- ۴ الفقیه، ۳/ ۲۸۳/ ۴۰۲۳ قال أبو جعفر ع فی رجل أمره نفر الحدیث

بیان

فمنعه یعنی أمیر المؤمنین ع هذا الحکم مشروط بما إذا کانت صفقتهم واحدة فأما إذا تعددت فلا بأس کما یظهر من الحدیث الآتی

[۵]

۱۸۱۹۳- ۵ التهذیب، ۷/ ۴۸/ ۶/ ۱ الحسین عن یوسف بن عقیل عن محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال منع أمیر المؤمنین ص الثلاثة تکون صفقتهم واحدة یقول أحدهم

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۳۳

لصاحبه اشتر هذا من صاحبه و أنا أزیدک نظرة یجعلون صفقتهم واحدة قال فلا یعطیه إلا مثل ورقه الذی نقد نظرة قال و من وجب له

البیع قبل أن یلزم صاحبه فلیبع بعد ما شاء

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۳۵

باب ۱۱۵ الرجل یبیع شیئا ثم یوجد فیه عیب

[۱]

۱۸۱۹۴- ۱ الکافی، ۵/ ۲۰۶/ ۱/ ۲ العدة عن التهذیب، ۷/ ۶۰/ ۳/ ۱ أحمد عن ابن أبی عمیر عن الحسن بن عطیة عن عمر بن یزید قال کنت أنا و عمر بالمدینة فباع عمر جرابا هرویا کل ثوب بکذا و کذا فأخذوه و اقتسموه فوجدوا ثوبا فیه عیب فردوه فقال لهم عمر أعطیکم ثمنه الذی بعتکم به- قالوا لا و لکن نأخذ منک مثل قیمة الثوب فذکر ذلک عمر لأبی عبد اللّه ع فقال یلزمه ذلک

[۲]

اشارة

۱۸۱۹۵- ۲ الفقیه، ۳/ ۲۱۶/ ۳۸۰۲ عمر بن یزید قال بعت بالمدینة جرابا هرویا کل ثوب بکذا و کذا فأخذوه فاقتسموه ثم وجدوا بثوب منها عیبا فردوه علی فقلت لهم أعطیکم ثمنه الذی بعتکم به- فقالوا لا و لکنا نأخذ قیمته منک فذکرت ذلک لأبی عبد اللّه ع فقال یلزمهم ذلک

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۳۶

بیان

ما فی الفقیه کأنه الأصح لأن صفقتهم واحدة

[۳]

۱۸۱۹۶- ۳ الکافی، ۵/ ۲۰۷/ ۲/ ۱ التهذیب، ۷/ ۶۰/ ۲/ ۱ الثلاثة عن الفقیه، ۳/ ۲۱۷/ ۳۸۰۳ جمیل عن بعض أصحابنا عن أحدهما ع فی الرجل یشتری الثوب أو المتاع فیجد فیه عیبا قال إن کان الثوب قائما بعینه رده علی صاحبه و أخذ الثمن و إن کان الثوب قد قطع أو خیط أو صبغ رجع بنقصان العیب

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۳۷

[۴]

اشارة

۱۸۱۹۷- ۴ الکافی، ۵/ ۲۰۷/ ۳/ ۱ العدة عن أحمد عن التهذیب، ۷/ ۶۰/ ۱/ ۱ الحسین عن فضالة عن موسی بن بکر عن زرارة عن أبی

جعفر ع قال أیما رجل اشتری شیئا فیه عیب أو عوار و لم یتبرأ إلیه منه و لم یبین له فأحدث فیه بعد ما قبضه شیئا و علم بذلک العیب و بذلک العوار أنه یمضی علیه البیع و یرد علیه بقدر ما ینقص من ذلک الداء و العیب من ثمن ذلک لو لم یکن به

بیان

العوار مثلثة یقال للعیب و للخرق و الشق فی الثوب و لم یتبرأ أی لم یشترط البائع علی المشتری براءة ذمته من عیب یکون فی المبیع

[۵]

اشارة

۱۸۱۹۸- ۵ التهذیب، ۶/ ۲۹۴/ ۲۴/ ۱ محمد بن أحمد عن محمد بن الحسین عن ابن هلال عن عقبة بن خالد عن أبی عبد اللّه ع أنه سئل عن رجل ابتاع ثوبا فلما قطعه وجد فیه خروقا و لم یعلم بذلک حتی قطعه کیف القضاء فی ذلک قال اقبل ثوبک و إلا فهایئ صاحبک بالرضا و خفض له قلیلا و لا یضرک إن شاء اللّه فإن أبی فاقبل ثوبک فهو أسلم لک إن شاء اللّه

بیان

المهاواة المداراة و قد یهمز یقال خفض له یا فلان أی لین القول و هون الأمر

[۶]

اشارة

۱۸۱۹۹- ۶ الکافی، ۵/ ۲۳۰/ ۲/ ۱ الثلاثة عن إبراهیم بن إسحاق

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۳۸

الخدری عن أبی صادق قال الفقیه، ۳/ ۲۷۰/ ۳۹۷۸ دخل أمیر المؤمنین ص سوق التمارین فإذا امرأة قائمة تبکی و هی تخاصم رجلا تمارا- فقال لها ما لک قالت یا أمیر المؤمنین اشتریت من هذا تمرا بدرهم- فخرج أسفله ردیا لیس مثل الذی رأیت قال فقال له رد علیها فأبی حتی قالها ثلاثا قال فأبی فعلاه بالدرة حتی رد علیها و کان ص یکره أن یجلل التمر

بیان

یجلل کأنه بالجیم کما وجد فی أصح النسخ أی یستر و یلبس یعنی إذا کان فی معرض البیع

[۷]

۱۸۲۰۰- ۷ الکافی، ۵/ ۲۲۹/ ۱/ ۲ الثلاثة و محمد عن التهذیب، ۷/ ۶۶/ ۲۷/ ۱ ابن عیسی عن ابن أبی عمیر الکافی، عن [و] علی بن حدید ش عن جمیل بن دراج عن میسر

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۳۹

الفقیه، ۳/ ۲۷۰/ ۳۹۷۷ ابن أبی عمیر عن میسر بن عبد العزیز قال قلت لأبی عبد اللّه ع الرجل یشتری زق زیت فیجد فیه دردیا قال إن کان یعلم أن الدردی یکون فی الزیت- فلیس علیه أن یرده و إن لم یکن یعلم فله أن یرده

[۸]

۱۸۲۰۱- ۸ التهذیب، ۷/ ۶۶/ ۳۹/ ۱ الصفار عن محمد بن عیسی عن جعفر بن عیسی قال کتبت إلی أبی الحسن ع جعلت فداک المتاع یباع فیمن یزید فینادی علیه المنادی فإذا نادی علیه بریء من کل عیب فیه فإذا اشتراه المشتری و رضیه و لم یبق إلا نقده الثمن فربما زهد فإذا زهد فیه ادعی فیه عیوبا و أنه لم یعلم بها فیقول له المنادی قد برئت منها فیقول المشتری لم أسمع البراءة منها- أ یصدق فلا یجب علیه الثمن أم لا یصدق فیجب علیه الثمن فکتب علیه الثمن

[۹]

اشارة

۱۸۲۰۲- ۹ التهذیب، ۷/ ۶۶/ ۳۰/ ۱ الأربعة عن جعفر عن أبیه ع أن علیا ص قضی فی رجل اشتری من رجل عکة فیها سمن احتکرها حکرة فوجد فیها ربا فخاصمه إلی علی ع فقال له علی ع لک بکیل الرب سمنا- فقال له الرجل إنما بعته منک حکرة فقال له علی ع إنما أشتری منک سمنا و لم یشتر منک ربا

بیان

العکة بالضم آنیة السمن و الحکر الجمع و الإمساک یقال اشتری المتاع أی جملة و الرب ما طبخ من العصیر

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۴۰

[۱۰]

اشارة

۱۸۲۰۳- ۱۰ التهذیب، ۷/ ۷۵/ ۳۶/ ۱ ابن محبوب عن علی بن محمد بن یحیی الخزاز عن ابن فضال عن أبی إسحاق عن میسر عن جابر عن الهیثم بن عبد العزیز عن شریح قال أتی علیا ع خصمان فقال أحدهما إن هذا باعنی شاة یأکل الذبان فقال شریح لبن طیب بغیر علف قال فلم یردها

بيان

الذبان بالكسر جمع ذباب و في بعض النسخ الذنان بالمعجمة و النونين و هو بالضم رقيق المخاط

الوافي، ج۱۸، ص: ۷۴۱

باب ۱۱۶ من اشترى جارية ثم ظهر بها عيب

[۱]

۱۸۲۰۴- ۱ الكافي، ۵/ ۲۱۴/ ۲/ ۱ التهذيب، ۷/ ۶۱/ ۱۰/ ۱ السراد عن ابن سنان قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل اشترى جارية حبلى و لم يعلم بحبلها فوطئها قال يردها على الذي ابتاعها منه و يرد عليه نصف عشر قيمتها لنكاحه إياها و قد قال علي ص لا ترد التي ليست بحبلى إذا وطئها صاحبها و يوضع عنه من ثمنها بقدر عيب إن كان فيها

[۲]

۱۸۲۰۵- ۲ الكافي، ۵/ ۲۱۴/ ۳/ ۱ التهذيب، ۷/ ۶۲/ ۱۱/ ۱ الثلاثة عن جميل بن صالح عن عبد الملك بن عمرو عن أبي عبد اللّه ع قال لا ترد التي ليست بحبلى إذا وطئها صاحبها- و له أرش العيب و ترد الحبلى و يرد معها نصف عشر قيمتها

[۳]

اشارة

۱۸۲۰۶- ۳ الكافي، ۵/ ۲۱۴/ ۳/ ۱ و في رواية أخرى إن كانت بكرا

الوافي، ج۱۸، ص: ۷۴۲

فعشر قيمتها و إن لم تكن بكرا فنصف عشر قيمتها

بيان

لا استبعاد في اجتماع البكارة مع الحبل فإنه ممكن و إن كان نادرا

[۴]

۱۸۲۰۷- ۴ التهذيب، ۷/ ۶۲/ ۱۵/ ۱ أبو المغراء عن فضيل مولى محمد بن راشد قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل باع جارية حبلى و هو لا يعلم فنكحها الذي اشترى قال يردها و يرد نصف عشر قيمتها

[۵]

۱۸۲۰۸- ۵ التهذیب، ۷/ ۶۲/ ۱۶/ ۱ أحمد عن الحسین عن ابن أبی عمیر عن بعض أصحابنا عن سعید بن یسار عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۶]

۱۸۲۰۹- ۶ الکافی، ۵/ ۲۱۴/ ۴/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۶۱/ ۹/ ۱ أحمد عن محمد بن یحیی عن طلحة بن زید عن أبی عبد اللّه ع قال قضی أمیر المؤمنین ص فی رجل اشتری جاریة فوطئها ثم رأی فیها عیبا قال تقوم و هی صحیحة و تقوم و بها الداء ثم یرد البائع علی المبتاع فضل ما بین الصحة و الداء

[۷]

۱۸۲۱۰- ۷ الکافی، ۵/ ۲۱۴/ ۵/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن صفوان

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۴۳

التهذیب، ۷/ ۶۱/ ۶/ ۱ الحسین عن صفوان عن منصور بن حازم عن أبی عبد اللّه ع فی رجل اشتری جاریة فوقع علیها قال إن وجد فیها عیبا فلیس له أن یردها و لکن یرد علیه بقیمة ما نقصها العیب قال قلت هذا قول أمیر المؤمنین ع فقال نعم

[۸]

۱۸۲۱۱- ۸ التهذیب، ۷/ ۶۰/ ۴/ ۱ الحسین عن القاسم بن محمد عن أبان عن البصری قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول أیما رجل اشتری جاریة فوقع علیها فوجد بها عیبا لم یردها و رد البائع علیه قیمة العیب

[۹]

اشارة

۱۸۲۱۲- ۹ الکافی، ۵/ ۲۱۵/ ۶/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن علی بن الحکم عن العلاء عن محمد التهذیب، ۷/ ۶۱/ ۸/ ۱ الحسین عن صفوان عن محمد عن أحدهما ع أنه سئل عن الرجل یبتاع الجاریة- فیقع علیها فیجد فیها عیبا بعد ذلک قال لا یردها علی صاحبها و لکن یقوم ما بین العیب و الصحة و یرد علی المبتاع معاذ اللّه أن یجعل لها أجرا

بیان

قوله معاذ اللّه رد علی المخالفین حیث یقولون یردها و یرد معها أجرها

[۱۰]

۱۸۲۱۳- ۱۰ الفقیه، ۳/ ۲۲۱/ ۳۸۲۲ محمد بن میسر عن أبی عبد اللّه ع قال کان علی ع لا یرد الجاریة بعیب

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۴۴

إذا وطئت و لكن يرجع بقيمة العيب و كان على ع يقول معاذ اللّه أن أجعل لها أجرا

[۱۱]

۱۸۲۱۴- ۱۱ التهذيب، ۷/ ۶۱/ ۷/ ۱ الحسين عن حماد بن عيسى قال سمعت أبا عبد اللّه ع يقول قال على بن الحسين ع كان القضاء الأول فى الرجل إذا اشترى الأمة فوطئها ثم ظهر على عيب أن البيع لازم و له أرش العيب

[۱۲]

۱۸۲۱۵- ۱۲ الكافى، ۵/ ۲۱۵/ ۷/ ۱ الاثنان عن الوشاء عن أبان التهذيب، ۷/ ۶۱/ ۵/ ۱ الحسين عن فضالة عن أبان عن زرارة عن أبى جعفر ع قال كان على بن الحسين ص لا يرد التى ليست بحبلى إذا وطئها و كان يضع له من ثمنها بقدر عيبها

[۱۳]

۱۸۲۱۶- ۱۳ الكافى، ۵/ ۲۱۵/ ۸/ ۱ حميد عن ابن سماعة عن غير واحد عن أبان التهذيب، ۷/ ۶۲/ ۱۳/ ۱ الحسين عن القاسم عن أبان عن الفقيه، ۳/ ۲۲۱/ ۳۸۱۹ البصرى قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل يشترى الجارية فيقع عليها فيجدها حبلى قال يردها و يرد معها شيئا

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۴۵

[۱۴]

۱۸۲۱۷- ۱۴ الفقيه، ۳/ ۲۲۱/ ۳۸۲۰ و فى رواية عبد الملك بن عمرو عن أبى عبد اللّه ع يردها و يرد نصف عشر ثمنها إذا كانت حبلى

[۱۵]

اشارة

۱۸۲۱۸- ۱۵ التهذيب، ۷/ ۶۲/ ۱۴/ ۱ الحسين عن فضالة عن الكافى، ۵/ ۲۱۵/ ۹/ ۱ أبان عن الفقيه، ۳/ ۲۲۱/ ۳۸۲۱ محمد عن أبى جعفر ع فى الرجل يشترى الجارية الحبلى فينكحها و هو لا يعلم- قال يردها و يكسوها

بيان

فى التهذيبين حمل الكسوة هنا و الشىء فى رواية البصرى على ما يساوى نصف عشر ثمنها إذا رضى بذلك مولاها

[۱۶]

اشارة

۱۸۲۱۹- ۱۶ التهذیب، ۷/ ۶۲/ ۱۲/ ۱ الحسین عن ابن أبی عمیر عن جمیل عن عبد الملک بن عمرو عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یشتری الجاریة و هی حبلی فیطؤها قال یردها و یرد عشر ثمنها إذا کانت حبلی

بیان

حمله فی التهذیبین علی الغلط من الراوی أو الناسخ بإسقاط لفظة نصف لیطابق ما رواه هذا الراوی بعینه و غیره کما مر

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۴۶

[۱۷]

۱۸۲۲۰- ۱۷ الکافی، ۵/ ۲۰۹/ ۴/ ۱ العدة عن سهل و أحمد جمیعا عن الفقیه، ۳/ ۲۳۰/ ۳۸۵۱ التهذیب، ۷/ ۶۹/ ۱۱/ ۱ السراد عن رفاعة قال سألت أبا عبد اللّه ع فقلت ساومت رجلا بجاریة له فباعنیها بحکمی فقبضتها منه علی ذلک ثم بعثت إلیه بألف درهم فقلت له هذه الألف الدراهم حکمی علیک فأبی أن یقبضها منی و قد کنت مسستها قبل أن أبعث إلیه بالألف الدراهم- قال فقال أری أن تقوم الجاریة بقیمة عادلة فإن کان قیمتها أکثر مما بعثت إلیه کان علیک أن ترد علیه ما نقص من القیمة و إن کان قیمتها أقل مما بعثت إلیه فهو له قال فقلت أ رأیت إن أصبت بها عیبا بعد ما مسستها قال لیس لک أن تردها علیه و لک أن تأخذ قیمة ما بین الصحة و العیب

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۴۷

باب ۱۱۷ من اشتری جاریة علی أنها بکر فوجدها ثیبا

[۱]

۱۸۲۲۱- ۱ الکافی، ۵/ ۲۱۵/ ۱۱/ ۱ محمد عن التهذیب، أحمد عمن حدثه عن زرعة التهذیب، ۷/ ۶۵/ ۲۳/ ۱ الحسین عن الحسن عن زرعة عن سماعة قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل باع جاریة علی أنها بکر فلم یجدها علی ذلک قال لا ترد علیه و لا یجب علیه شیء إنه یکون یذهب فی حال مرض أو أمر یصیبها

[۲]

اشارة

۱۸۲۲۲- ۲ الکافی، ۵/ ۲۱۶/ ۱۴/ ۱ التهذیب، ۷/ ۶۴/ ۲۲/ ۱ علی عن أبیه عن ابن مرار عن یونس فی رجل اشتری جاریة علی أنها

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۴۸

عذراء فلم یجدها عذراء قال یرد علیه فضل القیمة إذا علم أنه صادق

بيان

يمكن حمل الخبر الأول على ما إذا جهل أنها كانت ثيبا عنـد البائع و الثانى على ما إذا علم ذلك و تقييـد الشـىء المنفى بالمعين كما فعله فى الإستبصار بعيد

الوافي، ج۱۸، ص: ۷۴۹

باب ۱۱۸ من اشترى جارية فأولدها ثم وجدها مسروقة

[۱]

۱۸۲۲۳- ۱ الكافى، ۵/ ۲۱۵/ ۱۰/ ۱ التهذيب، ۷/ ۶۵/ ۲۴/ ۱ الثلاثـة عن جميـل بن دراج عن بعض أصـحابنا عن أبى عبـد اللّه ع فى رجل اشترى جارية فأولدها فوجدت مسروقة قال يأخذ الجارية صاحبها و يأخذ الرجل ولده بقيمته

[۲]

۱۸۲۲۴- ۲ الكافى، ۵/ ۲۱۶/ ۱۳/ ۱ العدة عن التهذيب، ۷/ ۶۴/ ۲۰/ ۱ ابن عيسـى عن أبى عبد اللّه الفراء عن حريز عن زرارة قال قلت لأبى جعفر ع الرجل يشترى الجاريـة من السوق فيولـدها ثم يجىء رجل فيقيم البينـة على أنها جاريته و لم يبع و لم يهب قال فقال ترد إليه جاريته و يعوضه مما انتفع قال كان معناه قيمة الولد

[۳]

۱۸۲۲۵- ۳ التهذيب، ۷/ ۸۲/ ۶۷/ ۱ الصفار عن معاوية بن

الوافي، ج۱۸، ص: ۷۵۰

حكيـم عـن ابن أبى عمير عن جميـل بن دراج عن أبى عبـد اللّه ع فى الرجـل يشـترى الجاريـة من السـوق فيولـدها ثم يجىء مسـتحق الجارية فقال يأخذ الجارية المستحق و يدفع إليه المبتاع قيمة الولد- و يرجع على من باعه بثمن الجارية و قيمة الولد التى أخذت منه

[۴]

اشارة

۱۸۲۲۶- ۴ التهذيب، ۷/ ۸۳/ ۷۱/ ۱ عنه عن يعقوب بن يزيد عن صـفوان بن يحيى عن سليم الطربال أو عمن رواه عن سليم عن حريز عن زرارة قال قلت لأبى عبـد اللّه ع رجل اشترى جاريـة من سوق المسـلمين فخرج بها إلى أرضه فولدت منه أولادا ثم أتاها من يزعم أنها له و أقام على ذلك البينة قال يقبض ولده و يدفع إليه الجارية و يعوضه فى قيمة ما أصاب من لبنها و خدمتها

بيان

فی بعض النسخ ثم إن أباها یزعم أنها له و لیس بواضح قال فی الإستبصار یقبض ولده یعنی بالقیمة

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۵۱

باب ۱۱۹ سائر ما یرد به الرقیق و ما لا یرد

[۱]

۱۸۲۲۷ - ۱ الکافی، ۵/ ۲۱۳/ ۱/ ۲ العدة عن سهل و أحمد جمیعا الکافی، ۳/ ۱۰۸ محمد عن أحمد عن الفقیه، ۳/ ۴۵۰/ ۴۵۵۶ التهذیب، ۷/ ۶۵/ ۲۵/ ۱ السراد عن مالک بن عطیة عن داود بن فرقد قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل اشتری جاریة مدرکة فلم تحض عنده- حتی مضی لها ستة أشهر و لیس بها حمل فقال إن کان مثلها تحیض و لم یکن بها ذلک من کبر فهو عیب ترد منه

[۲]

اشارة

۱۸۲۲۸ - ۲ الکافی، ۵/ ۲۱۵/ ۱۲/ ۱ الحسین بن محمد عن السیاری قال روی عن ابن أبی لیلی أنه قدم إلیه رجل خصما له فقال إن هذا باعنی هذه الجاریة فلم أجد علی رکبها حین کشفتها شعرا و زعمت أنه لم یکن

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۵۲

لها قط قال فقال له ابن أبی لیلی إن الناس لیحتالون لهذا بالحیل- حتی یذهبوا به فما الذی کرهت فقال أیها القاضی إن کان عیبا فاقض لی به فقال اصبر حتی أخرج إلیک فإنی أجد أذی فی بطنی- ثم دخل و خرج من باب آخر حتی أتی محمد بن مسلم الثقفی فقال له أی شیء تروون عن أبی جعفر ع فی المرأة لا یکون علی رکبها شعر أ یکون ذلک عیبا- فقال له محمد بن مسلم أما هذا نصا فلا أعرفه و لکن حدثنی أبو جعفر عن أبیه عن آبائه عن النبی ص أنه قال- کلما کان فی أصل الخلقة فزاد أو نقص فهو عیب فقال له ابن أبی لیلی حسبک ثم رجع إلی القوم فقضی لهم بالعیب

بیان

الرکب محرکة العانة أو ظاهر الفرج و قد یخص بالمرأة

[۳]

اشارة

۱۸۲۲۹- ۳ الکافی، ۵/ ۲۱۶/ ۱۵/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۶۴/ ۲۱/ ۱ سهل عن ابن فضال عن أبی الحسن الرضا ع أنه قال ترد الجاریة من أربع خصال من الجنون و الجذام و البرص و القرن و الحدبة إلا أنها تکون فی الصدر یدخل الظهر و یخرج الصدر

بیان

القرن شیء مدور یخرج من قبل النساء قیل و لا یکون فی الأبکار

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۵۳

و یقال له العفل و لما کان المعروف من الحدبة أن تکون فی الظهر قال إلا أنها تکون فی الصدر یعنی التی ترد منها ما یکون فی الصدر و فی بعض النسخ لأنها فیکون تعلیلا للرد

[۴]

اشارة

۱۸۲۳۰- ۴ الکافی، ۵/ ۲۱۶/ ۱۶/ ۱ الاثنان عن ابن أسباط عن أبی الحسن الرضا ع قال سمعته یقول الخیار فی الحیوان ثلاثة أیام للمشتری و فی غیر الحیوان أن یتفرقا و أحداث السنة ترد بعد السنة- قلت و ما أحداث السنة قال الجنون و الجذام و البرص و القرن فمن اشتری فحدث فیه هذه الأحداث فالحکم أن یرد علی صاحبه إلی تمام السنة من یوم اشتراه

بیان

بعد السنة أی بعد أیامها و شهورها فإذا تمت السنة و لم یحدث شیء منها و إنما حدث بعد ذلک فلا رد و البعد الذی بإزاء القبل لا یلائم آخر الحدیث و الأخبار الأخر

[۵]

اشارة

۱۸۲۳۱- ۵ الکافی، ۵/ ۲۱۷/ ۱۷/ ۱ محمد و غیره عن التهذیب، ۷/ ۶۳/ ۱۷/ ۱ أحمد عن أبی همام قال سمعت الرضا ع یقول یرد المملوک من أحداث السنة من الجنون و الجذام و البرص فقلت کیف یرد من أحداث السنة قال هذا أول السنة فإذا اشتریت مملوکا به شیء من هذه الخصال ما بینک و بین ذی الحجة رددته علی صاحبه فقال له محمد بن علی فالإباق

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۵۴

من ذلک قال لیس الإباق من هذا إلا أن یقیم البینة أنه کان آبقا أبق عنده

بیان

هذا أول السنة یعنی المحرم کما یدل علیه ما یأتی فیکون المراد بذی الحجة آخره و قد مضی خبر آخر أن لیس فی الإباق عهدة إلا أن یشترط المبتاع

[۶]

۱۸۲۳۲- ۶ الکافی، ۵/ ۲۱۷/ ۱۷/ ۱ و روی عن یونس أیضا أن العهدة فی الجنون و الجذام و البرص سنة

[۷]

۱۸۲۳۳- ۷ الکافی، ۵/ ۲۱۷/ ۱۷/ ۱ و روی الوشاء أن العهدة فی الجنون وحده إلی سنة

[۸]

۱۸۲۳۴ – ۸ التهذیب، ۷/ ۶۴/ ۱۹/ ۱ ابن محبوب عن محمد بن عبد الحمید عن محمد بن علی قال سمعت الرضا ع یقول یرد المملوک من أحداث السنة من الجنون و البرص و القرن قال قلت و کیف یرد من أحداث السنة قال فقال هذا أول السنة یعنی المحرم فإذا اشتریت مملوکا فحدث فیه من هذه الخصال ما بینک و بین ذی الحجة رددته علی صاحبه

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۵۵

باب ۱۲۰ التفریق بین ذوی الأرحام من الممالیک

[۱]

۱۸۲۳۵ – ۱ الکافی، ۵/ ۲۱۸/ ۱/ ۱ الخمسة عن ابن عمار التهذیب، ۷/ ۷۳/ ۲۸/ ۱ الثلاثة عن الفقیه، ۳/ ۲۱۸/ ۳۸۱۰ ابن عمار قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول أتی رسول اللّه ص بسبی من الیمن فلما بلغوا الجحفة نفذت نفقاتهم فباعوا جاریة من السبی کانت أمها معهم فلما قدموا علی النبی ص سمع بکاء فقال ما هذا البکاء فقالوا یا رسول اللّه احتجنا إلی نفقة فبعنا ابنتها فبعث بثمنها فأتی بها و قال بیعوهما جمیعا أو أمسکوهما جمیعا

[۲]

۱۸۲۳۶- ۲ الکافی، ۵/ ۲۱۸/ ۲/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۷۳/ ۲۶/ ۱ أحمد عن عثمان عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۵۶

سماعة قال سألته عن أخوین مملوکین هل یفرق بینهما و عن المرأة و ولدها فقال لا هو حرام إلا أن یریدوا ذلک

[۳]

۱۸۲۳۷- ۳ الفقیه، ۳/ ۲۱۹/ ۳۸۱۱ سأل سماعة أبا عبد اللّه ع عن أخوین الحدیث

[۴]

۱۸۲۳۸- ۴ الکافی، ۵/ ۲۱۹/ ۳/ ۱ الخمسة عن هشام بن الحکم التهذیب، ۷/ ۷۳/ ۲۷/ ۱ الثلاثة عن هشام عن أبی عبد اللّه ع أنه قال

اشتریت له جاریة من الکوفة قال فذهبت لتقوم فی بعض حوائجها فقالت یا أماه فقال لها أبو عبد اللّه ع أ لک أم قالت نعم قال فأمر بها فردت و قال ما آمنت لو حبستها أن أری فی ولدی ما أکره

[۵]

۱۸۲۳۹- ۵ الکافی، ۵/ ۲۱۹/ ۴/ ۱ محمد عن أحمد عن العباس بن موسی عن یونس عن عمرو بن أبی نصر قال قلت لأبی عبد اللّه ع الجاریة الصغیرة یشتریها الرجل فقال إن کانت قد استغنت عن أبویها فلا بأس

[۶]

۱۸۲۴۰- ۶ الکافی، ۵/ ۲۱۹/ ۵/ ۱ محمد عن أحمد عن التهذیب، ۷/ ۶۷/ ۴/ ۱ الحسین عن النضر

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۵۷

الفقیه، ۳/ ۲۲۳/ ۳۸۲۷ ابن سنان عن أبی عبد اللّه ع أنه قال فی الرجل یشتری الغلام أو الجاریة و له أخ أو أخت أو أب أو أم بمصر من الأمصار قال لا یخرجه إلی مصر آخر إن کان صغیرا و لا یشتره و إن کانت له أم فطابت نفسها و نفسه فاشتره إن شئت

[۷]

۱۸۲۴۱- ۷ التهذیب، ۷/ ۷۶/ ۴۰/ ۱ ابن عیسی عن ابن یقطین عن أخیه قال سألت أبا الحسن ع عن خادم عند قوم لها ولد قد بلغوا و ولد لم یبلغوا یسأل الخادم موالیها بیع ولدها- و یسأل الولد ذلک أ یصلح أن یباعوا أو یصلح بیعهم و إن هی لم تسأل ذلک و لا هم قال إذا کره المملوک صاحبه فبیعه أحب إلی

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۵۹

باب ۱۲۱ العبد یشترط لمولاه إن باعه أن یعطیه شیئا

[۱]

۱۸۲۴۲- ۱ الکافی، ۵/ ۲۱۹/ ۲/ ۱ العدة عن سهل عن التهذیب، ۷/ ۷۴/ ۲۹/ ۱ السراد عن فضیل قال قال غلام سندی لأبی عبد اللّه ع إنی قلت لمولای بعنی بسبعمائة درهم و أنا أعطیک ثلاثمائة درهم فقال له أبو عبد اللّه ع إن کان یوم شرطت لک مال فعلیک أن تعطیه و إن لم یکن لک یومئذ مال فلیس علیک شیء

[۲]

۱۸۲۴۳- ۲ الکافی، ۵/ ۲۱۹/ ۱/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۷۴/ ۳۰/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن موسی بن بکر عن فضیل مثله بأدنی تفاوت

[۳]

۱۸۲۴۴- ۳ التهذیب، ۸/ ۲۴۶/ ۱۲۰/ ۱ السراد عن العلاء عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۶۰

الفضیل بن یسار قال قال لی عبد مسلم عارف أعتقه رجل فدخل به علی أبی عبد اللّه ع قال یا هذا من هذا السندی قال الرجل عارف و أعتقه فلان فقال أبو عبد اللّه ع لیت أنی کنت أعتقه فقال السندی لأبی عبد اللّه ع إنی قلت الحدیث

[۴]

۱۸۲۴۵- ۴ التهذیب، ۷/ ۶۸/ ۵/ ۱ الحسین عن الثلاثة عن الفقیه، ۳/ ۲۲۰/ ۳۸۱۴ أبی عبد اللّه ع فی رجل یبیع المملوک و یشترط علیه أن یجعل له شیئا قال یجوز ذلک

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۶۱

باب ۱۲۲ المملوک یباع و له المال

[۱]

۱۸۲۴۶- ۱ الکافی، ۵/ ۲۱۳/ ۱/ ۱ التهذیب، ۷/ ۷۱/ ۲۱/ ۱ الثلاثة عن الفقیه، ۳/ ۲۲۰/ ۳۸۱۶ جمیل بن دراج عن زرارة قال قلت لأبی عبد اللّه ع الرجل یشتری المملوک و له مال لمن ماله فقال إن کان علم البائع أن له مالا فهو للمشتری و إن لم یکن له علم فهو للبائع

[۲]

۱۸۲۴۷- ۲ الفقیه، ۳/ ۱۱۷/ ۳۴۴۹ جمیل و زرارة عن أبی جعفر ع مثله

[۳]

۱۸۲۴۸- ۳ الکافی، ۵/ ۲۱۳/ ۲/ ۱ العدة عن سهل و أحمد جمیعا عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۶۲

التهذیب، ۷/ ۷۱/ ۲۰/ ۱ السراد عن العلاء عن محمد عن أحدهما ع قال سألته عن رجل باع مملوکا فوجد له مالا فقال المال للبائع إنما باع نفسه إلا أن یکون شرط علیه- أن ما کان له من مال أو متاع فهو له

[۴]

۱۸۲۴۹- ۴ الکافی، ۵/ ۲۱۳/ ۳/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۷۱/ ۱۹/ ۱ أحمد عن علی بن حدید عن جمیل بن دراج عن الفقیه، ۳/ ۲۲۰/ ۳۸۱۷ زرارة عن أبی عبد اللّه ع قال قلت له الرجل یشتری المملوک و ماله قال لا بأس به قلت فیکون مال المملوک أکثر مما اشتراه به قال لا بأس

[۵]

اشارة

۱۸۲۵۰- ۵ الفقیه، ۳/ ۲۲۰/ ۳۸۱۵ یحیی بن أبی العلاء عن أبی عبد اللّه ع عن أبیه ع قال من باع عبدا و کان للعبد مال فالمال للبائع إلا أن یشترط المبتاع أمر رسول اللّه ص بذلک

بیان

قال فی الفقیه مشیرا إلی هذا الحدیث و حدیث جمیل هذان الحدیثان متفقان و لیسا بمختلفین و ذلک إن باع مملوکا و اشترط المشتری ماله فإن لم یعلم البائع به فالمال للمشتری و متی لم یشترط المشتری و لم یعلم البائع أن له مالا فالمال للبائع و متی علم البائع أن له مالا و لم یستثن عند البیع فالمال للمشتری

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۶۳

باب ۱۲۳ الشراء من المکره و بیع الرجل ما لیس له

[۱]

۱۸۲۵۱- ۱ الکافی، ۵/ ۲۲۹/ ۱/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۱۳۲/ ۵۱/ ۱ أحمد عن الحسن بن علی عن علی بن عقبة عن الحسین بن موسی عن العجلی و محمد عن أبی عبد اللّه ع قال من اشتری طعام قوم و هم له کارهون- قص لهم من لحمه یوم القیامة

[۲]

اشارة

۱۸۲۵۲- ۲ التهذیب، ۷/ ۱۳۰/ ۴۲/ ۱ ابن سماعة عن ابن رئاب و ابن جبلة عن إسحاق بن عمار عن عبد صالح ع قال سألته عن رجل فی یده دار لیست له و لم یزل فی یده و ید آبائه من قبله قد أعلمه من مضی من آبائه أنها لیست لهم و لا یدرون لمن هی فیبیعها و یأخذ ثمنها قال ما أحب أن یبیع ما لیس له قلت فإنه لیس یعرف صاحبها و لا یدری لمن هی و لا أظنه یجیء لها رب أبدا- قال ما أحب أن یبیع ما لیس له قلت فیبیع سکناها أو مکانها فی

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۶۴

یده فیقول لصاحبه أبیعک سکنای و یکون فی یدک کما هی فی یدی- قال نعم یبیعها علی هذا

بیان

أو مکانها فی یده أی منزلتها عنده کما یفسره بقوله و تکون فی یدک کما هی فی یدی

[۳]

اشارة

۱۸۲۵۳- ۳ الفقیه، ۳/ ۲۴۱/ ۳۸۸۳ علی بن مهزیار قال سألت أبا جعفر ع عن دار کانت لامرأة و کان لها ابن و ابنة- فغاب الابن فی البحر و ماتت المرأة فادعت ابنتها أن أمها کانت صیرت تلک الدار لها و باعت أشقاصا منها و بقیت فی الدار قطعة إلی جنب دار رجل من إخواننا فهو یکره أن یشتریها لغیبة الابن و ما یتخوف من أنه لا یحل له شراؤها و لیس یعرف للابن خبرا فقال و منذ کم غاب قلت منذ سنین کثیرة فقال ینتظر به غیبة عشر سنین ثم یشتری

بیان

یأتی الکلام فی هذا الحدیث فی باب إحیاء الأرض الموات إن شاء اللّه

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۶۵

باب ۱۲۴ الشفعة

[۱]

اشارة

۱۸۲۵۴- ۱ الکافی، ۵/ ۲۸۰/ ۱/ ۱ محمد عن ابن عیسی عن علی بن حدید عن جمیل بن دراج عن بعض أصحابنا عن أحدهما ع قال الشفعة لکل شریک لم تقاسمه

بیان

الشفعة حق تملک الشقص علی شریکه المتجدد ملکه قهرا بعوض

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۶۶

[۲]

۱۸۲۵۵- ۲ الکافی، ۵/ ۲۸۰/ ۲/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۶۵/ ۸/ ۱ الثلاثة عن جمیل بن دراج عن منصور بن حازم قال سألت أبا عبد اللّه ع عن دار فیها دور و طریقهم واحد فی عرصة الدار- فباع بعضهم منزله من رجل هل لشرکائه فی الطریق أن یأخذوا بالشفعة فقال إن کان باع الدار و حول بابها إلی طریق غیر ذلک فلا شفعة لهم و إن باع الطریق مع الدار فلهم الشفعة

[۳]

۱۸۲۵۶- ۳ الکافی، ۵/ ۲۸۰/ ۳/ ۱ علی بن محمد عن إبراهیم بن إسحاق عن عبد اللّه بن حماد عن جمیل بن دراج عن محمد عن

الفقیه، ۳/ ۷۹/ ۳۳۷۶ أبی جعفر ع قال إذا وقعت السهام ارتفعت الشفعة

[۴]

اشارة

۱۸۲۵۷- ۴ الکافی، ۵/ ۲۸۰/ ۴/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۶۴/ ۴/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن ابن هلال عن الفقیه، ۳/ ۷۶/ ۳۳۶۸ الفقیه، ۳/ ۷۷/ ۳۳۶۹ عقبة بن خالد عن أبی عبد اللّه ع قال قضی رسول اللّه ص بالشفعة بین الشرکاء فی الأرضین و المساکین و قال لا

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۶۷

ضرر و لا إضرار و قال الفقیه، الصادق ع ش إذا أرفت الأرف و حدت الحدود فلا شفعة

بیان

الأرفة بالضم و الراء الحد و العلم و ما یجعل فاصلا بین أرضین و أرفت علی الأرض تأریفا جعلت لها حدودا و قسمت

[۵]

۱۸۲۵۸- ۵ الفقیه، ۳/ ۷۶/ ۳۳۶۷ طلحة بن زید عن الصادق عن أبیه ع أن رسول اللّه ص قضی بالشفعة ما لم یورف یعنی یقسم

[۶]

۱۸۲۵۹- ۶ الکافی، ۵/ ۲۸۱/ ۵/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۶۴/ ۵/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن شعر عن الغنوی عن أبی عبد اللّه

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۶۸

ع قال سألته عن الشفعة فی الدور أ شیء واجب للشریک- و یعرض علی الجار فهو أحق بها من غیره فقال الشفعة فی البیوع إذا کان شریکا فهو أحق بها من غیره بالثمن

[۷]

۱۸۲۶۰- ۷ الکافی، ۵/ ۲۸۱/ ۶/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۶۶/ ۱۴/ ۱ الأربعة عن الفقیه، ۳/ ۷۸/ ۳۳۷۲ الفقیه، ۳/ ۷۸/ ۳۳۷۵ أبی عبد اللّه ع قال لیس للیهود و لا للنصاری شفعة و قال لا شفعة إلا لشریک غیر مقاسم قال و قال أمیر المؤمنین ص وصی الیتیم بمنزلة أبیه یأخذ له الشفعة إذا کان له فیه رغبة و قال للغائب شفعة

[۸]

۱۸۲۶۱- ۸ الکافی، ۵/ ۲۸۱/ ۷/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۶۴/ ۶/ ۱ علی عن أبیه عن العبیدی عن یونس عن عبد اللّه بن سنان عن أبی عبد اللّه

ع قال لا يكون الشفعة إلا لشريكين ما لم يتقاسما و إذا صاروا ثلاثة فليس لواحد منهم شفعة

الوافي، ج۱۸، ص: ۷۶۹

[۹]

۱۸۲۶۲- ۹ الكافي، ۵/ ۲۸۱/ ۸/ ۱ التهذيب، ۷/ ۱۶۴/ ۷/ ۱ يونس عن بعض رجاله عن الفقيه، ۳/ ۷۹/ ۳۳۷۷ أبي عبد اللّه ع قال سألته عن الشفعة لمن هي و في أي شيء هي و لمن يصلح و هل يكون في الحيوان شفعة و كيف هي فقال الشفعة جائزة في كل شيء- من حيوان أو أرض أو متاع إذا كان الشيء بين شريكين لا غيرهما فباع أحدهما نصيبه فشريكه أحق به من غيره و إن زاد على الاثنين فلا شفعة لأحد منهم

[۱۰]

۱۸۲۶۳- ۱۰ الكافي، ۵/ ۲۸۱/ ۸/ ۱ و روى أيضا أن الشفعة لا تكون إلا في الأرضين و الدور فقط

[۱۱]

۱۸۲۶۴- ۱۱ الكافي، ۵/ ۲۸۱/ ۹/ ۱ محمد عن التهذيب، ۷/ ۱۶۵/ ۹/ ۱ أحمد عن علي بن الحكم عن الكاهلي عن منصور بن حازم قال قلت لأبي عبد اللّه ع دار بين قوم اقتسموها فأخذ كل واحد منهم قطعة فبناها و تركوا بينهم ساحة فيها ممرهم فجاء رجل فاشترى نصيب بعضهم أ له ذلك قال نعم و لكن يسد بابه و يفتح بابا إلى الطريق أو ينزل من فوق السطح و يسد بابه فإن أراد صاحب الطريق بيعه فإنهم أحق به- و إلا فهو طريقه يجيء حتى يجلس على ذلك الباب

[۱۲]

۱۸۲۶۵- ۱۲ التهذيب، ۷/ ۱۳۰/ ۴۰/ ۱ التهذيب، ۷/ ۱۶۷/ ۲۰/ ۱ ابن

الوافي، ج۱۸، ص: ۷۷۰

سماعة عن محمد بن زياد عن الكاهلي عن منصور عن أبي عبد اللّه ع قال قلت الحديث بأدنى تفاوت

[۱۳]

۱۸۲۶۶- ۱۳ الكافي، ۵/ ۲۸۲/ ۱۰/ ۱ حميد عن ابن سماعة عن الميثمي عن أبان عن أبي العباس و البصري قالا سمعنا أبا عبد اللّه ع يقول الشفعة لا تكون إلا لشريك لم يقاسم

[۱۴]

اشارة

۱۸۲۶۷- ۱۴ الكافي، ۵/ ۲۸۲/ ۱۱/ ۱ التهذيب، ۷/ ۱۶۶/ ۱۵/ ۱ الأربعة عن أبي عبد اللّه ع قال قال رسول اللّه ص لا شفعة في سفينة و

لا فی نهر و لا فی طریق

بيان

حمله فی الإستبصار علی التقیة لأنه مذهب العامة

[۱۵]

۱۸۲۶۸- ۱۵ الفقیه، ۳/ ۷۸/ ۳۳۷۴ السکونی عن جعفر بن محمد عن أبیه عن آبائه عن علی ع قال قال رسول اللّه ص لا شفعة فی سفینة و لا فی نهر و لا فی طریق و لا فی رحی و لا فی حمام

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۷۱

[۱۶]

۱۸۲۶۹- ۱۶ التهذیب، ۷/ ۱۶۴/ ۲/ ۱ ابن سماعة عن أخیه جعفر عن أبان عن البقباق قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول الشفعة لا تکون إلا لشریک

[۱۷]

۱۸۲۷۰- ۱۷ التهذیب، ۷/ ۱۶۴/ ۳/ ۱ عنه عن جعفر عن أبان عن البصری عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۱۸]

۱۸۲۷۱- ۱۸ التهذیب، ۷/ ۱۶۵/ ۱۰/ ۱ عنه عن محمد بن زیاد عن هشام بن سالم عن سلیمان بن خالد عن أبی عبد اللّه ع قال لیس فی الحیوان شفعة

[۱۹]

۱۸۲۷۲- ۱۹ التهذیب، ۷/ ۱۶۵/ ۱۱/ ۱ عنه عن محمد بن زیاد و صفوان عن عبد اللّه بن سنان التهذیب، ۷/ ۶۷/ ۳/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن سنان قال قلت لأبی عبد اللّه ع المملوک یکون بین شرکاء فباع أحدهم نصیبه فقال أحدهم أنا أحق به أ له ذلک قال نعم إذا کان واحدا

[۲۰]

۱۸۲۷۳- ۲۰ الکافی، ۵/ ۲۱۰/ ۵/ ۱ الخمسة

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۷۲

التهذیب، ۷/ ۱۶۶/ ۱۲/ ۱ أحمد عن ابن أبی عمیر عن حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع مثله و زاد فقیل له أ فی الحیوان شفعة فقال

لا

[۲۱]

۱۸۲۷۴- ۲۱ الفقیه، ۳/ ۸۰/ ۳۳۷۸ البزنطی عن عبد اللّه بن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن مملوک بین شرکاء أراد أحدهم بیع نصیبه قال یبیعه قلت فإنهما کانا اثنین فأراد أحدهما بیع نصیبه فلما أقدم علی البیع قال له شریکه أعطنی قال هو أحق به ثم قال ع لا شفعة فی حیوان إلا أن یکون الشریک فیه واحد

[۲۲]

۱۸۲۷۵- ۲۲ التهذیب، ۷/ ۱۶۶/ ۱۳/ ۱ ابن محبوب عن أحمد بن محمد عن البرقی عن النوفلی عن الفقیه، ۳/ ۷۷/ ۳۳۷۰ السکونی عن جعفر عن أبیه عن آبائه عن علی ع قال الشفعة علی عدد الرجال

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۷۳

[۲۳]

اشارة

۱۸۲۷۶- ۲۳ الفقیه، ۳/ ۷۷/ ۳۳۷۱ طلحة بن زید عن جعفر بن محمد عن أبیه ع قال قال علی ع الشفعة علی الرجال

بیان

حمله فی التهذیبین علی التقیة لموافقته مذهب بعض العامة و فی الفقیه خص الشریکین بالحیوان و جوز فی غیره أن یکونوا أکثر و یحتمل أن یکون الأحقیة فی المملوک علی وجه الاستحباب دون الحتم و علیه یحمل الخبر السابق أیضا من جوازها فی کل شیء

[۲۴]

۱۸۲۷۷- ۲۴ التهذیب، ۷/ ۱۶۷/ ۱۶/ ۱ محمد بن الحسن بن الولید عن الصفار عن النهدی عن علی بن مهزیار قال سألت أبا جعفر الثانی ع عن رجل طلب شفعة أرض فذهب علی أن یحضر المال فلم ینض فکیف یصنع صاحب الأرض إذا أراد بیعها- أ یبیعها أو ینتظر مجیء شریکه صاحب الشفعة قال إن کان معه بالمصر فلینتظر به ثلاثة أیام فإن أتاه بالمال و إلا فلیبع و بطلت شفعته

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۷۴

فی الأرض و إن طلب الأجل إلی أن یحمل المال من بلد إلی آخر فلینتظر به مقدار ما یسافر الرجل إلی تلک البلدة و ینصرف و زیادة ثلاثة أیام إذا قدم فإن وافاه و إلا فلا شفعة له

[۲۵]

۱۸۲۷۸- ۲۵ التهذیب، ۷/ ۱۶۷/ ۱۷/ ۱ ابن سماعة عن الفقیه، ۳/ ۸۰/ ۳۳۷۹ السراد عن ابن رئاب عن أبی عبد اللّه ع فی رجل اشتری دارا برقیق و متاع و بر [بز] و جوهر قال لیس لأحد فیها شفعة

[۲۶]

۱۸۲۷۹- ۲۶ التهذیب، ۷/ ۱۶۷/ ۱۸/ ۱ ابن عیسی عن محمد

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۷۵

بن یحیی عن طلحة بن زید عن جعفر عن أبیه عن علی ع قال لا شفعة إلا لشریک غیر مقاسم و قال إن رسول اللّه ص قال لا یشفع فی الحدود و قال لا یورث الشفعة

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۷۶

[۲۷]

۱۸۲۸۰- ۲۷ الفقیه، ۳/ ۷۸/ ۳۳۷۳ طلحة بن زید عن جعفر بن محمد عن أبیه قال قال علی ع الشفعة لا تورث

[۲۸]

۱۸۲۸۱- ۲۸ الفقیه، ۳/ ۸۳/ ۳۳۸۰ التهذیب، ۷/ ۱۶۷/ ۱۹/ ۱ السراد عن مالک بن عطیة عن أبی بصیر عن أبی جعفر ع قال سألته عن رجل تزوج امرأة علی بیت فی دار له و له فی تلک الدار شرکاء قال جائز له و لها و لا شفعة لأحد من الشرکاء علیها

[۲۹]

اشارة

۱۸۲۸۲- ۲۹ التهذیب، ۷/ ۱۹۲/ ۳۶/ ۱ ابن محبوب عن رجل قال کتبت إلی الفقیه ع فی رجل اشتری من رجل دارا مشاعا غیر مقسوم و کان شریکه الذی له النصف الآخر غائبا فلما قبضها و تحول عنها انهدمت الدار و جاء سیل حارق فهدمها و ذهب بها- فجاء شریکه الغائب فطلب الشفعة من هذا فأعطاه الشفعة علی أن

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۷۷

یعطیه ماله کملا الذی نقد فی ثمنها فقال ضع عنی قیمة البناء فإن البناء قد انهدم و ذهب به السیل ما الذی یجب فی ذلک فوقع ع لیس له إلا الشراء و البیع الأول إن شاء اللّه

بیان

الحارق بالمهملتین کأنه بمعنی الشدید یقال رمی حراق أی شدید و نار حراق ککتاب لا تبقی شیئا

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۷۹

باب ۱۲۵ النوادر

[۱]

۱۸۲۸۳- ۱ الکافی، ۵/ ۱۵۵/ ۱/ ۱ محمد عن أحمد عن البرقی عن رجل عن جمیل عن أبی عبد اللّه ع قال سمعته یقول من اللّه عز و جل علی الناس برهم و فاجرهم بالکتاب و الحساب و لو لا ذلک لتغالطوا

[۲]

۱۸۲۸۴- ۲ الکافی، ۵/ ۲۰۲/ ۲/ ۱ محمد عن أحمد عن یعقوب بن یزید عن عنبر الوشاء عن عاصم بن حمید قال قال لی أبو عبد اللّه ع أی شیء تعالج قلت أبیع الطعام فقال اشتر الجید و بع الجید فإن الجید إذا بعته قیل له بارک اللّه فیک و فیمن باعک

[۳]

۱۸۲۸۵- ۳ الکافی، ۵/ ۲۰۱/ ۱/ ۱ القمیان عن بعض أصحابنا عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۸۰

مروک بن عبید عمن ذکره عن أبی عبد اللّه ع أنه قال فی الجید دعوتان و فی الردیء دعوتان یقال لصاحب الجید بارک اللّه فیک و فیمن باعک و یقال لصاحب الردیء لا بارک اللّه فیک و لا فیمن باعک

[۴]

۱۸۲۸۶- ۴ الکافی، ۵/ ۳۱۲/ ۳۵/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۲۷/ ۱۱/ ۱ الأربعة عن أبی عبد اللّه ع قال مر النبی ص علی رجل و معه ثوب یبیعه و کان الرجل طویلا و الثوب قصیرا- فقال له اجلس فإنه أنفق لسلعتک

[۵]

اشارة

۱۸۲۸۷- ۵ الکافی، ۵/ ۳۱۸/ ۵۵/ ۱ العدة عن سهل عن یعقوب بن یزید عن زکریا الخراز عن یحیی الحذاء قال قلت لأبی الحسن ع ربما اشتریت الشیء بحضرة أبی فأری منه ما اغتم به فقال تنکبه و لا تشتر بحضرته فإذا کان لک علی رجل حق فقل له فلیکتب و کتب فلان بن فلان بخطه و أشهد اللّه علی نفسه و کفی بالله شهیدا فإنه یقضی فی حیاته و بعد وفاته

بیان

فأری منه أی من ذلک الشیء أو من أبی تنکبه أی تبعد عنه.

آخر أبواب أحکام التجارة و شروط البیع و الربا و الحمد لله أولا و آخرا

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۸۳

أبواب أحكام الديون و الضمانات و سائر المعاملات

الآيات

اشارة

قال اللّه عز و جل يا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذا تَدايَنْتُمْ بِدَيْنٍ إِلى أَجَلٍ مُسَمًّى فَاكْتُبُوهُ وَ لْيَكْتُبْ بَيْنَكُمْ كاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَ لا يَأْبَ كاتِبٌ أَنْ يَكْتُبَ كَما عَلَّمَهُ اللّهُ فَلْيَكْتُبْ وَ لْيُمْلِلِ الَّذِی عَلَيْهِ الْحَقُّ وَ لْيَتَّقِ اللّهَ رَبَّهُ وَ لا يَبْخَسْ مِنْهُ شَيْئاً فَإِنْ كانَ الَّذِی عَلَيْهِ الْحَقُّ سَفِيهاً أَوْ ضَعِيفاً أَوْ لا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُمِلَّ هُوَ فَلْيُمْلِلْ وَلِيُّهُ بِالْعَدْلِ وَ اسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجالِكُمْ فَإِنْ لَمْ يَكُونا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَ امْرَأَتانِ مِمَّنْ تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَداءِ أَنْ تَضِلَّ إِحْداهُما فَتُذَكِّرَ إِحْداهُمَا الْأُخْرى وَ لا يَأْبَ الشُّهَداءُ إِذا ما دُعُوا وَ لا تَسْئَمُوا أَنْ تَكْتُبُوهُ صَغِيراً أَوْ كَبِيراً إِلى أَجَلِهِ ذلِكُمْ أَقْسَطُ عِنْدَ اللّهِ وَ أَقْوَمُ لِلشَّهادَةِ وَ أَدْنى أَلّا تَرْتابُوا إِلّا أَنْ تَكُونَ تِجارَةً حاضِرَةً تُدِيرُونَها بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُناحٌ أَلّا تَكْتُبُوها وَ أَشْهِدُوا إِذا تَبايَعْتُمْ وَ لا يُضَارَّ كاتِبٌ وَ لا شَهِيدٌ وَ إِنْ تَفْعَلُوا فَإِنَّهُ فُسُوقٌ بِكُمْ وَ اتَّقُوا اللّهَ وَ يُعَلِّمُكُمُ اللّهُ وَ اللّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ وَ إِنْ كُنْتُمْ عَلى سَفَرٍ وَ لَمْ تَجِدُوا كاتِباً فَرِهانٌ مَقْبُوضَةٌ فَإِنْ أَمِنَ بَعْضُكُمْ بَعْضاً فَلْيُؤَدِّ الَّذِی اؤْتُمِنَ أَمانَتَهُ وَ لْيَتَّقِ اللّهَ رَبَّهُ وَ لا تَكْتُمُوا الشَّهادَةَ وَ مَنْ يَكْتُمْها فَإِنَّهُ آثِمٌ قَلْبُهُ وَ اللّهُ بِما تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ.

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۸۴

و قال جل و عز وَ إِنْ كانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلى مَيْسَرَةٍ وَ أَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ.

بيان

الإملال الإملاء و البخس النقص ضعيفا أی فی العقل كالصغير و الكبير لا يستطيع لبكم أو خرس أن تضل إحديهما أی تنسى فإنهن لضعف عقولهن أقرب إلى النسيان من الرجال و لا تسأموا لا تملوا صغيرا أو كبيرا كان الدين قليلا أو كثيرا أقسط أعدل أقوم أعون أدنى أقرب و لا يضار بالبناء للفاعل أو المفعول و إن كان ذو عسرة كان هنا تامة بمعنى وجد و النظرة الإنظار و هو التأخير و أن تصدقوا تسقطوا عنه بالإبراء

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۸۵

باب ۱۲۶ قضاء الدين

[۱]

اشارة

۱۸۲۸۸- ۱ الكافی، ۵/ ۹۴/ ۶/ ۱ علی عن أبيه عن الفقيه، ۳/ ۳۷۸/ ۴۳۳۳ حنان بن سدير الكافی، عن أبيه ش عن أبی جعفر ع قال كل ذنب يكفره القتل فی سبيل اللّه جل و عز إلا الدين لا كفارة له إلا أداؤه أو يقضی صاحبه أو يعفو الذی له الحق

بيان

أو يقضي صاحبه أي يقضي عنه غيره

الوافي، ج۱۸، ص: ۷۸۶

[۲]

۱۸۲۸۹- ۲ الكافي، ۵/ ۹۴/ ۹/ ۱ العدة عن التهذيب، ۶/ ۱۸۴/ ۷/ ۱ البرقي عن محمد بن عيسى عن عثمان بن سعيد عن عبد الكريم من أهل همدان عن الفقيه، ۳/ ۱۸۳/ ۳۶۸۶ أبي ثمامة قال قلت لأبي جعفر الثاني ع إني أريد أن ألزم مكة أو المدينة و على دين فما تقول قال ارجع إلى مؤدي دينك و انظر أن تلقى اللّٰه عز و جل و ليس عليك دين إن المؤمن لا يخون

[۳]

۱۸۲۹۰- ۳ الكافي، ۵/ ۹۴/ ۸/ ۱ الثلاثة عن حماد بن عثمان عن الوليد بن صبيح قال جاء رجل إلى أبي عبد اللّٰه ع يدعى على المعلى بن خنيس دينا عليه فقال ذهب بحقي فقال له أبو عبد اللّٰه ع ذهب بحقك الذي قتله ثم قال للوليد قم إلى الرجل فاقضه من حقه فإني أريد أن أبرد عليه جلده و إن كان باردا

[۴]

۱۸۲۹۱- ۴ الكافي، ۵/ ۹۳/ ۴/ ۱ أحمد عن حمدان بن إبراهيم الهمداني رفعه إلى بعض الصادقين ع قال إني لأحب الرجل أن يكون عليه دين ينوي قضاءه

[۵]

۱۸۲۹۲- ۵ الكافي، ۵/ ۹۵/ ۱/ ۱ العدة عن

الوافي، ج۱۸، ص: ۷۸۷

التهذيب، ۶/ ۱۸۵/ ۹/ ۱ أحمد عن التميمي عن ابن رباط قال سمعت أبا عبد اللّٰه ع يقول من كان عليه دين ينوي قضاءه كان معه من اللّٰه عز و جل حافظان يعينانه على الأداء من أمانته قال فإن قصرت نيته عن الأداء قصرا عنه من المعونة بقدر ما قصر من نيته

[۶]

۱۸۲۹۳- ۶ الفقيه، ۳/ ۱۸۳/ ۳۶۸۷ الحديث مرسلا

[۷]

۱۸۲۹۴- ۷ الكافي، ۵/ ۹۹/ ۲/ ۲ علي بن محمد عن صالح بن أبي حماد عن ابن فضال عن بعض أصحابه عن أبي عبد اللّٰه ع قال من استدان دينا فلم ينو قضاءه كان بمنزلة السارق

[۸]

اشارة

۱۸۲۹۵ – ۸ الکافی، ۵/ ۹۹/ ۱/ ۲ محمد عن محمد بن الحسین عن النضر بن شعیب عن عبد الغفار الجازی عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل مات و علیه دین قال إن کان أتی علی یدیه من غیر فساد لم یؤاخذه اللّه عز و جل إذا علم نیته إلا من کان لا یرید أن یؤدی عن أمانته فهو بمنزلة السارق و کذلک الزکاة أیضا- و کذلک من استحل أن یذهب بمهور النساء

بیان

أتی علی یدیه علی البناء للمفعول أی هلک و نفد

[۹]

۱۸۲۹۶- ۹ الکافی، ۵/ ۱۰۱/ ۶/ ۱ محمد عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۸۸

التهذیب، ۶/ ۱۸۹/ ۲۴/ ۱ أحمد عن محمد بن سنان عن حماد بن أبی طلحة بیاع السابری و محمد بن الفضیل و حکم الحناط جمیعا عن الفقیه، ۳/ ۱۸۴/ ۳۶۹۱ الثمالی قال سمعت أبا جعفر ع یقول من حبس مال امرئ مسلم و هو یقدر علی أن یعطیه إیاه مخافة أن أخرج ذلک الحق من یده أن یفتقر کان اللّه عز و جل أقدر علی أن یفقره منه علی أن یغنی نفسه بحبسه ذلک الحق

[۱۰]

۱۸۲۹۷- ۱۰ الکافی، ۲/ ۳۶۷/ العدة عن أحمد و القمی عن محمد بن حسان جمیعا عن محمد بن علی عن محمد بن سنان عن یونس بن ظبیان قال قال أبو عبد اللّه ع یا یونس من حبس حق المؤمن أقامه اللّه یوم القیامة خمسمائة عام علی رجلیه حتی یسیل عرقه أو دمه و ینادی مناد من عند اللّه تعالی هذا الظالم الذی حبس عن اللّه حقه قال فیوبخ أربعین یوما ثم یؤمر به إلی النار

[۱۱]

۱۸۲۹۸- ۱۱ الفقیه، ۳/ ۱۸۳/ ۳۶۸۹ أبو خدیجة عن أبی عبد اللّه ع قال أیما رجل أتی رجلا فاستقرض منه مالا و فی نیته أن لا یؤدیه فذلک اللص العادی

[۱۲]

۱۸۲۹۹- ۱۲ الفقیه، ۳/ ۱۸۴/ ۳۶۹۲ إسماعیل بن أبی قدید عن أبی عبد اللّه ع عن أبیه ع قال إن اللّه عز و جل مع

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۸۹

صاحب الدين حتى يؤديه ما لم يأخذه مما يحرم عليه

[۱۳]

۱۸۳۰۰- ۱۳ الفقيه، ۳/ ۱۸۵/ ۳۶۹۴ قال النبي ص ليس من غريم ينطلق من عند غريمه راضيا إلا صلت عليه دواب الأرض و نون البحر و ليس من غريم ينطلق صاحبه غضبان و هو ملی إلا كتب اللّه تعالى بكل يوم يحبسه و ليلة ظلما

[۱۴]

۱۸۳۰۱- ۱۴ الفقيه، ۳/ ۱۸۳/ ۳۶۸۸ أبان عن بشار عن أبي جعفر ع قال أول قطرة من دم الشهيد كفارة لذنوبه إلا الدين فإن كفارته قضاؤه

[۱۵]

اشارة

۱۸۳۰۲- ۱۵ الكافي، ۵/ ۹۳/ ۵/ ۱ محمد عن محمد بن الحسين عن محمد بن سليمان عن رجل من أهل الجزيرة يكنى أبا نجاد قال سأل الرضا ع رجل و أنا أسمع فقال له جعلت فداك إن اللّه عز و جل يقول وَ إِنْ كانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلى مَيْسَرَةٍ أخبرني عن هذه النظرة التي ذكرها اللّه عز و جل في كتابه لها حد يعرف إذا صار هذا المعسر إليه لا بد له من أن ينظر و قد أخذ مال هذا الرجل و أنفقه على عياله و ليس له غلة ينتظر إدراكها و لا دين ينتظر محله و لا مال غائب ينتظر قدومه- قال نعم ينتظر بقدر ما ينتهي خبره إلى الإمام فيقضي عنه ما عليه من الدين من سهم الغارمين إذا كان أنفقه في طاعة اللّه عز و جل فإن كان أنفقه في معصية اللّه فلا شيء على الإمام له قلت فما لهذا الرجل

الوافي، ج۱۸، ص: ۷۹۰

الذي ائتمنه و هو لا يعلم فيما أنفقه في طاعة اللّه أم في معصيته قال يسعى له في ماله فيرده عليه و هو صاغر

بيان

الغل و الغلة الدخل من كراء دار أو أجر غلام أو فائدة أرض

[۱۶]

۱۸۳۰۳- ۱۶ الكافي، ۵/ ۹۴/ ۷/ ۱ محمد عن محمد بن أحمد عن محمد بن عيسى عن العباس التهذيب، ۶/ ۱۸۴/ ۴/ ۱ ابن عيسى عن العباس عمن ذكره عن أبي عبد اللّه ع قال الإمام يقضي عن المؤمنين الديون ما خلا مهور النساء

[۱۷]

۱۸۳۰۴- ۱۷ الکافی، ۵/ ۹۹/ ۲/ ۱ الکافی، ۷/ ۲۵/ ۵/ ۱ محمد عن أحمد عن السراد التهذیب، ۹/ ۱۶۷/ ۲۶/ ۱ محمد بن أحمد عن الفقیه، ۴/ ۲۲۵/ ۵۵۳۰ التهذیب، ۶/ ۱۸۷/ ۱۷/ ۱ السراد عن عبد اللّه بن سنان عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یموت و علیه دین فیضمنه ضامن للغرماء فقال إذا رضی به

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۹۱

الغرماء فقد برئت ذمة المیت

[۱۸]

۱۸۳۰۵- ۱۸ الفقیه، ۳/ ۱۸۹/ ۳۷۱۱ السراد عن الحسن بن صالح الثوری عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۱۹]

۱۸۳۰۶- ۱۹ الکافی، ۵/ ۹۶/ ۳/ ۱ علی عن أبیه عن النضر عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال لا تباع الدار و لا الجاریة فی الدین و ذلک أنه لا بد للرجل من ظل یسکنه و خادم یخدمه

[۲۰]

اشارة

۱۸۳۰۷- ۲۰ الکافی، ۵/ ۹۶/ ۴/ ۱ ابن بندار عن التهذیب، ۶/ ۱۸۶/ ۱۳/ ۱ البرقی عن أبیه عن ابن المغیرة عن الفقیه، ۳/ ۱۸۴/ ۳۶۹۳ العجلی قال قلت لأبی عبد اللّه ع إن علی دینا و أظنه أن یعوزنی و قال لأیتام و أخاف إن بعت ضیعتی بقیت و ما لی شیء فقال لا تبع ضیعتک و لکن أعط بعضا و أمسک بعضا

بیان

یعوزنی یفقرنی و فی بعض النسخ و أظنه قال لأیتام بحذف ما بینهما و فی الفقیه دینا لأیتام بحذف الجمیع

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۹۲

[۲۱]

اشارة

۱۸۳۰۸- ۲۱ الکافی، ۵/ ۹۶/ ۵/ ۱ علی بن محمد عن إبراهیم بن إسحاق الأحمر عن عبد اللّه بن حماد عن عمر بن یزید قال أتی رجل أبا عبد اللّه ع یقتضیه و أنا حاضر فقال له لیس عندنا الیوم شیء و لکن یأتینا خطر و وسمة فیباع و نعطیک إن شاء اللّه فقال له الرجل عدنی فقال له کیف أعدک و أنا لما لا أرجو أرجی منی لما أرجو

بیان

الخطر بالكسر و إعجام الخاء و المهملتين نبات يخضب به و الوسمة بكسر السين معروف

[۲۲]

اشارة

۱۸۳۰۹- ۲۲ الكافی، ۵/ ۹۷/ ۷/ ۱ محمد بن أحمد عن يوسف بن السخت التهذيب، ۶/ ۲۱۱/ ۱۲/ ۱ ابن محبوب عن يوسف بن السخت عن علی بن محمد بن سليمان عن أبيه عن عيسى بن عبد اللّه قال الفقيه، ۳/ ۹۸/ ۳۴۰۷ احتضر عبد اللّه بن الحسن فاجتمع عليه غرماؤه و طالبوه بدين لهم فقال لا مال عندی فأعطيكم- و لكن ارضوا بمن شئتم من ابنی عمی علی بن الحسين أو عبد اللّه بن جعفر فقال الغرماء عبد اللّه بن جعفر ملیء مطول و علی بن الحسين

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۹۳

رجل لا- مال له صدوق و هو أحبهما إلينا فأرسل إليه فأخبره الخبر فقال أضمن لكم المال إلى غلة و لم تكن له غلة تجملا فقال قد رضينا و ضمنه فلما أتت الغلة أتاح اللّه عز و جل له المال فأداه

بیان

مطول ذو مطل و هو المسوف المدافع بالدين أتاح اللّه له يسر و قدر

[۲۳]

۱۸۳۱۰- ۲۳ الكافی، ۵/ ۹۷/ ۹/ ۱ العدة عن البرقی عن أبيه عن خلف بن حماد عن محرز عن أبی بصير عن أبی عبد اللّه ع قال قال رسول اللّه ص الدين ثلاثة رجل كان له فأنظر و إذا كان عليه أعطى و لم يمطل فذاك له و لا عليه و رجل إذا كان له استوفى و إذا كان عليه أوفى فذلك لا له و لا عليه و رجل إذا كان له استوفى و إذا كان عليه مطل فذاك عليه و لا له

[۲۴]

اشارة

۱۸۳۱۱- ۲۴ الكافی، ۵/ ۱۰۲/ ۱/ ۱ محمد عن التهذيب، ۶/ ۱۹۱/ ۳۷/ ۱ أحمد عن ابن فضال عن عمار عن أبی عبد اللّه ع قال كان أمير المؤمنين ع يحبس الرجل إذا التوى على غرمائه ثم يأمر فيقسم ماله بينهم بالحصص فإن أبی باعه فيقسمه بينهم يعنی ماله

بیان

الالتواء من اللی و هو المطل و سوء الأداء فإن أبی أی قسمه ماله

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۹۴

باعه أی هو بنفسه و قد مضی هذا الحدیث مع ما فی معناه من الأخبار فی أبواب القضاء

[۲۵]

۱۸۳۱۲- ۲۵ الکافی، ۵/ ۱۰۲/ ۲/ ۱ التهذیب، ۶/ ۱۹۱/ ۳۸/ ۱ أحمد عن علی بن الحسن عن جعفر بن محمد بن حکیم عن جمیل بن دراج عن محمد عن أبی جعفر ع قال الغائب یقضی عنه إذا قامت البینة علیه و یباع ماله و یقضی عنه و هو غائب و یکون الغائب علی حجته إذا قدم و لا یدفع المال إلی الذی أقام البینة إلا بکفلاء إذا لم یکن ملیا

[۲۶]

اشارة

۱۸۳۱۳- ۲۶ الکافی، ۷/ ۲۳/ ۲/ ۱ العدة عن سهل و محمد عن التهذیب، ۹/ ۱۷۱/ ۴۳/ ۱ أحمد عن الفقیه، ۴/ ۱۹۴/ ۵۴۴۱ التهذیب، ۶/ ۱۸۷/ ۱۶/ ۱ السراد عن ابن رئاب عن زرارة قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل مات و علیه دین بقدر کفنه قال یکفن بما ترک- إلا أن یتجر علیه إنسان فیکفنه و یقضی بما ترک دینه

بیان

بالإسناد المصدر بأحمد مضمر یتجر علیه افتعال من التجارة لأنه یشتری بعمله الثواب

و فی الحدیث أن رجلا دخل المسجد و قد قضی النبی ص صلاته فقال من یتجر علی هذا فیصلی معه

قال

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۹۵

ابن الأثیر کأنه بصلاته معه قد حصل لنفسه تجارة أی مکتسبا قال و ربما یروی یأتجر من الأجر.

أقول و فیما نحن بصدد شرحه قد یجعل بالنون و الزای من الإنجاز یعنی یجهز و یتم فعله و یأتی ما یقرب من هذا الخبر فی باب إعداد الکفن من الجنائز إن شاء اللّه

[۲۷]

اشارة

۱۸۳۱۴- ۲۷ التهذیب، ۶/ ۱۸۸/ ۲۰/ ۱ أحمد عن فضالة عن أبان عن زرارة قال سألت أبا جعفر ع عن الرجل یکون علیه الدین لا یقدر علی صاحبه و لا علی ولی له و لا یدری بأی أرض هو قال لا جناح علیه بعد أن یعلم اللّه منه أن نیته الأداء

بيان

قد مضى في باب المال المفقود صاحبه أن عليه أن يطلبه

[۲۸]

۱۸۳۱۵- ۲۸ التهذيب، ۶/ ۱۸۸/ ۲۲/ ۱ عنه عن فضالة عن أبان عن إسحاق بن عمار عن أبي عبد اللّه ع في الرجل يكون عليه دين فحضره الموت فيقول وليه على دينك قال يبرئه ذلك و إن لم يوفه وليه من بعده و قال أرجو أن لا يأثم و إنما إثمه على الذي يحبسه

[۲۹]

۱۸۳۱۶- ۲۹ الكافي، ۷/ ۶۵/ ۲۸/ ۱ الخمسة عن البجلي التهذيب، ۹/ ۱۷۰/ ۴۱/ ۱ التيملي عن النخعي و سندي عن صفوان عن البجلي عن أبي الحسن ع في

الوافي، ج۱۸، ص: ۷۹۶

رجل كان عاملا فهلك فأخذ بعض ولده بما كان عليه فغرموا غرامة عن أبيهم فانطلقوا إلى داره فباعوها و معهم ورثة غيرهم نساء و رجال لم يطلبوا البيع و لم يستأمروهم فيه فهل عليهم في ذلك شيء فقال إذا كان إنما أصاب الدار من عمله ذلك و إنما غرموا في ذلك العمل فهو عليهم جميعا

[۳۰]

۱۸۳۱۷- ۳۰ التهذيب، ۶/ ۱۸۹/ ۲۸/ ۱ ابن عيسى عن محمد بن سهل عن أبيه قال سألت أبا الحسن الرضا ع عن رجل أوصى بدين فلا يزال يجيء من يدعي عليه الشيء فيقيم عليه البينة أو يحلف كيف تأمر فيه فقال أرى أن يصالح عليه حتى يؤدي أمانته

[۳۱]

۱۸۳۱۸- ۳۱ الكافي، ۵/ ۳۰۷/ ۱۴/ ۱ محمد قال كتب محمد إلى أبي محمد ع التهذيب، ۶/ ۱۹۲/ ۴۰/ ۱ الصفار قال كتبت إلى الأخير ع رجل يكون له على رجل مائة درهم فيلزمه فيقول له أنصرف إليك إلى عشرة أيام و أقضي حاجتك فإن لم أنصرف فلك على ألف درهم حالة من غير شرط و أشهد بذلك عليه ثم دعاهم إلى الشهادة فوقع ع لا ينبغي لهم أن يشهدوا إلا بالحق و لا ينبغي لصاحب الدين أن يأخذ إلا الحق إن شاء اللّه

كاشانى، فيض، محمد محسن ابن شاه مرتضى، الوافي، ۲۶ جلد، كتابخانه امام امير المؤمنين على عليه السلام، اصفهان - ايران، اول، ۱۴۰۶ ه ق

[۳۲]

۱۸۳۱۹- ۳۲ الکافی، ۷/ ۲۵/ ۶/ ۱ التهذیب، ۹/ ۱۶۷/ ۲۷/ ۱

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۹۷

الفقیه، ۴/ ۲۲۵/ ۵۵۳۲ التهذیب، ۹/ ۲۴۵/ ۴۵/ ۱ صفوان عن یحیی الأزرق عن أبی الحسن ع عن رجل قتل و علیه دین و لم یترک مالا-فأخذ أهله الدیة من قاتله أ علیهم أن یقضوا الدین قال نعم قال قلت و هو لم یترک شیئا قال قال إنما أخذوا الدیة فعلیهم أن یقضوا دینه

[۳۳]

۱۸۳۲۰- ۳۳ التهذیب، ۶/ ۱۹۲/ ۴۱/ ۱ الصفار عن النخعی عن صفوان عن عبد الحمید بن سعید عن الرضا ع مثله

[۳۴]

۱۸۳۲۱- ۳۴ الکافی، ۷/ ۱۳۹/ ۷/ ۱ محمد عن التهذیب، ۹/ ۳۷۵/ ۱۰/ ۱ أحمد عن علی بن النعمان عن یحیی الأزرق قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یقتل الحدیث علی تفاوت فی ألفاظه

[۳۵]

۱۸۳۲۲- ۳۵ التهذیب، ۶/ ۳۱۲/ ۶۹/ ۱ الصفار عن معاویة بن حکیم عن ابن رباط عن یحیی الأزرق عن أبی الحسن ع قال سألته عن رجل قتل و علیه دین و أخذ أولیاؤه الدیة أ یقضی دینه قال نعم إنما أخذوا دیته

[۳۶]

اشارة

۱۸۳۲۳- ۳۶ التهذیب، ۶/ ۱۹۴/ ۴۹/ ۱ ابن محبوب عن محمد بن الحسین عن صفوان عن علی بن إسماعیل عن رجل من أهل الشام أنه سأل أبا الحسن الرضا ع عن رجل علیه دین قد فدحه و هو یخالط الناس و هو یؤتمن یسعه شراء الفضول من الطعام و الشراب فهل یحل له أم لا و هل یحل له أن یتضلع من الطعام أم لا

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۹۸

یحل له إلا قدر ما یمسک به نفسه و یبلغه قال لا بأس بما أکل

بیان

فدحه الدین أثقله و تضلع الرجل امتلأ شبعا و ریا و یبلغه من البلغة بالضم و هی ما یکتفی به من العیش

[۳۷]

۱۸۳۲۴- ۳۷ التهذیب، ۶/ ۱۹۴/ ۵۱/ ۱ عنه عن أبی إسحاق عن النوفلی عن السکونی عن جعفر عن أبیه ع قال قال علی ع المرأة تستدین علی زوجها و هو غائب فقال یقضی عنها ما استدانت بالمعروف

[۳۸]

۱۸۳۲۵- ۳۸ التهذیب، ۶/ ۱۹۸/ ۶۵/ ۱ عنه عن الاثنین قال سمعت جعفر بن محمد ع و سئل عن رجل علیه دین و له نصیب فی دار و هی تغل غلة فربما بلغت غلتها قوته و ربما لم تبلغ حتی تستدین فإن هو باع الدار و قضی دینه بقی لا دار له فقال إن کان فی داره ما یقضی به دینه و یفضل منها ما یکفیه و عیاله فلیبع الدار و إلا فلا

الوافی، ج۱۸، ص: ۷۹۹

باب ۱۲۷ اقتضاء الدین

[۱]

۱۸۳۲۶- ۱ الکافی، ۵/ ۹۷/ ۸/ ۱ الخمسة عن إبراهیم بن عبد الحمید عن عثمان بن زیاد قال قلت لأبی عبد اللّه ع إن لی علی رجل دینا و قد أراد أن یبیع داره فیقضینی فقال له أبو عبد اللّه ع أعیذک بالله أن تخرجه من ظل رأسه أعیذک بالله أن تخرجه من ظل رأسه أعیذک بالله أن تخرجه من ظل رأسه

[۲]

۱۸۳۲۷- ۲ الفقیه، ۳/ ۱۹۰/ ۳۷۱۵ التهذیب، ۶/ ۱۹۸/ ۶۶/ ۱ روی إبراهیم بن هاشم أن محمد بن أبی عمیر کان رجلا بزازا- فذهب ماله و افتقر و کان له علی رجل عشرة آلاف درهم فباع دارا له کان یسکنها بعشرة آلاف درهم و حمل المال إلی بابه فخرج إلیه محمد بن أبی عمیر فقال ما هذا فقال هذا مالک الذی لک علی قال ورثته قال لا قال وهب لک قال لا قال فهل هو ثمن ضیعة

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۰۰

بعتها قال لا قال فما هو قال بعت داری التی أسکنها لأقضی دینی فقال محمد بن أبی عمیر حدثنی ذریح المحاربی عن أبی عبد اللّه ع قال لا یخرج الرجل عن مسقط رأسه بالدین ارفعها فلا حاجة لی فیها و اللّه إنی لمحتاج فی وقتی هذا إلی درهم واحد و ما یدخل ملکی منها درهم واحد

[۳]

۱۸۳۲۸- ۳ الفقیه، ۳/ ۱۹۰/ ۳۷۱۵ و کان شیخنا محمد بن الحسن رضی اللّه عنه یروی أنها إن کانت الدار واسعة یکتفی صاحبها ببعضها فعلیه أن یسکن منها ما یحتاج إلیه و یقضی ببقیتها دینه و کذلک إن کفته دار بدون ثمنها باعها و اشتری بثمنها دارا لیسکنها و یقضی بباقی الثمن دینه

[۴]

اشارة

۱۸۳۲۹- ۴ التهذیب، ۶/ ۱۹۲/ ۴۳/ ۱ محمد بن أحمد عن أبی إسحاق عن علی بن سعید عن عبد اللّه بن القاسم عن عبد اللّه بن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال قال النبی ص ألف درهم أقرضها مرتین أحب إلی من أن أتصدق بها مرة- و کما لا یحل لغریمک أن یمطلک و هو مؤسر فکذلک لا یحل لک أن تعسره إذا علمت أنه معسر

بیان

کأنه أشیر بقوله مرتین إلی إمکان التکرار فی القرض دون التصدق و أنه أحد أسباب فضله علیه

[۵]

اشارة

۱۸۳۳۰- ۵ التهذیب، ۶/ ۱۹۴/ ۴۸/ ۱ ابن محبوب عن محمد بن الحسین عن جعفر بن بشیر عن سماعة عن أبی عبد اللّه ع

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۰۱

قال سألته عن رجل لی علیه مال فغاب عنی زمانا فرأیته یطوف حول الکعبة فأتقاضاه قال قال لا تسلم علیه و لا تروعه حتی یخرج من الحرم

بیان

الروع بالفتح الفزع و الخوف و روعته أفزعته

[۶]

۱۸۳۳۱- ۶ الکافی، ۵/ ۱۰۱/ ۲/ ۱ محمد رفعه إلی أبی عبد اللّه ع قال قال له رجل إن لی علی بعض الحسنیین مالا و قد أعیانی أخذه و قد جری بینی و بینه کلام و لا آمن أن یجری بینی و بینه فی ذلک ما اغتم له فقال له أبو عبد اللّه ع لیس هذا طریق التقاضی و لکن إذا أتیته فأطل الجلوس و الزم السکوت قال الرجل فما فعلت ذلک إلا یسیرا حتی أخذت مالی

[۷]

۱۸۳۳۲ - ۷ الکافی، ۵/ ۱۰۰/ ۱/ ۲ الاثنان عن الوشاء عن حماد بن عثمان التهذیب، ۶/ ۱۹۴/ ۵۰/ ۱ ابن محبوب عن العباس بن معروف عن محمد بن یحیی الصیرفی عن حماد بن عثمان قال دخل رجل علی أبی عبد اللّه ع فشکا إلیه رجلا من أصحابه فلم یلبث أن جاء المشکو فقال له أبو عبد اللّه ع ما لفلان یشکوک فقال له یشکونی أنی استقصیت منه حقی قال فجلس

الوافی، ج‏۱۸، ص: ۸۰۲

أبو عبد اللّه ع مغضبا ثم قال كأنك إذا استقصيت حقك لم تسئ أ رأيت ما حكى اللّه عز و جل فقال وَ يَخافُونَ سُوءَ الْحِسابِ أ ترى أنهم خافوا اللّه عز و جل أن يجور عليهم لا و اللّه ما خافوا إلا الاستقصاء- فسماه اللّه عز و جل سوء الحساب فمن استقصى فقد أساء

الوافی، ج‏۱۸، ص: ۸۰۳

باب ۱۲۸ أن من استخلف أحدا على حق أو احتسبه عند اللّه فليس له أن يأخذ منه شيئا

[۱]

اشارة

۱۸۳۳۳- ۱۸ الكافی، ۵/ ۱۰۱/ ۳/ ۱ الخمسة عن الفقيه، ۳/ ۱۸۵/ ۳۶۹۵ إبراهيم بن عبد الحميد عن خضر بن عمرو النخعی عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل يكون له على الرجل مال فيجحده قال إن استحلفه فليس له أن يأخذ منه بعد اليمين شيئا و إن احتسبه عند اللّه فليس له أن يأخذ شيئا و إن تركه و لم يستحلفه فهو على حقه

بيان

احتسبه عند اللّه أی طلب عوضه من اللّه

[۲]

اشارة

۱۸۳۳۴- ۲ الكافی، ۷/ ۴۱۸/ ۲/ ۱ الخمسة

الوافی، ج‏۱۸، ص: ۸۰۴

التهذيب، ۶/ ۲۳۱/ ۱۷/ ۱ الثلاثة التهذيب، ۸/ ۲۹۳/ ۷۷/ ۱ محمد بن أحمد عن محمد بن عيسى عن ابن أبی عمير عن إبراهيم بن عبد الحميد عن خضر النخعی عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل يكون له على الرجل المال فيجحده قال فإن استحلفه فليس له أن يأخذ شيئا و إن تركه و لم يستحلفه فهو على حقه

بيان

بالسند الأخير مقطوع بخضر

[۳]

اشارة

۱۸۳۳۵- ۳ الکافی، ۷/ ۴۱۸/ ۳/ ۱ التهذیب، ۶/ ۲۳۲/ ۱۸/ ۱ علی عن أبیه عن عبد الرحمن بن حماد التهذیب، ۸/ ۲۹۴/ ۷۸/ ۱ محمد بن أحمد عن أبی إسحاق عن عبد الرحمن بن حماد عن إبراهیم بن عبد الحمید عن بعض أصحابنا فی الرجل یکون له علی الرجل المال فیجحده إیاه فیحلف له یمین صبر أ له علیه شیء قال لا لیس له أن یطلب منه- و کذلک إن احتسبه عند اللّه فلیس له أن یطلب منه

بیان

الیمین الصبر هی التی لازمة لصاحبها من جهة الحکم ألزم بها و حبس علیها و أصل الصبر الحبس و قد مضی خبران آخران فی هذا المعنی فی باب کیفیة الحکم من أبواب القضاء و الشهادات من کتاب الحسبة

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۰۵

باب ۱۲۹ الإنظار و التحلیل

[۱]

۱۸۳۳۶- ۱ الکافی، ۴/ ۳۵/ ۱/ ۱ محمد عن ابن عیسی عن السراد عن ابن عمار عن أبی عبد اللّه ع قال من أراد أن یظله اللّه یوم لا ظل إلا ظله قالها ثلاثا و هابه الناس أن یسألوه فقال فلینظر معسرا أو یدع له من حقه

[۲]

اشارة

۱۸۳۳۷- ۲ التهذیب، ۶/ ۱۸۹/ ۲۷/ ۱ الحسین عن ابن أبی عمیر عن هیثم الصیرفی عن رجل عن أبی عبد اللّه ع فی رجل کان له علی رجل دین و علیه دین فمات الذی علیه فسئل أن یحلله منه أیهما أفضل یحلله منه أو لا یحلله قال دعه ذا بذا

بیان

دعه ذا بذا أی دع ما لک علیه لعل اللّه یتیح من یقضی دینه فتقضی بما تأخذ عنه دینک أو یقصه به فی الآخرة هذا حکم المدیون المعسر و أما غیره

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۰۶

فإن حلل فله بکل درهم عشرة و إن لم یحلل فواحد کما مر فی کتاب الزکاة

[۳]

اشارة

۱۸۳۳۸- ۳ الکافی، ۷/ ۲۵/ ۷/ ۱ محمد عن التهذیب، ۹/ ۱۶۷/ ۲۸/ ۱ أحمد عن ابن فضال عن الحسن بن الجهم قال سألت أبا الحسن ع عن رجل مات و له علی دین و خلف ولدا رجالا و نساء و صبیانا فجاء رجل منهم فقال أنت فی حل مما لأبی علیک من حصتی و أنت فی حل مما لإخوتی و أخواتی و أنا ضامن لرضاهم عنک قال تکون فی سعة من ذلک و حل- قلت فإن لم یعطهم قال کان ذلک فی عنقه قلت فإن رجع الورثة علی فقالوا أعطنا حقنا فقال لهم ذاک فی الحکم الظاهر فأما بینک و بین اللّه عز و جل فأنت منها فی حل إذا کان الرجل الذی أحل لک- یضمن لک عنهم رضاهم فیحتمل الضامن لک- قلت فما تقول فی الصبی لأمه أن تحلل قال نعم إذا کان لها ما ترضیه أو تعطیه قلت فإن لم یکن لها قال فلا قلت فقد سمعتک تقول إنه یجوز تحلیلها فقال إنما أعنی بذلک إذا کان لها مال قلت فالأب یجوز تحلیله علی ابنه فقال له ما کان لنا مع أبی الحسن ع أمر یفعل فی ذلک ما شاء قلت فإن الرجل ضمن لی عن ذلک الصبی و أنا من حصته فی حل فإن مات الرجل قبل أن یبلغ الصبی فلا شیء علیه قال الأمر جائز علی ما شرط لک

بیان

فقال له أی للأب ذلک ما کان لنا ما نافیة مع أبی الحسن یعنی به أباه الکاظم ع فی ذلک أی فی أموالنا و قد مضی الأخبار فی ثواب التحلیل و الإنظار فی کتاب الزکاة فلا نعیدها

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۰۷

باب ۱۳۰ أنه إذا مات الرجل حل دینه

[۱]

۱۸۳۳۹- ۱ الکافی، ۵/ ۹۹/ ۱/ ۱ القمیان عن بعض أصحابنا عن خلف بن حماد عن إسماعیل بن أبی قرة عن أبی بصیر قال الفقیه، ۳/ ۱۸۹/ ۳۷۱۰ قال أبو عبد اللّه ع إذا مات الرجل حل ما له و ما علیه من الدین

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۰۸

[۲]

۱۸۳۴۰- ۲ التهذیب، ۶/ ۱۹۰/ ۳۳/ ۱ محمد بن أحمد عن بنان عن أبیه عن ابن المغیرة عن الفقیه، ۳/ ۱۸۸/ ۳۷۰۹ السکونی عن جعفر عن أبیه ع أنه قال إذا کان علی الرجل دین إلی أجل و مات الرجل حل الدین

[۳]

۱۸۳۴۱- ۳ التهذیب، ۶/ ۱۹۰/ ۳۴/ ۱ الحسین قال سألته عن رجل أقرض رجلا دراهم إلی أجل مسمی ثم مات المستقرض أ یحل مال القارض عند موت المستقرض منه أو لورثته من الأجل ما للمستقرض فی حیاته فقال إذا مات فقد حل مال القارض

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۰۹

باب ۱۳۱ المملوک یتجر فیقع علیه الدین

[۱]

۱۸۳۴۲- ۱ الکافی، ۵/ ۳۰۳/ ۱/ ۱ بعض أصحابنا عن التهذیب، ۶/ ۱۹۹/ ۶۸/ ۱ الزیات عن عثمان عن طریف الأکفانی قال کان أذن لغلام له فی الشراء و البیع و أفلس و لزمه دین فأخذ بذلک الدین الذی علیه و لیس یساوی ثمنه ما علیه من الدین فسأل أبا عبد اللّه ع فقال إن بعته لزمک الدین- و إن أعتقت لم یلزمک الدین فعتقه و لم یلزمه شیء

[۲]

۱۸۳۴۳- ۲ التهذیب، ۶/ ۱۹۶/ ۵۶/ ۱ ابن محبوب عن محمد بن عیسی عن عثمان عن طریف بیاع الأکفان مثله بأدنی تفاوت

[۳]

۱۸۳۴۴- ۳ الکافی، ۵/ ۳۰۳/ ۲/ ۱ حمید عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۱۰

التهذیب، ۶/ ۱۹۹/ ۶۹/ ۱ ابن سماعة عن السراد عن ابن رئاب عن زرارة قال سألت أبا جعفر ع عن رجل مات و ترک علیه دینا و ترک عبدا له مال فی التجارة و ولدا و فی ید العبد مال و متاع و علیه دین استدانه العبد فی حیاة سیده فی تجارته فإن الورثة و غرماء المیت اختصموا فیما فی ید العبد من المال و المتاع و فی رقبة العبد- فقال أری أن لیس للورثة سبیل علی رقبة العبد و لا علی ما فی یده من المتاع و المال إلا أن یضمنوا دین الغرماء جمیعا فیکون العبد و ما فی یده من المال للورثة فإن أبوا کان العبد و ما فی یده للغرماء یقوم العبد و ما فی یده من المال ثم یقسم ذلک بینهم بالحصص فإن عجز قیمة العبد و ما کان فی یدیه عن أموال الغرماء رجعوا علی الورثة فیما بقی لهم إن کان المیت ترک شیئا و إن فضل من قیمة العبد و ما کان فی یدیه عن دین الغرماء رد علی الورثة

[۴]

۱۸۳۴۵- ۴ الکافی، ۵/ ۳۰۳/ ۳/ ۱ التهذیب، ۶/ ۲۰۰/ ۷۰/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن البزنطی عن عاصم بن حمید عن أبی بصیر عن أبی جعفر ع قال قلت له رجل أذن لمملوکه فی التجارة فیصیر علیه دین قال إن کان أذن له أن یستدین فالدین علی مولاه و إن لم یکن أذن له أن یستدین فلا شیء علی المولی و یستسعی العبد فی الدین

[۵]

اشارة

۱۸۳۴۶- ۵ التهذیب، ۶/ ۲۰۰/ ۷۱/ ۱ الصفار عن محمد بن الحسین عن وهیب بن حفص عن أبی جعفر ع قال سألته عن مملوک یشتری و یبیع قد علم بذلک مولاه حتی صار علیه مثل ثمنه قال یستسعی فیما علیه

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۱۱

بيان

هذا الخبر حمله في الإستبصار على ما إذا لم يأذن له مولاه في الاستدانة و الأولين على ما إذا أذن له و استدل على ذلك بالثالث و هو حسن إلا أنه لا يلائمه حديث روح الآتي

[۶]

۱۸۳۴۷ - ۶ التهذيب، ۸/ ۲۴۸/ ۱۳۰/ ۱ ابن محبوب عن علي بن محمد بن يحيى عن الحسن بن علي عن أبي إسحاق عن فيض عن أشعث عن شريح قال قال أمير المؤمنين ع في عبد بيع و عليه دين قال دينه على من أذن له في التجارة و أكل ثمنه

[۷]

۱۸۳۴۸ - ۷ التهذيب، ۸/ ۲۴۸/ ۱۲۹/ ۱ بهذا الإسناد عن أشعث عن الحسن ع في رجل يموت و عليه دين و قد أذن لعبده في التجارة و على العبد دين قال يبدأ بدين السيد

[۸]

۱۸۳۴۹ - ۸ التهذيب، ۷/ ۲۲۹/ ۲۰/ ۱ محمد بن أحمد عن محمد بن الحسين عن ابن فضال عن عثمان بن غالب عن روح بن عبد الرحيم عن أبي عبد اللّه ع عن رجل مملوك استتجره مولاه فاستهلك مالا كثيرا قال ليس على مولاه شيء و لكنه على العبد و ليس لهم أن يبيعوه و لكنه يستسعى و إن حجر عليه مولاه فليس على مولاه شيء و لا على العبد

[۹]

اشارة

۱۸۳۵۰ - ۹ التهذيب، ۶/ ۳۸۵/ ۲۶۵/ ۱ ابن محبوب عن العباس عن النضر عن عاصم عن أبي بصير عن أبي عبد اللّه ع في رجل يستأجر مملوكا فيستهلك مالا كثيرا فقال ليس على مولاه شيء و ليس لهم أن يبيعوه و لكنه يستسعى و إن عجز عنه فليس

الوافي، ج۱۸، ص: ۸۱۲

على مولاه شيء و لا على العبد شيء

بيان

كأنه استهلكه في التجارة كما دل عليه الخبر السابق و يشبه أن يكون الخبران واحدا وقع في أحدهما تصحيف و يأتي في باب سائر من لا ضمان عليه و من يضمن أنه إذا استأجره صانع أو غيره فضيع شيئا أو أبق فمواليه ضامنون

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۱۳

باب ۱۳۲ قصاص الدین

[۱]

۱۸۳۵۱- ۱ الکافی، ۵/ ۹۸/ ۱/ ۱ العدة عن سهل عن التهذیب، ۶/ ۱۹۷/ ۶۲/ ۱ التهذیب، ۶/ ۳۴۸/ ۱۰۱/ ۱ السراد عن الفقیه، ۳/ ۱۸۵/ ۳۶۹۶ ابن رئاب عن سلیمان بن خالد قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل وقع لی عنده مال و کابرنی علیه و حلف ثم وقع له عندی مال فأخذه لمکان مالی الذی أخذه و أجحده و أحلف علیه کما صنع فقال إن خانک فلا تخنه و لا تدخل فیما عبته علیه

[۲]

۱۸۳۵۲- ۲ الکافی، ۵/ ۹۸/ ۲/ ۱ الخمسة التهذیب، ۶/ ۱۹۷/ ۶۳/ ۱ ابن أبی عمیر عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۱۴

إبراهیم بن عبد الحمید عن الفقیه، ۳/ ۱۸۶/ ۳۶۹۷ ابن عمار قال قلت لأبی عبد اللّه ع الرجل یکون لی علیه الحق فیجحدنیه ثم یستودعنی مالا إلی أن آخذ ما لی عنده قال لا هذه خیانة

[۳]

۱۸۳۵۳- ۳ التهذیب، ۶/ ۳۴۸/ ۱۰۲/ ۱ الحسین عن ابن أبی عمیر عن ابن أخی الفضیل بن یسار قال کنت عند أبی عبد اللّه ع و دخلت امرأة و کنت أقرب القوم إلیها فقالت لی اسأله فقلت عما ذا فقالت إن ابنی مات و ترک مالا کان فی ید أخی فأتلفه- ثم أفاد مالا فأودعنیه فلی أن آخذ منه بقدر ما أتلف من شیء فأخبرته بذلک فقال لا قال رسول اللّه ص أد الأمانة إلی من ائتمنک و لا تخن من خانک

[۴]

۱۸۳۵۴- ۴ الکافی، ۵/ ۹۸/ ۳/ ۱ العدة عن أحمد و سهل عن الفقیه، ۳/ ۱۸۶/ ۳۶۹۹ التهذیب، ۶/ ۱۹۷/ ۶۴/ ۱ السراد عن سیف بن عمیرة عن الحضرمی قال قلت لأبی عبد اللّه ع رجل کان له علی رجل مال فجحده إیاه و ذهب به ثم صار إلیه بعد ذلک للرجل الذی ذهب بماله مال قبله [مثله] أ یأخذه مکان ماله الذی ذهب به ذلک الرجل قال نعم و لکن لهذا کلام یقول اللهم إنی آخذ هذا المال مکان مالی الذی أخذه منی

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۱۵

الکافی، التهذیب، و إنی لم آخذ ما أخذته خیانة و لا ظلما

[۵]

۱۸۳۵۵- ۵ الفقیه، ۳/ ۱۸۶/ ۳۷۰۰ و فی خبر آخر لیونس بن عبد الرحمن عن الحضرمی مثله إلا- أنه قال یقول اللهم إنی لم آخذ ما أخذت منه خیانة و لا ظلما و لکن أخذته مکان حقی

[۶]

۱۸۳۵۶- ۶ الفقیه، ۳/ ۱۸۶/ ۳۷۰۱ و فی خبر آخر إن استحلفه علی ما أخذ منه فجائز له أن یحلف إذا قال هذه الکلمة

[۷]

اشارة

۱۸۳۵۷- ۷ التهذیب، ۶/ ۳۴۸/ ۱۰۳/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن مسکان عن الحضرمی قال قلت له رجل لی علیه دراهم- فجحدنی و حلف علیها أ یجوز لی إن وقع له قبلی دراهم أن آخذ منه بقدر حقی قال فقال نعم و لکن لهذا کلام قلت و ما هو قال تقول اللهم لم آخذه ظلما و لا خیانة و إنما أخذته مکان مالی الذی أخذ منی لم أزدد شیئا علیه

بیان

فی الفقیه جمع بین الإخبار بأنه متی أحلفه فلیس له أن یأخذ شیئا و إن حلف من غیر أن یحلفه ثم طالبه بحقه أو أخذ منه أو مما یصیر إلیه من ماله جاز الأخذ بعد هذا القول إلا أن یستودعه مالا فلیس له أن یأخذ منه شیئا

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۱۶

لأنها أمانة ائتمنه علیها فلا یجوز له أن یخونه.

أقول و یؤیده ما مضی من عدم جواز أخذ الحق بعد الاستحلاف

و فی الحدیث النبوی من حلف فلیصدق و من حلف له فلیرض

و إنما یجوز الأخذ مع عدم استحلافه له و إن حلف لعدم رضائه بحلفه فکأنه لم یحلف و کذا قال فی التهذیبین إلا أنه حمل النهی عن الأخذ من الودیعة علی الکراهة دون الحظر لما یأتی جوازه فی خبرین فأول الخیانة فی السابقین علی ما یجری مجراها و فیه بعد و الصواب تأویل الآیتین بما أولناهما به

[۸]

۱۸۳۵۸- ۸ الکافی، ۷/ ۴۳۰/ ۱۴/ ۱ التهذیب، ۶/ ۲۸۹/ ۹/ ۱ محمد عن التهذیب، ۸/ ۲۹۳/ ۷۶/ ۱ محمد بن أحمد عن الجامورانی عن ابن أبی حمزة عن عبد اللّه بن وضاح قال کان بینی و بین رجل من الیهود معاملة فخاننی بألف درهم فقدمته إلی الوالی فأحلفته فحلف و قد علمت أنه حلف یمینا فاجرة فوقع له بعد ذلک عندی أرباح و دراهم کثیرة فأردت أن أقبض الألف درهم التی کانت لی عنده فأحلف علیها فکتبت إلی أبی الحسن ع فأخبرته أنی قد أحلفته فحلف و قد وقع له عندی مال فإن أمرتنی أن آخذ منه الألف درهم التی حلف علیها فعلت فکتب لا تأخذ منه شیئا إن کان ظلمک فلا تظلمه و لو لا أنک رضیت

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۱۷

بیمینه فحلفته لأمرتک أن تأخذه من تحت یدک و لکنک رضیت بیمینه- لقد مضت الیمین بما فیها فلم آخذ منه شیئا و انتهیت إلی کتاب أبی الحسن ع

[۹]

۱۸۳۵۹ - ۹ التهذیب، ۶/ ۳۴۷/ ۹۹/ ۱ الحسین عن داود بن زربی التهذیب، ۶/ ۳۳۸/ ۶۰/ ۱ الحسین عن ابن أبی عمیر عن داود بن زربی قال قلت لأبی الحسن موسی ع إنی أخالط السلطان فتکون عندی الجاریهٔ فیأخذونها و الدابهٔ الفارههٔ فیأخذونها ثم یقع لهم عندی المال فلی أن آخذه فقال خذ مثل ذلک و لا تزد علیه

[۱۰]

۱۸۳۶۰- ۱۰ الفقیه، ۳/ ۱۸۷/ ۳۷۰۳ ابن أبی عمیر عن داود مثله باختلافات فی ألفاظه دون معناه

[۱۱]

اشارهٔ

۱۸۳۶۱- ۱۱ التهذیب، ۶/ ۳۴۷/ ۱۰۰/ ۱ عنه عن صفوان عن ابن مسکان عن البقباق أن شهابا ماراه فی رجل ذهب له ألف درهم- و استودعه بعد ذلک ألف درهم قال أبو العباس فقلت له خذها مکان الألف الذی أخذ منک فأبی شهاب قال فدخل شهاب علی أبی عبد اللّه ع فذکر له ذلک فقال أما أنا فأحب أن یأخذ و یحلف

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۱۸

بیان

ماراه جادله من المماراهٔ و یحلف أی إن استحلفه علی عدم الأخذ و فیه إشکالان أحدهما جواز الأخذ من الودیعهٔ مع أنه خیانهٔ کما مر و الثانی محبته ع ذلک و یمکن التفصی عنهما بحمله علی ما إذا کان الغاصب المودع هو العامل فإن ماله إما فیء للمسلمین أو هو للإمام الآذن فی أخذه فإن لم یکن کله للإمام فلا أقل من الخمس و یشعر بذلک عدم ذکر الغاصب و الإتیان بصیغهٔ المعلوم فی الاستیداع کأنه کان معلوما بینهما و کان ممن یتقی منه

[۱۲]

۱۸۳۶۲- ۱۲ التهذیب، ۸/ ۲۹۳/ ۷۵/ ۱ محمد بن أحمد عن الجامورانی عن ابن أبی حمزهٔ عن أبی بکر الأرمنی قال کتبت إلی العبد الصالح ع جعلت فداک أنه کان لی علی رجل دراهم فجحدنی فوقعت له عندی دراهم فأقبض من تحت یدی ما لی علیه و إن استحلفنی حلفت أن لیس له علی شیء قال نعم فاقبض من تحت یدک و إن استحلفک فاحلف له أنه لیس له علیک شیء

[۱۳]

۱۸۳۶۳- ۱۳ التهذیب، ۶/ ۳۴۸/ ۱۰۵/ ۱ الصفار عن بنان عن علی بن مهزیار قال أخبرنی إسحاق بن إبراهیم أن موسی بن عبد الملک

کتب إلى أبی جعفر ع یسأله عن رجل دفع إلیه مالا لیصرفه فی بعض وجوه البر فلم یمکنه صرف ذلک المال فی الوجه الذی أمره به- و قد کان له علیه مال بقدر هذا المال فسأل هل یجوز لی أن أقبض مالی أو أرده علیه و أقتضیه فکتب ع اقبض مالک مما فی یدک

[۱۴]

اشارة

۱۸۳۶۴- ۱۴ التهذیب، ۶/ ۳۴۹/ ۱۰۶/ ۱ عنه عن محمد بن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۱۹

عیسى عن علی بن سلیمان قال کتبت [کتب] إلیه رجل غصب رجلا مالا أو جاریة ثم وقع عنده مال بسبب ودیعة أو قرض مثل ما خانه أو غصبه أ یحل له حبسه علیه أم لا- فکتب ع نعم یحل له ذلک إن کان بقدر حقه و إن کان أکثر فیأخذ منه ما کان علیه- و یسلم الباقی إلیه إن شاء اللّه

بیان

ینبغی حمل الحبس فی هذا الخبر على الحبس فی الظاهر دون السر لئلا یصیر خیانة فإن السؤال یتضمن الودیعة أیضا و قد بینا عدم جواز الخیانة فیها و یدل على هذا آخر الحدیث حیث قال و یسلم الباقی إلیه فإن تسلیم الباقی لا یکاد یجمع مع الخیانة و یجوز تأویل هذا الحدیث أیضا بما أولنا به حدیث شهاب و فی حدیث داود بن زربی إشعار ما بذلک فإن مضمونه مضمون هذا الحدیث و إطلاقه یشمل الودیعة

[۱۵]

۱۸۳۶۵- ۱۵ التهذیب، ۶/ ۳۴۹/ ۱۰۷/ ۱ ابن عیسى عن علی بن حدید عن جمیل بن دراج قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یکون له على الرجل الدین فیجحده فیظفر من ماله بقدر الذی جحده أ یأخذه و إن لم یعلم الجاحد بذلک قال نعم

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۲۱

باب ۱۳۳ من یرکبه الدین فیوجد متاع رجل عنده بعینه

[۱]

۱۸۳۶۶- ۱ التهذیب، ۶/ ۱۹۳/ ۴۵/ ۱ محمد بن أحمد عن العباس عن حماد بن عیسى عن عمرو بن یزید عن أبی الحسن ع قال سألته عن الرجل یرکبه الدین فیوجد متاع رجل عنده بعینه قال لا یحاصه الغرماء

[۲]

۱۸۳۶۷- ۲ الکافی، ۷/ ۲۴/ ۴/ ۱ التهذیب، ۹/ ۱۶۶/ ۲۳/ ۱ الثلاثة الفقیه، ۴/ ۲۲۵/ ۵۵۳۱ ابن أبی عمیر عن جمیل عن بعض أصحابنا عن أبی عبد اللّه ع فی رجل باع متاعا من رجل فقبض المشتری المتاع و لم یدفع الثمن ثم مات المشتری و المتاع قائم بعینه قال إذا کان المتاع قائما بعینه رد إلی صاحب المتاع و لیس للغرماء أن یخاصموه

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۲۲

[۳]

۱۸۳۶۸- ۳ التهذیب، ۹/ ۱۶۶/ ۲۴/ ۱ الحسین عن حماد عن شعیب عن أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع أنه سئل عن رجل کانت عنده مضاربة و ودیعة و أموال أیتام و بضائع و علیه سلف لقوم- فهلک و ترک ألف درهم أو أکثر من ذلک و الذی للناس علیه أکثر مما ترک فقال یقسم لهؤلاء الذی [الذین] ذکرت کلهم علی قدر حصصهم أموالهم

[۴]

اشارة

۱۸۳۶۹- ۴ التهذیب، ۶/ ۱۹۳/ ۴۶/ ۱ ابن محبوب عن أحمد بن محمد عن السراد عن أبی ولاد قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل باع من رجل متاعا إلی سنة فمات المشتری قبل أن یحل ماله- و أصاب البائع متاعه بعینه له أن یأخذه إذا حقق له قال فقال إن کان علیه دین و ترک نحوا مما علیه فلیأخذ إن حقق له فإن ذلک حلال له و لو لم یترک نحوا من دینه فإن صاحب المتاع کواحد ممن له علیه شیء- یأخذ بحصته و لا سبیل له علی المتاع

بیان

فی التهذیبین جمع بین الأربعة بحمل الأولین علی الأخیرین قال لا یحاصه الغرماء یعنی إذا کان له ما یفی بما لهم من غیر ذلک فإن لم یکن له شیء سوی ما للرجل بعینه کان هو و غیره من الدیان فی ذلک سواء لأن دینه و دین غیره متعلق بذمته و هم مشترکون فی ذلک

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۲۳

باب ۱۳۴ وجوب أداء الأمانة و لو إلی الکافر

[۱]

۱۸۳۷۰- ۱ الکافی، ۵/ ۱۳۲/ ۲/ ۱ العدة عن التهذیب، ۶/ ۳۵۱/ ۱۱۴/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن ابن بکیر عن الحسین الشیبانی عن أبی عبد اللّه ع قال قلت له إن رجلا من موالیک یستحل مال بنی أمیة و دماءهم و إنه وقع لهم عنده ودیعة فقال أدوا الأمانات إلی أهلها و إن کانوا مجوسا فإن ذلک لا یکون حتی یقوم قائمنا ع فیحل و یحرم

[۲]

۱۸۳۷۱- ۲ الکافی، ۵/ ۱۳۳/ ۳/ ۱ العدة عن البرقی عن القاسم عن جده عن محمد عن أبی عبد اللّه ع قال قال أمیر المؤمنین ع أدوا الأمانات و لو إلی قاتل ولد الأنبیاء

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۲۴

[۳]

۱۸۳۷۲- ۳ الکافی، ۵/ ۱۳۳/ ۴/ ۱ التهذیب، ۶/ ۳۵۱/ ۱۱۶/ ۱ علی عن أبیه عن ابن مرار عن یونس عن عمر بن أبی حفص قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول اتقوا اللّه و علیکم بأداء الأمانة إلی من ائتمنکم فلو أن قاتل علی بن أبی طالب ص ائتمننی علی أمانة لأدیتها إلیه

[۴]

۱۸۳۷۳- ۴ الکافی، ۵/ ۱۳۳/ ۵/ ۱ محمد عن التهذیب، ۶/ ۳۵۱/ ۱۱۵/ ۱ أحمد عن محمد بن سنان عن عمار بن مروان قال قال أبو عبد اللّه ع فی وصیة له اعلم أن ضارب علی ع بالسیف و قاتله لو ائتمننی علی سیف و استنصحنی و استشارنی ثم قبلت ذلک منه لأدیت إلیه الأمانة

[۵]

۱۸۳۷۴- ۵ الکافی، ۵/ ۱۳۳/ ۷/ ۱ الأربعة عن أبی عبد اللّه ع قال قال رسول اللّه ص لیس منا من أخلف الأمانة و قال قال رسول اللّه ص أداء الأمانة یجلب الرزق و الخیانة تجلب الفقر

[۶]

اشارة

۱۸۳۷۵- ۶ الکافی، ۵/ ۱۳۳/ ۸/ ۱ محمد عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۲۵

التهذیب، ۶/ ۳۵۱/ ۱۱۷/ ۱ ابن عیسی عن محمد بن خالد عن القاسم بن محمد عن محمد بن القاسم التهذیب، ۷/ ۱۸۱/ ۸/ ۱ أحمد عن البرقی عن محمد بن القاسم بن الفضیل قال سألت أبا الحسن ع یعنی موسی عن رجل استودع رجلا من موالیک مالا له قیمة و الرجل الذی علیه المال رجل من العرب یقدر علی أن لا یعطیه شیئا و لا یقدر له علی شیء و الرجل الذی استودعه خبیث خارجی شیطان فلم أدع شیئا- فقال لی قل له رده علیه فإنه ائتمنه علیه بأمانة اللّه جل و عز

بیان

فلم أدع شیئا یعنی من الألفاظ الدالة علی ذمه

[۷]

اشارة

۱۸۳۷۶- ۷ الکافی، ۵/ ۳۰۸/ ۲۱/ ۱ علی عن القاسانی التهذیب، ۷/ ۱۸۰/ ۷/ ۱ ابن محبوب عن القاسانی التهذیب، ۶/ ۳۹۶/ ۳۱/ ۱ الصفار عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۲۶

القاسانی عن القاسم بن محمد عن الفقیه، ۳/ ۲۹۸/ ۴۰۶۵ المنقری عن حفص بن غیاث النخعی عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل من المسلمین أودعه رجل من اللصوص دراهم أو متاعا و اللص مسلم هل یردها علیه قال لا- یردها علیه و إن أمکنه أن یرده علی صاحبه فعل- و إلا کان فی یدیه بمنزلة اللقطة یصیبها فیعرفها حولا فإن أصاب صاحبها ردها علیه و إلا تصدق بها فإن جاء صاحبها بعد ذلک خیره بین الأجر و الغرم فإن اختار الأجر فله الأجر و إن اختار الغرم غرم له و کان الأجر له

بیان

حمله فی الإستبصار علی ما إذا علم بأنه سرقه و فی الکافی عن رجل بدل عن حفص بن غیاث النخعی

[۸]

اشارة

۱۸۳۷۷- ۸ الکافی، ۵/ ۱۳۴/ ۹/ ۱ الحسین بن محمد عن محمد بن أحمد النهدی عن کثیر بن یونس عن عبد الرحمن بن سیابة قال لما أن هلک أبی سیابة جاء رجل من إخوانه إلی فضرب الباب علی فخرجت إلیه فعزانی و قال لی هل ترک أبوک شیئا فقلت له لا فدفع إلی کیسا فیه ألف درهم و قال أحسن حفظها و کل کسبها فدخلت إلی أمی و أنا فرح فأخبرتها فلما کان بالعشی أتیت صدیقا کان لأبی فاشتری لی بضائع من سابری و جلست فی حانوت فرزق اللّه جل و عز فیها خیرا کثیرا فحضر الحج فوقع فی قلبی فجئت إلی أمی و قلت لها إنه قد وقع فی قلبی أن أخرج إلی مکة فقالت لی رد دراهم فلان علیه فهیأتها و جئت بها إلیه فدفعتها إلیه و کأنی وهبتها له فقال لعلک استقللتها

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۲۷

فأزیدک قلت لا و لکن قد وقع فی قلبی الحج فأحببت أن یکون شیئک عندک ثم خرجت فقضیت نسکی- ثم رجعت إلی المدینة فدخلت مع الناس علی أبی عبد اللّه ع و کان یأذن إذنا عاما فجلست فی مئاخیر الناس و کنت حدثا فأخذ الناس یسألونه و یجیبهم فلما خف الناس عنه أشار إلی فدنوت إلیه فقال أ لک حاجة فقلت له جعلت فداک أنا عبد الرحمن بن سیابة قال ما فعل أبوک قلت هلک قال فتوجع و ترحم قال ثم قال لی فترک شیئا قلت لا قال فمن أین حججت قال فابتدأت فحدثته بقصة الرجل قال فما ترکنی أفرغ منها حتی قال لی فما فعلت فی الألف قال قلت رددتها علی صاحبها قال فقال قد أحسنت و قال لی أ لا أوصیک قلت بلی جعلت فداک- قال علیک بصدق الحدیث و أداء الأمانة تشرک الناس فی أموالهم هکذا و جمع بین إصبعیه قال فحفظت ذلک عنه فزکیت ثلاثمائة ألف درهم

بيان

السابری نوع من الثياب قوله فزكيت كناية عن كثرة ماله ببركة العمل بالوصية

[۹]

۱۸۳۷۸- ۹ الفقيه، ۳/ ۱۸۶/ ۳۶۹۸ الشحام قال قال لی أبو عبد اللّه ع من ائتمنك بأمانة فأدها إليه و من خانك فلا تخنه

[۱۰]

اشارة

۱۸۳۷۹- ۱۰ التهذيب، ۶/ ۳۵۰/ ۱۱۳/ ۱ السراد عن حماد بن عيسى

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۲۸

التهذيب، ۷/ ۱۹۲/ ۳۵/ ۱ ابن محبوب عن العباس بن معروف عن حماد بن عيسى عن الحسين بن المختار قال قلت لأبی عبد اللّه ع الرجل يكون له الشريك فيظهر عليه قد أختان شيئا أ له أن يأخذ منه مثل الذی أخذ من غير أن يبين له فقال شوه إنما اشتركا بأمانة اللّه و إنی لا أحب له إن رأی شيئا من ذلك أن يستر عليه و ما أحب أن يأخذ منه شيئا بغير علمه

بيان

شوه كلمه تنكر و تقبيح و منه شاهت الوجوه

[۱۱]

اشارة

۱۸۳۸۰- ۱۱ التهذيب، ۶/ ۳۵۰/ ۱۱۰/ ۱ الحسين عن النضر عن عثمان عن الحلبی عن أبيه عن محمد بن علی الحلبی قال استودعنی رجل من موالی بنی مروان ألف دينار فغاب فلم أدر ما أصنع بالدنانير فأتيت أبا عبد اللّه ع فذكرت ذلك له و قلت له أنت أحق بها فقال لا إن أبی ع كان يقول إنما نحن فيهم بمنزلة هدنة نؤدی أمانتهم و نرد ضالتهم و نقيم الشهادة لهم و عليهم فإذا تفرقت الأهواء لم يسع أحدا المقام

بيان

فإذا تفرقت الأهواء یعنی إذا استحل بعضهم أموال بعض أو دماءهم لم یسع أحدا المقام فی موضع و لزمه الفرار من مکان إلی آخر و تنغص علیه عیشه بل تعذر علیه المعیشة و قد مضی أخبار أخر من هذا الباب فی کتاب الإیمان و الکفر

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۲۹

باب ۱۳۵ الحوالة

[۱]

۱۸۳۸۱ - ۱ الکافی، ۵/ ۱۰۴/ ۲/ ۱ الثلاثة عن جمیل الکافی، ۵/ ۱۰۴/ ۲/ ۱ محمد عن التهذیب، ۶/ ۲۱۲/ ۲/ ۱ أحمد عن علی بن حدید عن جمیل عن زرارة عن أحدهما ع فی الرجل یحیل الرجل بمال کان له علی رجل آخر فیقول له الذی احتال برئت من مالی علیک قال إذا أبرأه فلیس له أن یرجع علیه و إن لم یبرأه فله

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۳۱

أن یرجع علی الذی أحاله

[۲]

۱۸۳۸۲ - ۲ الکافی، ۵/ ۱۰۴/ ۴/ ۱ حمید عن ابن سماعة عن أخیه جعفر عن أبان عن منصور بن حازم قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یحیل علی الرجل بدراهم أ یرجع علیه قال لا یرجع علیه أبدا إلا أن یکون قد أفلس قبل ذلک

[۳]

۱۸۳۸۳- ۳ الفقیه، ۳/ ۲۸/ ۳۲۵۹ الفقیه، ۳/ ۹۸/ ۳۴۰۸ التهذیب، ۶/ ۲۳۲/ ۵۶۹ الخراز أن أبا عبد اللّه ع سئل عن الرجل الحدیث

[۴]

اشارة

۱۸۳۸۴- ۴ التهذیب، ۶/ ۲۱۲/ ۶/ ۱ ابن سماعة عن عقبة بن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۳۲

جعفر عن أبی الحسن ع قال سألته عن الرجل یحیل الرجل بمال علی الصیرفی ثم یتغیر حال الصیرفی أ یرجع علی صاحبه إذا احتال و رضی قال لا

بیان

تغیر الحال کنایة عن الإفلاس

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۳۳

باب ۱۳۶ الکفالة

[۱]

اشارة

۱۸۳۸۵- ۱ الکافی، ۵/ ۱۰۳/ ۱/ ۲ الخمسة عن حفص بن البختری قال أبطأت عن الحج فقال لی أبو عبد اللّه ع ما أبطأ بک عن الحج فقلت جعلت فداک تکفلت برجل فخفر بی فقال ما لک و الکفالات أ ما علمت أنها أهلکت القرون الأولی ثم قال إن قوما أذنبوا ذنوبا کثیرة فأشفقوا منها و خافوا خوفا شدیدا فجاء آخرون فقالوا ذنوبکم علینا فأنزل اللّه عز و جل علیهم العذاب ثم قال تبارک و تعالی خافونی و اجترأتم علی

بیان

الخفر نقض العهد

[۲]

۱۸۳۸۶- ۲ التهذیب، ۶/ ۲۰۹/ ۱/ ۱ أحمد عن الوشاء عن أبی الحسن الخزاز قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول لأبی العباس الفضل ما منعک من الحج قال کفالة کفلت بها قال

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۳۴

ما لک و الکفالات أ ما علمت أن الکفالة هی التی أهلکت القرون الأولی

[۳]

۱۸۳۸۷- ۳ الفقیه، ۳/ ۹۵/ ۳۴۰۱ الحدیث مرسلا

[۴]

اشارة

۱۸۳۸۸- ۴ الکافی، ۵/ ۱۰۴/ ۵/ ۱ محمد عن بعض أصحابنا عن ابن یقطین التهذیب، ۶/ ۲۰۹/ ۲/ ۱ ابن محبوب عن محمد بن عیسی عن ابن یقطین عن الفقیه، ۳/ ۹۶/ ۳۴۰۲ الحسین بن خالد قال قلت لأبی الحسن ع جعلت فداک قول الناس الضامن غارم- قال فقال لیس علی الضامن غرم الغرم علی من أکل المال

بیان

أراد بالضامن الضامن للنفس أعنی الکفیل أو یکون المراد به ضامن المال و یکون الوجه فی نفی الغرم عنه أنه یرجع علی الغریم بما أداه

[۵]

۱۸۳۸۹- ۵ الکافی، ۵/ ۱۰۵/ ۶/ ۱ محمد عن أحمد عن ابن فضال عن عمار عن أبی عبد اللّه ع قال أتی أمیر المؤمنین ع برجل تکفل بنفس رجل فحبسه و قال اطلب صاحبک

[۶]

۱۸۳۹۰- ۶ التهذیب، ۶/ ۲۰۹/ ۴/ ۱ ابن محبوب عن یعقوب بن یزید عن ابن فضال عن عمار بن مروان عن جعفر عن أبیه

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۳۵

عن علی ع مثله

[۷]

۱۸۳۹۱- ۷ التهذیب، ۶/ ۲۰۹/ ۳/ ۱ ابن محبوب عن الخشاب عن ابن کلوب عن إسحاق بن عمار عن جعفر عن أبیه ع أن علیا ع أتی برجل کفل برجل بعینه فأخذ بالمکفول فقال احبسوه حتی یأتی بصاحبه

[۸]

۱۸۳۹۲- ۸ الفقیه، ۳/ ۹۵/ ۳۴۰۰ سعد بن طریف عن الأصبغ بن نباتة قال قضی أمیر المؤمنین ع فی رجل تکفل بنفس رجل أن یحبس و قال له اطلب صاحبک و قضی ع أنه لا کفالة فی حد

[۹]

۱۸۳۹۳- ۹ التهذیب، ۶/ ۲۱۰/ ۱۰/ ۱ محمد عن الکافی، ۵/ ۱۰۴/ ۳/ ۱ حمید عن ابن سماعة عن المیثمی عن أبان عن البقباق قال قلت لأبی عبد اللّه ع رجل تکفل لرجل بنفس رجل فقال إن جئت به و إلا فعلیک خمسمائة درهم قال علیه نفسه و لا شیء علیه من الدراهم فإن قال علی خمسمائة درهم إن لم أدفعه قال یلزمه الدراهم إن لم یدفعه إلیه

[۱۰]

اشارة

۱۸۳۹۴- ۱۰ التهذیب، ۶/ ۲۰۹/ ۵/ ۱ أحمد عن البزنطی عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۳۶

الفقيه، ۳/ ۹۶/ ۳۴۰۳ داود بن الحصين عن البقباق عن أبي عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل تكفل بنفس الرجل إلى أجل فإن يأت به فعليه كذا و كذا درهما قال إن جاء به إلى الأجل فليس عليه مال قال و هو كفيل بنفسه أبدا إلا أن يبدأ بالدراهم فإن بدأ بالدراهم فهو له ضامن إن لم يأت به إلى الأجل الذي أجله

بيان

الفرق بين الصيغتين في الخبرين غير بين و لا مبين و قد تكلف في ابدائه جماعة من أصحابنا بما لا يسمن و لا يغني من جوع صونا لهما من الردة و قد ذكره الشهيد الثاني في شرحه للشرائع من أراد الوقوف عليه و على ما يرد عليه فليراجع إليه و يخطر بالبال أن مناط الفرق ليس تقديم الشرط على الجزاء و تأخيره عنه كما فهموه بل مناطه ابتداء الكفيل بضمان الدراهم من قبل نفسه مرة و إلزام المكفول له له بذلك من دون قبوله أخرى كما هو ظاهر الحديث الأول و الحديث الثاني و إن كان ظاهره خلاف ذلك إلا أنه يجوز حمله عليه فإن قول السائل فإن لم يأت به فعليه كذا ليس صريحا في أنه قول الكفيل و على تقدير إبائه عن هذا الحمل يحمل على وهم الراوي أو سوء تقريره فإن مصدر الخبرين واحد و السائل فيهما واحد هذا على نسخة الكافي كما كتبناه و أما على نسخة التهذيب التي نشأت منها تكلفات الأصحاب فلا يتأتى هذا التوجيه فإن الحديث الأول فيه هكذا رجل تكفل لرجل بنفس رجل فقال إن جئت به و إلا فعلي خمسمائة درهم الحديث و الظاهر أنه من غلط النساخ و العلم عند اللّه

الوافي، ج۱۸، ص: ۸۳۷

[۱۱]

۱۸۳۹۵- ۱۱ التهذيب، ۶/ ۲۱۰/ ۹/ ۱ محمد بن أحمد عن يعقوب بن يزيد عن ابن أبي عمير عن داود الرقي قال قال أبو عبد اللّه ع مكتوب في التوراة كفالة ندامة غرامة

[۱۲]

۱۸۳۹۶- ۱۲ الفقيه، ۳/ ۹۷/ ۳۴۰۵ قال الصادق ع الكفالة خسارة غرامة ندامة

[۱۳]

اشارة

۱۸۳۹۷- ۱۳ التهذيب، ۶/ ۲۱۱/ ۱۱/ ۱ محمد بن أحمد عن أبي عبد اللّه عن اللؤلؤي عن زياد بن محمد بن سوقة عن عطاء عن أبي جعفر ع قال قلت له جعلت فداك إن علي دينا إذا ذكرته فسد علي ما أنا فيه قال سبحان اللّه و ما بلغك أن رسول اللّه ص كان يقول في خطبته من ترك ضياعا فعلي ضياعه و من ترك دينا فعلي دينه و من ترك مالا فآكله فكفالته رسول اللّه ص ميتا ككفالته حيا و كفالته حيا ككفالته ميتا فقال الرجل نفست عني جعلني اللّه فداك

بيان

الضیاع العیال فآکله أی إرثه و ذلک لأن النبی ص

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۳۸

وارث من لا وارث له نفست فرجت و إنما نفس عنه بذلک لأنه علم به أنه یقضی دینه بضمان النبی ص علی ید من شاء اللّه تعالی

[۱۴]

۱۸۳۹۸- ۱۴ التهذیب، ۶/ ۲۱۰/ ۸/ ۱ أحمد عن البزنطی عن الفقیه، ۳/ ۹۷/ ۳۴۰۴ داود بن سرحان عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الکفیل و الرهن فی بیع النسیئة قال لا بأس

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۳۹

باب ۱۳۷ الرهن

[۱]

۱۸۳۹۹- ۱ الکافی، ۵/ ۲۳۳/ ۱/ ۲ العدة عن التهذیب، ۷/ ۱۶۸/ ۱/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن محمد بن مسلم التهذیب، ۷/ ۱۷۹/ ۴۳/ ۱ ابن عیسی عن علی بن الحکم عن الخراز عن محمد بن مسلم عن أبی حمزة عن أبی جعفر ع قال سألته عن الرهن و الکفیل فی بیع النسیئة فقال لا بأس به

[۲]

۱۸۴۰۰- ۲ الفقیه، ۳/ ۲۶۴/ ۳۹۵۲ العلاء عن محمد عن أحدهما ع مثله

[۳]

۱۸۴۰۱- ۳ التهذیب، ۷/ ۴۲/ ۶۶/ ۱ بإسناده الأول عن أبی

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۴۰

حمزة قال سألته عن الرهون و التکفیل الحدیث مضمرا

[۴]

۱۸۴۰۲- ۴ الکافی، ۵/ ۲۳۳/ ۲/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن صفوان عن یعقوب بن شعیب قال سألته عن رجل یبیع بالنسیئة و یرتهن قال لا بأس

[۵]

اشارة

۱۸۴۰۳- ۵ الکافی، ۵/ ۲۳۳/ ۳/ ۱ علی عن أبیه عن ابن مرار التهـذیب، ۷/ ۱۶۸/ ۳/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن أبیه عن ابن مرار عن یونس عن ابن عمـار قـال سألت أبا عبـد اللّه ع عن الرجل یسـلم فی الحیوان و الطعام و یرتهن الرهن قال لا بأس یسـتوثق من مالک

بیان

الظاهر أن لفظة عن أبیه فی إسناد التهذیب من زیادات النساخ

[۶]

۱۸۴۰۴- ۶ التهذیب، ۷/ ۴۲/ ۶۶/ ۱ الحسین عن صفوان عن العلاء عن محمد عن أحدهما ع قال سألته عن السلم فی الحیوان و الطعام و یؤخذ الرهن فقال نعم استوثق من مالک ما استطعت قال و سألته عن الرهن و الکفیل فی بیع النسیئة فقال لا

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۴۲

بأس به

[۷]

۱۸۴۰۵- ۷ التهذیب، ۷/ ۴۲/ ۶۷/ ۱ عنه عن الحسن عن زرعة عن الفقیه، ۳/ ۲۶۱/ ۳۹۴۲ سماعة قال سألته عن الرهن یرتهنه الرجل فی سلفه إذا أسلم فی طعام أو متاع أو فی حیوان- فقال لا بأس بأن تستوثق من مالک

[۸]

۱۸۴۰۶- ۸ التهذیب، ۷/ ۱۷۵/ ۲۹/ ۱ عنه عن صفوان عن یعقوب بن شعیب قال سألته عن الرجل یکون له علی الرجل تمر أو حنطة أو رمان و له أرض فیها شیء من ذلک فیرتهنها حتی یستوفی الذی له قال یستوثق من ماله

[۹]

۱۸۴۰۷- ۹ الکافی، ۵/ ۲۳۶/ ۱۹/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۷۰/ ۱۳/ ۱ القمیان عن الفقیه، ۳/ ۳۱۳/ ۴۱۱۸ صفوان عن عمر بن رباح القلاء قال سألت أبا الحسن ع عن رجل هلک أخوه

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۴۳

و ترک صندوقا فیه رهون بعضها علیها أسماء أصحابها و بکم هو رهن- و بعضها لا یدری لمن هو و لا بکم هو رهن فما تری فی هذا الذی لا یعرف صاحبه فقال هو کماله

[۱۰]

۱۸۴۰۸- ۱۰ الکافی، ۵/ ۲۳۹/ ۶/ ۱ الاثنان عن الوشاء عن أبان عمن حدثه عن أبی عبد اللّه ع فی رجل استعار ثوبا من رجل- ثم عمد

إليه فرهنه فجاء أهل المتاع إلى متاعهم فقال يأخذون متاعهم

[۱۱]

۱۸۴۰۹- ۱۱ التهذيب، ۷/ ۱۸۴/ ۱۳/ ۱ الحسين عن فضالة عن أبان عن حذيفة عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۱۲]

۱۸۴۱۰- ۱۲ الفقيه، ۳/ ۳۰۲/ ۴۰۸۵ أبان عن حريز عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۱۳]

۱۸۴۱۱- ۱۳ التهذيب، ۷/ ۱۷۶/ ۳۶/ ۱ ابن سماعة عن صفوان عن عاصم عن محمد بن قيس عن أبی جعفر ع قال لا رهن إلا مقبوضا

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۴۴

[۱۴]

۱۸۴۱۲- ۱۴ الفقيه، ۳/ ۳۰۷/ ۴۱۰۰ التهذيب، ۷/ ۱۷۷/ ۴۰/ ۱ محمد بن حسان عن أبی عمران الأرمنی عن عبد اللّه بن الحكم قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل أفلس و عليه الدين لقوم و عند بعضهم رهون و ليس عند بعضهم فمات و لا يحيط ماله بما عليه من الدين قال يقسم جميع ما خلف من الرهون و غيرها- على أرباب الدين بالحصص

[۱۵]

۱۸۴۱۳- ۱۵ الفقيه، ۳/ ۳۱۰/ ۴۱۱۱ التهذيب، ۷/ ۱۷۸/ ۴۱/ ۱ العبيدی عن المروزی قال كتبت إلى أبی الحسن ع فی رجل مات و عليه الدين و لم يخلف شيئا إلا رهنا فی يد بعضهم فلا يبلغ ثمنه أكثر من مال المرتهن أ يأخذه بماله أو هو و سائر الديان فيه شركاء فكتب ع جميع الديان فی ذلك سواء يتوزعونه بينهم بالحصص- قال و كتبت إليه فی رجل مات و له ورثة فجاء رجل فادعى عليه مالا و أن عنده رهنا فكتب عليه إن كان له على الميت مال و لا بينة له عليه فليأخذ ماله مما فی يده و ليرد الباقی على ورثته و متى أقر بما

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۴۵

عنده أخذ به و طولب بالبينة على دعواه و أوفى حقه بعد اليمين و متى لم يقم البينة و الورثة ينكرون فله عليهم يمين علم يحلفون بالله ما يعلمون أن له على ميتهم حقا

[۱۶]

۱۸۴۱۴- ۱۶ الفقيه، ۳/ ۳۱۳/ ۴۱۱۹ التهذيب، ۷/ ۱۷۸/ ۴۲/ ۱ أبو الحسين محمد بن جعفر الأسدی عن موسى بن عمران النخعی عن عمه علی بن الحسين بن يزيد النوفلی عن علی بن سالم عن أبيه قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الخبر الذی روى أن من كان بالرهن أوثق منه بأخيه المؤمن فأنا منه بریء فقال ذلك إذا ظهر الحق و قام قائمنا أهل البيت

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۴۷

باب ۱۳۸ منفعة الرهن و غلته

[۱]

۱۸۴۱۵- ۱ الکافی، ۵/ ۲۳۵/ ۱۲/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۷۳/ ۲۴/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن الفقیه، ۳/ ۳۱۲/ ۴۱۱۷ صفوان عن إسحاق بن عمار قال سألت أبا إبراهیم ع عن الرجل یرهن العبد أو الثوب أو الحلی أو متاعا من متاع البیت فیقول صاحب المتاع للمرتهن- أنت فی حل من لبس هذا الثوب أو الحلی فالبس الثوب و انتفع بالمتاع و استخدم الخادم قال هو حلال له إذا أذن له و أحله و ما أحب أن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۴۸

یفعل قلت فإن رهن دارا لها غلة لمن الغلة قال لصاحب الدار- قلت فارتهن أرضا بیضاء فقال صاحب الأرض له ازرعها لنفسک- قال لیس هذا مثل هذا یزرعها لنفسه فهو له حلال کما أحله له لأنه یزرع بماله و یعمرها

[۲]

۱۸۴۱۶- ۲ التهذیب، ۶/ ۲۰۵/ ۲۲/ ۱ ابن سماعة عن صفوان و ابن رباط عن إسحاق بن عمار عن العبد الصالح ع قال سألته عن الرجل الحدیث إلی قوله و ما أحب أن یفعل

[۳]

۱۸۴۱۷- ۳ الکافی، ۵/ ۲۳۵/ ۱۳/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۶۹/ ۷/ ۱ علی عن أبیه عن ابن المغیرة عن ابن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال قضی أمیر المؤمنین ع فی کل رهن له غلة أن غلته تحتسب لصاحب الرهن مما علیه

[۴]

اشارة

۱۸۴۱۸- ۴ الکافی، ۵/ ۲۳۵/ ۱۴/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۶۹/ ۸/ ۱ علی عن أبیه عن التمیمی عن عاصم عن محمد بن قیس عن أبی جعفر ع أن أمیر المؤمنین ص قال فی الأرض البور یرتهنها الرجل لیس فیها ثمرة فزرعها و أنفق علیها من ماله- إنه تحتسب له نفقته و عمله خالصا ثم ینظر نصیب الأرض فیحتسب من ماله الذی ارتهن به الأرض حتی یستوفی ماله فإذا استوفی ماله فلیدفع الأرض إلی صاحبها

بیان

البور بالفتح الأرض قبل أن تصلح للزرع أو التی تترک سنة لتزرع من قابل

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۴۹

[۵]

۱۸۴۱۹- ۵ الفقیه، ۳/ ۳۰۷/ ۴۰۹۹ السراد عن الکرخی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل رهن بماله أرضا أو دارا لها غلة کثیرة فقال علی الذی ارتهن الأرض و الدار بماله أن یحسب لصاحب الأرض و الدار ما أخذ من الغلة و یطرحه عنه من الدین له

[۶]

۱۸۴۲۰- ۶ الفقیه، ۳/ ۳۰۸/ ۴۱۰۳ محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال إن رهن رجل أرضا فیها ثمرة فإن ثمرتها من حساب ماله و له حساب ما عمل فیها و أنفق فیها و إذا استوفی ماله فلیدفع الأرض إلی صاحبها

[۷]

۱۸۴۲۱- ۷ الکافی، ۵/ ۲۳۶/ ۱۶/ ۱ العدة عن سهل و التهذیب، ۷/ ۱۷۶/ ۳۵/ ۱ أحمد عن الفقیه، ۳/ ۳۰۷/ ۴۰۹۸ السراد عن أبی ولاد قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یأخذ الدابة و البعیر رهنا بماله- أ له أن یرکبه قال فقال إن کان یعلفه فله أن یرکبه و إن کان الذی رهنه عنده یعلفه فلیس له أن یرکبه

[۸]

۱۸۴۲۲- ۸ التهذیب، ۷/ ۱۷۵/ ۳۲/ ۱ ابن محبوب عن أحمد عن البرقی عن ابن المغیرة عن الفقیه، ۳/ ۳۰۶/ ۴۰۹۵ السکونی عن جعفر عن أبیه عن آبائه عن علی ص قال قال رسول اللّه ص الظهر یرکب إذا کان مرهونا و علی الذی یرکب

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۵۰

نفقته و الدر یشرب إذا کان مرهونا و علی الذی یشرب نفقته

[۹]

۱۸۴۲۳- ۹ الکافی، ۵/ ۲۳۵/ ۱۵/ ۱ الخمسة التهذیب، ۷/ ۱۶۹/ ۹/ ۱ علی عن أبیه عن حماد عن الحلبی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل رهن جاریته عند قوم أ یحل له أن یطأها قال إن الذین ارتهنوها یحولون بینه و بینها قلت أ رأیت إن قدر علیها خالیا قال نعم لا أری هذا علیه حراما

[۱۰]

۱۸۴۲۴- ۱۰ الکافی، ۵/ ۲۳۷/ ۲۰/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۱۶۹/ ۱۰/ ۱ أحمد عن صفوان عن الفقیه، ۳/ ۳۱۳/ ۴۱۲۰ العلاء عن محمد عن أبی جعفر ع فی رجل الحدیث بأدنی تفاوت

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۵۱

باب ۱۳۹ بیع الرهن و شراؤه

[۱]

۱۸۴۲۵- ۱ الکافی، ۵/ ۲۳۳/ ۴/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۶۸/ ۴/ ۱ القمیان عن الفقیه، ۳/ ۳۰۹/ ۴۱۰۵ صفوان عن إسحاق بن عمار قال سألت أبا إبراهیم ع عن الرجل یکون عنده الرهن- فلا- یدری لمن هو من الناس- الکافی، التهذیب، فقال لا أحب أن یبیعه حتی یجیء صاحبه قلت لا یدری لمن هو من الناس- ش فقال فیه فضل أو نقصان فقلت فإن کان فیه فضل أو نقصان فقال إن کان فیه نقصان فهو أهون لبیعه فیؤجر فیما نقص من ماله و إن کان فیه فضل فهو أشدهما علیه یبیعه و یمسک فضله حتی یجیء صاحبه

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۵۲

[۲]

۱۸۴۲۶- ۲ الکافی، ۵/ ۲۳۴/ ۵/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۱۶۹/ ۶/ ۱ البرقی عن أبیه عن ابن بکیر عن عبید بن زرارة الفقیه، ۳/ ۳۰۹/ ۴۱۰۶ القاسم بن سلیمان عن عبید بن زرارة عن أبی عبد اللّه ع فی رجل رهن رهنا إلی وقت غیر مؤقت ثم غاب هل له وقت یباع فیه رهنه قال لا حتی یجیء

[۳]

۱۸۴۲۷- ۳ التهذیب، ۷/ ۱۶۹/ ۵/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن بکیر قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل رهن رهنا- ثم انطلق فلا یقدر علیه أ یباع الرهن قال لا حتی یجیء صاحبه

[۴]

۱۸۴۲۸- ۴ الکافی، ۵/ ۲۳۷/ ۲۱/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۷۰/ ۱۱/ ۱ ابن عیسی عن ابن فضال عن إبراهیم بن عثمان عن أبی عبد اللّه ع قال قلت له رجل لی علیه دراهم و کانت داره رهنا فأردت أن أبیعها فقال أعیذك بالله أن تخرجه من ظل رأسه

[۵]

۱۸۴۲۹- ۵ الکافی، ۵/ ۲۳۷/ ۲۲/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۷۰/ ۱۲/ ۱ أحمد عن محمد بن عیسی عن منصور بن حازم عن هشام بن سالم عن أبی عبد اللّه ع قال سئل عن رجل یکون له الدین

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۵۳

علی الرجل و معه الرهن أ یشتری الرهن منه قال نعم

[۶]

۱۸۴۳۰- ۶ التهذیب، ۷/ ۱۲۳/ ۶/ ۱ الحسین عن الثلاثة الفقیه، ۳/ ۲۲۶/ ۳۸۳۷ حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال سألته الحدیث بأدنی تفاوت

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۵۵

باب ۱۴۰ تلف الرهن و نقصانه

[۱]

۱۸۴۳۱- ۱ الکافی، ۵/ ۲۳۴/ ۸/ ۱ الاثنان عن الوشاء عن أبان التهذیب، ۷/ ۱۷۲/ ۲۲/ ۱ ابن محبوب عن بنان عن الفقیه، ۳/ ۳۰۸/ ۴۱۰۲ علی بن الحکم عن أبان الکافی، عمن أخبره ش عن أبی عبد اللّه ع أنه قال فی الرهن إذا ضاع عند المرتهن من غیر أن یستهلکه رجع فی حقه علی الراهن فأخذه- فإن استهلکه تراد الفضل فیما بینهما

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۵۶

[۲]

اشارة

۱۸۴۳۲- ۲ الکافی، ۵/ ۲۳۶/ ۱۸/ ۱ الرزاز عن محمد بن عبد الحمید عن سیف بن عمیرة عن منصور بن حازم عن سلیمان بن خالد عن أبی عبد اللّه ع قال إذا رهنت عبدا أو دابة فمات فلا شیء علیک- فإن هلکت الدابة أو أبق الغلام فأنت ضامن

بیان

فی النسخ التی رأیناها من الکافی رهنت و مات و نقل عنه فی التهذیبین ارتهنت و ماتا و هو الصواب قال فی التهذیبین المعنی فیه أن یکون سبب هلاکها أو سبب إباق الغلام شیئا من جهة المرتهن فأما إذا لم یکن کذلک فلا یلزمه شیء و کان حکمه حکم الموت سواء

[۳]

۱۸۴۳۳- ۳ التهذیب، ۷/ ۱۷۰/ ۱۵/ ۱ الحسین عن القاسم بن محمد و فضالة عن الفقیه، ۳/ ۳۰۹/ ۴۱۰۷ الفقیه، ۳/ ۳۰۹/ ۱۴۰۸ أبان عن عبید بن زرارة قال قلت لأبی عبد اللّه ع رجل رهن سوارین فهلک أحدهما قال یرجع علیه بحقه فیما بقی و قال فی رجل رهن عنده رجل دارا فاحترقت أو انهدمت قال یکون ماله فی تربة الأرض

[۴]

۱۸۴۳۴- ۴ الفقیه، ۳/ ۳۰۹/ ۴۱۰۹ و قال ع فی رجل رهن عنده رجل مملوکا فجذم أو رهن عنده متاعا فلم ینشر ذلک المتاع- و لم یتعاهده و لم یحرکه فأکل یعنی أکله السوس هل ینقصه من ماله بقدر ذلک قال لا

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۵۷

[۵]

۱۸۴۳۵- ۵ التهذیب، ۷/ ۱۷۱/ ۱۶/ ۱ الحسین عن ابن أبی عمیر عن أبان عن رجل عن أبی عبد اللّه ع فی رجل رهن عند رجل دارا

الحديثين بأدنى تفاوت

[۶]

اشارة

۱۸۴۳۶- ۶ التهذيب، ۷/ ۱۷۳/ ۲۵/ ۱ عنه عن الفقيه، ۳/ ۳۱۰/ ۴۱۱۲ فضالة عن أبان عن رجل عن أبی عبد اللّه ع قال سألته كيف يكون الرهن بما فيه إن كان حيوانا أو دابة أو ذهبا أو فضة أو متاعا فأصابته جائحة حريق أو لص فهلك ماله أو بعض متاعه و ليس له على مصيبته بينة- قال إذا ذهب متاعه كله فلم يوجد له شیء فلا شیء عليه و إن قال ذهب من بين مالی و له مال فلا يصدق

بيان

لما كان المتاع الذی يرهن بدين يكون حق الدين فی ذلك المتاع قيل الرهن بما فيه و الجائحة الشدة المهلكة للمال و فی الفقيه أو نقص متاعه

[۷]

اشارة

۱۸۴۳۷- ۷ التهذيب، ۷/ ۱۷۵/ ۳۰/ ۱ ابن محبوب عن الفقيه، ۳/ ۳۱۱/ ۴۱۱۳ البزنطی عن داود بن الحصين عن البقباق عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل رهن عنده آخر عبدين فهلكت إحداهما أ يكون حقه فی الآخر قال نعم قلت أو دارا فاحترقت أ يكون حقه فی التربة قال نعم أو

الوافي، ج۱۸، ص: ۸۵۸

دابتين فهلكت أحدهما أ يكون حقه فی الأخرى قال نعم أو متاعا فهلك من طول ما تركه أو طعاما ففسد أو غلاما فأصابه جدری فعمی- أو ثيابا تركها مطوية لم يتعاهدها و لم ينشرها حتى هلكت قال هذا نحو واحد يكون حقه عليه- التهذيب، و سألته كيف يكون الرهن بما فيه الحديث كما مر و زاد فی آخره و قضى فی كل رهن له غلة أن غلته تحسب لصاحب الرهن مما عليه

بيان

الجدری بضم الجيم و فتحها قروح تخرج فی البدن تنفخ و تقيح معروفة و ألفاظ هذا الحديث كانت متخالفة فی الكتابين و كان أكثرها فی التهذيب غير واضح و لهذا نقلناه من الفقيه

[۸]

۱۸۴۳۸- ۸ الفقيه، ۳/ ۳۰۵/ ۴۰۹۴ محمد بن أبی عمير عن جميل بن دراج قال قال أبو عبد اللّه ع فی رجل رهن عند رجل رهنا فضاع الرهن قال هو من مال الراهن و يرجع المرتهن عليه بماله

[۹]

۱۸۴۳۹- ۹ الفقيه، ۳/ ۳۰۶/ ۴۰۹۶ صفوان عن إسحاق بن عمار عن أبی إبراهيم ع قال قلت الرجل يرتهن العبد فيصيبه عور أو ينقص من جسده شیء على من يكون نقصان ذلك قال على مولاه قلت إن الناس يقولون إن رهنت العبد فمرض أو انفقأت عينه فأصابه نقصان فی جسده ينقص من مال الرجل بقدر ما ينقص من العبد قال أ رأيت لو أن العبد قتل على من يكون

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۵۹

جنايته قال جنايته فی عنقه

[۱۰]

۱۸۴۴۰- ۱۰ الكافی، ۵/ ۲۳۴/ ۱۰/ ۱ العدة عن سهل و التهذيب، ۷/ ۱۷۲/ ۲۱/ ۱ أحمد عن البزنطی عن حماد بن عثمان عن إسحاق بن عمار قال قلت لأبی إبراهيم ع الرجل يرتهن الرهن الغلام أو الدار فيصيبه الآفة على من تكون قال على مولاه ثم قال أ رأيت لو قتل قتيلا- على من كان يكون قلت هو فی عنق العبد قال أ لا ترى فلم يذهب مال هذا- ثم قال أ رأيت لو كان ثمنه مائة دينار فزاد و بلغ مائتی دينار لمن كان يكون قلت لمولاه قال و كذلك يكون عليه ما يكون له

[۱۱]

اشارة

۱۸۴۴۱- ۱۱ الكافی، ۵/ ۲۳۵/ ۱۱/ ۱ التهذيب، ۷/ ۱۷۰/ ۱۴/ ۱ الخمسة الفقيه، ۳/ ۳۱۰/ ۴۱۱۰ حماد عن الحلبی الفقيه، عن أبی عبد اللّه ع ش فی الرجل يرهن الرهن عند الرجل فيصيبه شیء أو ضياع [يضيع] قال يرجع بماله عليه

بيان

بماله أی بدينه و إن فرض المرتهن مقصرا يحتمل الرهن أيضا و يختلف مرجع الضمائر على التقديرين

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۶۰

[۱۲]

۱۸۴۴۲- ۱۲ الكافی، ۵/ ۲۳۴/ ۶/ ۱ التهذيب، ۷/ ۱۷۱/ ۱۷/ ۱ محمد عن محمد بن الحسين عن صفوان عن ابن بكير قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرهن فقال إن كان أكثر من مال المرتهن- فهلك أن يؤدی الفضل إلى صاحب الرهن و إن كان أقل من ماله فهلك الرهن أدى إليه صاحبه فضل ماله و إن كان سواء فليس عليه شیء

[۱۳]

اشارة

۱۸۴۴۳- ۱۳ الفقیه، ۳/ ۳۱۲/ ۴۱۱۵ محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال قضی أمیر المؤمنین ع فی الرهن- الحدیث بأدنی تفاوت

بیان

هذا الخبر محمول علی ما إذا فرط المرتهن فی حفظ المرهون و کذا ما یأتی من الأخبار و الأخبار السابقة محمولة علی ما إذا لم یفرط کذا جمع بینها فی التهذیبین و هذا التفصیل مصرح به فی حدیث أبان الذی صدرنا به الباب

[۱۴]

۱۸۴۴۴- ۱۴ الکافی، ۵/ ۲۳۴/ ۷/ ۱ العدة عن سهل و التهذیب، ۷/ ۱۷۱/ ۱۸/ ۱ أحمد عن السراد عن أبی حمزة قال سألت أبا جعفر ع عن قول علی ص فی الرهن یترادان الفضل قال کان علی ع یقول ذلک- قلت کیف یترادان الفضل فقال إن کان الرهن أفضل مما رهن به- ثم عطب رد المرتهن الفضل علی صاحبه و إن کان لا یسوی رد الراهن ما نقص من حق المرتهن قال و کذلک کان قول علی ص فی الحیوان و غیر ذلک

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۶۱

[۱۵]

۱۸۴۴۵- ۱۵ الکافی، ۵/ ۲۳۴/ ۹/ ۱ العدة عن سهل و التهذیب، ۷/ ۱۷۲/ ۲۰/ ۱ أحمد عن البزنطی عن حماد بن عثمان عن إسحاق بن عمار الفقیه، ۳/ ۳۱۱/ ۴۱۱۴ صفوان عن إسحاق بن عمار قال سألت أبا إبراهیم ع عن الرجل یرهن الرهن بمائة درهم و هو یساوی ثلاثمائة درهم فهلک أ علی الرجل أن یرد علی صاحبه مائتی درهم قال نعم لأنه أخذ رهنا فیه فضل و ضیعه قلت فهلک نصف الرهن فقال علی حساب ذلک- الکافی، الفقیه، قلت فیترادان الفضل قال نعم

[۱۶]

اشارة

۱۸۴۴۶- ۱۶ الفقیه، ۳/ ۳۰۸/ ۴۱۰۱ محمد بن حسان عن أبی عمران الأرمنی عن عبد اللّه بن الحکم عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل رهن عند رجل رهنا علی ألف درهم و الرهن یساوی ألفین فضاع قال یرجع علیه بفضل ما رهنه و إن کان أنقص مما رهنه علیه فالرهن بما فیه

بیان

فالرهن بما فیه أی یحسب الرهن من دینه و یأخذ الباقی

[۱۷]

۱۸۴۴۷- ۱۷ الکافی، ۵/ ۲۳۶/ ۱۷/ ۱ محمد عن بعض أصحابنا عن منصور بن العباس عن ابن یقطین عن عمرو بن إبراهیم

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۶۲

التهذیب، ۷/ ۱۷۷/ ۳۹/ ۱ محمد بن أحمد عن أبی عبد اللّه عن منصور بن العباس عن الحسین بن علی بن یقطین عن عمرو بن إبراهیم عن خلف بن حماد عن إسماعیل بن أبی قرة عن أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع فی رجل استقرض من رجل مائة دینار و رهنه حلیا بمائة دینار ثم إنه أتی الرجل فقال له أعرنی الذهب الذی رهنتک عاریة فأعاره إیاه فهلک الرهن عنده أ علیه شیء لصاحب القرض فی ذلک قال هو علی صاحب الرهن هو الذی رهنه و هو الذی أهلکه و لیس لمال هذا توی

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۶۳

باب ۱۴۱ الاختلاف فی الرهن

[۱]

۱۸۴۴۸- ۱ الکافی، ۵/ ۲۳۷/ ۱/ ۱ حمید عن التهذیب، ۷/ ۱۷۴/ ۲۸/ ۱ ابن سماعة عن غیر واحد عن أبان عن ابن أبی یعفور عن أبی عبد اللّه ع قال إذا اختلفا فی الرهن فقال أحدهما رهنته بألف درهم و قال الآخر بمائة درهم فقال یسأل صاحب الألف البینة فإن لم یکن له بینة حلف صاحب المائة و إن کان الرهن أقل مما رهن أو أکثر و اختلفا- فقال أحدهما هو رهن و قال الآخر هو عندک ودیعة قال یسأل صاحب الودیعة البینة فإن لم یکن له بینة حلف صاحب الرهن

[۲]

اشارة

۱۸۴۴۹- ۲ الفقیه، ۳/ ۳۱۲/ ۴۱۱۶ فضالة عن أبان عن أبی عبد اللّه ع مثله

بیان

هذا إذا لم یکن اختلاف فی الدین بل فی أنه رهن أو ودیعة مع ثبوت الدین

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۶۴

و إنما یسأل صاحب الودیعة البینة لأنه یدعی أن له حق الأخذ و الانتزاع علی صاحبه و صاحبه منکر لذلک

[۳]

اشارة

۱۸۴۵۰- ۳ الکافی، ۵/ ۲۳۷/ ۲/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن علی بن الحکم عن العلاء التهذیب، ۷/ ۱۷۴/ ۲۶/ ۱ الحسین عن صفوان و فضالة عن العلاء عن محمد عن أبی جعفر ع فی رجل یرهن عند صاحبه رهنا لا بینة بینهما فیه فادعی الذی عنده الرهن أنه بألف درهم فقال صاحب الرهن إنما هو بمائة درهم فقال البینة علی الذی عنده الرهن أنه بألف درهم فإن لم یکن له بینة فعلی الراهن الیمین- التهذیب، و قال فی رجل رهن عند صاحبه رهنا فقال الذی عنده الرهن أرهنته عندی بکذا و کذا و قال الآخر إنما هو عندک ودیعة فقال البینة علی الذی عنده الرهن أنه یکون بکذا و کذا فإن لم یکن له بینة فعلی الذی له الرهن الیمین

بیان

قال فی الإستبصار إنما قال علیه البینة علی مقدار ما علی الرهن دون أن یجب علیه البینة علی أنه رهن و هو مطابق لما رویناه فی الباب الأول یعنی به الخبر السابق و الآتی و فیه بعد و الظاهر من سیاق الحدیث أن الذی عنده الرهن یدعی علی صاحبه دینا و رهنا و صاحبه ینکر الأمرین جمیعا

[۴]

۱۸۴۵۱- ۴ التهذیب، ۷/ ۱۷۴/ ۲۷/ ۱ الحسین عن محمد بن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۶۵

خالد عن ابن بکیر و النضر عن القاسم بن سلیمان جمیعا عن عبید بن زرارة عن أبی عبد اللّه ع مثله من دون الزیادة

[۵]

۱۸۴۵۲- ۵ الکافی، ۵/ ۲۳۸/ ۴/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۱۷۶/ ۳۳/ ۱ أحمد عن الفقیه، ۳/ ۳۰۶/ ۴۰۹۷ السراد عن عباد بن صهیب قال سألت أبا عبد اللّه ع عن متاع فی ید رجلین- أحدهما یقول استودعتکه و الآخر یقول هو رهن قال فقال القول قول الذی یقول هو رهن عندی إلا أن یأتی الذی ادعی أنه أودعه بشهود

[۶]

اشارة

۱۸۴۵۳- ۶ التهذیب، ۷/ ۱۷۵/ ۳۱/ ۱ ابن محبوب عن أحمد عن النوفلی عن الفقیه، ۳/ ۳۰۸/ ۴۱۰۴ السکونی عن جعفر عن أبیه عن علی ع فی رهن اختلف فیه الراهن و المرتهن- فقال الراهن هو بکذا و کذا و قال المرتهن هو بأکثر قال علی ع یصدق المرتهن حتی یحیط بالثمن لأنه أمینه

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۶۶

بیان

حمله فی الإستبصار علی الأولی و الأفضل دون اللزوم و الوجوب

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۶۷

باب ۱۴۲ العاریة

[۱]

۱۸۴۵۴- ۱ الکافی، ۵/ ۲۳۸/ ۱/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۸۳/ ۸/ ۱ الخمسة عن أبی عبد اللّه ع قال إذا هلکت العاریة عند المستعیر لم یضمنه إلا أن یکون قد اشترط علیه

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۶۸

[۲]

۱۸۴۵۵- ۲ الکافی، ۵/ ۲۳۸/ ۱/ ۱ قال و فی حدیث آخر إذا کان مسلما عدلا فلیس علیه ضمان

[۳]

۱۸۴۵۶- ۳ الکافی، ۵/ ۲۳۸/ ۲/ ۱ علی عن أبیه عن ابن المغیرة عن عبد اللّه بن سنان قال قال أبو عبد اللّه ع لا یضمن العاریة إلا أن یکون قد اشترط فیها ضمانا إلا الدنانیر فإنها مضمونة و إن لم یشترط فیها ضمان

[۴]

۱۸۴۵۷- ۴ التهذیب، ۷/ ۱۸۳/ ۷/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن مسکان قال قال أبو عبد اللّه ع الحدیث

[۵]

۱۸۴۵۸- ۵ الکافی، ۵/ ۲۳۸/ ۳/ ۲ التهذیب، ۷/ ۱۸۳/ ۹/ ۱ الثلاثة عن جمیل عن زرارة قال قلت لأبی عبد اللّه ع العاریة مضمونة قال فقال جمیع ما استعرته فتوی فلا- یلزمک تواه إلا- الذهب و الفضة فإنهما یلزمان إلا أن یشترط علیه أنه متی توی لم یلزمک تواه و کذلک جمیع ما استعرت فاشترط علیک لزمک و الذهب و الفضة لازم لک و إن لم یشترط علیک

[۶]

۱۸۴۵۹- ۶ الکافی، ۵/ ۲۳۸/ ۴/ ۲ الاثنان عن الوشاء عن أبان

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۶۹

التهذیب، ۷/ ۱۸۲/ ۲/ ۱ الحسین عن فضالة عن الفقیه، ۳/ ۳۰۲/ ۴۰۸۴ أبان عن محمد عن أبی جعفر ع قال سألته عن العاریة یستعیرها

الإنسان فتهلك أو تسرق قال فقال إذا كان أمينا فلا غرم عليه

[۷]

۱۸۴۶۰- ۷ الكافی، ۵/ ۲۳۹/ ۵/ ۱ علی عن أبيه عن ابن المغيرة عن عبد اللّه بن سنان التهذيب، ۷/ ۱۸۲/ ۴/ ۱ الحسين عن النضر عن ابن سنان قال سألت أبا عبد اللّه ع عن العارية فقال لا غرم علی مستعير عارية إذا هلكت إذا كان مأمونا

[۸]

اشارة

۱۸۴۶۱- ۸ الكافی، ۵/ ۲۴۰/ ۱۰/ ۱ علی عن أبيه عن التميمی عن عاصم بن حميد التهذيب، ۷/ ۱۸۳/ ۶/ ۱ الحسين عن النضر عن عاصم عن أبی بصير عن أبی عبد اللّه ع قال سمعته يقول بعث رسول اللّه ص إلی صفوان بن أمية فاستعار منه سبعين درعا بأطراقها قال فقال أ غصبا يا محمد فقال النبی ص بل عارية مضمونة

بيان

لعل المراد بالأطراق بيضات الحديد قال فی القاموس الطراق ككتاب

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۷۰

الحديد الذی يعرض ثم يدار فيجعل بيضة و فی بعض النسخ بالفاء و كأنه تصحيف

[۹]

اشارة

۱۸۴۶۲- ۹ الفقيه، ۳/ ۳۰۲/ ۴۰۸۶ استعار النبی ص من صفوان بن أمية الجمحی سبعين درعا حطمية و ذلك قبل إسلامه فقال أ غصبا أم عارية يا أبا القاسم فقال ص بل عارية مؤداة فجرت السنة فی العارية إذا اشترط فيها أن تكون مؤداة

بيان

الجمحی بتقديم الجيم و كسرها و الحطمية بالمهملتين منسوبة إلی الحطمة بن المحارب الذی كان يعمل الدروع و معنی آخر الحديث أن السنة جرت بأداء العارية و ضمانها لأهلها إذا اشترط فيها الضمان

[۱۰]

۱۸۴۶۳- ۱۰ التهذیب، ۷/ ۱۸۲/ ۵/ ۱ الحسین عن فضالة عن أبان عن سلمة عن أبی عبد اللّه ع عن أبیه ع قال جاء رسول اللّه ص إلی صفوان بن أمیة فسأله سلاحا ثمانین درعا فقال له صفوان عاریة مضمونة أو غصبا فقال له رسول اللّه ص بل عاریة مضمونة فقال نعم

[۱۱]

۱۸۴۶۴- ۱۱ التهذیب، ۷/ ۱۸۲/ ۱/ ۱ عنه عن الثلاثة عن أبی عبد اللّه ع قال لیس علی مستعیر عاریة ضمان و صاحب العاریة و الودیعة مؤتمن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۷۱

[۱۲]

اشارة

۱۸۴۶۵- ۱۲ التهذیب، ۷/ ۱۸۲/ ۳/ ۱ عنه عن النضر عن عاصم عن محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال قضی أمیر المؤمنین ع فی رجل أعار جاریة فهلکت من عنده و لم یبغها غائلة فقضی أن یغرمها المعار و لا یغرم الرجل إذا استأجر الدابة ما لم یکرهها أو یبغها غائلة

بیان

الإباغة الإهلاک غائلة خداعا بأن یذهب بها إلی موضع فیقتلها خفیة

[۱۳]

۱۸۴۶۶- ۱۳ التهذیب، ۷/ ۱۸۳/ ۱۰/ ۱ ابن محبوب عن علی بن السندی عن صفوان عن الفقیه، ۳/ ۳۰۲/ ۴۰۸۳ إسحاق بن عمار عن أبی عبد اللّه التهذیب، و أبی إبراهیم ع ش قال العاریة لیس علی مستعیرها ضمان إلا ما کان من ذهب أو فضة فإنهما مضمونان اشترطا أو لم یشترطا و قال ع

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۷۲

إذا استعیرت عاریة بغیر إذن صاحبها فهلکت فالمستعیر ضامن

[۱۴]

۱۸۴۶۷- ۱۴ التهذیب، ۷/ ۱۸۴/ ۱۱/ ۱ أحمد عن ابن أبی عمیر عن جمیل بن صالح عن عبد الملک بن عمرو عن أبی عبد اللّه ع قال لیس علی صاحب العاریة ضمان إلا أن یشترط صاحبها إلا الدراهم فإنها مضمونة اشترط صاحبها أو لم یشترط

[۱۵]

۱۸۴۶۸ - ۱۵ التهذیب، ۷/ ۱۸۴/ ۱۶/ ۱ محمد بن أحمد عن هارون بن مسلم عن مسعدة بن زیاد عن جعفر بن محمد ع قال سمعته یقول لا غرم علی مستعیر عاریة إذا هلکت- أو سرقت أو ضاعت إذا کان المستعیر مأمونا

[۱۶]

اشارة

۱۸۴۶۹ - ۱۶ الکافی، ۵/ ۳۰۲/ ۲/ ۱ العدة عن البرقی عن أبیه عن وهب التهذیب، ۷/ ۱۸۵/ ۱۷/ ۱ محمد بن أحمد عن أبی جعفر عن أبیه عن وهب عن جعفر عن أبیه ع أن علیا ع قال من استعار عبدا مملوکا لقوم فعیب فهو ضامن- و من استعار حرا صغیرا فعیب فهو ضامن

بیان

حمله فی الإستبصار علی ما إذا استعار من غیر مالکه أو فرط فی حفظه أو تعدی أو اشترط الضمان علیه و لا یبعد حمله علی ما إذا کان المستعیر متهما غیر مأمون و یؤید کلا من ذلک روایة أو أکثر کما مر و یحتمل تخصیصه بالعبد و الصغیر

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۷۳

باب ۱۴۳ الودیعة و البضاعة

[۱]

اشارة

۱۸۴۷۰- ۱ الکافی، ۵/ ۲۳۸/ ۱/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۷۹/ ۳/ ۱ الخمسة

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۷۴

الفقیه، ۳/ ۳۰۴/ ۴۰۸۷ حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال صاحب الودیعة و البضاعة مؤتمنان

بیان

إذا أعطی رجل رجلا مالا لیتجر به و یکون الربح لصاحب المال سمی بضاعة و إن أشرکه فی الربح سمی مضاربة و قراضا و إن خصصه به و جعله فی ذمته فهو قرض

[۲]

اشارة

۱۸۴۷۱- ۲ الکافی، ۵/ ۲۳۹/ ۷/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۷۹/ ۲/ ۱

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۷۵

الأربعة عن زرارة قال سألت أبا عبد اللّه ع عن ودیعة الذهب و الفضة قال فقال کل ما کان من ودیعة و لم تکن مضمونة فلا یلزم

بیان

لم تکن مضمونة أی لم یشترط علی المستودع الضمان فلا یلزم أی غرمها علیه إذا تلفت

[۳]

۱۸۴۷۲- ۳ الکافی، ۵/ ۲۳۹/ ۸/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۱۷۹/ ۱/ ۱ أحمد و سهل عن البزنطی عن حماد بن عثمان عن إسحاق بن عمار قال سألت أبا الحسن ع عن رجل استودع رجلا ألف درهم فضاعت- فقال الرجل کانت عندی ودیعة و قال الآخر إنما کانت علیک قرضا- قال المال لازم له إلا أن یقیم البینة أنها کانت ودیعة

[۴]

۱۸۴۷۳- ۴ الفقیه، ۳/ ۳۰۵/ ۴۰۹۲ سأل إسحاق بن عمار أبا عبد اللّه ع عن رجل الحدیث

[۵]

۱۸۴۷۴- ۵ الکافی، ۵/ ۲۳۸/ ۳/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۱۷۶/ ۳۴/ ۱ أحمد عن ابن أبی عمیر عن حسین عن إسحاق بن عمار عن أبی عبد اللّه ع فی رجل قال لرجل لی علیک ألف درهم فقال الرجل لا و لکنها ودیعة فقال أبو عبد اللّه ع القول قول صاحب المال مع

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۷۶

یمینه

[۶]

۱۸۴۷۵- ۶ الکافی، ۵/ ۲۳۹/ ۹/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۱۸۰/ ۴/ ۱ الصفار قال کتبت إلی أبی محمد ع الفقیه، ۳/ ۳۰۴/ ۴۰۸۹ ابن محبوب قال کتب رجل إلی الفقیه ع رجل دفع إلی رجل ودیعة- الفقیه، و أمره أن یضعها فی منزله أو لم یأمره- ش فوضعها فی منزل جاره فضاعت فهل یجب علیه إذا خالف أمره و أخرجها عن ملکه فوقع ع هو ضامن لها إن شاء اللّه

[۷]

۱۸۴۷۶- ۷ الکافی، ۵/ ۲۳۸/ ۴/ ۲ الاثنان عن الوشاء عن أبان التهذیب، ۷/ ۱۸۴/ ۱۵/ ۱ الحسین عن فضالة عن الفقیه، ۳/ ۳۰۲/ ۴۰۸۴

أبان عن محمد عن أبی جعفر ع قال سألته عن الرجل یستبضع المال فیهلک أو

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۷۷

یسرق أ علی صاحبه ضمان فقال لیس علیه غرم بعد أن یکون الرجل أمینا

[۸]

۱۸۴۷۷- ۸ التهذیب، ۷/ ۱۸۴/ ۱۴/ ۱ الحسین عن الثلاثة الفقیه، ۳/ ۳۰۴/ ۴۰۸۸ حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع فی رجل استأجر أجیرا فأقعده علی متاعه فسرق- قال هو مؤتمن

[۹]

اشارة

۱۸۴۷۸- ۹ التهذیب، ۷/ ۱۸۰/ ۵/ ۱ ابن محبوب عن یعقوب بن یزید عن الفقیه، ۳/ ۳۰۴/ ۴۰۹۰ ابن أبی عمیر عن حبیب الخثعمی عن أبی عبد اللّه ع قال قلت له الرجل یکون عنده المال ودیعة یأخذ منه بغیر إذن صاحبه فقال لا یأخذ إلا أن یکون له وفاء قال قلت أ رأیت إن وجد من یضمنه و لم یکن له وفاء- و أشهد علی نفسه الذی یضمنه یأخذ منه قال نعم

بیان

یعنی و أشهد الضامن علی نفسه بأنه ضامن و ینبغی حمله علی ما إذا کان الضامن ملیا

[۱۰]

۱۸۴۷۹- ۱۰ التهذیب، ۷/ ۱۸۰/ ۶/ ۱ عنه عن السراد عن الحسن بن عمار عن أبیه عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۷۸

الفقیه، ۳/ ۳۰۵/ ۴۰۹۱ مسمع قال قلت لأبی عبد اللّه ع إنی کنت استودعت رجلا مالا فجحدنیه فحلف لی علیه ثم إنه جاءنی بعد ذلک بسنین بالمال الذی کنت استودعته إیاه- فقال هذا مالک فخذه و هذه أربعة آلاف درهم ربحتها فی مالک فهی لک مع مالک و اجعلنی فی حل فأخذت المال منه و أبیت أن آخذ الربح منه و أوقفت المال الذی کنت استودعته و أتیت [و أبیت] أخذه حتی أستطلع رأیک فما تری قال فقال خذ نصف الربح و أعطه النصف و حله إن هذا رجل تائب و اللّه یحب التوابین

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۷۹

باب ۱۴۴ المضاربة

[۱]

۱۸۴۸۰- ۱ الکافی، ۵/ ۲۴۰/ ۱/ ۱ الخمسة التهذیب، ۷/ ۱۸۹/ ۲۱/ ۱ ابن عیسی عن محمد بن عیسی عن ابن أبی عمیر عن أبان و

یحیی عن أبی المغراء عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع أنه قال فی الرجل یعطی الرجل المال فیقول له ائت أرض کذا و کذا و لا تجاوزها و اشتر منها قال فإن جاوزها و هلک المال فهو ضامن و إن اشتری متاعا فوضع فیه فهو علیه و إن ربح فهو بینهما

[۲]

۱۸۴۸۱- ۲ الکافی، ۵/ ۲۴۰/ ۲/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن علی بن الحکم عن العلاء التهذیب، ۷/ ۱۸۹/ ۲۲/ ۱ الحسین عن صفوان عن العلاء عن محمد عن أحدهما ع قال سألته عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۸۰

الرجل یعطی المال مضاربة و ینهی أن یخرج به فخرج قال یضمن المال و الربح بینهما

[۳]

۱۸۴۸۲- ۳ الکافی، ۵/ ۲۴۰/ ۳/ ۱ علی عن أبیه عن التمیمی عن عاصم عن التهذیب، ۷/ ۱۹۰/ ۲۵/ ۱ الحسین عن النضر عن عاصم عن محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال قال أمیر المؤمنین ع من اتجر مالا و اشترط نصف الربح فلیس علیه ضمان و قال من ضمن تاجرا فلیس له إلا رأس ماله و لیس له من الربح شیء

[۴]

اشارة

۱۸۴۸۳- ۴ التهذیب، ۷/ ۱۸۸/ ۱۶/ ۱ ابن سماعة عن صفوان عن عاصم عن محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال قضی علی ع فی تاجر اتجر بمال و اشترط نصف الربح فلیس علی المضارب ضمان و قال أیضا من ضمن مضاربة فلیس له إلا رأس المال و لیس له من الربح شیء

بیان

أرید بالحدیثین أن فی المضاربة لا ضمان علی العامل فإن اشترط فیها الضمان علیه تصیر قرضا فلا ربح حینئذ لصاحب المال

[۵]

۱۸۴۸۴- ۵ التهذیب، ۷/ ۱۹۲/ ۳۸/ ۱ محمد بن أحمد عن محمد بن الحسین عن محمد بن أسلم عن عاصم عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۸۱

الفقیه، ۳/ ۲۲۸/ ۳۸۴۳ محمد بن قیس عن أبی جعفر ع قال قال أمیر المؤمنین ع من ضمن تاجرا الحدیث

[۶]

۱۸۴۸۵- ۶ الکافی، ۵/ ۲۴۰/ ۴/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۹۲/ ۳۴/ ۱ الأربعة التهذیب، ۶/ ۱۹۵/ ۴۲۸ أحمد بن محمد عن البرقی عن النوفلی عن الفقیه، ۳/ ۲۲۸/ ۳۸۴۵ السکونی عن أبی عبد اللّه ع قال قال أمیر المؤمنین ص فی رجل له علی رجل مال فتقاضاه و لا یکون عنده ما یقضیه فیقول هو عندک مضاربة- قال لا یصلح حتی یقبضه منه

[۷]

۱۸۴۸۶- ۷ الکافی، ۵/ ۲۴۱/ ۵/ ۱ محمد عن العمرکی التهذیب، ۷/ ۱۹۱/ ۳۳/ ۱ محمد بن أحمد عن محمد بن أحمد الکوکبی عن العمرکی عن علی بن جعفر عن أخیه أبی الحسن ع قال فی المضارب ما أنفق فی سفره فهو من جمیع المال فإذا قدم بلده فما أنفق فمن نصیبه

[۸]

۱۸۴۸۷- ۸ الکافی، ۵/ ۲۴۱/ ۹/ ۱ الأربعة عن أبی عبد اللّه ع قال الفقیه، ۳/ ۲۲۹/ ۳۸۴۶ قال أمیر المؤمنین ص

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۸۲

فی المضارب الحدیث

[۹]

۱۸۴۸۸- ۹ الکافی، ۵/ ۲۴۱/ ۶/ ۱ حمید عن ابن سماعة عن غیر واحد عن أبان عن إسحاق بن عمار قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یکون معه المال مضاربة فیقل ربحه فیتخوف أن یؤخذ منه فیزید صاحبه علی شرطه الذی کان بینهما و إنما یفعل ذلک مخافة أن یؤخذ منه قال لا بأس به

[۱۰]

۱۸۴۸۹- ۱۰ التهذیب، ۷/ ۱۹۰/ ۲۶/ ۱ الحسین عن القاسم بن محمد عن أبان عن البصری قال سألت أبا عبد اللّه ع الحدیث

[۱۱]

۱۸۴۹۰- ۱۱ الکافی، ۵/ ۲۴۱/ ۷/ ۱ القمیان عن محمد بن إسماعیل عن علی بن النعمان عن الکنانی عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یعمل بالمال مضاربة قال له الربح و لیس علیه من الوضیعة شیء إلا أن یخالف عن شیء مما أمره صاحب المال

[۱۲]

اشارة

۱۸۴۹۱- ۱۲ الکافی، ۵/ ۲۴۱/ ۸/ ۱ الثلاثة عن محمد بن میسر قال قلت لأبی عبد اللّه ع رجل دفع إلی رجل ألف درهم مضاربة- فاشتری أباه و هو لا یعلم قال یقوم فإن زاد درهما واحدا انعتق

کاشانی، فیض، محمد محسن ابن شاه مرتضی، الوافی، ۲۶ جلد، کتابخانه امام امیر المؤمنین علیه السلام، اصفهان - ایران، اول، ۱۴۰۶ ه ق

الوافی؛ ج۱۸، ص: ۸۸۳

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۸۳

و استسعی فی مال الرجل

بیان

یعنی إن زاد قیمته علی رأس المال درهما انعتق و ذلک لأن للعامل حقا فیه حینئذ فإذا انعتق بعضه سری العتق فی الباقی

[۱۳]

۱۸۴۹۲- ۱۳ التهذیب، ۷/ ۱۹۰/ ۲۷/ ۱ الحسین عن ابن أبی عمیر عن الفقیه، ۳/ ۲۲۸/ ۳۸۴۳ محمد بن قیس قال قلت الحدیث

[۱۴]

۱۸۴۹۳- ۱۴ التهذیب، ۷/ ۱۸۷/ ۱۳/ ۱ ابن سماعة عن وهیب عن أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یعطی مالا مضاربة و ینهاه أن یخرج به إلی أرض أخری فعصاه فقال هو له ضامن و الربح بینهما إذا خالف شرطه و عصاه

[۱۵]

۱۸۴۹۴- ۱۵ التهذیب، ۷/ ۱۸۷/ ۱۴/ ۱ أحمد عن محمد بن عیسی عن ابن أبی عمیر عن أبان و یحیی عن أبی المغراء عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال المال الذی یعمل به مضاربة له من الربح و لیس علیه من الوضیعة شیء إلا أن یخالف أمر صاحب المال

[۱۶]

۱۸۴۹۵- ۱۶ التهذیب، ۷/ ۱۸۸/ ۱۵/ ۱ ابن سماعة عن ابن جبلة عن إسحاق بن عمار عن أبی الحسن ع قال سألته

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۸۴

عن مال المضاربة قال الربح بینهما و الوضیعة علی المال

[۱۷]

اشارة

۱۸۴۹۶ – ۱۷ التهذیب، ۷/ ۱۸۸/ ۱۷/ ۱ ابن عیسی عن السراد عن الکاهلی عن أبی الحسن موسی ع فی رجل دفع إلی رجل مالا مضاربة فجعل له شیئا من الربح مسمی فابتاع المضارب متاعا فوضع فیه قال علی المضارب من الوضیعة بقدر ما جعل له من الربح

بیان

کأن المراد من الوضیعة ما یکون فی الزائد علی رأس المال و تأویل التهذیبین له بما إذا کان المال بینهما شرکة و إنما سمیت بالمضاربة مجازا بعید

[۱۸]

۱۸۴۹۷– ۱۸ الکافی، ۵/ ۳۰۷/ ۱۶/ ۱ العدة عن أحمد عن ابن فضال عن ثعلبة بن میمون عن عبد الملک بن عتبة قال قلت له لا أزال أعطی الرجل المال فیقول قد هلک أو ذهب فما عندک حیلة تحتالها لی– فقال أعط الرجل ألف درهم و أقرضها إیاه و أعطه عشرین درهما یعمل بالمال کله و یقول هذا رأس مالی و هذا رأس مالک فما أصبت منهما فهو بینی و بینک فسألت أبا عبد اللّه ع عن ذلک فقال لا بأس به

[۱۹]

۱۸۴۹۸– ۱۹ التهذیب، ۷/ ۱۸۸/ ۱۸/ ۱ ابن عیسی عن الحسن بن الجهم عن ثعلبة عن عبد الملک بن عتبة قال سألت بعض هؤلاء یعنی أبا یوسف و أبا حنیفة فقلت إنی لا أزال أدفع المال مضاربة إلی الرجل فیقول قد ضاع أو قد ذهب قال فادفع إلیه أکثره قرضا و الباقی مضاربة فسألت أبا عبد اللّه ع عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۸۵

ذلک فقال یجوز

[۲۰]

۱۸۴۹۹– ۲۰ التهذیب، ۷/ ۱۸۹/ ۱۹/ ۱ عنه عن علی بن الحکم عن عبد الملک بن عتبة الهاشمی قال سألت أبا الحسن موسی ع هل یستقیم لصاحب المال إذا أراد الاستیثاق لنفسه أن یجعل بعضه شرکة لیکون أوثق له فی ماله قال لا بأس به

[۲۱]

اشارة

۱۸۵۰۰– ۲۱ التهذیب، ۷/ ۱۸۹/ ۲۰/ ۱ بهذا الإسناد عن أبی الحسن موسی ع قال سألته عن رجل أدفع إلیه مالا فأقول له إذا دفعت المال و هو خمسون ألفا علیک من هذا المال عشرة آلاف درهم قرض و الباقی لی معک تشتری لی بها ما رأیت هل یستقیم هذا هو أحب إلیک أم أستأجره فی المال بأجر معلوم قال لا بأس به

بیان

یعنی لا بأس بإقراض البعض

[۲۲]

۱۸۵۰۱- ۲۲ التهذیب، ۷/ ۱۸۹/ ۲۳/ ۱ الحسین عن الفقیه، ۳/ ۲۲۷/ ۳۸۴۲ محمد بن الفضیل عن الکنانی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن المضاربة یعطی الرجل المال یخرج به إلی الأرض و نهی أن یخرج به إلی أرض غیرها فعصی- فخرج به إلی أرض أخری فعطب المال فقال هو ضامن فإن سلم فربح فالربح بینهما

[۲۳]

۱۸۵۰۲- ۲۳ التهذیب، ۷/ ۱۹۰/ ۲۴/ ۱ عنه عن الثلاثة عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۸۶

أبی عبد اللّه ع فی الرجل یعطی الرجل مالا مضاربة فیخالف ما شرط علیه قال هو ضامن و الربح بینهما

[۲۴]

اشارة

۱۸۵۰۳- ۲۴ التهذیب، ۷/ ۱۹۰/ ۲۸/ ۱ عنه عن محمد بن خالد عن ابن المغیرة عن منصور بن حازم عن بکر بن حبیب قال قلت لأبی جعفر ع رجل دفع مال یتیم مضاربة فقال إن کان ربح فللیتیم و إن کان وضیعة فالذی أعطی ضامن

بیان

ینبغی حمله علی ما إذا لم یکن له مال یحیط بمال الیتیم إن تلف أو أصابه شیء کما مضی فی باب التجارة فی مال الیتیم

[۲۵]

اشارة

۱۸۵۰۴- ۲۵ التهذیب، ۷/ ۱۹۱/ ۲۹/ ۱ عنه عن الثلاثة عن أبی عبد اللّه ع أنه قال فی المال الذی یعمل به مضاربة له من الربح و لیس علیه من الوضیعة شیء إلا- أن یخالف أمر صاحب المال- فإن العباس کان کثیر المال و کان یعطی الرجال یعملون به مضاربة- و یشترط علیهم أن لا ینزلوا بطن وادی و لا یشتروا ذا کبد رطبة فإن خالفت شیئا مما أمرتک به فأنت ضامن للمال

بيان

ذا كبد رطبة كناية عن الحيوان

[۲۶]

اشارة

۱۸۵۰۵- ۲۶ التهذيب، ۷/ ۱۹۱/ ۳۰/ ۱ عنه عن فضالة عن رفاعة

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۸۷

التهذيب، ۷/ ۱۹۳/ ۴۰/ ۱ الصفار عن يعقوب بن يزيد عن الوشاء عن رفاعة عن أبی عبد اللّه ع قال المضارب يقول لصاحبه إن أنت أديته أو أكلته فأنت له ضامن قال هو له ضامن إذا خالف شرطه

بيان

أديته أی إلی آخر و الحديث بإسناد الصفار مضمر

[۲۷]

اشارة

۱۸۵۰۶ – ۲۷ التهذيب، ۷/ ۱۹۱/ ۳۱/ ۱ ابن سماعة عن محمد بن زياد عن الكاهلی عن أبی الحسن ع قال قلت له رجل سألنی أن أسألك أن رجلا أعطاه مالا مضاربة يشتری له ما يری من شیء فقال اشتر جارية تكون معك و الجارية إنما هی لصاحب المال إن كان فيها وضيعة فعليه و إن كان فيها ربح فله للمضارب أن يطأها قال نعم

بيان

كأن المراد أن الوضيعة و الربح فی الجارية خاصة لصاحب المال و الربح فی الباقی بينهما و إنما جاز له وطؤها لأن قوله تكون معك تحليل لها إياه

[۲۸]

۱۸۵۰۷ – ۲۸ التهذيب، ۷/ ۱۹۱/ ۳۲/ ۱ عنه عن جعفر و أبی شعيب عن أبی جميلة عن الشحام عن أبی عبد اللّه ع فی المضاربة إذا أعطی الرجل المال و نهی أن يخرج بالمال إلی أرض أخری فعصاه فخرج به قال هو ضامن و الربح بينهما

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۸۸

[۲۹]

۱۸۵۰۸- ۲۹ التهذیب، ۷/ ۱۹۲/ ۳۷/ ۱ ابن محبوب عن أحمد عن البرقی عن النوفلی عن السکونی عن جعفر عن أبیه عن آبائه عن الفقیه، ۳/ ۲۲۹/ ۳۸۴۷ علی ع أنه کان یقول من یموت و عنده مال مضاربة قال إن سماه بعینه قبل موته- فقال هذا لفلان فهو له و إن مات و لم یذکر فهو أسوة الغرماء

[۳۰]

۱۸۵۰۹- ۳۰ التهذیب، ۷/ ۱۹۳/ ۳۹/ ۱ الصفار عن معاویة بن حکیم عن ابن أبی عمیر عن جمیل عن أبی عبد اللّٰه ع فی رجل دفع إلی رجل مالا یشتری به ضربا من المتاع مضاربة فذهب فاشتری به غیر الذی أمره قال هو ضامن و الربح بینهما علی ما شرط

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۸۹

باب ۱۴۵ الشرکة و الصلح

[۱]

۱۸۵۱۰- ۱ الکافی، ۵/ ۲۵۸/ ۱/ ۱ الخمسة عن أبی عبد اللّٰه ع فی رجلین اشترکا فی مال فربحا فیه ربحا و کان من المال دین و علیهما دین فقال أحدهما لصاحبه أعطنی رأس المال و لک الربح و علیک التوی فقال لا بأس إذا اشترطا فإذا کان شرطا یخالف کتاب اللّٰه جل

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۹۱

و عز فهو رد إلی کتاب اللّٰه جل و عز

[۲]

۱۸۵۱۱- ۲ التهذیب، ۶/ ۲۰۷/ ۷/ ۱ الحسین عن الثلاثة و علی بن النعمان عن الکنانی جمیعا الفقیه، ۳/ ۲۲۹/ ۳۸۴۸ حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّٰه ع مثله إلا أنه قال و کان من المال دین و عین- و لم یقل و علیها دین

[۳]

۱۸۵۱۲- ۳ التهذیب، ۷/ ۲۵/ ۲۴/ ۱ ابن عیسی عن علی بن حدید عن أبی المغراء عن الحلبی عن أبی عبد اللّٰه ع مثله إلا- أنه قال و کان المال دینا و لم یذکر العین و لا و علیهما دین

[۴]

۱۸۵۱۳- ۴ التهذیب، ۷/ ۱۸۶/ ۹/ ۱ ابن سماعة عن صالح بن خالد و عباس بن هشام عن ثابت بن شریح عن داود

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۹۲

الأبزاری عن أبی عبد اللّه ع مثله إلا أنه قال و کان المال دینا و عینا

[۵]

۱۸۵۱۴- ۵ الکافی، ۵/ ۲۵۸/ ۲/ ۲ الأربعة عن محمد عن أحدهما ع أنه قال فی رجلین کان لکل واحد منهما طعام عند صاحبه- و لا یدری کل واحد منهما کم له عند صاحبه فقال کل واحد منهما لک ما عندک و لی ما عندی قال لا بأس إذا تراضیا و طابت أنفسهما

[۶]

۱۸۵۱۵- ۶ الفقیه، ۳/ ۳۳/ ۳۲۶۸ العلاء عن محمد عن أبی جعفر ع مثله

[۷]

۱۸۵۱۶- ۷ التهذیب، ۷/ ۱۸۷/ ۱۲/ ۱ ابن سماعة عن ابن رباط عن منصور بن حازم عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۸]

۱۸۵۱۷- ۸ التهذیب، ۶/ ۲۰۶/ ۱/ ۱ الحسین عن صفوان و فضالة عن العلاء عن محمد عن أبی جعفر ع و صفوان عن منصور بن حازم عن أبی عبد اللّه ع أنهما قالا فی رجلین الحدیث إلی قوله تراضیا قال و قال منصور فی حدیثه

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۹۳

و طابت به أنفسهما

[۹]

۱۸۵۱۸- ۹ الکافی، ۵/ ۲۵۸/ ۳/ ۲ الاثنان عن الوشاء عن أبان التهذیب، ۶/ ۲۰۶/ ۴۷۴ الحسین عن فضالة عن أبان عمن حدثه عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یکون له علی الرجل الدین فیقول له قبل أن یحل الأجل عجل النصف من حقی علی أن أضع عنک النصف أ یحل ذلک لواحد منهما قال نعم

[۱۰]

۱۸۵۱۹- ۱۰ الکافی، ۵/ ۲۵۹/ ۴/ ۱ الخمسة عن أبی عبد اللّه ع قال سئل عن الرجل یکون له دین إلی أجل مسمی فیأتیه غریمه فیقول له انقدنی کذا و کذا و أضع عنک بقیته أو یقول انقدنی بعضه و أمد لک فی الأجل فیما بقی علیک قال لا أری به بأسا إنه لم یزدد علی رأس ماله قال اللّه جل ثناؤه فَلَکُمْ رُؤُسُ أَمْوالِکُمْ لا تَظْلِمُونَ وَ لا تُظْلَمُونَ

[۱۱]

۱۸۵۲۰ – ۱۱ التهذیب، ۶/ ۲۰۷/ ۶/ ۱ الحسین عن فضالة عن الفقیه، ۳/ ۳۳/ ۳۲۷۰ أبان عن محمد عن أبی جعفر ع التهذیب، و عن الثلاثة عن أبی عبد اللّه ع

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۹۴

أنهما قالا ش فی الرجل یکون علیه الدین إلی أجل مسمی – الحدیث بأدنی تفاوت

[۱۲]

۱۸۵۲۱ – ۱۲ الکافی، ۵/ ۲۱۱/ ۱۱/ ۱ أبان عن زرارة عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل اشتری جاریة بثمن مسمی ثم باعها فربح فیها قبل أن ینقد صاحبها الذی هی له فأتاه صاحبها یتقاضاه و لم ینقد ماله فقال صاحب الجاریة للذین باعهم اکفونی غریمی هذا – و الذی ربحت علیکم فهو لکم قال لا بأس

[۱۳]

۱۸۵۲۲ – ۱۳ التهذیب، ۷/ ۶۸/ ۷/ ۱ الحسین عن الثلاثة و عن ابن فضال عن أبان عن زرارة و صفوان عن ابن مسکان عن محمد الحلبی عن أبی عبد اللّه ع جمیعا أنهما سألاه عن رجل الحدیث

[۱۴]

۱۸۵۲۳ – ۱۴ الفقیه، ۳/ ۲۱۹/ ۳۸۱۲ الحلبی عن أبی عبد اللّه ع أنه سئل عن رجل الحدیث

[۱۵]

اشارة

۱۸۵۲۴ – ۱۵ الکافی، ۵/ ۲۱۲/ ۱۶/ ۱ محمد عن أحمد عن التهذیب، ۷/ ۷۱/ ۱۸/ ۱ السراد عن رفاعة قال سألت أبا الحسن موسی ع عن رجل شارک رجلا فی جاریة له و قال إن ربحنا فیها فلک نصف الربح و إن کانت وضیعة فلیس علیک شیء قال لا أری بهذا بأسا إذا طابت نفس صاحب

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۹۵

الجاریة

بیان

أرید بمشارکته له فی الجاریة مشارکته فی الدلالة علیها و تولیته له فی البیع و الشراء لا ـ المشارکة فی المال کما یظهر من آخر الحدیث و یأتی ما یدل علیه

[۱۶]

۱۸۵۲۵- ۱۶ التهذیب، ۷/ ۲۳۸/ ۶۳/ ۱ ابن عیسی عن التهذیب، ۷/ ۸۱/ ۶۱/ ۱ السراد عن خالد بن جریر عن أبی الربیع عن أبی عبد اللّه ع فی رجل شارک رجلا فی جاریة فقال له إن ربحت فلک و إن وضعت فلیس علیک شیء فقال لا بأس بذلک إن کانت الجاریة للقائل

[۱۷]

اشارة

۱۸۵۲۶- ۱۷ الکافی، ۵/ ۳۰۴/ ۱/ ۱ التهذیب، ۷/ ۸۱/ ۶۴/ ۱ الأربعة عن أبی عبد اللّه ع قال اختصم إلی أمیر المؤمنین ع رجلان اشتری أحدهما بعیرا من الآخر و استثنی البائع

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۹۶

الرأس و الجلد ثم بدا للمشتری أن یبیعه فقال للمشتری هو شریکک فی البعیر علی قدر الرأس و الجلد

بیان

أرید بالمشتری الثانی الذی اشتراه ثانیا

[۱۸]

۱۸۵۲۷- ۱۸ الکافی، ۵/ ۲۹۳/ ۴/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین التهذیب، ۷/ ۷۹/ ۵۵/ ۱ التهذیب، ۷/ ۸۲/ ۶۵/ ۱ محمد بن أحمد عن محمد بن الحسین عن شعر عن الغنوی عن أبی عبد اللّه ع فی رجل شهد بعیرا مریضا و هو یباع فاشتراه رجل بعشرة دراهم فجاء و أشرک فیه رجلا بدرهمین بالرأس و الجلد فقضی أن البعیر بری فبلغ ثمنه دنانیر قال فقال لصاحب الدرهمین خمس ما بلغ- فإن قال أرید الرأس و الجلد فلیس له ذلک هذا الضرار و قد أعطی حقه إذا أعطی الخمس

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۹۷

[۱۹]

۱۸۵۲۸- ۱۹ الکافی، ۵/ ۲۵۹/ ۵/ ۱ التهذیب، ۶/ ۲۰۸/ ۱۰/ ۱ الثلاثة عن حفص بن البختری عن أبی عبد اللّه ع قال الصلح جائز بین المسلمین

[۲۰]

۱۸۵۲۹- ۲۰ الفقیه، ۳/ ۳۲/ ۳۲۶۷ قال رسول اللّه ص الصلح جائز بین المسلمین إلا صلحا أحل حراما أو حرم حلالا

[۲۱]

۱۸۵۳۰- ۲۱ الکافی، ۵/ ۲۵۹/ ۶/ ۱ الثلاثة التهذیب، ۶/ ۲۰۶/ ۳/ ۱ الحسین عن ابن أبی عمیر و القاسم بن محمد عن الفقیه، ۳/ ۳۳/ ۳۲۶۹ علی بن أبی حمزة قال قلت

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۹۸

لأبی الحسن ع یهودی أو نصرانی کانت له عندی أربعة آلاف درهم فهلک أ یجوز لی أن أصالح ورثته و لا أعلمهم کم کان- فقال لا یجوز حتی تخبرهم

[۲۲]

۱۸۵۳۱- ۲۲ الکافی، ۵/ ۲۵۹/ ۷/ ۱ محمد عن ابن عیسی عن محمد بن عیسی عن ابن بکیر التهذیب، ۶/ ۲۰۶/ ۴/ ۱ الحسین عن محمد بن خالد عن ابن بکیر عن التهذیب، ۶/ ۲۱۰/ ۴۹۰ عمر بن یزید قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل ضمن عن رجل ضمانا ثم صالح التهذیب، علی بعض ما صالح ش علیه قال لیس له إلا الذی صالح علیه

[۲۳]

۱۸۵۳۲- ۲۳ التهذیب، ۶/ ۲۱۰/ ۶/ ۱ ابن محبوب عن بنان عن صفوان عن ابن بکیر قال سألت الحدیث مع الزیادة

[۲۴]

۱۸۵۳۳- ۲۴ الکافی، ۵/ ۲۵۹/ ۸/ ۱ العدة عن التهذیب، ۶/ ۲۰۸/ ۱۱/ ۱ أحمد عن محمد بن إسماعیل عن محمد بن عذافر عن عمر بن یزید عن أبی عبد اللّه

الوافی، ج۱۸، ص: ۸۹۹

ع قال إذا کان للرجل علی الرجل دین فمطله حتی مات ثم صالح ورثته علی شیء فالذی أخذته الورثة لهم و ما بقی فهو للمیت- حتی یستوفیه منه فی الآخرة فإن هو لم یصالحهم علی شیء حتی مات و لم یقض عنه فهو کله للمیت یأخذه به

[۲۵]

۱۸۵۳۴- ۲۵ التهذیب، ۶/ ۱۹۵/ ۵۵/ ۱ ابن محبوب عن محمد بن یحیی الخزاز عن الفقیه، ۳/ ۹۷/ ۳۴۰۶ التهذیب، ۶/ ۲۱۲/ ۵/ ۱ غیاث عن جعفر عن أبیه عن علی ع فی رجلین بینهما مال منه بأیدیهما و منه غائب عنهما اقتسما الذی فی أیدیهما و احتال کل واحد منهما بنصیبه فاقتضی أحدهما و لم یقتض الآخر قال ما اقتضی أحدهما فهو بینهما و ما یذهب بینهما

[۲۶]

۱۸۵۳۵- ۲۶ التهذیب، ۷/ ۱۸۵/ ۴/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن بعضهم عن أبی حمزة قال سئل أبو جعفر ع عن رجلین بینهما مال منه بأیدیهما و منه غائب عنهما فاقتسما الذی بأیدیهما- و أحال کل واحد منهما بنصیبه من الغائب فاقتضی أحدهما و لم یقتض الآخر قال ما اقتضی أحدهما فهو بینهما ما یذهب بماله

[۲۷]

۱۸۵۳۶ – ۲۷ التهذیب، ۷/ ۱۸۶/ ۵/ ۱ ابن سماعة عن ابن جبلة و جعفر و محمد بن عباس عن العلاء عن محمد عن أحدهما ع مثل الأخیر

[۲۸]

۱۸۵۳۷– ۲۸ التهذیب، ۷/ ۱۸۶/ ۶/ ۱ عنه عن محمد بن

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۰۰

زیاد عن ابن عمار عن أبی عبد اللّه ع مثل الأخیرین

[۲۹]

۱۸۵۳۸– ۲۹ التهذیب، ۷/ ۱۸۶/ ۷/ ۱ عنه عن محمد بن زیاد عن عبد اللّه بن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجلین بینهما مال منه دین و منه عین فاقتسما العین و الدین فتوی الذی کان لأحدهما من الدین أو بعضه و خرج الذی للآخر أ یرد علی صاحبه قال نعم ما یذهب بماله

[۳۰]

۱۸۵۳۹– ۳۰ التهذیب، ۶/ ۲۰۷/ ۸/ ۱ الحسین عن علی بن النعمان عن الفقیه، ۳/ ۳۵/ ۳۲۷۵ ابن مسکان عن سلیمان بن خالد عن أبی عبد اللّه ع الحدیث بأدنی تفاوت

[۳۱]

۱۸۵۴۰– ۳۱ الکافی، ۷/ ۴۳۱/ ۱۶/ ۱ التهذیب، ۶/ ۲۸۸/ ۶/ ۱ محمد عن علی بن إسماعیل عن محمد بن عمرو عن علی بن الحسین عن حریز عن الحذاء قال قلت لأبی جعفر و أبی عبد اللّه ع رجل دفع إلی رجل ألف درهم یخلطها بماله و یتجر بها- فلما طلبها منه قال ذهب المال و کان لغیره معه مثلها و مال کثیر لغیر واحد فقال کیف صنع أولئک قال أخذوا أموالهم نفقات فقال أبو جعفر ع و أبو عبد اللّه ع جمیعا یرجع علیه بماله و یرجع هو علی أولئک بما أخذوا

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۰۱

[۳۲]

۱۸۵۴۱– ۳۲ التهذیب، ۷/ ۱۸۶/ ۸/ ۱ ابن سماعة عن صالح بن خالد و عباس بن هشام عن ثابت بن شریح عن داود الأبزاری عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل اشتری بیعا و لم یکن عنده نقدا فأتی صاحبا له فقال انقد عنی و الربح بینی و بینک فقال إن کان ربحا فهو بینهما و إن کان نقصانا فعلیهما

[۳۳]

۱۸۵۴۲ - ۳۳ التهذیب، ۷/ ۱۸۷/ ۱۰/ ۱ عنه عن صفوان عن الفقیه، ۳/ ۲۲/ ۳۸۲۳ إسحاق بن عمار قال قلت لأبی إبراهیم ع الرجل یدل الرجل علی السلعة- فیقول اشترها و لی نصفها فیشتریها الرجل و ینقد من ماله قال له نصف الربح قلت فإن وضع یلحقه من الوضیعة شیء قال نعم علیه من الوضیعة کما أخذ من الربح

[۳۴]

۱۸۵۴۳ - ۳۴ التهذیب، ۷/ ۱۸۷/ ۱۱/ ۱ عنه عن وهب [وهیب] عن أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع قال فی الرجل یشارکه الرجل فی السلعة یدل علیها قال إن ربح فله و إن وضع فعلیه

[۳۵]

۱۸۵۴۴ - ۳۵ التهذیب، ۷/ ۱۸۵/ ۳/ ۱ أحمد عن محمد بن عیسی عن منصور بن حازم عن هشام بن سالم عن أبی عبد اللّه ع مثله بدون قوله یدل علیها

[۳۶]

۱۸۵۴۵- ۳۶ التهذیب، ۶/ ۲۰۰/ ۷۱/ ۱ الصفار عن محمد بن

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۰۲

الحصین عن وهیب بن حفص عن أبی جعفر ع مثله إلا أنه قال یولیه بدل یدل

[۳۷]

۱۸۵۴۶ - ۳۷ التهذیب، ۷/ ۸۲/ ۶۶/ ۱ عنه عن العبیدی عن أبی علی بن راشد قال قلت إن رجلا اشتری ثلاث جوار قوم کل واحدة بقیمة فلما صاروا إلی البیع جعلهم بثمن فقال للبائع لک علی نصف الربح فباع جاریتین بفضل علی القیمة و أحبل الثالثة قال یجب علیه أن یعطیه نصف الربح فیما باع و لیس علیه فیما أحبل شیء

[۳۸]

۱۸۵۴۷ - ۳۸ التهذیب، ۷/ ۶۸/ ۶/ ۱ الحسین عن الثلاثة الفقیه، ۳/ ۲۱۹/ ۳۸۱۳ الحلبی عن أبی عبد اللّه ع فی رجل اشتری دابة فلم یکن عنده ثمنها فأتی رجل من أصحابه فقال یا فلان انقد عنی و الربح بینی و بینک فینقد عنه- فنفقت الدابة قال الثمن علیهما لأنه لو کان ربح لکان بینهما

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۰۳

[۳۹]

۱۸۵۴۸ - ۳۹ التهذیب، ۷/ ۴۳/ ۷۲/ ۱ أحمد عن البزنطی عن محمد بن سماعة عن عبد الحمید بن عواض عن محمد عن أبی جعفر ع

مثله بأدنى تفاوت

[۴۰]

۱۸۵۴۹ - ۴۰ التهذیب، ۶/ ۲۰۶/ ۲/ ۱ الحسین عن الثلاثة عن أبی عبد اللّه ع و غیر واحد عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یکون علیه الشیء فیصالح فقال إذا کان بطیبة نفس من صاحبه فلا بأس

[۴۱]

۱۸۵۵۰ - ۴۱ التهذیب، ۶/ ۱۹۲/ ۴۲/ ۱ التهذیب، ۶/ ۳۴۳/ ۸۰/ ۱ محمد بن أحمد عن الرازی عن ابن أبی حمزة عن مندل عن البجلی و داود بن فرقد جمیعا عن أبی عبد اللّه ع قالا سألناه عن الرجل یکون عنده مال لأیتام فلا یعطیهم حتى یهلکوا فیأتیه وارثهم و وکیلهم فیصالحهم على أن یأخذ بعضا و یدع بعضا و یبرئه مما کان علیه أ یبرأ منه قال نعم

[۴۲]

۱۸۵۵۱ - ۴۲ التهذیب، ۶/ ۳۸۴/ ۲۵۷/ ۱ محمد بن أحمد عن الرازی عن الحسن بن ظریف عن ابن أبی عمیر عن البجلی عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۴۳]

۱۸۵۵۲ - ۴۳ التهذیب، ۶/ ۲۰۷/ ۹/ ۱ الحسین عن الثلاثة الفقیه، ۳/ ۳۴/ ۳۲۷۱ حماد عن الحلبی عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۰۴

أبی عبد اللّه ع فی الرجل یعطی أقفزة من حنطة معلومة یطحنها بدراهم فلما فرغ الطحان من طحنه نقد الدراهم و قفیزا منه - و هی شیء اصطلحوا علیه فیما بینهم قال لا بأس به و إن لم یکن ساعره على ذلک

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۰۵

باب ۱۴۶ ضمان الصانع و الأجیر

[۱]

۱۸۵۵۳ - ۱ الکافی، ۵/ ۲۴۱/ ۱/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۱۹/ ۳۷/ ۱ الخمسة عن أبی عبد اللّه ع قال سئل عن القصار یفسد - قال کل أجیر یعطى الأجر على أن یصلح فیفسد فهو ضامن

[۲]

۱۸۵۵۴ - ۲ الکافی، بهذا الإسناد عنه ع قال فی الغسال و الصباغ ما سرق منهم من شیء فهو ضامن

[۳]

اشارة

۱۸۵۵۵- ۳ الکافی، ۵/ ۲۴۲/ ۲/ ۱ بهذا الإسناد

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۰۶

التهذیب، ۷/ ۲۱۸/ ۳۴/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن أبی المغراء عن الحلبی الفقیه، ۳/ ۲۵۴/ ۳۹۲۱ حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال فی الغسال و الصباغ ما سرق منهما من شیء- فلم یخرج منه علی أمر بین أنه قد سرق و کل قلیل له أو کثیر فهو ضامن- فإن فعل فلیس علیه شیء و إن لم یفعل و لم یقل البینة و زعم أنه قد ذهب الذی قد ادعی علیه فقد ضمنه إن لم یکن له بینة علی قوله- الفقیه، التهذیب، و عن رجل استأجر أجیرا فأقعده علی متاعه فسرق قال هو مؤتمن

بیان

فی الفقیه الصواغ بدل الصباغ و فلم یخرج بینه مکان فلم یخرج منه

[۴]

۱۸۵۵۶- ۴ الکافی، ۵/ ۲۴۲/ ۳/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۲۰/ ۴۴/ ۱ الخمسة قال قال أبو عبد اللّه ع کان أمیر المؤمنین ص یضمن القصار و الصائغ احتیاطا للناس و کان أبی ع یتطول علیه إذا کان مأمونا

[۵]

۱۸۵۵۷- ۵ التهذیب، ۷/ ۲۲۰/ ۴۳/ ۱ الحسین عن فضالة و أبی

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۰۷

المغراء عن أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع مثله بأدنی تفاوت

[۶]

۱۸۵۵۸- ۶ الفقیه، ۳/ ۲۵۴/ ۳۹۱۹ و قال ع کان أبی یضمن القصار و الصواغ ما أفسدا و کان علی بن الحسین ع یتفضل علیهم

[۷]

۱۸۵۵۹- ۷ التهذیب، ۷/ ۲۲۰/ ۴۵/ ۱ عنه عن محمد بن الفضیل عن الکنانی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن القصار هل علیه ضمان فقال نعم کل من یعطی الأجر لیصلح فیفسد فهو ضامن

[۸]

۱۸۵۶۰- ۸ الفقیه، ۳/ ۲۵۳/ ۳۹۱۷ حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یعطی الثوب لیصبغه فیفسده فقال کل عامل أعطیته أجرا علی أن یصلح فأفسد فهو ضامن

[۹]

۱۸۵۶۱- ۹ الکافی، ۵/ ۲۴۲/ ۴/ ۱ محمد عن أحمد عمن ذکره عن ابن مسکان التهذیب، ۷/ ۲۱۸/ ۳۵/ ۱ أحمد عن علی بن النعمان عن الفقیه، ۳/ ۲۵۶/ ۳۹۲۵ ابن مسکان عن أبی بصیر الکافی، الفقیه، عن أبی عبد اللّه ع

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۰۸

ش قال سألته عن قصار دفعت إلیه ثوبا فزعم أنه سرق من بین متاعه فقال علیه أن یقیم البینة أنه سرق من بین متاعه و لیس علیه شیء و إن سرق متاعه کله فلیس علیه شیء

[۱۰]

۱۸۵۶۲- ۱۰ الکافی، ۵/ ۲۴۲/ ۵/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۱۹/ ۳۸/ ۱ الأربعة عن أبی عبد اللّه ع قال الفقیه، ۳/ ۲۵۶/ ۳۹۲۷ کان أمیر المؤمنین ص یضمن القصار و الصائغ و الصباغ احتیاطا علی أمتعة الناس- و کان لا یضمن من الغرق و الحرق و الشیء الغالب و إذا غرقت السفینة و ما فیها فما أصابه الناس مما قذف به البحر علی شاطئه فهو لأهله و هم أحق به و ما غاص علیه الناس و ترکه صاحبه فهو لهم

[۱۱]

۱۸۵۶۳- ۱۱ الکافی، ۵/ ۲۴۲/ ۶/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۱۹/ ۳۹/ ۱ علی عن أبیه عن التمیمی عن صفوان عن الکاهلی عن أبی

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۰۹

عبد اللّه ع قال سألته عن القصار یسلم إلیه الثوب و اشترط علیه أن یعطینی [یعطی] فی وقت کذا قال إذا خالف وضاع الثوب بعد هذا الوقت فهو ضامن

[۱۲]

۱۸۵۶۴- ۱۲ الکافی، ۵/ ۲۴۲/ ۷/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۲۲۰/ ۴۲/ ۱ ابن عیسی عن علی بن الحکم عن إسماعیل بن أبی الصباح عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الثوب أدفعه إلی القصار فیخرقه أو یحرقه قال أغرمه- فإنک إنما دفعته إلیه لیصلحه و لم تدفعه إلیه لیفسده

[۱۳]

اشارة

۱۸۵۶۵- ۱۳ التهذیب، ۷/ ۲۲۱/ ۵۰/ ۱ ابن محبوب عن محمد بن السندی عن الفقیه، ۳/ ۲۵۳/ ۳۹۱۸ علی بن الحکم عن إسماعیل بن أبی الصباح قال سألت أبا عبد اللّه ع عن القصار یسلم إلیه المتاع فیخرقه أو یغرقه أ یغرمه قال نعم غرمه ما جنت یده فإنک إنما أعطیته

لیصلح لم تعطه لیفسد

بیان

هکذا إسناد الخبرین فی عامة النسخ و ربما یوجد فی بعضها عن إسماعیل عن أبی صباح و هو الصواب فیکون إسماعیل ابن عبد الخالق أو ابن الفضل الهاشمی و أبو الصباح الکنانی

[۱۴]

۱۸۵۶۶- ۱۴ الکافی، ۵/ ۲۴۳/ ۹/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۱۹/ ۴۱/ ۱

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۱۰

الأربعة عن أبی عبد اللّه ع أن أمیر المؤمنین ص رفع إلیه رجل استأجر رجلا لیصلح له بابا فضرب المسمار فانصدع الباب فضمنه أمیر المؤمنین ع

[۱۵]

۱۸۵۶۷- ۱۵ الکافی، ۵/ ۲۴۳/ ۱۰/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۱۹/ ۴۰/ ۱ علی عن أبیه عن ابن مرار عن یونس قال سألت الرضا ع عن القصار و الصائغ أ یضمنون قال لا یصلح الناس إلا أن یضمنوا قال و کان یونس یعمل به و یأخذ

[۱۶]

اشارة

۱۸۵۶۸- ۱۶ الکافی، ۵/ ۲۴۴/ ۷/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۲۱۶/ ۲۷/ ۱ سهل عن الثلاثة عن أبی عبد اللّه ع قال قال أمیر المؤمنین ص الأجیر المشارک هو ضامن إلا من سبع أو غرق أو حرق أو لص مکابر

بیان

المشارک المشترک لا یخص بأحد کما یأتی

[۱۷]

۱۸۵۶۹- ۱۷ التهذیب، ۷/ ۲۲۲/ ۵۸/ ۱ محمد بن أحمد عن أبی جعفر عن أبی الجوزاء عن الحسین بن علوان عن عمرو بن خالد عن زید بن علی عن آبائه ع أنه أتی بحمال کانت علیه قارورة عظیمة فیها دهن فکسرها فضمنها إیاه و کان یقول کل عامل

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۱۱

مشترک إذا أفسد فهو ضامن فسألته ما المشترک فقال الذی یعمل لی و لک و لذا

[۱۸]

۱۸۵۷۰- ۱۸ الکافی، ۵/ ۲۴۴/ ۶/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۲۱۶/ ۲۶/ ۱ أحمد عن العباس بن موسی عن یونس بن عبد الرحمن عن الفقیه، ۳/ ۲۵۷/ ۳۹۳۱ ابن مسکان الکافی، الفقیه، عن أبی بصیر ش عن أبی عبد اللّه ع فی الجمال یکسر الذی یحمل أو یهریقه قال إن کان مأمونا فلیس علیه شیء و إن کان غیر مأمون فهو ضامن

[۱۹]

اشارة

۱۸۵۷۱- ۱۹ التهذیب، ۷/ ۲۱۸/ ۳۳/ ۱ أحمد عن العباس بن موسی عن یونس مولی علی بن یقطین عن الفقیه، ۳/ ۲۵۷/ ۳۹۲۸ ابن مسکان عن أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع قال لا یضمن الصائغ و لا القصار و لا الحائک إلا أن یکونوا متهمین فیخوف بالبینة و یستحلف لعله یستخرج منه شیئا و فی رجل استأجر حمالا فکسر الذی یحمل أو یهریقه فقال علی نحو من العامل إن کان مأمونا الحدیث مثل سابقه

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۱۲

بیان

فی الفقیه فیجیئون بالبینة بدل فیخوف بالبینة علی نحو من العامل أی هو کغیره ممن یعمل

[۲۰]

اشارة

۱۸۵۷۲- ۲۰ التهذیب، ۷/ ۲۲۰/ ۴۶/ ۱ الحسین عن حماد بن عیسی و ابن أبی عمیر عن ابن عمار عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الصباغ و القصار قال لیس یضمنان

بیان

حمله فی التهذیبین علی ما إذا کانا مأمونین و فی الإستبصار استحب حینئذ عدم التضمین کما دل علیه حدیث التطول

[۲۱]

۱۸۵۷۳- ۲۱ التهذیب، ۷/ ۲۲۱/ ۴۷/ ۱ عنه عن صفوان التهذیب، ۷/ ۱۵۷/ ۶/ ۱ ابن سماعة عن حسین بن هاشم و ابن رباط و صفوان عن یعقوب بن شعیب قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یبیع للقوم بالأجر و علیه ضمان ما لهم فقال إذا طابت نفسه بذلک إنما أکره من أجل أنی أخشی أن

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۱۳

یغرموه أکثر مما یصیب علیهم فإذا طابت نفسه فلا بأس

[۲۲]

۱۸۵۷۴/ ۲۲ التهذیب، ۷/ ۲۲۱/ ۴۹/ ۱ ابن سماعة عن ابن رباط عن منصور بن حازم عن بکیر بن حبیب عن أبی عبد اللّه ع قال لا یضمن القصار إلا ما جنت یداه و إن اتهمته أحلفته

[۲۳]

۱۸۵۷۵- ۲۳ التهذیب، ۷/ ۲۲۱/ ۴۸/ ۱ بهذا الإسناد قال قلت لأبی عبد اللّه ع أعطیت جبة إلی القصار فذهبت بزعمه- قال إن اتهمته فاستحلفه و إن لم تتهمه فلیس علیه شیء

[۲۴]

۱۸۵۷۶- ۲۴ التهذیب، ۷/ ۲۲۲/ ۵۶/ ۱ الصفار قال کتبت إلی الفقیه ع فی رجل دفع ثوبا إلی القصار لیقصره فیدفعه القصار إلی قصار غیره لیقصره فضاع الثوب هل یجب علی القصار أن یرده إذا دفعه إلی غیره و إن کان القصار مأمونا فوقع ع هو ضامن له إلا أن یکون ثقة مأمونا

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۱۴

[۲۵]

۱۸۵۷۷- ۲۵ الفقیه، ۳/ ۲۵۸/ ۳۹۳۳ ابن محبوب قال کتب رجل إلی الفقیه ع فی رجل الحدیث

[۲۶]

۱۸۵۷۸- ۲۶ التهذیب، ۷/ ۲۲۱/ ۵۱/ ۱ ابن محبوب عن النخعی عن ابن المغیرة عن سعد عن الفقیه، ۳/ ۲۵۶/ ۳۹۲۶ عثمان بن زیاد عن أبی جعفر ع قال قلت إن حمالا لنا یحمل فکاریناه فحمل علی غیره فضاع قال ضمنه و خذ منه

[۲۷]

۱۸۵۷۹- ۲۷ التهذیب، ۷/ ۲۲۲/ ۵۷/ ۱ محمد بن أحمد عن أبی عبد اللّه عن اللؤلؤی عن ابن سنان عن حذیفة بن منصور قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یحمل المتاع بالأجر فیضیع المتاع فیطیب نفسه أن یغرمه لأهله أ یأخذونه قال فقال لی أمین هو قلت نعم قال فلا یأخذون منه شیئا

[۲۸]

۱۸۵۸۰- ۲۸ التهذیب، ۷/ ۱۲۹/ ۳۶/ ۱ ابن سماعة عن صفوان عن محمد بن سنان عن حذیفة بن منصور قال قلت لأبی عبد اللّه ع إن معاذ بن کثیر و قیسا أمرانی أن أسألک عن حمال حمل لهم متاعا بأجر و أنه ضاع منه حمل قیمته ستمائة درهم و هو طیب النفس لغرمه لأنها ضیاعته قال یتهمونه قلت لا قال لا یغرمونه

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۱۵

باب ۱۴۷ ضمان المکاری و الملاح

[۱]

اشارة

۱۸۵۸۱- ۱ الکافی، ۵/ ۲۴۳/ ۱/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۱۷/ ۳۲/ ۱ الخمسة الفقیه، ۳/ ۲۵۵/ ۳۹۲۳ حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال سئل عن رجل جمال استکری منه إبل- و بعث معه بزیت إلی أرض فزعم أن بعض الزقاق انخرق فأهراق ما فیه فقال إنه إن شاء أخذ الزیت و قال إنه انخرق و لکنه لا یصدق إلا ببینة عادلة

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۱۶

بیان

لعل المراد أنه إن شاء سرق الزیت و تعلل بأنه انخرق الزق فلا یصدق إلا ببینة عادلة فإنها کلمة هو قائلها

[۲]

۱۸۵۸۲- ۲ التهذیب، ۷/ ۱۲۹/ ۳۵/ ۱ ابن سماعة عن صالح بن خالد عن أبی جمیلة عن الشحام قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل جمال أکتری منه بعثت معه بزیت إلی نصیبین فزعم أن بعض أزقاق الزیت انخرق فأهراق فقال له إن شاء أخذ الزیت و إن زعم أنه انخرق فلا یقبل إلا ببینة عادلة

[۳]

۱۸۵۸۳- ۳ الفقیه، ۳/ ۲۵۴/ ۳۹۲۰ حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع فی جمال یحمل معه الزیت فیقول قد ذهب أو أهرق أو قطع علیه الطریق فإن جاء علیه ببینة عادلة أنه قطع علیه أو ذهب فلیس علیه شیء و إلا ضمن

[۴]

۱۸۵۸۴- ۴ الکافی، ۵/ ۲۴۳/ ۲/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۲۱۷/ ۲۹/ ۱ ابن عیسی عن محمد بن یحیی عن یحیی بن الحجاج عن خالد

بن الحجاج قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الملاح أحمل معه الطعام ثم أقبضه منه فينقض فقال إن كان مأمونا فلا تضمنه

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۱۷

[۵]

۱۸۵۸۵- ۵ الكافی، ۵/ ۲۴۳/ ۳/ ۱ التهذيب، ۷/ ۲۱۷/ ۳۰/ ۱ الخمسة الفقيه، ۳/ ۲۵۴/ ۳۹۲۰ حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع فی رجل حمل مع رجل فی سفينة طعاما فنقص قال هو ضامن قلت إنه ربما زاد قال يعلم [تعلم] أنه زاد فيه شيئا قلت لا قال هو لك

[۶]

۱۸۵۸۶- ۶ الكافی، ۵/ ۲۴۴/ ۴/ ۱ التهذيب، ۷/ ۲۱۷/ ۳۱/ ۱ محمد عن محمد بن الحسين عن علی بن الحكم عن موسى بن بكر عن أبی الحسن ع قال سألته عن رجل استأجر سفينة من ملاح فحملها طعاما و اشترط عليه إن نقص الطعام فعليه قال جائز قلت إنه ربما زاد الطعام قال فقال يدعی الملاح أنه زاد فيه شيئا قلت لا قال هو لصاحب الطعام الزيادة و عليه النقصان إذا كان قد اشترط عليه ذلك

[۷]

۱۸۵۸۷- ۷ الكافی، ۵/ ۲۴۴/ ۵/ ۱ محمد عن التهذيب، ۷/ ۲۱۷/ ۲۸/ ۱ أحمد عن ابن أبی عمير عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۱۸

الفقيه، ۳/ ۲۵۶/ ۳۹۲۴ جعفر بن عثمان قال حمل أبی متاعا إلى الشام مع جمال فذكر أن حملا منه ضاع فذكرت ذلك لأبی عبد اللّه ع فقال أ تتهمه قلت لا قال فلا تضمنه

[۸]

۱۸۵۸۸- ۸ التهذيب، ۷/ ۲۲۲/ ۵۳/ ۱ ابن محبوب عن التهذيب، ۱۰/ ۲۲۴/ ۱۲/ ۱ أحمد عن محمد بن عيسى عن ابن المغيرة عن السكونی عن جعفر عن أبيه عن علی ع قال إذا استبرك البعير بحمله فقد ضمن صاحبه

[۹]

اشارة

۱۸۵۸۹- ۹ التهذيب، ۷/ ۲۲۲/ ۵۴/ ۱ ابن محبوب عن التهذيب، ۱۰/ ۲۲۴/ ۱۵/ ۱ السراد عن الحسن بن صالح الثوری عن أبی عبد اللّه ع قال إذا استقل البعير و الدابة بحملهما فصاحبهما ضامن

بيان

هذان الخبران أوردهما فی التهذيب تارة فی كتاب الديات و أخرى هنا و هناك استقل مكان استبرك فی الأول أيضا كما فی الثانی

و کأنه أصوب و معناه إذا لم یکن صاحبه معه فضاع حمله فهو ضامن و علی نسخة استبرک إن کانت بالموحدة کما فی النسخ التی رأیناها فمعناه إذا أتلف شیئا أو جنی ببروکه و إن کانت بالمثناة الفوقانیة من الترک فمعناه معنی استقل سواء و زاد هناک فی الثانی إلی أن یبلغه الموضع

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۱۹

باب ۱۴۸ سائر من لا ضمان علیه و من یضمن

[۱]

۱۸۵۹۰- ۱ الکافی، ۵/ ۲۴۲/ ۸/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۱۸/ ۳۶/ ۱ أحمد عن محمد بن یحیی عن غیاث بن إبراهیم عن أبی عبد اللّه التهذیب، عن أبیه ع ش أن أمیر المؤمنین ع أتی بصاحب حمام- وضعت عنده الثیاب فضاعت فلم یضمنه و قال إنما هو أمین

[۲]

۱۸۵۹۱- ۲ الفقیه، ۳/ ۲۵۷/ ۳۹۲۹ الحدیث مرسلا

[۳]

۱۸۵۹۲- ۳ التهذیب، ۶/ ۳۱۴/ ۷۶/ ۱ الصفار عن الثلاثة عن جعفر عن أبیه أن علیا ع کان یقول لا ضمان علی صاحب الحمام فیما ذهب من الثیاب لأنه إنما أخذ الجعل علی الحمام و لم یأخذ علی الثیاب

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۲۰

[۴]

۱۸۵۹۳- ۴ الکافی، ۵/ ۳۰۲/ ۱/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۱۳/ ۱۸/ ۱ الثلاثة عن ابن مسکان عن زرارة و أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع قال قضی أمیر المؤمنین ص فی رجل کان له غلام استأجره منه صائغ أو غیره قال إن کان ضیع شیئا أو أبق منه فموالیه ضامنون

[۵]

۱۸۵۹۴- ۵ الکافی، ۶/ ۲۰۰/ ۷/ ۱ محمد عن أحمد و علی عن أبیه عن السراد عن الحسن بن صالح قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل أصاب عبدا آبقا فأخذه و أفلت منه العبد قال لیس علیه شیء- قلت فأصاب جاریة قد سرقت من جار له فأخذها لیأتیه بها فنفقت- قال لیس علیه شیء

[۶]

اشارة

۱۸۵۹۵- ۶ الفقیه، ۳/ ۱۴۷/ ۳۵۴۱ السراد عن الحسن بن صالح عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل أصاب دابة قد سرقت الحدیث

بیان

نفقت الدابة ماتت

[۷]

۱۸۵۹۶- ۷ الکافی، ۶/ ۲۰۱/ ۸/ ۱ الأربعة التهذیب، ۶/ ۳۹۸/ ۴۱/ ۱ ابن عیسی عن أبیه عن ابن المغیرة عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۲۱

الفقیه، ۳/ ۱۴۶/ ۳۵۳۸ السکونی عن أبی عبد اللّه ع الفقیه، التهذیب، عن أبیه ع ش أن أمیر المؤمنین ص اختصم إلیه فی رجل أخذ عبدا آبقا و کان معه ثم هرب منه قال یحلف بالله الذی لا- إله إلا هو ما سلبه ثیابه و لا شیئا مما کان علیه و لا باعه و لا داهن فی إرساله فإذا حلف بریء من الضمان

[۸]

۱۸۵۹۷- ۸ الکافی، ۶/ ۲۰۰/ ۵/ ۱ محمد عن التهذیب، ۶/ ۳۹۸/ ۴۲/ ۱ أحمد عن محمد بن یحیی الخزاز عن الفقیه، ۳/ ۱۴۷/ ۳۵۴۰ غیاث بن إبراهیم عن أبی عبد اللّه الفقیه، التهذیب، عن أبیه ش عن علی ع فی رجل أخذ آبقا فأبق منه قال لیس علیه شیء

[۹]

۱۸۵۹۸- ۹ التهذیب، ۶/ ۳۹۶/ ۳۲/ ۱ محمد بن أحمد عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۲۲

موسی بن عمر عن الحسن بن الحسین الأنصاری عن الفقیه، ۳/ ۲۹۶/ ۴۰۶۱ الحسین بن یزید عن جعفر عن أبیه ع قال کان أمیر المؤمنین ع یقول فی الضالة یجدها الرجل فینوی أن یأخذ لها جعلا- فتنفق قال هو ضامن فإن لم ینو أن یأخذ لها جعلا فنفقت فلا ضمان علیه

[۱۰]

اشارة

۱۸۵۹۹- ۱۰ الفقیه، ۳/ ۲۵۵/ ۳۹۲۳ حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال أیما رجل تکاری دابة فأخذتها الذئبة فشقت عسها فنفقت فهو ضامن إلا أن یکون مسلما عدلا

بیان

العس بالضم و المهملتين الذكر و إنما استثنى المسلم العدل لأن عدالته تأبى من التفريط فى الحفظ

[۱۱]

۱۸۶۰۰- ۱۱ الكافى، ۵/ ۳۱۴/ ۴۴/ ۱ محمد بن جعفر أبو العباس الكوفى عن العبيدى و التهذيب، ۷/ ۲۲۵/ ۵/ ۱ على بن إبراهيم عن القاسانى قال كتبت إليه يعنى أبا الحسن الثالث ع و أنا بالمدينة سنة إحدى و ثلاثين و مائتين جعلت فداك رجل أمر رجلا أن

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۲۳

يشترى له متاعا أو غير ذلك فاشتراه فسرق منه أو قطع عليه الطريق- من مال من ذهب المتاع من مال الآمر أو من مال المأمور فكتب من مال الآمر

[۱۲]

اشارة

۱۸۶۰۱- ۱۲ التهذيب، ۷/ ۴۳/ ۷۱/ ۱ محمد بن الحسين عن صفوان عن ابن أبى عمير عن حماد عن الحلبى عن أبى عبد اللّه ع فى الرجل يأتى الرجل فيقول له انقد عنى فى السلعة فيموت أو يصيبها شىء فقال له الربح و عليه الوضيعة

بيان

الظاهر فتفوت مكان فيموت و لعله مما صحفه النساخ

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۲۵

باب ۱۴۹ ضمان ما يفسد البهائم من الحرث

[۱]

۱۸۶۰۲- ۱ الكافى، ۵/ ۳۰۱/ ۱/ ۱ التهذيب، ۷/ ۲۲۴/ ۱/ ۱ محمد عن محمد بن الحسين عن شعر عن الغنوى قال سألت أبا عبد اللّه ع عن البقر و الغنم و الإبل تكون فى الرعى فتفسد شيئا هل عليها ضمان فقال إن أفسدت نهارا فليس عليها ضمان من أجل أن أصحابه يحفظونه و إن أفسدت ليلا فإنه عليها ضمان

[۲]

۱۸۶۰۳- ۲ التهذيب، السكونى عن جعفر عن أبيه ع قال كان على ع لا يضمن ما أفسدت البهائم نهارا و يقول على صاحب الزرع حفظ زرعه و كان يضمن ما أفسدت البهائم ليلا

[۳]

اشارة

۱۸۶۰۴- ۳ التهذیب، ابن عیسی عن ابن المغیرة عن السکونی

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۲۶

عن جعفر عن أبیه ع قال کان علی ع لا یضمن ما أفسدت البهائم لیلا

بیان

الظاهر وحدة الحدیثین و سقوط الزیادة التی فی الأول من الثانی

[۴]

اشارة

۱۸۶۰۵- ۴ الکافی، ۵/ ۳۰۱/ ۲/ ۱ العدة عن أحمد عن التهذیب، ۷/ ۲۲۴/ ۲/ ۱ الحسین عن بعض أصحابنا عن المعلی أبی عثمان عن أبی بصیر قال سألت أبا عبد اللّه ع عن قول اللّه عز و جل وَ داوُدَ وَ سُلَیْمانَ إِذْ یَحْکُمانِ فِی الْحَرْثِ- إِذْ نَفَشَتْ فِیهِ غَنَمُ الْقَوْمِ فقال لا یکون النفش إلا باللیل إن علی صاحب الحرث أن یحفظ الحرث بالنهار و لیس علی صاحب الماشیة حفظها بالنهار و إنما رعیها بالنهار و أرزاقها فما أفسدت فلیس علیها و علی صاحب الماشیة حفظ الماشیة باللیل عن حرث الناس فما أفسدت باللیل فقد ضمنوا و هو النفش و إن داود ع حکم للذی أصاب زرعه رقاب الغنم و حکم سلیمان ع الرسل و الثلة و هو اللبن و الصوف فی ذلک العام

بیان

نفشت الغنم رعت لیلا بلا راع و الرسل بالکسر اللبن و الثلة بالفتح جماعة الغنم و الصوف

[۵]

۱۸۶۰۶- ۵ الکافی، ۵/ ۳۰۲/ ۳/ ۱ ابن عیسی عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۲۷

التهذیب، ۷/ ۲۲۴/ ۳/ ۱ الحسین عن عبد اللّه بن بحر عن ابن مسکان عن أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع قال قلت له قول اللّه عز و جل وَ داوُدَ وَ سُلَیْمانَ إِذْ یَحْکُمانِ فِی الْحَرْثِ قلت حین حکما فی الحرث کانت قضیة واحدة فقال إنه کان أوحی اللّه عز و جل إلی النبیین قبل داود ع إلی أن بعث اللّه داود أی غنم نفشت فی الحرث فلصاحب الحرث رقاب الغنم و لا یکون النفش إلا باللیل فإن علی صاحب الزرع أن یحفظه بالنهار و علی صاحب الغنم حفظ الغنم باللیل فحکم داود ع بما حکمت به الأنبیاء ع من قبله فأوحی اللّه إلی سلیمان ع أی غنم نفشت فی زرع فلیس لصاحب الزرع إلا ما خرج من بطونها و کذلک جرت السنة بعد سلیمان و هو قول اللّه جل و

عز وَ كُلًّا آتَيْنا حُكْماً وَ عِلْماً فحكم كل واحد منهما بحكم اللّه جل و عز

[۶]

۱۸۶۰۷- ۶ الفقيه، ۳/ ۱۰۰/ ۳۴۱۴ جميل بن دراج عن زرارة عن أبی جعفر ع فی قوله تعالی وَ داوُدَ وَ سُلَيْمانَ إِذْ يَحْكُمانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفَشَتْ فِيهِ غَنَمُ الْقَوْمِ قال لما يحكما إنما كانا يتنظران ففهمها سليمان

[۷]

۱۸۶۰۸- ۷ الفقيه، ۳/ ۱۰۱/ ۳۴۱۵ الوشاء عن أحمد بن عمر الحلبی قال سألت أبا الحسن ع عن قول اللّه تعالی وَ داوُدَ وَ سُلَيْمانَ إِذْ يَحْكُمانِ فِي الْحَرْثِ قال كان حكم داود ع رقاب الغنم و الذی فهم اللّه عز و جل سليمان ع أن الحكم لصاحب الحرث باللبن و الصوف ذلك العام كله

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۲۹

باب ۱۵۰ الرجل يكتری دابة فيجاوز بها الحد أو يردها قبل الانتهاء إلی الحد

[۱]

۱۸۶۰۹- ۱ الكافی، ۵/ ۲۸۹/ ۱/ ۱ الاثنان عن الوشاء عن أبان عن الصيقل قال قلت لأبی عبد اللّه ع ما تقول فی رجل اكتری دابة إلی مكان معلوم فجاوزه قال يحتسب له من الأجر بقدر ما تجاوز- و إن عطب الحمار فهو ضامن

[۲]

۱۸۶۱۰- ۲ الكافی، ۵/ ۲۸۹/ ۲/ ۲ العدة عن التهذيب، ۷/ ۲۱۴/ ۲۰/ ۱ أحمد عن علی بن الحكم عن العلاء عن محمد بن مسلم عن أبی حمزة عن أبی جعفر ع قال سألته عن رجل يكتری الدابة فيقول اكتريتها

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۳۰

منك إلی مكان كذا و كذا فإن جاوزته فلك كذا و كذا زيادة و يسمی ذلك قال لا بأس به كله

[۳]

۱۸۶۱۱- ۳ الكافی، ۵/ ۲۸۹/ ۳/ ۲ التهذيب، ۷/ ۲۱۴/ ۲۱/ ۱ أحمد عن رجل عن أبی المغراء عن الحلبی الفقيه، ۳/ ۲۵۵/ ۳۹۲۲ حماد عن الحلبی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل تكاری دابة إلی مكان معلوم فنفقت الدابة قال إن كان جاز الشرط فهو ضامن و إن دخل واديا لم يوثق منها فهو ضامن و إن سقطت فی بئر فهو ضامن لأنه لم يستوثق منها

[۴]

اشارة

۱۸۶۱۲- ۴ الکافی، ۵/ ۲۹۰/ ۴/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۱۴/ ۲۳/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن صفوان عن العلاء الفقیه، ۳/ ۳۴/ ۳۲۷۲ السراد عن العلاء عن محمد قال سمعت أبا جعفر ع یقول إنی کنت عند قاض من قضاة المدینة فأتاه رجلان فقال أحدهما إنی اکتریت من هذا دابة- لیبلغنی علیها من کذا و کذا إلی کذا و کذا فلم یبلغنی الموضع فقال القاضی لصاحب الدابة بلغته إلی الموضع قال لا قد أعیت دابتی فلم یبلغ فقال القاضی لیس لک کراء إذا لم تبلغه إلی الموضع الذی اکتری دابتک إلیه قال فدعوتهما إلی فقلت للذی اکتری لیس لک یا عبد اللّه أن تذهب بکرا دابة الرجل کله و قلت للآخر یا عبد اللّه لیس لک أن تأخذ کرا دابتک کله و لکن انظر قدر ما بقی من الموضع و قدر ما رکبته فاصطلحا علیه ففعلا

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۳۱

بیان

هذا الحدیث نقلناه من الفقیه لأنه کان فیه أتم و أوضح و کان منه فی الآخرین حذف و نقصان

[۵]

۱۸۶۱۳- ۵ الکافی، ۵/ ۲۹۰/ ۵/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۲۱۴/ ۲۲/ ۱ أحمد عن محمد بن إسماعیل عن الفقیه، ۳/ ۳۵/ ۳۲۷۳ بزرج عن محمد الحلبی قال کنت قاعدا عند قاض من القضاة و عنده أبو جعفر ع جالس فأتاه رجلان فقال أحدهما إنی تکاریت إبل هذا الرجل لیحمل لی متاعا إلی بعض المعادن و اشترطت علیه أن یدخلنی المعدن یوم کذا و کذا لأنها سوق أتخوف أن یفوتنی فإن احتبست عن ذلک حططت من الکراء لکل یوم احتبسته کذا و کذا و إنه حبسنی عن ذلک الوقت کذا و کذا یوما فقال القاضی هذا شرط فاسد وفه کراه فلما قام الرجل أقبل إلی أبو جعفر ع فقال شرط هذا جائز ما لم یحط بجمیع کراه

[۶]

اشارة

۱۸۶۱۴- ۶ الکافی، ۵/ ۲۹۰/ ۶/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۲۱۵/ ۲۵/ ۱ أحمد عن السراد عن أبی ولاد الحناط قال اکتریت بغلا إلی قصر ابن هبیرة ذاهبا و جائیا بکذا

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۳۲

و کذا و خرجت فی طلب غریم لی فلما صرت قرب قنطرة الکوفة خبرت أن صاحبی توجه إلی النیل فتوجهت نحو النیل فلما أتیت النیل خبرت أنه قد توجه إلی بغداد فاتبعته فلما ظفرت به و فرغت مما بینی و بینه رجعت إلی الکوفة و کان ذهابی و مجیئی خمسة عشر یوما فأخبرت صاحب البغل بعذری و أردت أن أتحلل منه مما صنعت و أرضیه فبذلت له خمسة عشر درهما فأبی أن یقبل فتراضینا بأبی حنیفة فأخبرته بالقصة و أخبره الرجل- فقال لی ما صنعت بالبغل قلت قد دفعته إلیه سلیما قال نعم بعد خمسة عشر یوما قال فما ترید من الرجل قال أرید کرا بغلی و قد حبسه علی خمسة عشر یوما فقال ما أری لک حقا لأنه اکتراه إلی قصر ابن هبیرة فخالف و رکبه إلی النیل و إلی بغداد فضمن قیمة البغل و سقط الکراء فلما رد البغل سلیما و قبضته لم یلزمه

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۳۳

الكراء قال فخرجنا من عنده و جعل صاحب البغل يسترجع فرحمته بما أفتى به أبو حنيفة و أعطيته شيئا و تحللت منه و حججت في تلك السنة فأخبرت أبا عبد اللّه ع بما أفتى به أبو حنيفة فقال لي في مثل هذا القضاء و شبهه تحبس السماء ماءها و تمنع الأرض بركتها- قال فقلت لأبي عبد اللّه ع فما ترى أنت فقال أرى أن له عليك مثل كرا البغل ذاهبا من الكوفة إلى النيل و مثل كرا البغل راكبا من النيل إلى بغداد و مثل كرا البغل من بغداد إلى الكوفة توفيه إياه قال فقلت جعلت فداك قد أعلفته بدراهم فلي عليه علفه فقال لا لأنك غاصب فقلت أ رأيت لو عطب البغل أو نفق- أ ليس كان يلزمني قال نعم قيمة البغل يوم خالفته فقلت إن أصاب البغل كسر أو دبر أو غمر فقال عليك قيمة ما بين الصحة و العيب يوم ترده عليه- قلت فمن يعرف ذلك قال أنت و هو إما أن يحلف هو على القيمة فتلزمك و إن رد اليمين عليك فحلفت على القيمة فيلزمك ذلك

الوافي، ج۱۸، ص: ۹۳۴

أو يأتي صاحب البغل بشهود يشهدون أن قيمة البغل حين أكرى كذا و كذا فيلزمك قلت إني كنت أعطيته دراهم و رضي بها و حللني فقال إنما رضي بها و أحلك حين قضى عليه أبو حنيفة بالجور و الظلم و لكن ارجع إليه و أخبره بما أفتيك به فإن جعلك في حل بعد معرفته فلا شيء عليك بعد هذا- قال أبو ولاد فلما انصرفت من وجهي من ذلك لقيت المكاري فأخبرته بما أفتاني به أبو عبد اللّه ع و قلت له قل ما شئت حتى أعطيكه فقال قد حببت إلي جعفر بن محمد ع و وقع له في قلبي التفضيل و أنت في حل و إن أحببت أن أرد عليك الذي أخذته منك فعلت

بيان

الدبر بالتحريك قرحة الدابة و الغمر العطش

[۷]

۱۸۶۱۵- ۷ الكافي، ۵/ ۲۹۱/ ۷/ ۱ التهذيب، ۷/ ۲۱۵/ ۲۴/ ۱ محمد عن العمركي عن علي بن جعفر عن أخيه أبي الحسن ع قال سألته عن الرجل استأجر دابة فأعطاها غيره فنفقت ما عليه فقال إن كان شرط أن لا يركبها غيره فهو ضامن لها و إن لم يسم فليس عليه شيء

[۸]

۱۸۶۱۶- ۸ التهذيب، ۷/ ۲۲۳/ ۶۰/ ۱ ابن سماعة عن الميثمي عن أبان عن الصيقل عن أبي عبد اللّه ع في رجل اكترى من رجل دابة إلى موضع فجاز الموضع الذي تكارى إليه فنفقت الدابة قال هو ضامن و عليه الكراء بقدر ذلك

الوافي، ج۱۸، ص: ۹۳۵

[۹]

اشارة

۱۸۶۱۷- ۹ التهذيب، ۷/ ۲۲۳/ ۵۹/ ۱ محمد بن أحمد عن أبي جعفر عن أبي الجوزاء عن الحسين بن علوان عن عمرو بن خالد عن زيد بن علي عن آبائه ع قال أتاه رجل تكارى دابة فهلكت فأقر أنه جاز بها الوقت فضمنه الثمن و لم يجعل له عليه كراء

بیان

نفی الکراء فی هذا الخبر محمول علی التقیة لموافقته العامة کذا فی التهذیبین

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۳۷

باب ۱۵۱ الرجل یتکاری البیت و السفینة و الرحی

[۱]

اشارة

۱۸۶۱۸- ۱ الکافی، ۵/ ۲۹۲/ ۱/ ۱ العدة عن أحمد عن ابن یقطین عن أخیه عن الفقیه، ۳/ ۲۵۱/ ۳۹۱۰ أبیه قال سألته یعنی أبا الحسن ع عن الرجل یکتری السفینة سنة أو أقل أو أکثر- قال الکراء لازم إلی الوقت الذی اکتراه إلیه و الخیار فی أخذ الکراء إلی ربها إن شاء أخذ و إن شاء ترک

بیان

لما کانت السفینة ربما لا تستعمل فی تمام المدة المفروضة بل تکون معطلة فی بعضها أوهم ذلک جواز نقص الکراء بقدر التعطیل و لذا حکم بلزوم تمام الکراء

[۲]

۱۸۶۱۹- ۲ الکافی، ۵/ ۲۹۲/ ۲/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۱۰/ ۳/ ۱

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۳۸

أحمد عن محمد بن سهل عن أبیه قال سألت أبا الحسن موسی ع عن الرجل یتکاری من الرجل البیت و السفینة سنة أو أکثر أو أقل قال کراه لازم إلی الوقت الذی تکاراه إلیه الحدیث مثل سابقه

[۳]

۱۸۶۲۰- ۳ التهذیب، ۷/ ۲۰۹/ ۲/ ۱ الحسین عن صفوان عن البجلی عن علی بن یقطین قال سألت أبا الحسن ع عن الرجل یتکاری من الرجل البیت أو السفینة الحدیث مثلهما

[۴]

۱۸۶۲۱ - ۴ التهذیب، ۷/ ۲۱۰/ ۴/ ۱ أحمد عن ابن أبی عمیر عن ابن مسکان عن أبی بصیر قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل

يتكارى الحديث مثلها

[۵]

۱۸۶۲۲- ۵ الكافي، ۵/ ۲۷۲/ ۴/ ۱ التهذيب، ۷/ ۲۰۹/ ۱/ ۱ الخمسة عن أبي عبد اللّه ع قال لو أن رجلا استأجر دارا بعشرة دراهم فسكن ثلثيها و آجر ثلثها بعشرة دراهم لم يكن به بأس و لا يؤاجرها بأكثر مما استأجرها به إلا أن يحدث فيها شيئا

[۶]

۱۸۶۲۳- ۶ الفقيه، ۳/ ۲۴۸/ ۳۹۰۱ السراد عن خالد عن أبي الربيع قال سئل أبو عبد اللّه ع لو أن رجلا الحديث

[۷]

۱۸۶۲۴- ۷ الكافي، ۵/ ۲۷۳/ ۸/ ۱ التهذيب، ۷/ ۲۰۴/ ۴۵/ ۱ الخمسة عن أبي عبد اللّه ع في الرجل يستأجر الدار ثم يؤاجرها بأكثر مما استأجرها قال لا يصلح ذلك إلا أن يحدث فيها

الوافي، ج۱۸، ص: ۹۳۹

شيئا

[۸]

۱۸۶۲۵- ۸ الكافي، ۵/ ۲۷۳/ ۹/ ۱ العدة عن التهذيب، ۷/ ۲۰۴/ ۴۶/ ۱ أحمد عن عثمان عن سماعة عن أبي بصير قال قال أبو عبد اللّه ع إني لأكره أن أستأجر رحى وحدها ثم أؤاجرها بأكثر مما استأجرتها به إلا أن نحدث فيها حدثا أو نغرم فيها غرامة

[۹]

۱۸۶۲۶- ۹ الفقيه، ۳/ ۲۳۵/ ۳۸۶۴ سليمان بن خالد عن أبي عبد اللّه ع مثله

[۱۰]

اشارة

۱۸۶۲۷- ۱۰ التهذيب، ۷/ ۲۲۳/ ۶۱/ ۱ الصفار عن الثلاثة عن جعفر عن أبيه ع أن أباه ع كان يقول لا بأس بأن يستأجر الرجل الدار أو الأرض أو السفينة ثم يؤاجرها بأكثر مما استأجرها به إذا أصلح فيها شيئا

بيان

سيأتي في باب الرجل يستأجر الأرض فيؤاجرها بأكثر أخبار أخر يفرق فيها بين البيت و الأرض في ذلك

[۱۱]

۱۸۶۲۸- ۱۱ التهذیب، ۷/ ۲۰۷/ ۵۷/ ۱ محمد بن أحمد عن بعض أصحابنا عن عباد بن سلیمان عن سعد بن سعد عمن حدثه عن إدریس بن عبد اللّه القمی قال قلت له جعلت فداک- إجارة الرحی تعلمنی کیف تصح إجارتها فإن الماء عندنا ربما دام و ربما

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۴۰

انقطع قال فقال لی اجعل جل الإجارة فی الأشهر التی لا ینقطع الماء فیها و الباقی اجعلها فی الأشهر التی ینقطع فیها الماء و لو درهم

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۴۱

باب ۱۵۲ إجارة الأجیر و ما یجب علیه

[۱]

۱۸۶۲۹- ۱ الکافی، ۵/ ۲۸۷/ ۱/ ۲ التهذیب، ۷/ ۲۱۳/ ۱۷/ ۱ القمیان عن صفوان التهذیب، ۶/ ۳۸۱/ ۱۱۲۵ ابن سماعة عن ابن رباط و ابن جبلة و صفوان عن إسحاق بن عمار قال سألت أبا إبراهیم ع عن الرجل یستأجر الرجل بأجر معلوم فیبعثه فی ضیعته فیعطیه رجل آخر دراهم و یقول اشتر بها کذا و کذا و ما ربحت بینی و بینک فقال إذا أذن له الذی استأجره فلیس به بأس

[۲]

۱۸۶۳۰- ۲ الکافی، ۵/ ۲۸۷/ ۲/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۲۱۲/ ۱۵/ ۱ أحمد عن العباس بن موسی عن یونس عن سلیمان بن سالم قال سألت أبا الحسن ع عن رجل استأجر رجلا بنفقة و دراهم مسماة علی أن یبعثه إلی

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۴۲

أرض فلما أن قدم أقبل رجل من أصحابه یدعوه إلی منزله الشهر و الشهرین فیصیب عنده ما یغنیه عن نفقة المستأجر فنظر الأجیر إلی ما کان ینفق علیه فی الشهر إذا هو لم یدعه فکافی به الذی یدعوه فمن مال من تلک المکافاة أ من مال الأجیر أم من مال المستأجر- قال إن کان فی مصلحة المستأجر فهو من ماله و إلا فهو علی الأجیر و عن رجل استأجر رجلا بنفقة مسماة و لم یفسر شیئا علی أن یبعثه إلی أرض أخری فما کان من مئونة الأجیر من غسل الثیاب أو الحمام فعلی من قال علی المستأجر

[۳]

۱۸۶۳۱- ۳ الکافی، ۵/ ۲۸۸/ ۳/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۱۳/ ۱۶/ ۱ أحمد عن ابن أبی عمیر عن علی بن إسماعیل بن عمار عن عبید بن زرارة قال قلت لأبی عبد اللّه ع الرجل یأتی الرجل فیقول له اکتب لی بدراهم فیقول له آخذ منک و أکتب بین یدیک فقال لا بأس- قال و سألته عن رجل استأجر مملوکا فقال المملوک أرض مولای بما شئت و لی علیک کذا و کذا دراهم مسماة فهل یلزم المستأجر و هل یحل للمملوک قال لا یلزم المستأجر و لا یحل للمملوک

[۴]

۱۸۶۳۲- ۴ الفقیه، ۳/ ۱۷۳/ ۳۶۵۴ کتب العبیدی إلی أبی الحسن علی بن محمد العسکری ع فی رجل دفع ابنه إلی رجل و سلمه منه

سنة بأجرة معلومة لیخیط له ثم جاء رجل آخر فقال له سلم ابنک منی سنة بزیادة هل له الخیار فی ذلک و هل یجوز له أن یفسخ ما وافق علیه الأول أم لا فکتب ع یجب علیه

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۴۳

الوفاء للأول ما لم یعرض لابنه مرض أو ضعف

[۵]

۱۸۶۳۳- ۵ الکافی، ۷/ ۴۳۱/ ۱۷/ ۱ التهذیب، ۶/ ۲۸۹/ ۸/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن شعر عن الفقیه، ۳/ ۱۷۴/ ۳۶۵۸ الغنوی عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل استأجر أجیرا و لم یأمن أحدهما صاحبه و وقع الأجر علی یدی رجل و هلک ذلک الرجل و لم یدع وفاء و استهلک الأجر فقال المستأجر ضامن لأجر الأجیر حتی یقضی إلا أن یکون الأجیر دعاه إلی ذلک فرضی به فإن فعل فحقه حیث وضعه و رضی به

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۴۵

باب ۱۵۳ استعمال الأجیر قبل مقاطعته علی أجرته و تأخیر إعطائه و حبسه عن الجمعة و الاستیضاع من شرطه

[۱]

اشارة

۱۸۶۳۴- ۱ الکافی، ۵/ ۲۸۸/ ۱/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۲۱۲/ ۱۴/ ۱ أحمد عن الجعفری قال کنت مع الرضا ع فی بعض الحاجة و أردت أن أنصرف إلی منزلی فقال لی انطلق معی فبت عندی اللیلة فانطلقت معه فدخل إلی داره مع المغیب فنظر إلی غلمانه یعملون بالطین أواری الدواب أو غیر ذلک و إذا معهم أسود لیس منهم فقال ما هذا الرجل معکم قالوا یعاوننا و نعطیه شیئا قال قاطعتموه علی أجرته- فقالوا لا هو یرضی منا بما نعطیه فأقبل علیهم بضربهم بالسوط و غضب لذلک غضبا شدیدا- فقلت جعلت فداک لم تدخل علی نفسک فقال إنی قد نهیتهم

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۴۶

عن مثل هذا غیر مرة أن یعمل معهم أحد حتی یقاطعوه علی أجرته- و اعلم أنه ما من أحد یعمل لک شیئا من غیر مقاطعة ثم زدته لذلک الشیء ثلاثة أضعاف علی أجرته إلا ظن أنک قد نقصته أجرته فإذا قاطعته ثم أعطیته أجرته حمدک علی الوفاء فإن زدته حبة عرف ذلک لک- و رأی أنک قد زدته

بیان

أواری جمع أری مشددا و مخففا و هو الأخیّة

[۲]

۱۸۶۳۵- ۲ الکافی، ۵/ ۲۸۹/ ۲/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۱۱/ ۱۱/ ۱ الثلاثة عن هشام بن الحکم عن أبی عبد اللّه ع فی الحمال و الأجیر قال لا یجف عرقه حتی تعطیه أجرته

[۳]

۱۸۶۳۶- ۳ الکافی، ۵/ ۲۸۹/ ۳/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۲۱۱/ ۱۲/ ۱ أحمد عن محمد بن إسماعیل عن حنان عن شعیب قال تکارینا لأبی عبد اللّه ع قوما یعملون فی بستان له و کان أجلهم إلی العصر فلما فرغوا قال یا معتب أعطهم أجرهم قبل أن یجف عرقهم

[۴]

۱۸۶۳۷- ۴ الکافی، ۵/ ۲۸۹/ ۴/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۱۱/ ۱۳/ ۱ علی عن أبیه عن الاثنین عن أبی عبد اللّه ع قال من کان یؤمن بالله جل و عز و الیوم الآخر فلا یستعملن أجیرا حتی یعلمه ما أجرته و من استأجر أجیرا ثم حبسه عن الجمعة تبوأ بإثمه فإن هو لم یحبسه اشترکا فی الأجر

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۴۷

[۵]

۱۸۶۳۸- ۵ الکافی، ۵/ ۲۷۴/ ۳/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۲۱۱/ ۱۰/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن علی بن میمون الصائغ قال قلت لأبی عبد اللّه ع إنی أتقبل العمل فیه الصیاغة و فیه النقش فأشارط النقاش علی شرط و إذا بلغ الحساب فیما بینی و بینه استوضعته من الشرط قال فبطیبة نفس منه قلت نعم قال لا بأس

[۶]

۱۸۶۳۹- ۶ التهذیب، ۷/ ۲۳۴/ ۴۰/ ۱ ابن سماعة عن إسماعیل بن أبی بکر عن علی الصائغ أبی الأکراد قال قلت لأبی عبد اللّه ع إنی أتقبل العمل فیه الصیاغة و فیه النقش- فأشارط النقاش علی شیء فیما بینی و بینه العشرة أزواج بخمسة دراهم أو العشرین بعشرة فإذا بلغ الحساب قلت له أحسن فاستوضعته من الشرط الذی شارطته علیه قال بطیب نفسه قلت نعم قال لا بأس

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۴۹

باب ۱۵۴ الرجل یتقبل بالعمل ثم یقبله من غیره بأقل مما تقبل

[۱]

۱۸۶۴۰- ۱ الکافی، ۵/ ۲۷۳/ ۱/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن صفوان عن العلاء عن محمد عن أحدهما ع أنه سئل عن الرجل یتقبل بالعمل فلا یعمل فیه و یدفعه إلی آخر فیربح فیه قال لا إلا أن یکون قد عمل فیه شیئا

[۲]

۱۸۶۴۱- ۲ التهذیب، ۷/ ۲۱۰/ ۵/ ۱ أحمد عن علی بن الحکم عن العلاء عن محمد بن مسلم عن أبی حمزة عن أبی جعفر ع مثله بدون الاستثناء

[۳]

۱۸۶۴۲- ۳ الکافی، ۵/ ۲۷۴/ ۲/ ۱ القمیان عن صفوان التهذیب، ۷/ ۲۱۰/ ۷/ ۱ الحسین عن صفوان

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۵۰

عن الحکم الخیاط قال قلت لأبی عبد اللّه ع إنی أتقبل الثوب بدرهم و أسلمه بأقل من ذلک لا أزید علی أن أشقه قال لا بأس بذلک ثم قال ع لا بأس فیما تقبلت من عمل ثم استفضلت فیه

[۴]

۱۸۶۴۳- ۴ التهذیب، ۷/ ۲۱۱/ ۸/ ۱ الحسین عن الفقیه، ۳/ ۲۵۲/ ۳۹۱۲ صفوان عن أبی محمد الخیاط عن مجمع قال قلت لأبی عبد اللّه ع أتقبل الثیاب أخیطها ثم أعطیها الغلمان بالثلثین فقال أ لیس تعمل فیها- قلت أقطعها و أشتری لها الخیوط قال لا بأس

[۵]

۱۸۶۴۴- ۵ التهذیب، ۷/ ۲۱۱/ ۹/ ۱ عنه عن علی بن النعمان عن ابن مسکان عن الفقیه، ۳/ ۲۵۱/ ۳۹۱۱ علی الصائغ قال قلت لأبی عبد اللّه ع أتقبل العمل ثم أقبله من غلمان یعملون معی بالثلثین فقال لا یصلح ذلک إلا أن تعالج معهم فیه قلت فإنی أذیبه لهم قال فقال ذاک عمل فلا بأس

[۶]

۱۸۶۴۵- ۶ التهذیب، ۷/ ۲۱۰/ ۶/ ۱ عنه عن صفوان عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۵۱

العلاء عن محمد عن أحدهما ع قال سألته عن الرجل الخیاط یتقبل العمل فیقطعه و یعطیه من یخیطه و یستفضل قال لا بأس قد عمل فیه

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۵۳

باب ۱۵۵ من أدان ماله بغیر بینة و ائتمن غیر المؤتمن و المضیع

[۱]

۱۸۶۴۶- ۱ الکافی، ۵/ ۲۹۸/ ۱/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۲۳۲/ ۳۴/ ۱ ابن عیسی عن علی بن الحکم عن عمر بن أبی عاصم قال قال أبو عبد اللّه ع أربعة لا یستجاب لهم دعوة أحدهم رجل کان له مال فأدانه بغیر بینة- فیقول اللّه جل و عز أ لم آمرک بالشهادة

[۲]

۱۸۶۴۷- ۲ الکافی، ۵/ ۲۹۸/ ۲/ ۱ العاصمی عن التیمی عن ابن بقاح عن أبی عبد اللّه المؤمن عن عمران بن أبی عاصم قال قال أبو عبد اللّه ع أربعة لا یستجاب لهم فذکر الرابع رجل کان له مال فأدانه بغیر بینة فیقول اللّه تبارک و تعالی أ لم آمرک بالشهادة

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۵۴

[۳]

۱۸۶۴۸- ۳ الکافی، ۵/ ۲۹۸/ ۳/ ۱ العدة عن البرقی عن محمد بن علی عن موسی بن سعدان الکافی، ۵/ ۲۹۸/ ۳/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن موسی بن سعدان عن عبد اللّه بن القاسم عن عبد اللّه بن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال من ذهب حقه علی غیر بینة لم یؤجر

[۴]

۱۸۶۴۹- ۴ الکافی، ۵/ ۲۹۸/ ۱/ ۲ العدة عن التهذیب، ۷/ ۲۳۲/ ۳۱/ ۱ سهل عن الاثنین عن أبی عبد اللّه ع قال قال لیس لک أن تتهم من ائتمنته- و لا تأتمن الخائن و قد جربته

[۵]

۱۸۶۵۰- ۵ الکافی، ۵/ ۲۹۸/ ۲/ ۲ سهل عن ابن شمون عن محمد بن هارون الجلاب قال سمعت أبا الحسن ع یقول إذا کان الجور أغلب من الحق لا یحل لأحد أن یظن بأحد خیرا حتی یعرف ذلک منه

[۶]

۱۸۶۵۱- ۶ الکافی، ۵/ ۲۹۸/ ۳/ ۲ علی بن محمد عن البرقی عن محمد بن عیسی عن خلف بن حماد عن زکریا بن إبراهیم رفعه عن أبی جعفر ع فی حدیث له أنه قال لأبی عبد اللّه ع من ائتمن غیر مؤتمن فلا حجة له علی اللّه عز و جل

[۷]

۱۸۶۵۲- ۷ الکافی، ۵/ ۲۹۹/ ۴/ ۱ محمد عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۵۵

التهذیب، ۷/ ۲۳۲/ ۳۳/ ۱ أحمد عن معمر بن خلاد قال سمعت أبا الحسن ع یقول کان أبو جعفر ع یقول لم یخنک الأمین و لکن ائتمنت الخائن

[۸]

اشارة

۱۸۶۵۳- ۸ الفقیه، ۳/ ۳۰۵/ ۴۰۹۳ قال رجل للصادق ع إنی ائتمنت رجلا على مال أودعته إیاه فخاننی فیه و أنکر مالی- فقال لم یخنک الأمین و لکنک ائتمنت الخائن

بیان

یعنی أن الأمین لا یخون أبدا و لکن صاحبک کان خائنا و أنت ائتمنته فالتوى من تقصیرک و فی المثل یداک أوکتا و فوک نفخ

[۹]

۱۸۶۵۴- ۹ الکافی، ۵/ ۲۹۹/ ۵/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۳۲/ ۳۲/ ۱ القمیان عن الکوفی عن عبیس بن هشام عن أبی جمیلة عن أبی حمزة عن أبی جعفر ع قال من عرف من عبد من عباد اللّه جل و عز کذبا إذا حدث و خلفا إذا وعد و خیانة إذا ائتمن ثم ائتمنه على أمانة کان حقا على اللّه جل اسمه أن یبتلیه فیها ثم لا یخلف علیه و لا یأجره

[۱۰]

۱۸۶۵۵- ۱۰ الکافی، العدة عن التهذیب، البرقی عن خالد بن جریر الکافی، ۵/ ۳۰۰/ ۳/ ۱ العدة عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۵۶

التهذیب، ۷/ ۲۳۱/ ۲۹/ ۱ أحمد عن السراد عن خالد بن جریر عن أبی الربیع عن أبی عبد اللّه ع قال قال النبی ص من ائتمن شارب الخمر على أمانة بعد علمه فیه فلیس له على اللّه تعالى ضمان و لا أجر و لا له خلف

[۱۱]

۱۸۶۵۶- ۱۱ الکافی، ۵/ ۲۹۹/ ۱/ ۱ الثلاثة عن حماد بن عیسى عن حریز قال کانت لإسماعیل بن أبی عبد اللّه ع دنانیر و أراد رجل من قریش أن یخرج إلى الیمن فقال إسماعیل یا أبه إن فلانا یرید الخروج إلى الیمن و عندی کذا و کذا دینارا فترى أن أدفعها إلیه یبتاع لی بها بضاعة من الیمن فقال أبو عبد اللّه ع یا بنی أ ما بلغک أنه یشرب الخمر- فقال إسماعیل هکذا یقول الناس فقال یا بنی لا تفعل فعصى إسماعیل أباه و دفع إلیه دنانیره فاستهلکها و لم یأته بشیء منها- فخرج إسماعیل فقضى أن أبا عبد اللّه ع حج و حج إسماعیل تلک السنة فجعل یطوف بالبیت و یقول اللهم أجرنی و اخلف علی فلحقه أبو عبد اللّه ع فهمزه بیده من خلفه فقال له مه یا بنی فلا و اللّه ما لک حجة و لا لک هذا و لا لک أن یأجرک و لا یخلف علیک و قد بلغک أنه یشرب الخمر فائتمنته فقال إسماعیل یا أبه إنی لم أره یشرب الخمر إنما سمعت الناس یقولون فقال یا بنی إن اللّه جل و عز یقول فی کتابه- یُؤْمِنُ بِاللّهِ وَ یُؤْمِنُ لِلْمُؤْمِنِینَ یقول یصدق اللّه عز و جل و یصدق المؤمنین فإذا

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۵۷

شهد عندک المؤمنون بشهادة فصدقهم و لا تأتمن بشارب الخمر فإن اللّه جل و عز یقول فی کتابه وَ لا تُؤْتُوا السُّفَهاءَ أَمْوالَکُمُ فأی سفیه أسفه من شارب الخمر إن شارب الخمر لا یزوج إذا خطب و لا یشفع إذا شفع و لا یؤتمن على أمانة فمن ائتمنه على أمانة فاستهلکها لم یکن للذی ائتمنه على اللّه جل و عز أن یأجره و لا یخلف علیه

[۱۲]

اشارة

۱۸۶۵۷- ۱۲ الکافی، ۵/ ۳۰۰/ ۴/ ۱ العدة عن سهل عن ابن أسباط عن بعض أصحابنا عن عمرو بن أبی المقدام عن أبی عبد اللّه ع قال ما أبالی ائتمنت خائنا أو مضیعا

بیان

یعنی لا فرق بینهما فکما أن استئمان الخائن غیر جائز فکذا استئمان المضیع

[۱۳]

۱۸۶۵۸- ۱۳ الکافی، ۵/ ۳۰۱/ ۵/ ۱ الاثنان عن الوشاء عن أبی الحسن ع قال سمعته یقول إن اللّه عز و جل یبغض القیل و القال و إضاعة المال و کثرة السؤال

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۵۹

باب ۱۵۶ الوکالة

[۱]

۱۸۶۵۹- ۱ التهذیب، ۶/ ۲۱۳/ ۱/ ۱ ابن محبوب عن الطیالسی عن عمرو بن شمر عن الفقیه، ۳/ ۸۳/ ۳۳۸۱ جابر بن یزید و ابن وهب عن أبی عبد اللّه ع أنه قال من وکل رجلا علی إمضاء أمر من الأمور فالوکالة ثابتة أبدا حتی یعلمه بالخروج منها کما أعلمه بالدخول فیها

[۲]

۱۸۶۶۰- ۲ التهذیب، ۶/ ۲۱۳/ ۲/ ۱ عنه عن العبیدی عن الفقیه، ۳/ ۸۶/ ۳۳۸۵ ابن أبی عمیر عن هشام بن سالم عن أبی عبد اللّه ع فی رجل وکل آخر علی وکالة فی إمضاء أمر من الأمور و أشهد له بذلک شاهدین فقام الوکیل فخرج لإمضاء الأمر فقال اشهدوا أنی قد عزلت فلانا عن الوکالة فقال إن

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۶۰

کان الوکیل أمضی الأمر الذی وکل فیه قبل العزل عن الوکالة فإن الأمر واقع ماض علی إمضاء الوکیل کره الموکل أم رضی قلت فإن الوکیل أمضی الأمر قبل أن یعلم بالعزل أو یبلغه أنه قد عزل عن الوکالة فالأمر علی ما أمضاه قال نعم- قلت فإن بلغه العزل قبل أن یمضی الأمر ثم ذهب حتی أمضاه- لم یکن ذلک بشیء قال نعم إن الوکیل إذا وکل ثم قام عن المجلس- فأمره ماض أبدا و الوکالة ثابتة حتی یبلغه العزل عن الوکالة بثقة یبلغه- أو یشافه بالعزل عن الوکالة

[۳]

۱۸۶۶۱- ۳ التهذیب، ۶/ ۲۱۴/ ۵/ ۱ عنه عن الخشاب عن علی بن حسان عن علی بن عقبة عن النمیری عن الفقیه، ۳/ ۸۴/ ۳۳۸۳ العلاء بن سیابة قال سألت أبا عبد اللّه ع عن امرأة وکلت رجلاـ بأن یزوجها من رجل- فقبل الوکالة فأشهدت له بذلک فذهب الوکیل فزوجها ثم إنها أنکرت ذلک عن الوکیل و زعمت أنها عزلته عن الوکالة فأقامت شاهدین أنها عزلته قال فما یقول من قبلکم فی ذلک قلت یقولون ینظر فی ذلک فإن کانت عزلته قبل أن یزوج فالوکالة باطلة و التزویج باطل و إن عزلته و قد زوجها فالتزویج ثابت علی ما زوج الوکیل علی ما اتفق معها من الوکالة إذا لم یتعد شیئا مما أمرته به و اشترطت علیه فی الوکالة قال فقال یعزلون الوکیل عن وکالته و لاـ تعلمه بالعزل- فقلت نعم یزعمون أنها لو وکلت رجلا و أشهدت فی الملإ و قالت فی الملإ اشهدوا أنی قد عزلته بطلت وکالته بلا أن یعلم بالعزل- و ینقضون جمیع ما فعل الوکیل فی النکاح خاصة و فی غیره لا یبطلون الوکالة إلا أن یعلم الوکیل بالعزل و یقولون المال منه عوض لصاحبه

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۶۱

و الفرج لیس منه عوض إذا وقع منه ولد فقال سبحان اللّه ما أجور هذا الحکم و أفسده إن النکاح أحری و أحری أن یحتاط فیه و هو فرج و منه یکون الولد إن علیا ع أتته امرأة مستعدیة علی أخیها- فقالت یا أمیر المؤمنین وکلت أخی هذا أن یزوجنی رجلا فأشهدت له ثم عزلته من ساعته ذلک فذهب و زوجنی و لی بینة أنی قد عزلته قبل أن یزوجنی فأقامت البینة و قال الأخ یا أمیر المؤمنین إنها وکلتنی و لم تعلمنی بأنها قد عزلتنی عن الوکالة حتی زوجتها کما أمرتنی به فقال لها ما تقولین- فقالت قد أعلمته یا أمیر المؤمنین فقال لها أ لک بینة بذلک- فقالت هؤلاء شهودی یشهدون قال لهم ما تقولون قالوا نشهد أنها قالت اشهدوا بأنی قد عزلت أخی فلانا عن الوکالة بتزویجی فلانا و أنی مالکة لأمری من قبل أن یزوجنی فلانا فقال أشهدتکم علی ذلک بعلم منه و محضر قالوا لا قال فتشهدون أنها أعلمته العزل کما أعلمته الوکالة قالوا لا قال أری الوکالة ثابتة و النکاح واقعا أین الزوج فجاء فقال فخذ بیدها بارک اللّه لک فیها فقالت یا أمیر المؤمنین أحلفه أنی لم أعلمه العزل و أنه لم یعلم بعزلی إیاه قبل النکاح- قال و تحلف قال نعم یا أمیر المؤمنین فحلف و أثبتت وکالته و أجاز النکاح

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۶۳

باب ۱۵۷ النوادر

[۱]

اشارة

۱۸۶۶۲- ۱ الکافی، ۵/ ۳۱۵/ ۴۸/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۲۲۵/ ۶/ ۱ البرقی عن أبیه عمن حدثه عن عمرو بن أبی المقدام عن الحارث بن حصیرة الأزدی قال وجد رجل رکازا علی عهد أمیر المؤمنین ع فابتاعه أبی

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۶۴

منه بثلاثمائة درهم و مائة شاة متبع فلامته أمی و قالت أخذت هذه بثلاثمائة شاة أولادها مائة و أنفسها مائة و ما فی بطونها مائة قال فندم أبی و انطلق لیستقیله فأبی علیه الرجل فقال خذ منی عشر شیاه خذ منی عشرین شاة فأعیاه فأخذ أبی الرکاز و أخرج منه قیمة ألف شاة فأتاه الآخر فقال خذ منی غنمک و آتنی ما شئت فأبی فعالجه فأعیاه- فقال لأضرن بک فاستعدی إلی أمیر المؤمنین ع علی

أبی فلما قص أبی علی أمیر المؤمنین ص أمره قال لصاحب الرکاز أد خمس ما أخذت فإن الخمس علیک فإنک أنت الذی وجدت الرکاز و لیس علی الآخر شیء لأنه إنما أخذ ثمن غنمه

بیان

فی التهذیب الحارث بن الحارث الأزدی مکان الحارث بن الحصیرة الأزدی و الرکاز الکنز و المعدن و فی التهذیب بمائة شاة بدون ثلاثمائة درهم و کأنه الأصح کما دل علیه کلام الإمام و شاة متبع کمحسن یتبعها ولدها فأتاه الآخر یعنی البائع آتنی أعطنی من الإیتاء فعالجه فأعیاه غلبه فأعجزه و أسکته فاستعدی استعان و استنصر

[۲]

۱۸۶۶۳- ۲ الکافی، ۵/ ۳۰۶/ ۱۰/ ۱ محمد عن أحمد عن محمد بن عیسی التهذیب، ۷/ ۲۲۹/ ۱۹/ ۱ الصفار عن محمد بن عیسی عن جعفر بن محمد بن أبی الصباح عن أبیه عن جده

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۶۵

قال قلت لأبی عبد اللّه ع فتی صادقته جاریة فدفعت إلیه أربعة آلاف درهم ثم قالت له إذا فسد بینی و بینک رد علی هذه الأربعة آلاف درهم فعمل به الفتی و ربح فیها ثم إن الفتی تزوج و أراد أن یتوب کیف یصنع قال یرد علیها الأربعة آلاف درهم و الربح له

[۳]

۱۸۶۶۴- ۳ الکافی، ۵/ ۳۰۷/ ۱۳/ ۱ العدة عن أحمد عن التهذیب، ۶/ ۳۸۲/ ۲۴۷/ ۱ السراد عن الرباطی عن أبی الصباح مولی بسام عن صابر قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل صادقته امرأة فأعطته مالا فمکث فی یده ما شاء اللّه جل و عز ثم إنه بعد خرج منه قال یرد علیها ما أخذ منها و إن کان فضل فهو له

[۴]

۱۸۶۶۵- ۴ التهذیب، ۶/ ۱۹۳/ ۴۷/ ۱ ابن محبوب عن محمد بن عیسی عن صفوان بن یحیی قال سألت أبا الحسن ع عن رجل کان لرجل علیه حق و قد کان جعله لولد صغار من عیاله فذکر الذی علیه الدین لصاحب الدین ماله علیه فقال له لیس علیک فیه من ضیق فی الدنیا و لا فی الآخرة فهل یجوز له ما جعل له منه و قد

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۶۶

کان جعله لهم قال نعم یجوز لکن یکون أعطاهم ثم نزعه منهم فجعله لک

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۷۴

[۵]

۱۸۶۶۶- ۵ التهذیب، ۷/ ۲۳۷/ ۵۶/ ۱ ابن سماعة عن محمد بن زیاد عن الکاهلی قال قلت لأبی عبد اللّه ع کان لعمی غلام فأبق فأتی الأنبار فخرج إلیه عمی ثم رجع فقلت له ما صنعت یا عم فی غلامک فقال بعته فمکث ما شاء اللّه- ثم إن عمی مات و جاء الغلام

فقال أنا غلام عمك و قد ترك عمی أولادا صغارا و أنا وصیهم فقلت إن عمی أخبرنی أنه باعك- فقال الغلام إن عمك كان لك مضارا و كره أن يقول لك فتشمت به و أنا و اللّه غلام بنيه فقال صدق عمك و كذب الغلام فأخرجه و لا تقبله

[۶]

۱۸۶۶۷- ۶ الكافی، ۵/ ۳۰۷/ ۱۷/ ۱ العدة عن البرقی عن أبيه عن الهاشمی عن بعض أصحابنا قال شكونا إلی أبی عبد اللّه ع ذهاب ثيابنا عند القصارين فقال اكتبوا عليها بركة لنا- ففعلنا ذلك فما ذهب لنا بعد ذلك ثوب

[۷]

۱۸۶۶۸- ۷ الفقيه، ۳/ ۲۰۱/ ۳۷۵۸ كان الرضا ع يكتب علی المتاع بركة لنا

آخر أبواب أحكام الديون و الضمانات و سائر المعاملات و الحمد لله أولا و آخرا

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۷۷

أبواب أحكام الأرضين و المياه

الآيات

اشارة

قال اللّه عز و جل إِنَّ الْأَرْضَ لِلّهِ يُورِثُها مَنْ يَشاءُ مِنْ عِبادِهِ وَ الْعاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ.

و قال سبحانه وَ نَزَّلْنا مِنَ السَّماءِ ماءً مُبارَكاً فَأَنْبَتْنا بِهِ جَنّاتٍ وَ حَبَّ الْحَصِيدِ وَ النَّخْلَ باسِقاتٍ لَها طَلْعٌ نَضِيدٌ رِزْقاً لِلْعِبادِ وَ أَحْيَيْنا بِهِ بَلْدَةً مَيْتاً كَذلِكَ الْخُرُوجُ.

بيان

سيأتی تفسير الآية الأولی فی الحديث عن قريب مُبارَكاً كثير المنافع حَبَّ الْحَصِيدِ من قبيل إضافة الموصوف إلی صفته كبقلة الحمقاء أريد به الحنطة و الشعير و ما شابههما من المحصودات باسِقاتٍ طوالا و قيل حوامل من قولهم بسقت الشاة إذا حملت نَضِيدٌ منضود بعضه فوق بعض

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۷۹

باب ۱۵۸ إحياء الأرض الموات

[۱]

۱۸۶۶۹- ۱ الكافی، ۵/ ۲۷۹/ ۱/ ۱ التهذيب، ۷/ ۱۵۲/ ۲۰/ ۱ الثلاثة عن محمد بن حمران عن محمد قال سمعت أبا جعفر ع يقول أيما قوم أحيوا شيئا من الأرض و عمروها فهم أحق بها و هی لهم

[۲]

۱۸۶۷۰- ۲ التهذیب، ۷/ ۱۴۹/ ۸/ ۱ الحسین عن فضالة عن جمیل عن محمد عن أبی جعفر ع مثله إلی قوله أحق بها

[۳]

اشارة

۱۸۶۷۱- ۳ الکافی، ۵/ ۲۷۹/ ۲/ ۱ العدة عن سهل و أحمد جمیعا عن التهذیب، ۷/ ۱۵۲/ ۲۱/ ۱ السراد عن ابن وهب قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول أیما رجل أتی خربة بائرة فاستخرجها و کری أنهارها و عمرها فإن علیه فیها الصدقة فإن کانت

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۸۰

أرضا لرجل قبله فغاب عنها و ترکها و أخربها ثم جاء بعد یطلبها فإن الأرض لله عز و جل و لمن عمرها

بیان

کری النهر کرضی استحدث حفرة و أراد بالصدقة الزکاة و فی الإستبصار حمل هذا الحدیث و ما فی معناه علی الأحقیة دون الملکیة جمعا بین الأخبار قال لأن هذه الأرض من جملة الأنفال التی هی خاصة الإمام إلا أن من أحیاها فهو أولی بالتصرف فیها إذا أدی واجبها إلی الإمام ثم استدل علیه بحدیث أبی خالد الکابلی الآتی.

أقول و إنما کان المحیی الثانی أحق بها إذا کان الأول إنما ملکها بالإحیاء ثم ترکها حتی خربت جمعا بینه و بین حدیث آخر الباب بحمل ذاک علی ما إذا ملکها بغیر الإحیاء و الوجه فیه أن هذه أرض أصلها مباح فإذا ترکها

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۸۱

حتی عادت إلی ما کانت علیه صارت مباحة کما لو أخذ ماء من دجلة ثم رده إلیها و لأن العلة فی تملکها الإحیاء بالعمارة فإذا زالت العلة زال المعلول و هو الملک فإذا أحیاها الثانی فقد أوجد سبب الملک له و ربما یجمع بین الخبرین بحمل هذا الحدیث علی ما إذا لم یعرف صاحبها و ذاک علی ما إذا عرف و ما قلناه أوفق بهذا و ما قالوه بذاک و إن أرید بالمعرفة معرفته فی أول الأمر ارتفع التنافی فلیتدبر

[۴]

اشارة

۱۸۶۷۲- ۴ الکافی، ۵/ ۲۹۷/ ۱/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۲۳۲/ ۳۵/ ۱ سهل عن ریان بن الصلت أو رجل عن ریان عن یونس عن العبد الصالح ع قال قال إن الأرض لله عز و جل جعلها وقفا علی عباده فمن عطل أرضا ثلاث سنین متوالیة لغیر سبب أو علة أخرجت من یده و دفعت إلی غیره و من ترک مطالبة حق له عشر سنین فلا حق له

بيان

قد مضى ما يؤيد آخر الحديث في حكم قطع من الأرض الغائب صاحبها عشر سنين و لعل هذا الحكم مختص بالأرض أيضا و أريد بالحق ما صرف في عمارتها و هذا الحكم غير معمول عليه و أما من عطلها و أخربها

الوافي، ج۱۸، ص: ۹۸۲

و تركها ثلاث سنين من غير علة فالوجه في سقوط حقه منها أن الأرض لله و لمن عمرها أعني للإمام و لمن أذن له في التصرف فيها إما خصوصا أو عموما

كاشانى، فيض، محمد محسن ابن شاه مرتضى، الوافي، ۲۶ جلد، كتابخانه امام امير المؤمنين على عليه السلام، اصفهان - ايران، اول، ۱۴۰۶ ه ق

الوافي؛ ج۱۸، ص: ۹۸۲

[۵]

۱۸۶۷۳- ۵ الكافي، ۵/ ۲۹۷/ ۲/ ۲ التهذيب، ۷/ ۲۳۳/ ۳۶/ ۱ علي عن أبيه عن ابن مرار عن يونس عن رجل عن أبي عبد اللّه ع قال من أخذت منه أرض ثم مكث ثلاث سنين لا يطلبها- لا يحل له بعد ثلاث سنين أن يطلبها

[۶]

۱۸۶۷۴- ۶ الكافي، ۵/ ۲۷۹/ ۳/ ۱ الأربعة عن زرارة عن أبي جعفر ع قال قال رسول اللّه ص من أحيا مواتا فهو له

[۷]

۱۸۶۷۵- ۷ الكافي، ۵/ ۲۷۹/ ۴/ ۱ التهذيب، ۷/ ۱۵۲/ ۲۲/ ۱ الأربعة عن زرارة و محمد و أبي بصير و فضيل و بكير و حمران و البصري عن أبي جعفر و أبي عبد اللّه ع قالا قال رسول اللّه ص من أحيا أرضا مواتا فهي له

[۸]

اشارة

۱۸۶۷۶- ۸ الكافي، ۵/ ۲۷۹/ ۵/ ۱ محمد عن أحمد عن التهذيب، ۷/ ۱۵۲/ ۲۳/ ۱ السراد عن هشام بن سالم عن أبي خالد الكابلي عن أبي جعفر ع قال وجدنا في كتاب علي ع أن الأرض لله يورثها من يشاء من عباده- و العاقبة للمتقين أنا و أهل بيتي الذين أورثنا اللّه الأرض و نحن المتقون و الأرض كلها لنا فمن أحيا أرضا من المسلمين فليعمرها و ليؤد خراجها إلى الإمام من أهل بيتي و له ما أكل منها فإن تركها أو أخربها فأخذها

الوافي، ج۱۸، ص: ۹۸۳

رجل من المسلمين من بعده فعمرها و أحياها فهو أحق بها من الذي تركها فليؤد خراجها إلى الإمام من أهل بيتي و له ما أكل حتى

یظهر

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۸۴

القائم من أهل بیتی بالسیف فیحویها و یمنعها و یخرجهم منها کما حواها رسول اللّه ص و منعها إلا ما کان فی أیدی شیعتنا- فإنه یقاطعهم علی ما فی أیدیهم و یترک الأرض فی أیدیهم

بيان

الخراج ما یضرب علی الأرض کالأجرة لها و فی معناه المقاسمة غیر أن المقاسمة یکون جزءا من حاصل الزرع و الخراج مقدار من النقد یضرب علیها و قد یسمی کلاهما بالقبالة و قد مضی هذا الحدیث فی کتاب الزکاة مع أخبار أخر فی أقسام الأرض و أحکامها

[۹]

اشارة

۱۸۶۷۷- ۹ الکافی، ۵/ ۲۸۰/ ۶/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۵۱/ ۱۹/ ۱ الأربعة التهذیب، ۶/ ۳۷۸/ ۲۲۷/ ۱ الصفار عن إبراهیم بن هاشم عن النوفلی عن السکونی عن أبی عبد اللّه ع قال الفقیه، ۳/ ۲۴۰/ ۳۸۷۷ قال النبی ص من غرس شجرا أو حفر وادیا بدءا لم یسبقه إلیه أحد أو أحیا أرضا میتة فهی له قضاء من اللّه عز و جل و رسوله ص

بيان

بدءا أی مبتدأ و لم یسبقه إلیه أحد تفسیر له و جعل فی الفقیه بدءا صفة

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۸۵

الشجر

[۱۰]

اشارة

۱۸۶۷۸- ۱۰ الفقیه، ۳/ ۲۴۱/ ۳۸۸۰ السراد عن عبد اللّه بن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال سئل و أنا حاضر عن رجل أحیا أرضا مواتا فکری فیها نهرا و بنی بیوتا و غرس نخلا و شجرا فقال هی له و له أجر بیوتها و علیه فیها العشر فیما سقت السماء أو سیل واد أو عین و علیه فیما سقت الدوالی و الغرب نصف العشر

بيان

الدوالی جمع الدالیة و هی الدولاب التی یستقی علیها یدیرها البقر و یقال لها المنجنون و الغرب الدلو العظیم

[۱۱]

اشارة

۱۸۶۷۹- ۱۱ التهذیب، ۴/ ۱۴۵/ ۲۶/ ۱ ابن محبوب عن محمد

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۸۶

بن الحسین عن السراد عن عمر بن یزید قال سمعت رجلا من أهل الجبل یسأل أبا عبد اللّٰه ع عن رجل أخذ أرضا مواتا ترکها أهلها فعمرها و کری أنهارها و بنی فیها بیوتا و غرس فیها نخلا و شجرا قال فقال أبو عبد اللّٰه ع کان أمیر المؤمنین ع یقول من أحیا أرضا من المؤمنین فهی له و علیه طسقها یؤدیه

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۸۸

إلی الإمام فی حالة الهدنة فإذا ظهر القائم لیوطن نفسه علی أن یؤخذ منه

بیان

الطسق بالفتح الوظیفة من خراج الأرض فارسی معرب و الهدنة السکون و الاستقامة و المصالحة

[۱۲]

۱۸۶۸۰- ۱۲ التهذیب، ۷/ ۱۴۸/ ۷/ ۱ الحسین عن النضر عن هشام بن سالم عن سلیمان بن خالد قال سألت أبا عبد اللّٰه ع عن الرجل یأتی الأرض الخربة فیستخرجها و یجری أنهارها و یعمرها و یزرعها ما ذا علیه قال علیه الصدقة قلت فإن کان یعرف صاحبها قال فلیرد إلیه حقه

[۱۳]

اشارة

۱۸۶۸۱- ۱۳ التهذیب، ۷/ ۲۰۱/ ۳۴/ ۱ عنه عن الثلاثة الفقیه، حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّٰه ع مثله إلا أنه قال الخربة المیتة

بیان

قد مر الکلام فی هذا الحدیث

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۸۹

باب ۱۵۹ حکم أرض الخراج و أرض أهل الذمة

[۱]

۱۸۶۸۲- ۱ الکافی، ۵/ ۲۸۲/ ۱/ ۱ محمد عن عبد اللّه بن محمد عن علی بن الحکم و حمید عن التهذیب، ۷/ ۱۴۹/ ۱۲/ ۱ ابن سماعة عن غیر واحد عن أبان عن الهاشمی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل اکتری أرضا من أرض الهدنة من الخراج و أهلها کارهون و إنما تقبلها من السلطان لعجز أهلها عنها أو غیر عجز عنها فقال إذا عجز أربابها عنها فلک أن تأخذها إلا أن یضاروا و إن أعطیتهم شیئا فسخت أنفس أهلها لکم بها فخذوها- قال و سألته عن رجل اشتری أرضا من أراضی الخراج فبنی فیها أو لم یبن غیر أن أناسا من أهل الذمة نزلوها أ له أن یأخذ منهم أجور البیوت إذا أدوا جزیة رءوسهم قال یشارطهم فما أخذ بعد الشرط فهو حلال

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۹۰

[۲]

۱۸۶۸۳- ۲ التهذیب، ۷/ ۱۵۴/ ۲۸/ ۱ الحسین عن القاسم بن محمد عن أبان عن الهاشمی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن أرض الخراج إن اشتری الرجل منها أرضا فبنی فیها أو لم یبن- الحدیث

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۹۱

[۳]

۱۸۶۸۴- ۳ الکافی، ۵/ ۲۸۲/ ۲/ ۱ الاثنان عن الوشاء عن أبان عن زرارة قال قال لا بأس بأن یشتری أرض أهل الذمة إذا عمروها و أحیوها فهی لهم

[۴]

اشارة

۱۸۶۸۵- ۴ الکافی، ۵/ ۲۸۲/ ۳/ ۱ الأربعة عن محمد عن أبی جعفر ع و عن الساباطی و عن زرارة عن أبی عبد اللّه ع أنهم سألوهما ع عن شراء أرض الدهاقین من أرض الجزیة فقال إنه إذا کان ذلک انتزعت منک أو تؤدی عنها ما علیها من الخراج قال عمار ثم أقبل علی فقال اشترها فإن لک من الحق بها ما هو أکثر من ذلک

بیان

إذا کان ذلک یعنی به ظهور القائم ع

[۵]

۱۸۶۸۶- ۵ التهذیب، ۴/ ۱۴۷/ ۳۱/ ۱ التیملی عن علی عن حماد بن عیسی عن إبراهیم بن أبی زیاد قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الشراء من أرض الجزیة قال فقال اشترها فإن لک من الحق ما هو أکثر من ذلک

[۶]

۱۸۶۸۷- ۶ التهذیب، ۴/ ۱۴۷/ ۳۲/ ۱ بهذا الإسناد عن حماد عن حریز عن زرارة عن أبی عبد اللّه ع أنه قال إذا کان ذلک کنتم إلی أن تزدادوا أقرب منکم إلی أن تنقصوا

[۷]

۱۸۶۸۸- ۷ التهذیب، ۴/ ۱۴۷/ ۳۳/ ۱ بهذا الإسناد عن حریز

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۹۲

عن أبی عبد اللّه ع قال سمعته یقول رفع إلی أمیر المؤمنین ع رجل مسلم اشتری أرضا من أراضی الخراج فقال أمیر المؤمنین ع له ما لنا و علیه ما علینا مسلما کان أو کان کافرا له ما لأهل اللّه و علیه ما علیهم

[۸]

اشارة

۱۸۶۸۹- ۸ الکافی، ۵/ ۲۸۳/ ۴/ ۱ العدة عن سهل و التهذیب، ۷/ ۱۴۹/ ۱۱/ ۱ أحمد عن السراد عن العلاء عن محمد عن أبی جعفر ع قال سألته عن شراء أرض أهل الذمة فقال لا بأس بها فتکون إذا کان ذلک بمنزلتهم تؤدی عنها کما یؤدون قال و سأله رجل من أهل النیل عن أرض

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۹۳

اشتراها بفم النیل و أهل الأرض یقولون هی أرضهم و أهل الأستان

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۹۴

یقولون هی من أرضنا قال لا تشترها إلا برضا أهلها

بیان

الأستان بالضم أربع کور ببغداد

[۹]

۱۸۶۹۰- ۹ الکافی، ۵/ ۲۸۳/ ۵/ ۱ علی عن أبیه عن ابن مرار عن یونس عن عبد اللّه بن سنان التهذیب، ۷/ ۱۴۹/ ۹/ ۱ الحسین عن النضر عن عبد اللّه بن سنان عن أبیه قال قلت لأبی عبد اللّه ع إن لی أرض خراج و قد ضقت بها ذرعا قال فسکت هنیئة ثم قال إن

قائمنا ع لو قد قام کان نصیبک من الأرض أکثر منها و قال لو قد قام قائمنا کان الأستان أمثل من قطائعهم

[۱۰]

اشارة

۱۸۶۹۱- ۱۰ التهذیب، ۷/ ۱۴۷/ ۱/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن مسکان عن محمد الحلبی قال سئل أبو عبد اللّه ع عن السواد ما منزلته فقال هو لجمیع المسلمین لمن هو الیوم و لمن یدخل

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۹۵

فی الإسلام بعد الیوم و لمن لم یخلق بعد فقلنا الشراء من الدهاقین قال لا یصلح إلا أن یشتری منهم علی أن یجعلها للمسلمین فإن شاء ولی الأمر أن یأخذها أخذها قلنا فإن أخذها منه قال یرد إلیه رأس ماله و له ما أکل من غلتها بما عمل

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۹۶

بیان

السواد أرض العراق و إنما سمیت به لالتفات شجرها حین رأتها الجیش لما خرجوا من البادیة و هی المفتوحة من الفرس فی زمان عمر

[۱۱]

اشارة

۱۸۶۹۲- ۱۱ التهذیب، ۷/ ۱۴۷/ ۲/ ۱ عنه عن السراد عن خالد بن جریر عن الفقیه، ۳/ ۲۴۰/ ۳۸۷۹ أبی الربیع الشامی عن أبی عبد اللّه ع قال لا تشتروا من أرض السواد شیئا إلا من کانت له ذمة فإنما هو فیء للمسلمین

بیان

ذمة أی عهد و کفالة یعنی إذا ضمنها للمسلمین

[۱۲]

۱۸۶۹۳- ۱۲ التهذیب، ۷/ ۱۴۸/ ۳/ ۱ ابن سماعة عن ابن جبلة عن علی بن حارث عن بکار بن أبی بکر عن محمد بن شریح قال سألت أبا عبد اللّه ع عن شراء الأرض من أرض الخراج

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۹۷

فکرهه و قال إنما أرض الخراج للمسلمین فقالوا له فإنه یشتریها الرجل و علیه خراجها فقال لا بأس إلا أن یستحیی من عیب ذلک

[۱۳]

۱۸۶۹۴- ۱۳ التهذیب، ۷/ ۱۴۸/ ۴/ ۱ الحسین عن صفوان عن الفقیه، ۳/ ۲۳۹/ ۳۸۷۶ العلاء عن محمد قال سألته التهذیب، ۴/ ۱۴۶/ ۲۹/ ۱ التیملی عن إبراهیم بن هاشم عن حماد عن محمد قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الشراء من أرض الیهود و النصاری فقال لیس به بأس و قد ظهر رسول اللّه ص علی أهل خیبر فخارجهم علی أن یترک الأرض فی أیدیهم یعملون بها و یعمرونها و ما بها بأس و لو اشتریت منها شیئا و أیما قوم أحیوا شیئا من الأرض أو عملوه فهم أحق بها و هی لهم

[۱۴]

۱۸۶۹۵- ۱۴ التهذیب، ۴/ ۱۴۷/ ۳۰/ ۱ التیملی عن علی عن حماد عن حریز عن محمد و عمر بن حنظلة عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن ذلک فقال لا بأس بشرائها فإنها إذا کانت بمنزلتها فی أیدیهم یؤدی عنها کما یؤدی عنها

الوافی، ج۱۸، ص: ۹۹۹

[۱۵]

۱۸۶۹۶- ۱۵ التهذیب، ۷/ ۱۴۸/ ۵/ ۱ الحسین عن فضالة عن العلاء عن محمد قال سألته عن شراء أرضیهم فقال لا بأس أن یشتریها فیکون إذا کان ذلک بمنزلتهم یؤدی فیها کما یؤدون فیها

[۱۶]

۱۸۶۹۷- ۱۶ التهذیب، ۷/ ۱۴۸/ ۶/ ۱ عنه عن حماد عن شعیب عن أبی بصیر قال سألت أبا عبد اللّه ع عن شراء الأرضین من أهل الذمة فقال لا بأس بأن یشتری منهم إذا عملوها و أحیوها فهی لهم و قد کان رسول اللّه ص حین ظهر علی خیبر و فیها الیهود خارجهم علی أمر و ترک الأرض فی أیدیهم یعملونها و یعمرونها

[۱۷]

اشارة

۱۸۶۹۸- ۱۷ التهذیب، ۴/ ۱۴۶/ ۲۸/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۵۵/ ۳۵/ ۱ الصفار عن النخعی عن صفوان قال حدثنی أبو بردة بن رجاء

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۰۰

قال قلت لأبی عبد اللّه ع کیف تری فی شراء أرض الخراج- قال و من یبیع ذلک و هی أرض المسلمین قال قلت یبیعها الذی هی فی یده قال و یصنع بخراج المسلمین ما ذا ثم قال لا بأس أن یشتری حقه منها و یحول حق المسلمین علیه و لعله یکون أقوی علیها و أملی بخراجهم منه

بيان

حمل الحق فی الإستبصار علی ما له من التصرف دون رقبهٔ الأرض و قال إن أهل الذمهٔ لا يخرج ما فی أيديهم من الأرضين من أن تكون فتحت عنوهٔ أو صولحوا عليه فإن كانت مفتوحهٔ عنوهٔ فهی أرض المسلمين قاطبهٔ و لهم أن يبيعوها إذا كانت فی أيديهم بحق التصرف دون أصل الملک و يكون علی المشتری ما كان عليهم من الخراج كما كانت خيبر مع اليهود و إن كانت أرضا صولحوا عليها فهی أرض الجزيهٔ يجوز شراؤها منهم إذا انتقل ما عليها إلی جزيهٔ رءوسهم أو يقبل عليها المشتری ما كانوا قبلوه من الصلح و تكون الأرض ملكا يصح التصرف فيها علی كل حال

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۰۱

باب ۱۶۰ سخرهٔ العلوج و النزول عليهم

[۱]

اشارهٔ

۱۸۶۹۹- ۱ الكافی، ۵/ ۲۸۳/ ۱/ ۱ حميد عن ابن سماعهٔ عن غير واحد عن أبان و محمد بن يحيی عن عبد اللّه بن محمد عن علی بن الحكم عن أبان التهذيب، ۷/ ۱۵۳/ ۲۷/ ۱ الحسين عن القاسم بن محمد و فضالهٔ عن أبان عن الهاشمی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن السخرهٔ فی القری و ما يؤخذ من العلوج و الأكرهٔ إذا نزلوا فی القری فقال اشترط عليهم فما اشترطت عليهم من الدراهم و السخرهٔ- و ما سوی ذلک فهو لک و ليس لک أن تأخذ منهم شيئا حتی تشارطهم- و إن كان كالمستيقن إن كل من نزل تلک القريهٔ أخذ ذلک منه- قال و سألته عن رجل بنی فی حق له إلی جنب جار له بيوتا أو دارا- فتحول أهل دار جاره أ له أن يردهم و هم كارهون فقال هم أحرار ينزلون حيث شاءوا و يتحولون حيث شاءوا

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۰۲

بيان

السخرهٔ تكليف العمل بلا أجرهٔ و العلج الرجل القوی الضخم و يقال لكفار العجم و أريد به هنا أهل الرساتيق

[۲]

۱۸۷۰۰- ۲ الكافی، ۵/ ۲۸۴/ ۲/ ۱ الثلاثهٔ التهذيب، ۷/ ۱۵۴/ ۲۹/ ۱ الحسين عن ابن أبی عمير عن جميل بن دراج عن علی الأزرق قال سمعت أبا عبد اللّه ع يقول أوصی رسول اللّه ص عليا ع عند موته فقال يا علی لا يظلم الفلاحون بحضرتک و لا يزداد علی أرض وضعت عليها و لا سخرهٔ علی مسلم الكافی، يعنی الأجير

[۳]

۱۸۷۰۱- ۳ الکافی، ۵/ ۲۸۴/ ۳/ ۱ القمیان عن صفوان التهذیب، ۷/ ۱۵۴/ ۳۰/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن مسکان عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال کان أمیر المؤمنین ص یکتب إلی عماله لا تسخروا المسلمین- و من سألکم غیر الفریضة فقد اعتدی فلا تعطوه و کان یکتب یوصی بالفلاحین خیرا و هو الأکارون

[۴]

۱۸۷۰۲- ۴ الکافی، ۵/ ۲۸۴/ ۴/ ۱ العدة عن أحمد و سهل عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۰۳

السراد عن ابن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال النزول علی أهل الخراج ثلاثة أیام

[۵]

۱۸۷۰۳- ۵ الکافی، ۵/ ۲۸۴/ ۵/ ۱ الخمسة عن أبی عبد اللّه ع قال ینزل علی أهل الخراج ثلاثة أیام

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۰۴

[۶]

۱۸۷۰۴- ۶ التهذیب، ۷/ ۱۵۳/ ۲۵/ ۱ الحسین عن النضر عن الفقیه، ۳/ ۲۴۱/ ۳۸۸۲ عبد اللّه بن سنان عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن النزول علی أهل الخراج فقال ینزل علیهم ثلاثة أیام- روی ذلک عن النبی ص

[۷]

۱۸۷۰۵- ۷ التهذیب، ۷/ ۱۵۳/ ۲۶/ ۱ عنه عن فضالة عن أبان عن محمد قال سألته الحدیث مضمرا إلی أیام

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۰۵

باب ۱۶۱ بیع المرعی

[۱]

۱۸۷۰۶- ۱ الکافی، ۵/ ۲۷۶/ ۱/ ۱ علی عن أبیه عن ابن مرار عن یونس عن بعض أصحابنا عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل المسلم یکون له الضیعة فیها جبل مما یباع یأتیه أخوه المسلم- و له غنم قد احتاج إلی جبل أ له أن یبیعه الجبل کما یبیع من غیره أو یمنعه من الجبل إن طلبه بغیر ثمن و کیف حاله فیه و ما یأخذه قال لا یجوز له أن یبیع جبله من أخیه المسلم لأن الجبل لیس جبله إنما یجوز له البیع من غیر المسلم

[۲]

اشارة

۱۸۷۰۷- ۲ الکافی، ۵/ ۲۷۶/ ۲/ ۱ العدة عن سهل و التهذیب، ۷/ ۱۴۱/ ۸/ ۱ أحمد عن البزنطی عن الفقیه، ۳/ ۲۴۶/ ۳۸۹۷ إدریس بن یزید عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۰۶

أبی الحسن ع قال سألته فقلت له جعلت فداك إن لنا ضیاعا و لها حدود و فیها مراعی و للرجل منا غنم و إبل و یحتاج إلی تلك المراعی لإبله و غنمه أ یحل له أن یحمی المراعی لحاجته إلیها فقال إذا كانت الأرض أرضه فله أن یحمی و یصیر ذلك إلی ما یحتاج إلیه قال و قلت له الرجل یبیع المراعی فقال إذا كانت الأرض أرضه فلا بأس

بیان

فی الفقیه و لها الدولاب مكان و لها حدود و إنما خص جواز الحمی بأرضه المختصة به لنهی النبی ص عن الحمی فیما سوی ذلك و كان من عادة الجاهلیة أن یحمی موضع الكلاء من الناس فلا یرعی و لا یقرب فنفاه النبی ص

و قال لا حمی إلا لله و لرسوله

أی إلا ما یحمی لخیل الجهاد قیل كان الشریف فی الجاهلیة إذا نزل أرضا استعوی كلبا فحمی مدی عواء الكلب لا یشركه فیه غیره و هو یشارك القوم فی سائر ما یرعون فیه فنهی النبی ص عن ذلك و أضاف الحمی إلی اللّٰه و رسوله أی إلا ما یحمی للخیل التی ترصد للجهاد و الإبل التی یحمل علیها فی سبیل اللّٰه و إبل الزكاة و غیرها

[۳]

۱۸۷۰۸- ۳ التهذیب، ۷/ ۱۴۱/ ۹/ ۱ أحمد عن الكافی، ۵/ ۲۷۶/ ۳/ ۱ البزنطی عن محمد بن أحمد بن عبد اللّٰه قال سألت الرضا ع عن الرجل یكون له الضیعة

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۰۷

و یكون لها حدود یبلغ حدودها عشرین میلا و أقل و أكثر یأتیه الرجل فیقول له أعطنی من مراعی ضیعتك و أعطیك كذا و كذا درهما فقال إذا كانت الضیعة له فلا بأس

[۴]

اشارة

۱۸۷۰۹- ۴ الكافی، ۵/ ۲۷۶/ ۴/ ۱ حمید عن ابن سماعة عن أخیه جعفر عن أبان التهذیب، ۷/ ۱۴۱/ ۷/ ۱ الحسین عن القاسم بن محمد و فضالة عن الفقیه، ۳/ ۲۳۴/ ۳۸۶۱ أبان عن الهاشمی قال سألت أبا عبد اللّٰه ع عن بیع الكلاء إذا كان سیحا فیعمد الرجل إلی مائه فیسوقه إلی الأرض فیسقیه الحشیش و هو الذی حفر النهر و له الماء یزرع به ما شاء فقال إذا كان الماء له فلیزرع به ما شاء- و لیبعه بما أحب

بیان

ساح الماء یسیح سیحا جری علی وجه الأرض و السیح الماء الجاری الظاهر و فی التهذیب و لیتصدق بدل و لیبعه

[۵]

اشارة

۱۸۷۱۰- ۵ الکافی، ۵/ ۲۷۷/ ۵/ ۱ العدة عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۰۸

التهذیب، ۷/ ۱۴۱/ ۱۰/ ۱ سهل عن الدهقان عن موسی بن إبراهیم عن أبی الحسن ع قال سألته عن بیع الکلاء و المرعی فقال لا بأس به قد حمی رسول اللّه ص النقیع لخیل المسلمین

بیان

النقیع بالنون و القاف و العین المهملة موضع قریب من المدینة کان یستنقع فیه الماء أی یجتمع قال فی النهایة إن عمر حماه لنعم الفیء و خیل المجاهدین فلا یرعاه غیرهما و هذا الخبر یستشم منه رائحة التقیة

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۰۹

باب ۱۶۲ بیع الشرب المستغنی عنه

[۱]

۱۸۷۱۱- ۱ الکافی، ۵/ ۲۷۷/ ۱/ ۱ القمیان عن صفوان عن سعید الأعرج عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یکون له الشرب مع قوم فی قناة له فیها شرکاء فیستغنی بعضهم عن شربه أ یبیع شربه قال نعم إن شاء باعه بورق و إن شاء باعه بکیل حنطة

[۲]

۱۸۷۱۲- ۲ الفقیه، ۳/ ۲۳۶/ ۳۸۶۷ سعید بن یسار عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۳]

۱۸۷۱۳- ۳ التهذیب، ۷/ ۱۳۹/ ۲/ ۱ الحسین عن فضالة و القاسم بن محمد عن الکاهلی قال سأل أبا عبد اللّه ع و أنا عنده عن قناة بین قوم لکل رجل منهم شرب معلوم فاستغنی رجل منهم عن شربه أ یبیعه بحنطة أو شعیر قال یبیعه بما شاء هذا مما لیس

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۱۰

فیه شیء

[۴]

اشارة

۱۸۷۱۴- ۴ الکافی، ۵/ ۲۷۷/ ۲/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۴۰/ ۳/ ۱ محمد عن عبد اللّه بن محمد عن علی بن الحکم و حمید عن ابن سماعة عن أخیه جعفر جمیعا عن أبان عن أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع قال نهی رسول اللّه ص عن النطاف و الأربعاء قال الأربعاء أن تسنی [تثنی] مسناة فتحمل الماء فتسقی به الأرض ثم تستغنی عنه قال فلا تبعه و لکن أعره جارک- و النطاف أن یکون له الشرب فیستغنی عنه یقول لا تبعه أعره جارک و أخاک

بیان

الأربعاء جمع الربیع و هو النهر الصغیر الذی یسقی به الأرض و النطاف جمع النطفة بالضم و هی الماء الصافی فی الإستبصار حمل النهی علی الکراهة لیوافق ما سبق

[۵]

۱۸۷۱۵- ۵ التهذیب، ۷/ ۱۴۳/ ۲۰/ ۱ ابن سماعة عن جعفر عن أبان عن البصری عن أبی عبد اللّه ع قال نهی رسول اللّه ص عن المحاقلة فقال المحاقلة النخل بالتمر و المزابنة السنبل بالحنطة و النطاف شرب الماء لیس لک إذا استغنیت عنه أن تبیعه جارک تدعه له و الأربعاء المسناة تکون بین القوم فیستغنی عنها صاحبها قال یدعها لجاره و لا یبیعها إیاه

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۱۱

باب ۱۶۳ حکم ماء السیل

[۱]

اشارة

۱۸۷۱۶- ۱ الکافی، ۵/ ۲۷۸/ ۳/ ۱ الثلاثة و محمد عن التهذیب، ۷/ ۱۴۰/ ۴/ ۱ أحمد عن ابن أبی عمیر عن الحکم بن أیمن عن الفقیه، ۳/ ۹۹/ ۳۴۱۰ غیاث بن إبراهیم عن أبی عبد اللّه ع الفقیه، عن آبائه عن علی ع ش قال سمعته یقول قضی رسول اللّه ص فی سبیل وادی مهزور- الفقیه، أن یحبس الأعلی علی الأسفل

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۱۲

ش للزرع إلی الشراک و للنخل إلی الکعب ثم یرسل الماء إلی أسفل من ذلک- الکافی، التهذیب، قال ابن أبی عمیر و مهزور موضع واد

بیان

کان فی بعض نسخ الکافی فی ألفاظ هذا الحدیث تکرار من النساخ ترکناه

[۲]

۱۸۷۱۷- ۲ الکافی، ۵/ ۲۷۸/ ۴/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۱۴۰/ ۵/ ۱ أحمد عن محمد بن یحیی عن غیاث بن إبراهیم عن أبی عبد اللّه ع قال قضی رسول اللّه ص فی سیل وادی مهزور أن یحبس الأعلی علی الأسفل للنخل إلی الکعبین و للزرع إلی الشراکین

[۳]

اشارة

۱۸۷۱۸- ۳ الفقیه، ۳/ ۹۹/ ۳۴۱۱ و فی خبر آخر للزرع إلی الشراکین و للنخل إلی الساقین و هذا علی حسب قوة الوادی و ضعفه

بیان

قال فی الفقیه سمعت من أثق به من أهل المدینة أنه وادی مهزور و مسموعی من شیخنا محمد بن الحسن رضی اللّه عنه أنه قال وادی مهروز بتقدیم الراء غیر المعجمة علی الزای المعجمة و ذکر أنها کلمة فارسیة و هو من هرز الماء و الهرز بالفارسیة الزائد علی القدر الذی یحتاج إلیه

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۱۳

[۴]

۱۸۷۱۹- ۴ الکافی، ۵/ ۲۷۸/ ۵/ ۱ العدة عن سهل عن ابن أسباط عن علی بن شجرة عن حفص بن غیاث عن أبی عبد اللّه ع قال قضی رسول اللّه ص فی سیل وادی مهزور للنخل إلی الکعبین و لأهل الزرع إلی الشراکین

[۵]

۱۸۷۲۰- ۵ الکافی، ۵/ ۲۷۸/ ۶/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن ابن هلال عن عقبة بن خالد عن أبی عبد اللّه ع قال قضی رسول اللّه ص فی شرب النخل بالسیل أن الأعلی یشرب قبل الأسفل و یترک [ینزل] من الماء إلی الکعبین- ثم یسرح الماء إلی الأسفل الذی یلیه کذلک حتی ینقضی الحوائط و یفنی الماء

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۱۵

باب ۱۶۴ منع فضل الماء و سد الطریق

[۱]

اشارة

۱۸۷۲۱- ۱ الکافی، ۵/ ۲۹۳/ ۶/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن ابن هلال عن عقبة بن خالد عن أبی عبد اللّٰه ع قال قضی رسول اللّٰه ص بین أهل المدینة فی مشارب النخل أنه لا یمنع نقع البئر و قضی ص بین أهل البادیة أنه لا یمنع فضل ماء لیمنع به فضل کلاء فقال لا ضرر و لا إضرار

بیان

قال ابن الأثیر فی نهایته فیه نهی أن یمنع نقع البئر أی فضل مائها لأنه ینقع به العطش أی یروی و شرب حتی نقع أی روی و قیل النقع الماء الناقع و هو المجتمع

و منه الحدیث لا یباع نقع البئر و لا رهو الماء و قال رهو الماء مجتمعه

و فی النسخ التی رأیناها من الکافی نفع الشیء مکان نقع البئر و هو تصحیف و تعلیل النهی عن منع فضل الماء بالمنوعیة من فضل الکلاء إما لأن طائفة منهم کانوا علی الماء و أخری علی الکلاء أو المراد به أنهم إذا منعوا

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۱۶

فضل مائهم منعهم اللّٰه فضل الکلاء و قیل کان بعضهم یمنع فضل الماء من مواشی المسلمین حتی لا یأکل مواشیهم العشب و الکلاء الذی حول مائه فنهی ع عن المنع لأنه لو منع لم ینزل حول بئره أحد فحرموا الکلاء المباح حینئذ

[۲]

۱۸۷۲۲- ۲ الفقیه، ۳/ ۲۳۸/ ۳۸۷۲ قضی رسول اللّٰه ص فی أهل البوادی أن لا یمنعوا فضل ماء کیلا یمنعوا فضل الکلاء

[۳]

اشارة

۱۸۷۲۳- ۳ التهذیب، ۷/ ۱۴۶/ ۳۳/ ۱ أحمد عن الفقیه، ۳/ ۲۳۹/ ۳۸۷۴ محمد بن سنان عن أبی الحسن ع قال سألته عن ماء الوادی فقال إن المسلمین شرکاء فی الماء و النار و الکلاء

بیان

أی لیس لمسلم أن یمنع أخاه المسلم عن ماء الوادی و لا کلاء البوادی و لا اقتباس النار

[۴]

اشارة

۱۸۷۲۴- ۴ الکافی، ۲/ ۲۹۲/ ۱۱/ ۱ الثلاثة عن الکرخی عن أبی عبد اللّه ع قال قال رسول اللّه ص

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۱۷

ثلاث ملعونات ملعون من فعلهن المتغوط فی ظل النزال و المانع الماء المنتاب و الساد الطریق المقربة

بیان

الماء المنتاب الماء المباح الذی یتناوب علیه و یؤتی مرة بعد أخری و الطریق المقربة التی تقرب إلی المقصد و فی بعض النسخ المعربة من الإعراب یعنی الإظهار و فی الفقیه و التهذیب، المسلوک و کذا فی الکافی بإسناد آخر کما مضی فی کتاب الطهارة مع بیان النزال و الطریق یذکر فی لغة نجد و یؤنث فی لغة الحجازیة و فی طریق آخر من سد طریقا بتر اللّه عمره

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۱۹

باب ۱۶۵ قبالة الأرضین و المزارعة و الإجارة

[۱]

اشارة

۱۸۷۲۵- ۱ الکافی، ۵/ ۲۶۶/ ۱/ ۱ الخمسة قال أخبرنی أبو عبد اللّه ع التهذیب، ۷/ ۱۹۳/ ۱/ ۱ الحسین عن الثلاثة و عن صفوان عن ابن مسکان عن محمد الحلبی جمیعا عن أبی عبد اللّه ع أن أباه حدثه أن رسول اللّه ص أعطی خیبر بالنصف أرضها و نخلها فلما أدرکت الثمرة بعث عبد اللّه بن رواحة فقوم علیهم قیمة فقال لهم إما أن تأخذوه و تعطونی نصف الثمن و إما أن أعطیکم نصف الثمن و آخذه فقالوا بهذا قامت السماوات و الأرض

بیان

فی التهذیب الثمرة بدل الثمن فی الموضعین و الثمن أوفق للقیمة و الثمرة أنسب بالخرص کما یأتی

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۲۰

[۲]

۱۸۷۲۶- ۲ الکافی، ۵/ ۲۶۷/ ۲/ ۱ العدة عن أحمد و سهل عن السراد عن ابن عمار عن الکنانی قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول إن النبی ص لما افتتح خیبر ترکها فی أیدیهم علی النصف فلما بلغت الثمرة بعث عبد اللّه بن رواحة إلیهم- فخرص علیهم فجاءوا إلی النبی ص فقالوا إنه قد زاد علینا فأرسل إلی عبد اللّه بن رواحة فقال ما یقول هؤلاء- فقال قد خرصت علیهم بشیء فإن شاءوا یأخذون بما خرصنا و إن شاءوا أخذنا فقال رجل من الیهود بهذا قامت السماوات و الأرض

[۳]

اشارة

۱۸۷۲۷- ۳ الکافی، ۵/ ۲۶۷/ ۳/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۹۷/ ۱۷/ ۱ الخمسة عن أبی عبد اللّه ع قال لا یقبل الأرض بحنطة مسماة و لکن بالنصف و الثلث و الربع و الخمس لا بأس به و قال لا بأس بالمزارعة بالثلث و الربع و الخمس

بیان

فی الإستبصار قید النهی فی هذا الخبر و ما فی معناه بما إذا قبلها بما یزرع فیها فأما إذا کان من غیرها فلا بأس و استدل علیه بخبری لا خیر فیه الآتیین و یؤیده التعلیل بالمضمون و غیر المضمون أیضا کما یأتی

[۴]

۱۸۷۲۸- ۴ التهذیب، ۷/ ۱۹۴/ ۶/ ۱ الحسین عن الثلاثة و عن صفوان عن ابن مسکان و فضالة عن أبان جمیعا عن محمد الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال لا بأس بالمزارعة بالثلث و الربع و الخمس

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۲۱

[۵]

۱۸۷۲۹- ۵ الکافی، ۵/ ۲۶۷/ ۴/ ۱ العدة عن أحمد عن السراد عن التهذیب، ۷/ ۱۹۷/ ۱۸/ ۱ الحسین عن النضر عن عبد اللّه بن سنان أنه قال فی الرجل یزارع فیزرع أرض غیره فیقول ثلث للبقر و ثلث للأرض و ثلث للبذر قال لا تسم شیئا من الحب و البقر و لکن تقول أزرع فیها کذا و کذا إن شئت نصفا و إن شئت ثلثا

[۶]

۱۸۷۳۰- ۶ الکافی، ۵/ ۲۶۷/ ۵/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۱۹۷/ ۱۹/ ۱ أحمد عن علی بن النعمان عن ابن مسکان عن سلیمان بن خالد قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یزرع أرض آخر فیشترط علیه للبذر ثلثا و للبقر ثلثا قال لا ینبغی أن یسمی بذرا و لا بقرا فإنما یحرم الکلام

[۷]

۱۸۷۳۱- ۷ التهذیب، ۷/ ۱۹۴/ ۳/ ۱ السراد عن خالد بن جریر عن أبی الربیع الشامی عن أبی عبد اللّه ع مثله و زاد قبل قوله فإنما یحرم الکلام و لکن یقول لصاحب الأرض أزرع فی أرضک و لک منها کذا و کذا نصف أو ثلث أو ما کان من شرط و لا یسمی بذرا و لا بقرا

[۸]

۱۸۷۳۲– ۸ الفقیه، ۳/ ۲۴۹/ ۳۹۰۴ أبو الربیع عن أبی عبد اللّه ع فی رجل یزرع فی أرض رجل علی أن یشترط للبقر الثلث [و للبذر الثلث] و لصاحب الأرض الثلث فقال لا ینبغی أن

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۲۲

یسمی بقرا و لا بذرا و لکن یقول لصاحب الأرض أزرع فی أرضک- و لک کذا و کذا مما أخرج اللّه عز و جل

[۹]

۱۸۷۳۳– ۹ الکافی، ۵/ ۲۶۷/ ۶/ ۱ الخمسة قال سئل أبو عبد اللّه ع عن الرجل یزرع الأرض فیشترط للبذر ثلثا و للبقر ثلثا قال لا ینبغی أن یسمی شیئا فإنما یحرم الکلام

[۱۰]

۱۸۷۳۴– ۱۰ الکافی، ۵/ ۲۶۴/ ۱/ ۱ العدة عن سهل و التهذیب، ۷/ ۱۹۵/ ۷/ ۱ أحمد عن البزنطی عن عبد الکریم عن سماعة عن أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع قال لا تؤاجر الأرض بالحنطة و لا بالشعیر و لا بالتمر و لا بالأربعاء و لا بالنطاف و لکن بالذهب و الفضة لأن الذهب و الفضة مضمون و هذا لیس بمضمون

[۱۱]

۱۸۷۳۵– ۱۱ التهذیب، ۷/ ۱۴۴/ ۲۳/ ۱ ابن سماعة عن إسحاق عن أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع مثله إلی قوله و لا بالنطاف

[۱۲]

۱۸۷۳۶– ۱۲ الکافی، ۵/ ۲۶۴/ ۲/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۹۵/ ۸/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن صفوان عن إسحاق بن عمار عن أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع قال لا- تستأجر الأرض بالتمر و لا بالحنطة و لا بالشعیر و لا بالأربعاء و لا بالنطاف قلت و ما الأربعاء قال الشرب و النطاف فضل الماء و لکن یقبلها بالذهب و الفضة- و النصف و الثلث و الربع

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۲۳

[۱۳]

۱۸۷۳۷– ۱۳ الفقیه، ۳/ ۲۴۶/ ۳۸۹۵ إسحاق بن عمار عن أبی عبد اللّه ع مثله

[۱۴]

۱۸۷۳۸– ۱۴ الکافی، ۵/ ۲۶۵/ ۳/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۹۵/ ۹/ ۱ القمیان عن صفوان عن ابن مسکان عن الفقیه، ۳/ ۲۵۱/ ۳۹۰۸ الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال لا تستأجر الأرض بالحنطة ثم تزرعها حنطة

[۱۵]

۱۸۷۳۹- ۱۵ الکافی، ۵/ ۲۶۵/ ۴/ ۱ محمد عن أحمد عن الحجال عن ثعلبة بن میمون عن العجلی عن أبی جعفر ع فی الرجل یتقبل الأرض بالدنانیر أو بالدراهم قال لا بأس

[۱۶]

۱۸۷۴۰- ۱۶ الکافی، ۵/ ۲۶۵/ ۶/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۹۵/ ۱۰/ ۱ علی عن صالح بن السندی عن جعفر بن بشیر عن موسی بن بکر عن الفضیل بن یسار قال سألت أبا جعفر ع عن إجارة الأرض بالطعام فقال إن کان من طعامها فلا خیر فیه

[۱۷]

۱۸۷۴۱ - ۱۷ التهذیب، ۷/ ۲۰۹/ ۶۳/ ۱ الصفار عن النخعی عن صفوان عن أبی بردة قال سألت أبا عبد اللّه ع عن إجارة الأرض المحدودة بالدراهم المعلومة قال لا بأس قال و سألته عن إجارتها بالطعام فقال إن کان من طعامها فلا خیر فیه

[۱۸]

۱۸۷۴۲- ۱۸ التهذیب، ۷/ ۱۹۴/ ۵/ ۱ الحسین عن فضالة

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۲۴

عن أبان عن الهاشمی عن أبی عبد اللّه ع قال لا بأس أن تستأجر الأرض بدراهم و تزارع الناس علی الثلث و الربع و أقل و أکثر إذا کنت لا تأخذ الرجل إلا بما أخرجت أرضک

[۱۹]

۱۸۷۴۳ - ۱۹ التهذیب، ۷/ ۱۹۶/ ۱۲/ ۱ الحسین عن فضالة عن أبی المغراء قال سأل یعقوب الأحمر أبا عبد اللّه ع و أنا حاضر فقال أصلحک اللّه إنه کان لی أخ فهلک و ترک فی حجری یتیما و لی أخ یلی ضیعة لنا و هو یبیع العصیر ممن یصنعه خمرا و یؤاجر الأرض بالطعام فأما ما یصیبنی فقد تنزهت فکیف أصنع بنصیب الیتیم- فقال أما إجارة الأرض بالطعام فلا تأخذ نصیب الیتیم منه إلا أن تؤاجرها بالربع و الثلث و النصف و أما بیع العصیر ممن یصنعه خمرا- فلیس به بأس خذ نصیب الیتیم منه

[۲۰]

اشارة

۱۸۷۴۴- ۲۰ التهذیب، ۷/ ۲۲۸/ ۱۶/ ۱ محمد بن یعقوب عن العبیدی عن علی بن مهزیار قال قلت له جعلت فداک إن فی یدی أرضا و المعاملون من قبلنا من الأکرة و السلطان یعاملون علی أن لکل جریب طعاما معلوما أ فیجوز ذلک قال فقال لی فلیکن ذلک بالذهب قال قلت فإن الناس إنما یتعاملون عندنا بهذا لا بغیره- فیجوز أن آخذ منه دراهم ثم آخذ الطعام قال فقال و ما تغنی إذا کنت تأخذ

الطعام- قال فقلت فإنه لیس یمکننا فی شیئک و شیء إلا هذا ثم قال لی علی إنه له فی یدی أرضا و لنفسی و قال له علی إن لنا فی ذلک مضرة یعنی فی شیئه و شیء نفسه أی لا یمکننا غیر هذه المعاملة قال فقال لی قد وسعت لک فی ذلک فقلت له أنا هذا لک و للناس أجمعین- فقال لی قد ندمت حیث لم أستأذنه لأصحابنا جمیعا فقلت هذه

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۲۵

لعله الضرورة فقال نعم

بیان

ثم آخذ الطعام یعنی بالدراهم ثم قال لی علی أی قال علی بن مهزیار هذا من کلام العبیدی و کذا فقلت له أنا قد وسعت لک یعنی أذنت لک أن تأخذ لکل جریب طعاما معلوما إذا لم یمکنک غیر هذا أو أن تعامل بالدراهم ثم تأخذ مکانها الطعام و هذا الحدیث لم نجده فی الکافی

[۲۱]

۱۸۷۴۵- ۲۱ الکافی، ۵/ ۲۶۵/ ۵ العدة عن سهل و التهذیب، ۷/ ۱۹۶/ ۱۴/ ۱ أحمد عن البزنطی عن داود بن سرحان عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یکون له الأرض علیها خراج معلوم و ربما زاد و ربما نقص فیدفعها إلی رجل علی أن یکفیه خراجها و یعطیه مائتی درهم فی السنة قال لا بأس

[۲۲]

۱۸۷۴۶- ۲۲ الفقیه، ۳/ ۲۴۴/ ۳۸۹۰ یعقوب بن شعیب عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یکون له الأرض الحدیث

[۲۳]

۱۸۷۴۷- ۲۳ التهذیب، ۷/ ۲۰۱/ ۳۲/ ۱ الحسین عن فضالة عن أبان عن یعقوب بن شعیب قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یستأجر الأرض بشیء معلوم یؤدی خراجها و یأکل فضلها و منها قوته قال لا بأس

[۲۴]

۱۸۷۴۸- ۲۴ التهذیب، ۷/ ۲۰۹/ ۶۴/ ۱ الصفار عن النخعی

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۲۶

عن صفوان عن أبی بردة بن رجاء قال سألت أبا عبد اللّه ع عن القوم یدفعون أرضهم إلی رجل فیقولون کلها و أد خراجها قال لا بأس إذا شاءوا أن یأخذوا أخذوها

[۲۵]

۱۸۷۴۹- ۲۵ التهذیب، ۷/ ۲۰۵/ ۴۹/ ۱ ابن سماعة عن الحسین بن هاشم عن ابن مسکان عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الأرض یأخذها الرجل من صاحبها- فیعمرها سنتین و یردها إلی صاحبها عامرة و له ما أکل منها قال لا بأس

[۲۶]

اشارة

۱۸۷۵۰- ۲۶ الکافی، ۵/ ۲۶۵/ ۷/ ۱ حمید عن التهذیب، ۷/ ۱۹۶/ ۱۳/ ۱ ابن سماعة عن غیر واحد عن الفقیه، ۳/ ۲۴۵/ ۳۸۹۴ أبان عن الهاشمی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل استأجر من رجل أرضا- فقال آجرتها بکذا و کذا علی أن أزرعها فإن لم أزرعها أعطیتک ذلک فلم یزرعها الرجل قال له أن یأخذ إن شاء ترک و إن شاء لم یترک

بیان

آجرتها بمعنی استأجرتها و فی الفقیه آجرنیها بکذا و کذا إن زرعتها أو لم أزرعها أعطیتک ذلک و هو أوضح

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۲۷

[۲۷]

۱۸۷۵۱- ۲۷ الکافی، ۵/ ۲۶۶/ ۹/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۱۹۶/ ۱۵/ ۱ أحمد عن الفقیه، ۳/ ۲۵۱/ ۳۹۰۹ محمد بن سهل عن أبیه قال سألت أبا الحسن موسی ع عن رجل یزرع له الحراث الزعفران و یضمن له علی أن یعطیه فی کل جریب أرض یمسح علیه وزن کذا و کذا درهما فربما نقص و غرم و ربما زاد و استفضل قال لا بأس به إذا تراضیا

[۲۸]

۱۸۷۵۲- ۲۸ الکافی، ۵/ ۲۶۶/ ۱۰/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۹۷/ ۱۶/ ۱ أحمد عن محمد بن سهل عن أبیه عن ابن بکیر عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل یزرع له الزعفران فیضمن له الحراث علی أن یدفع إلیه من کل أربعین منا زعفران رطب منا و یصالحه علی الیابس و الیابس إذا جفف ینقص ثلاثة أرباعه و یبقی ربعه و قد جرب قال لا یصلح قلت فإن کان علیه أمین یحفظ به لم یستطع حفظه لأنه یعالج باللیل و لا یطاق حفظه قال یقبله الأرض أولا علی أن لک فی کل أربعین منا منا

[۲۹]

۱۸۷۵۳- ۲۹ الکافی، ۵/ ۲۶۷/ ۱/ ۱ العدة عن أحمد و سهل عن الفقیه، ۳/ ۲۴۷/ ۳۸۹۸ التهذیب، ۷/ ۱۹۸/ ۲۱/ ۱ السراد عن الکرخی قال قلت لأبی عبد اللّه ع أشارک العلج المشرک فیکون من عندی الأرض و البذر و البقر و یکون علی العلج القیام و السقی و العمل فی الزرع حتی یصیر حنطة أو شعیرا

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۲۸

و یکون القسمة فیأخذ السلطان حقه و یبقی ما یبقی علی أن للعلج فیه الثلث و لی الباقی قال لا بأس بذلک قلت فلی علیه أن یرد علی مما أخرجت الأرض من البذر و یقسم الباقی قال إنما شارکته علی أن البذر من عندک و علیه السقی و القیام

[۳۰]

۱۸۷۵۴- ۳۰ الکافی، ۵/ ۲۶۸/ ۲/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۹۸/ ۲۲/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن صفوان عن یعقوب بن شعیب عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یکون له الأرض من أرض الخراج فیدفعها إلی رجل علی أن یعمرها و یصلحها و یؤدی خراجها و ما کان من فضل فهو بینهما قال لا بأس- قال و سألته عن الرجل یعطی الرجل أرضه و فیها الرمان و النخل و الفاکهة و یقول اسق هذا من الماء و أعمره و لک النصف مما خرج قال لا بأس- قال و سألته عن الرجل یعطی الرجل الأرض الخربة فیقول اعمرها و هی لک ثلاث سنین أو خمس سنین أو ما شاء اللّه جل و عز قال لا بأس- قال و سألته عن المزارعة قال النفقة منک و الأرض لصاحبها فما أخرج اللّه جل و عز منها من شیء قسم علی الشرط و کذلک أعطی رسول اللّه ص أهل خیبر حین أتوه فأعطاهم إیاها علی أن یعمروها و لهم النصف مما أخرجت

[۳۱]

۱۸۷۵۵- ۳۱ الفقیه، ۳/ ۲۴۴/ ۳۸۹۰ یعقوب بن شعیب عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یعطی الرجل أرضه- و فیها ماء و نخل و فاکهة فیقول اسق الحدیثین دون الثالث

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۲۹

[۳۲]

۱۸۷۵۶- ۳۲ التهذیب، ۷/ ۱۹۳/ ۲/ ۱ الحسین عن صفوان و علی بن النعمان عن یعقوب بن شعیب قال سألت أبا عبد اللّه ع عن المزارعة الحدیث و زاد فلما بلغ الثمرة أمر عبد اللّه بن رواحة فخرص علیهم النخل فلما فرغ منه خیرهم فقال قد خرصنا هذا النخل بکذا صاعا فإن شئتم فخذوه و ردوا علینا نصف ذلک و إن شئتم أخذناه و أعطیناکم نصف ذلک فقالت الیهود بهذا قامت السماوات و الأرض

[۳۳]

۱۸۷۵۷- ۳۳ الکافی، ۵/ ۲۶۸/ ۴/ ۱ العدة عن أحمد عن عثمان عن سماعة قال سألته ع عن مزارعة المسلم المشرک فیکون من عند المسلم البذر و البقر و یکون الأرض و الماء و الخراج و العمل علی العلج قال لا بأس- قال و سألته عن المزارعة فقلت الرجل یبذر فی الأرض مائة جریب أو أقل أو أکثر طعاما أو غیره فیأتیه رجل فیقول له خذ منی نصف ثمن هذا البذر الذی زرعته فی الأرض و نصف نفقتک علیه و أشرکنی فیه قال لا بأس قلت فإن کان الذی بذر فیه لم یشتره بثمن و إنما هو شیء کان عنده قال فلیقومه قیمة کما یباع یومئذ ثم لیأخذ نصف الثمن و نصف النفقة و یشارکه

[۳۴]

۱۸۷۵۸- ۳۴ التهذيب، ۷/ ۲۰۰/ ۳۰/ ۱ الحسين عن الحسن عن زرعة عن سماعة قال سألته عن المزارعة فقلت الرجل يبذر الحديث

[۳۵]

۱۸۷۵۹- ۳۵ التهذيب، ۷/ ۱۹۴/ ۴/ ۱ بهذا الإسناد عن سماعة قال سألته عن مزارعة المسلم المشرك فيكون من عند المسلم

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۳۰

البذر و البقر و يكون الأرض و الماء و الخراج و العمل على العلج قال لا بأس و سألته عن الأرض يستأجرها الرجل بخمس ما خرج منها و بدون ذلك أو بأكثر مما خرج منها من الطعام و الخراج على العلج قال لا بأس

[۳۶]

۱۸۷۶۰ - ۳۶ الفقيه، ۳/ ۲۳۶/ ۳۸۶۸ سأله سماعة عن رجل يزارع ببذره فی الأرض مائة جريب من الطعام أو غيره مما يزرع ثم يأتيه رجل آخر فيقول له خذ منی نصف بذرك و نصف نفقتك فی هذه الأرض و أشاركك قال لا بأس بذلك

[۳۷]

۱۸۷۶۱ - ۳۷ الكافی، ۵/ ۲۶۹/ ۳/ ۱ التهذيب، ۷/ ۱۹۹/ ۲۵/ ۱ الخمسة عن أبی عبد اللّه ع قال لا بأس بقبالة الأرض من أهلها عشرين سنة و أقل من ذلك و أكثر فيعمرها و يؤدی ما خرج عليها- و لا يدخل العلوج فی شیء من القبالة لأنه لا يحل

[۳۸]

۱۸۷۶۲ - ۳۸ الكافی، ۵/ ۲۶۸/ ۳/ ۱ التهذيب، ۷/ ۱۹۷/ ۲۰/ ۱ بهذا الإسناد عن أبی عبد اللّه ع قال القبالة أن تأتی الأرض الخربة فتقبلها من أهلها عشرين سنة أو أقل من ذلك أو أكثر- فتعمرها و تؤدی ما خرج عليها فلا بأس به

[۳۹]

۱۸۷۶۳ - ۳۹ التهذيب، ۷/ ۲۰۱/ ۳۴/ ۱ الحسين عن الثلاثة عن أبی عبد اللّه ع أنه قال فی القبالة أن يأتی الرجل الأرض الخربة فيتقبلها من أهلها عشرين سنة فإن كانت عامرة فيها علوج فلا يحل له قبالتها إلا أن يتقبل أرضها فيستأجرها من أهلها و لا يدخل العلوج فی شیء من القبالة فإنه لا يحل و عن الرجل يأتی الأرض

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۳۱

الخربة الميتة فيستخرجها و يجری أنهارها و يعمرها و يزرعها ما ذا عليه فيها قال الصدقة قلت فإن كان يعرف صاحبها قال فليرد إليه حقه و قال لا بأس بأن يتقبل الرجل الأرض و أهلها من السلطان- و عن مزارعة أهل الخراج بالربع و النصف و الثلث قال نعم لا بأس به قد قبل رسول اللّه ص خيبر أعطاها اليهود حين فتحت عليه بالخبر و الخبر هو النصف

[۴۰]

اشارة

۱۸۷۶۴- ۴۰ الفقیه، ۳/ ۲۵۰/ ۳۹۰۶ حماد عن الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن مزارعة أهل الخراج الحدیث

بیان

الخبر بالکسر المزارعة علی النصف و هذا هو المراد من آخر الحدیث و الخبیر الأکار

[۴۱]

۱۸۷۶۵- ۴۱ التهذیب، ۷/ ۲۰۲/ ۳۵/ ۱ الحسین عن صفوان و فضالة عن العلاء عن محمد قال سألته عن المزارعة و بیع السنین قال لا بأس

[۴۲]

۱۸۷۶۶- ۴۲ التهذیب، ۷/ ۲۰۱/ ۳۳/ ۱ الحسین عن الحسن عن السراد عن خالد بن جریر عن أبی الربیع الشامی عن أبی عبد اللّه ع قال سئل عن أرض یرید رجل أن یتقبلها فأی وجوه القبالة أحل قال یتقبل الأرض من أربابها بشیء معلوم إلی

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۳۲

سنین مسماة فیعمر و یؤدی الخراج فإن کان فیها علوج فلا یدخل العلوج فی قبالته فإن ذلک لا یحل

[۴۳]

۱۸۷۶۷- ۴۳ الفقیه، ۳/ ۲۴۷/ ۳۸۹۹ السراد عن خالد بن جریر أخی إسحاق بن جریر قال سئل أبو عبد اللّه ع الحدیث

[۴۴]

۱۸۷۶۸ - ۴۴ الکافی، ۵/ ۲۶۹/ ۴/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۱۹۹/ ۲۶/ ۱ أحمد عن عثمان عن سماعة قال سألته عن الرجل یتقبل الأرض بطیبة أنفس أهلها علی شرط یشارطهم علیه و إن هو رم فیها مرمة أو جدد فیها بناء فإن له أجر بیوتها إلا الذی کان فی أیدی دهاقینها أولا-قال إذا کان قد دخل فی قبالة الأرض علی أمر معلوم فلا یعرض لما فی أیدی دهاقینها إلا أن یکون قد اشترط علی أصحاب الأرض ما فی أیدی الدهاقین

[۴۵]

۱۸۷۶۹- ۴۵ الفقیه، ۳/ ۲۴۵/ ۳۸۹۱ سأل سماعة أبا عبد اللّه ع عن الرجل یتقبل الأرض بطیبة نفس أهلها علی شرط یشارطهم علیه قال له أجر بیوتها إلا الذی کان فی أیدی دهاقینها- إلا أن یکون قد اشترط علی أصحاب الأرض ما فی أیدی الدهاقین

[۴۶]

۱۸۷۷۰- ۴۶ التهذیب، ۷/ ۲۰۲/ ۳۷/ ۱ الحسین عن حماد عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۳۳

الفقیه، ۳/ ۲۴۵/ ۳۸۹۲ شعیب عن أبی بصیر عن أبی عبد اللّه ع قال إذا تقبلت أرضا بطیب نفس أهلها- علی شرط فتشارطهم علیه فإن لک کل فضل فی حرثها إذا وفیت لهم- و إنک إن رممت فیها مرمة و أحدثت فیها بناء فإن لک أجر بیوتها إلا ما کان فی أیدی دهاقینها

[۴۷]

۱۸۷۷۱- ۴۷ الکافی، ۵/ ۲۷۰/ ۵/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۹۹/ ۲۴/ ۱ الثلاثة عن حماد عن إبراهیم بن میمون قال سألت أبا عبد اللّه ع عن قریة لأناس من أهل الذمة لا أدری أصلها لهم أم لا غیر أنها فی أیدیهم و علیهم خراج فاعتدی علیهم السلطان فطلبوا إلی فأعطونی أرضهم و قریتهم علی أن أکفیهم السلطان بما قل أو کثر ففضل لی بعد ذلک فضل بعد ما قبض السلطان ما قبض قال لا بأس بذلک لک ما کان من فضل

[۴۸]

۱۸۷۷۲- ۴۸ الفقیه، ۳/ ۲۵۰/ ۳۹۰۵ أبو الربیع قال قال أبو عبد اللّه ع فی رجل أتی أهل قریة الحدیث باختلاف فی ألفاظه

[۴۹]

۱۸۷۷۳- ۴۹ الکافی، ۵/ ۲۶۹/ ۲/ ۱ حمید عن التهذیب، ۷/ ۱۹۹/ ۲۷/ ۱ ابن سماعة عن المیثمی قال حدثنی أبو نجیح المسمعی عن الفیض بن المختار قال قلت لأبی عبد اللّه ع جعلت فداک ما تقول فی الأرض أتقبلها من السلطان ثم أؤاجرها لأکرتی علی أن ما أخرج اللّه عز و جل منها من شیء- کان لی من ذلک النصف أو الثلث بعد حق السلطان قال لا بأس به

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۳۴

کذلک أعامل أکرتی

[۵۰]

۱۸۷۷۴- ۵۰ الکافی، ۵/ ۲۶۹/ ۱/ ۱ العدة عن سهل و التهذیب، ۷/ ۲۰۰/ ۲۸/ ۱ أحمد عن السراد عن الکرخی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل کانت له قریة عظیمة و له فیها علوج ذمیون یأخذ السلطان منهم الجزیة فیعطیهم- یؤخذ من أحدهم خمسون و من بعضهم ثلاثون و أقل و أکثر فیصالح عنهم صاحب القریة السلطان ثم یأخذ هو منهم أکثر مما یعطی السلطان فقال هذا حرام

[۵۱]

۱۸۷۷۵- ۵۱ التهذیب، ۶/ ۳۷۹/ ۲۳۱/ ۱ السراد عن الکرخی عن أبی عبد اللّه ع مثله باختلاف فی ألفاظه

[۵۲]

۱۸۷۷۶ – ۵۲ التهذیب، ۷/ ۲۰۸/ ۶۱/ ۱ ابن عیسی عن علی بن الحکم بن مسکین عن سعید الکندی قال قلت لأبی عبد اللّه ع إنی آجرت قوما أرضا فزاد السلطان علیهم قال أعطهم فضل ما بینهما قلت أنا لم أظلمهم و لم أزد علیهم قال إنهم إنما زادوا علی أرضک

[۵۳]

۱۸۷۷۷– ۵۳ التهذیب، ۷/ ۲۰۰/ ۲۹/ ۱ الحسین عن صفوان

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۳۵

و فضالة عن الفقیه، ۳/ ۲۴۵/ ۳۸۹۳ العلاء عن محمد عن أحدهما ع قال سألته عن رجل استأجر من رجل أرضا بألف درهم ثم آجر بعضها بمائتی درهم ثم قال له صاحب الأرض الذی آجره إنما أدخل معک فیها بما استأجرت فنفق جمیعا فما کان من فضل کان بینی و بینک فقال لا بأس بذلک

[۵۴]

۱۸۷۷۸ – ۵۴ التهذیب، ۷/ ۲۰۰/ ۳۰/ ۱ عنه عن الحسن عن زرعة عن سماعة قال سألته عن الرجل یستأجر الأرض و فیها الثمرة فقال إذا کنت تنفق علیها شیئا فلا بأس

[۵۵]

۱۸۷۷۹ – ۵۵ التهذیب، ۷/ ۲۰۱/ ۳۱/ ۱ بهذا الإسناد قال سألته عن الرجل یستأجر الأرض و فیها نخل أو ثمرة سنتین أو ثلاثا– فقال إن کان یستأجرها حین تبین طلع الثمرة و یعقد فلا بأس و إن استأجرها سنتین أو ثلاثا فلا بأس بأن یستأجرها قبل أن یطعم

[۵۶]

۱۸۷۸۰ – ۵۶ التهذیب، ۷/ ۲۰۲/ ۳۶/ ۱ الحسین عن صفوان عن ابن مسکان عن محمد الحلبی و عن الثلاثة عن أبی عبد اللّه ع قال تقبل الثمار إذا تبین لک بعض حملها سنة و إن شئت أکثر و إن لم یتبین لک ثمرتها فلا تستأجره

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۳۷

باب ۱۶۶ من یؤاجر أرضا ثم یبیعها أو یموت قبل انقضاء الأجل

[۱]

۱۸۷۸۱– ۱ الکافی، ۵/ ۲۷۰/ ۱/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۲۰۸/ ۶۰/ ۱ أحمد عن علی بن أحمد عن یونس قال کتبت إلی الرضا ص أسأله عن رجل تقبل من رجل أرضا أو غیر ذلک سنین مسماة ثم إن المقبل أراد بیع أرضه– التی قبلها قبل انقضاء السنین المسماة هل للمتقبل أن یمنعه من البیع قبل انقضاء أجله الذی تقبلها منه إلیه و ما یلزم المتقبل له قال فکتب له أن یبیع إذا اشترط علی المشتری أن للمتقبل من السنین ما له

[۲]

۱۸۷۸۲- ۲ الكافى، ۵/ ۲۷۰/ ۲/ ۱ العدة عن سهل و أحمد عن على بن مهزيار عن إبراهيم بن محمد الهمدانى و الرزاز عن محمد بن عيسى عن إبراهيم الهمدانى التهذيب، ۷/ ۲۰۷/ ۵۸/ ۱ محمد بن أحمد عن

الوافى، ج۱۸، ص: ۱۰۳۸

التهذيب، ابن عيسى عن على بن مهزيار و العبيدى جميعا عن إبراهيم الهمدانى قال كتبت إلى أبى الحسن ع و سألته عن امرأة آجرت ضيعتها عشر سنين على أن تعطى الإجارة فى كل سنة عند انقضائها لا يقدم لها شيئا من الإجارة ما لم ينقض الوقت- فماتت قبل ثلاث سنين أو بعدها هل يجب على ورثتها إنفاذ الإجارة إلى الوقت أم تكون الإجارة منتقضة بموت المرأة فكتب ع إن كان لها وقت مسمى لم يبلغ فماتت فلورثتها تلك الإجارة و إن لم يبلغ ذلك الوقت و بلغت ثلثه أو نصفه أو شيئا منه فيعطى ورثتها بقدر ما بلغت من ذلك الوقت إن شاء اللّه

[۳]

۱۸۷۸۳- ۳ التهذيب، ۷/ ۲۰۸/ ۵۹/ ۱ محمد بن أحمد قال حدثنى به محمد بن عبد الجبار عن على بن مهزيار عن أحمد بن إسحاق الأبهرى عن أبى الحسن ع بمثل ذلك

[۴]

۱۸۷۸۴- ۴ الكافى، ۵/ ۲۷۱/ ۳/ ۱ سهل عن أحمد بن إسحاق الرازى قال كتب رجل إلى أبى الحسن الثالث ع رجل استأجر ضيعة من رجل فباع المؤاجر تلك الضيعة التى آجرها بحضرة المستأجر- و لم ينكر المستأجر البيع و كان حاضرا له شاهدا عليه فمات المشترى و له ورثة هل يرجع ذلك فى الميراث أم يبقى فى يد المستأجر إلى أن ينقضى

الوافى، ج۱۸، ص: ۱۰۳۹

إجارته فكتب ع إلى أن تنقضى إجارته

[۵]

۱۸۷۸۵- ۵ التهذيب، ۷/ ۲۰۷/ ۵۶/ ۱ محمد بن أحمد عن محمد بن عيسى عن الحسين عن إبراهيم بن محمد الهمدانى قال كتبت إلى أبى الحسن ع و سألته عن رجل الحديث

[۶]

۱۸۷۸۶- ۶ الفقيه، ۳/ ۲۵۲/ ۳۹۱۴ أبو همام كتب إلى أبى الحسن ع فى رجل الحديث بأدنى تفاوت

الوافى، ج۱۸، ص: ۱۰۴۱

باب ۱۶۷ الرجل يستأجر الأرض فيؤاجرها بأكثر مما استأجرها

[۱]

اشارة

۱۸۷۸۷- ۱ الکافی، ۵/ ۲۷۱/ ۱/ ۱ العدة عن سهل و التهذیب، ۷/ ۲۰۳/ ۴۰/ ۱ أحمد عن الفقیه، ۳/ ۲۴۸/ ۳۹۰۰ السراد عن خالد بن جریر عن أبی الربیع الشامی عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یتقبل الأرض من الدهاقین فیؤاجرها بأکثر مما تقبلها و یقوم فیها بحظ السلطان قال لا بأس به إن الأرض لیس مثل الأجیر و لا مثل البیت إن فضل الأجیر و البیت حرام

بیان

قید فی الإستبصار إطلاق هذا الخبر و ما فی معناه بأحد الأمور الآتیة فی الأخبار الأخر و قد مر فی باب إجارة البیت ما یناسب هذا الباب

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۴۲

[۲]

۱۸۷۸۸- ۲ الکافی، ۵/ ۲۷۲/ ۲/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۰۳/ ۴۲/ ۱ محمد عن عبد اللّه بن محمد عن علی بن الحکم عن أبان عن الهاشمی عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن رجل استأجر من السلطان من أرض الخراج بدراهم مسماة أو بطعام مسمی ثم آجرها و شرط لمن یزرعها أن یقاسمه النصف أو أقل من ذلک أو أکثر و له فی الأرض بعد ذلک فضل أ یصلح له ذلک قال نعم إذا حفر لهم نهرا- أو عمل لهم شیئا یعینهم بذلک فله ذلک- قال و سألته عن رجل استأجر أرضا من أرض الخراج بدراهم مسماة أو بطعام معلوم فیؤاجرها قطعة قطعة أو جریبا جریبا بشیء معلوم- فیکون له فضل فیما استأجره من السلطان و لا ینفق شیئا أو یؤاجر تلک الأرض قطعا قطعا علی أن یعطیهم البذر و النفقة فیکون له فی ذلک فضل علی إجارته و له تربة الأرض أو لیست له فقال إذا استأجرت أرضا فأنفقت فیها شیئا أو رممت فیها فلا بأس بما ذکرت

[۳]

اشارة

۱۸۷۸۹- ۳ الفقیه، ۳/ ۲۴۸/ ۳۹۰۲ سئل أبو عبد اللّه ع عن رجل استأجر أرضا من أرض الخراج الحدیث

بیان

لعل المراد بقوله و له تربة الأرض یبقی لنفسه من تربة الأرض شیئا أو لا یبقی بل یؤاجرها کلها و فی الفقیه هکذا و له تربة الأرض أ له ذلک أو لیس له أی شیء منها

[۴]

۱۸۷۹۰- ۴ الکافی، ۵/ ۲۷۲/ ۳/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۰۳/ ۴۱/ ۱ الثلاثة عن أبی المغراء عن أبی عبد اللّه ع فی الرجل یستأجر الأرض ثم یؤاجرها بأکثر مما استأجرها قال لا بأس إن هذا لیس

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۴۳

کالحانوت و لا کالأجیر إن فضل الحانوت و الأجیر حرام

[۵]

۱۸۷۹۱- ۵ الکافی، ۵/ ۲۷۲/ ۵/ ۱ العدة عن التهذیب، ۷/ ۲۰۲/ ۳۹/ ۱ سهل عن ابن فضال عن أبی المغراء عن إبراهیم بن میمون أن إبراهیم بن المثنی سأل أبا عبد اللّه ع و هو یسمع عن الأرض یستأجرها الرجل ثم یؤاجرها بأکثر من ذلک قال لیس به بأس إن الأرض لیست بمنزلة البیت و الأجیر إن فضل البیت حرام و إن فضل الأجیر حرام

[۶]

۱۸۷۹۲- ۶ الکافی، ۵/ ۲۷۲/ ۶/ ۱ سهل عن التهذیب، ۷/ ۲۰۴/ ۴۳/ ۱ أحمد عن عبد الکریم عن الحلبی قال قلت لأبی عبد اللّه ع أتقبل الأرض بالثلث أو الربع فأقبلها بالنصف قال لا بأس به قلت فأتقبلها بألف درهم فأقبلها بألفین قال لا یجوز قلت کیف صار الأول جائزا و لم یجز الثانی قال لأن هذا مضمون و ذلک غیر مضمون

[۷]

۱۸۷۹۳- ۷ الکافی، ۵/ ۲۷۳/ ۷/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۰۴/ ۴۴/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن صفوان عن إسحاق بن عمار عن أبی عبد اللّه ع قال إذا تقبلت أرضا بذهب أو فضة فلا تقبلها بأکثر مما تقبلتها به و إن تقبلتها بالنصف و الثلث فلک أن تقبلها بأکثر مما تقبلتها به لأن الذهب و الفضة مضمونان

[۸]

۱۸۷۹۴- ۸ الفقیه، ۳/ ۲۳۵/ ۳۸۶۵ إسحاق بن عمار عن أبی

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۴۴

بصیر عن أبی عبد اللّه ع قال إذا تقبلت أرضا بذهب أو فضة فلا تقبلها بأکثر مما قبلتها به لأن الذهب و الفضة مضمنان

[۹]

اشارة

۱۸۷۹۵- ۹ الکافی، ۵/ ۲۷۳/ ۱۰/ ۱ محمد عن أحمد عن التهذیب، ۷/ ۲۰۴/ ۴۷/ ۱ الحسین عن أخیه الحسن عن زرعة عن الفقیه، ۳/ ۲۳۵/ ۳۸۶۳ سماعة قال سألته ع عن رجل اشتری مرعی یرعی فیه بخمسین درهما أو أقل أو أکثر- فأراد أن یدخل معه من یرعی فیه و یأخذ منهم الثمن قال فلیدخل معه من شاء ببعض ما أعطی و إن أدخل معه بتسعة و أربعین و کانت غنمه ترعی بدرهم فلا بأس-

الکافی، التهذیب، و إن هو رعاها فیه قبل أن یدخله بشهر أو شهرین أو أکثر من ذلک بعد أن یبین لهم فلا بأس- ش و لیس له أن یبیعه بخمسین درهما و یرعی معهم- الکافی، التهذیب، و لا بأکثر من خمسین و لا یرعی معهم- ش إلا أن یکون قد عمل فی المرعی عملا حفر بئرا أو شق نهرا أو تعنی فیه برضا أصحاب المرعی فلا بأس بأن یبیعه بأکثر مما

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۴۵

اشتراه به لأنه قد عمل فیه عملا فبذلک یصلح له

بیان

تعنی تفعل من العناء بمعنی التعب

[۱۰]

۱۸۷۹۶ - ۱۰ التهذیب، ۷/ ۲۰۵/ ۴۸/ ۱ الحسین عن صفوان و فضالة عن العلاء عن محمد عن أحدهما ع قال سألته عن الرجل یستکری الأرض بمائة دینار فیکری بعضها بخمسة و تسعین دینارا و یعمر بقیتها قال لا بأس

[۱۱]

۱۸۷۹۷- ۱۱ الفقیه، ۳/ ۲۴۹/ ۳۹۰۲ الحدیث مرسلا عن الصادق ع

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۴۷

باب ۱۶۸ ما یقال أو یفعل للزرع و الغرس

[۱]

اشارة

۱۸۷۹۸- ۱ الکافی، ۵/ ۲۶۲/ ۱/ ۲ الثلاثة عن ابن أذینة عن ابن بکیر قال قال أبو عبد اللّه ع إذا أردت أن تزرع زرعا فخذ قبضة من البذر و استقبل القبلة و قل أ فَرَأَیْتُمْ ما تَحْرُثُونَ أ أَنْتُمْ تَزْرَعُونَهُ أَمْ نَحْنُ الزّارِعُونَ ثلاث مرات ثم تقول بل اللّه الزارع ثلاث مرات- ثم قل اللهم اجعله حبا متراکما و ارزقنا فیه السلامة ثم انثر القبضة التی فی یدک فی القراح

بیان

متراکما متکاثفا مجتمعا بعضه فوق بعض و فی بعض النسخ مبارکا و فی الحدیث الآتی متراکبا أی یرکب بعضه بعضا و القراح بالفتح الأرض التی أصلحت للزرع

[۲]

۱۸۷۹۹- ۲ الکافی، ۵/ ۲۶۳/ ۲/ ۱ العدة عن البرقی عن علی بن

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۴۸

الحکم عن العقرقوفی عن أبی عبد اللّه ع قال قال لی إذا بذرت فقل اللهم قد بذرنا و أنت الزارع فاجعله حبا متراکما

[۳]

۱۸۸۰۰- ۳ الکافی، ۵/ ۲۶۳/ ۳/ ۱ محمد عن محمد بن أحمد عن محمد بن عیسی عن أحمد بن عمر الحلال عن الحصینی عن ابن عرفة قال قال أبو عبد اللّه ع من أراد أن یلقح النخیل إذا کانت لا تجود حملها و لا یتبعل النخل فلیأخذ حیتانا صغارا یابسة فلیدقها بین الدقتین ثم یذر فی کل طلعة منها قلیلا و یصر الباقی فی صرة نظیفة ثم یجعل فی قلب النخلة ینفع ذلک بإذن اللّه

[۴]

اشارة

۱۸۸۰۱- ۴ الکافی، ۵/ ۲۶۳/ ۴/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن محمد بن إسماعیل عن صالح بن عقبة عن أبی عبد اللّه ع قال قال لی قد رأیت حائطک فغرست فیه شیئا بعد قال قلت قد أردت أن آخذ من حیطانک ودیا قال أ فلا أخبرک بما هو خیر لک منه و أسرع قلت بلی قال إذا أینعت البسرة و همت أن تترطب فاغرسها فإنها تؤدی إلیک مثل الذی غرستها سواء ففعلت ذلک فنبت مثله سواء

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۴۹

بیان

الودی علی وزن فعیل صغار النخل أینعت نضجت

[۵]

۱۸۸۰۲- ۵ الکافی، ۵/ ۲۶۳/ ۵/ ۱ علی بن محمد رفعه قال قال ع إذا غرست غرسا أو نبتا فاقرأ علی کل عود أو حبة سبحان الباعث الوارث فإنه لا یکاد أن یخطئ إن شاء اللّه

[۶]

۱۸۸۰۳- ۶ الکافی، ۵/ ۲۶۳/ ۶/ ۱ محمد رفعه عن أحدهما ع قال تقول إذا غرست غرسا أو زرعت مثل کلمة طیبة کَشَجَرَةٍ طَیِّبَةٍ أَصْلُها ثابِتٌ وَ فَرْعُها فِی السَّماءِ تُؤْتِی أُکُلَها کُلَّ حِینٍ بِإِذْنِ رَبِّها

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۵۱

۱۶۹ باب ۱۶۹ قطع الشجر

[۱]

۱۸۸۰۴- ۱ الکافی، ۵/ ۲۶۳/ ۷/ ۱ محمد عن البزنطی قال سألت أبا الحسن ع عن قطع السدر فقال سألنی رجل من أصحابک عنه فکتبت إلیه قد قطع أبو الحسن ع سدرا و غرس مکانه عنبا

[۲]

۱۸۸۰۵- ۲ الکافی، ۵/ ۲۶۴/ ۸/ ۱ محمد عن محمد بن أحمد عن الفطحیة عن أبی عبد اللّه ع أنه قال مکروه قطع النخل- و سئل عن قطع الشجرة فقال لا بأس قلت فالسدر قال لا بأس به إنما یکره قطع السدر فی البادیة لأنه بها قلیل فأما هاهنا فلا یکره

[۳]

۱۸۸۰۶- ۳ الکافی، ۵/ ۲۶۴/ ۹/ ۱ ابن أبی عمیر عن الحسین بن بشیر عن محمد بن مضارب عن أبی عبد اللّه ع قال لا تقطعوا الثمار فیبعث اللّه جل و عز علیکم العذاب صبا

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۵۳

باب ۱۷۰ حرز الزرع

[۱]

۱۸۸۰۷- ۱ الکافی، ۵/ ۲۸۷/ ۱/ ۱ محمد عن التهذیب، ۷/ ۲۰۸/ ۶۲/ ۱ ابن عیسی عن بعض أصحابه قال قلت لأبی الحسن ع إن لنا أکرة فنزارعهم فیجیئون و یقولون لنا قد حرزنا هذا الزرع بکذا و کذا فأعطوناه- و نحن نضمن لکم أن نعطیکم حصتکم علی هذا الحرز فقال و قد بلغ قلت نعم قال لا بأس بهذا قلت فإنه یجیء بعد ذلک فیقول لنا إن الحرز لم یجیء کما حرزت و قد نقص قال فإذا زاد یرد علیکم قلت لا قال فلکم أن تأخذوه بتمام الحرز کما أنه إذا زاد

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۵۴

کان له کذلک إذا نقص کان علیه

[۲]

۱۸۸۰۸- ۲ التهذیب، ۷/ ۲۰۵/ ۵۱/ ۱ ابن سماعة عن ابن جبلة عن العلاء عن محمد عن أبی جعفر و أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یمضی فأخرص علیه فی النخل قال نعم قلت أ رأیت لو کان أفضل مما یخرص علیه الخارص أ یجزیه ذلک قال نعم

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۵۵

باب ۱۷۱ حریم الحقوق

[۱]

۱۸۸۰۹- ۱ الکافی، ۵/ ۲۹۵/ ۱/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۴۴/ ۲۵/ ۱ الأربعة عن أبی عبد اللّه ع قال قضـی رسول اللّه ص فی رجل باع نخلا و استثنی علیه نخلة فقضی له رسول اللّه ص بالمدخل إلیها و المخرج منها و مدی جرائدها

[۲]

۱۸۸۱۰- ۲ الفقیه، ۳/ ۱۰۱/ ۳۴۱۶ السکونی عن الصادق عن أبیه عن آبائه ع قال قضی رسول اللّه ص الحدیث

[۳]

اشارة

۱۸۸۱۱- ۳ الکافی، ۵/ ۲۹۵/ ۴/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۴۴/ ۲۶/ ۱ محمـد عن محمد بن الحسین عن ابن هلال عن عقبة بن خالد أن النبی ص قضی فی هرائر النخل أن تکون النخلة و النخلتان للرجل فی حائط الآخر فیختلفون فی حقوق ذلک فقضی فیها

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۵۶

أن لکل نخلة من أولئک من الأرض مبلغ جریدة من جرائدها حین بعدها

بیان

فی هرائر النخل فی التهذیب فی هذا النخل و الصواب فی حریم النخل و یشبه أن یکونا غلطا

[۴]

۱۸۸۱۲- ۴ الفقیه، ۳/ ۱۰۱/ ۳۴۱۸ قال رسول اللّه ص حریم النخلة طول سعفها

[۵]

۱۸۸۱۳- ۵ الکافی، ۵/ ۲۹۳/ ۵/ ۱ محمـد عن محمـد بن الحسـین قال کتبت إلی أبی محمد ع رجل کانت له قناة فی قریة فأراد رجل أن یحفر قناة أخری إلی قریة أخری له کم یکون بینهما من البعد حتی لا تضر بالأخری فی الأرض إذا کانت صـلبة أو رخوة فوقع ع- علی حسب أن لا یضر إحداهما بالآخر إن شاء اللّه- قال و کتبت إلیه رجل کانت له رحی علی نهر قریة و القریة لرجل- فأراد صاحب القریـة أن یسوق إلی قریته الماء فی غیر هـذا النهر و یعطل هـذه الرحی أ له ذلک أم لا فوقع ع یتقی اللّه عز و جل- و یعمل فی ذلک بالمعروف و لا یضار بأخیه المؤمن

[۶]

۱۸۸۱۴ - ۶ الفقیـه، ۳/ ۲۳۸ / ۳۸۷۰ التهـذیب، ۷/ ۱۴۶/ ۳۲/ ۱ ابـن محبوب قـال کتب رجـل إلی الفقیه ع فی رجـل کـانت له رحی

الحدیث الأخیر و فی رجل کانت له قناة الحدیث الأول بأدنی تفاوت

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۵۷

[۷]

اشارة

۱۸۸۱۵- ۷ الکافی، ۵/ ۲۹۴/ ۷/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن ابن هلال عن الفقیه، ۳/ ۱۰۲/ ۳۴۲۰ عقبة بن خالد عن أبی عبد اللّه ع فی رجل أتی جبلا- فشق فیه قناة- الفقیه، جری ماؤها سنة ثم إن رجلا أتی ذلک الجبل فشق منه قناة أخری- ش فذهبت قناة الآخر بماء قناة الأول فقال یقاسان بحقائب البئر لیلة لیلة فینظر أیتهما أضرت بصاحبتها فإن کانت الأخیرة أضرت بالأولی فلتعور- الفقیه، و قضی بذلک رسول اللّه ص و قال إن کانت الأولی أخذت ماء الأخیرة لم یکن لصاحب الأخیرة علی الأول سبیل

بیان

العقبة بالضم النوبة و التعویر الطم

[۸]

۱۸۸۱۶- ۸ الکافی، ۵/ ۲۹۶/ ۶/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۴۵/ ۲۹/ ۱ بهذا الإسناد عن عقبة بن خالد عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۵۸

الفقیه، ۳/ ۱۰۲/ ۳۴۲۲ أبی عبد اللّه ع قال یکون بین البئرین إن کانت أرضا صلبة خمسمائة ذراع و إن کانت أرضا رخوة فألف ذراع- التهذیب، قال و قضی رسول اللّه ص فی رجل احتفر قناة و أتی لذلک سنة ثم إن رجلا حفر إلی جانبها قناة فقضی أن یقاس الماء بجوانب البئر لیلة هذه و لیلة هذه فإن کانت الأخیرة أخذت ماء الأولی عورت الأخیرة و إن کانت الأولی أخذت ماء الأخیرة لم یکن لصاحب الأخیرة علی الأولی شیء

[۹]

۱۸۸۱۷- ۹ الکافی، ۵/ ۲۹۳/ ۳/ ۱ علی عن أبیه عن محمد بن حفص عن رجل عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن قوم کانت لهم عیون فی الأرض قریبة بعضها من بعض فأراد الرجل أن یجعل عینه أسفل من موضعها الذی کانت علیه و بعض العیون إذا فعل بها ذلک أضر ببقیة العیون و بعض لا یضر من شدة الأرض- قال فقال ما کان فی مکان شدید فلا یضره و ما کان فی أرض رخوة بطحاء فإنه یضر و إن عرض رجل علی جاره أن یضع عینه کما وضعها و هو علی مقدار واحد قال إن تراضیا فلا یضر و قال یکون بین العینین ألف ذراع

[۱۰]

۱۸۸۱۸- ۱۰ الفقیه، ۳/ ۱۰۲/ ۳۴۲۱ الحدیث مرسلا إلی قوله فإنه یضر

[۱۱]

۱۸۸۱۹- ۱۱ الکافی، ۵/ ۲۹۵/ ۲/ ۱ العدة عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۵۹

التهذیب، ۷/ ۱۴۴/ ۲۷/ ۱ سهل عن الثلاثة عن أبی عبد اللّه ع قال قال رسول اللّه ص ما بین بئر المعطن إلی بئر المعطن أربعون ذراعا و ما بین بئر الناضح إلی بئر الناضح ستون ذراعا و ما بین العین إلی العین خمسمائة ذراع و الطریق إذا تشاح علیه أهله فحده سبعة أذرع

[۱۲]

اشارة

۱۸۸۲۰- ۱۲ الکافی، ۵/ ۲۹۶/ ۸/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۴۵/ ۲۸/ ۱ الأربعة عن أبی عبد اللّه ع مثله و زاد بعد قوله و ما بین العین إلی العین یعنی القناة

بیان

المعطن مبرک الإبل حول الماء و الناضح البعیر یستقی علیها

[۱۳]

۱۸۸۲۱- ۱۳ الکافی، ۵/ ۲۹۵/ ۵/ ۱ العدة عن البرقی التهذیب، ۷/ ۱۴۵/ ۳۰/ ۱ أحمد عن البرقی عن التهذیب، محمد بن یحیی عن حماد بن عثمان قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول حریم البئر العادیة أربعون ذراعا حولها و فی روایة أخری خمسون ذراعا إلا أن یکون إلی عطن أو إلی طریق فیکون أقل من ذلک إلی خمسة و عشرین ذراعا

[۱۴]

اشارة

۱۸۸۲۲- ۱۴ الفقیه، ۳/ ۱۰۱/ ۳۴۱۷ وهب بن وهب عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۶۰

جعفر بن محمد عن أبیه ع أن علی بن أبی طالب ع کان یقول حریم البئر العادیة خمسون ذراعا الحدیث

بیان

العادیة القدیمة

[۱۵]

۱۸۸۲۳- ۱۵ الکافی، ۵/ ۲۹۶/ ۷/ ۱ علی عن أبیه رفعه قال حریم النهر حافتاه و ما یلیهما

[۱۶]

۱۸۸۲۴- ۱۶ الفقیه، ۳/ ۲۳۸/ ۳۸۷۱ الفقیه، ۳/ ۲۳۸/ ۳۸۷۳ قضی رسول اللّه ص أن تکون بین القناتین فی الأرض [العرض] إذا کانت أرضا رخوة أن یکون بینهما ألف ذراع و إن کانت أرضا صلبة یکون بینهما خمسمائة ذراع و قضی ص- أن البئر حریمها أربعون ذراعا لا یحفر إلی جنبها بئر أخری لمعطن أو غنم

[۱۷]

۱۸۸۲۵- ۱۷ التهذیب، ۷/ ۱۲۹/ ۳۷/ ۱ ابن سماعة عن ابن رباط عن ابن مسکان عن البقباق عن أبی عبد اللّه ع قال قلت له الطریق الواسع هل یؤخذ منه شیء إذا لم یضر بالطریق قال لا

[۱۸]

۱۸۸۲۶- ۱۸ التهذیب، ۷/ ۱۳۰/ ۴۱/ ۱ عنه عن جعفر و المیثمی و الحسن بن حماد عن أبان عن البقباق عن أبی عبد اللّه ع قال إذا تشاح قوم فی طریق فقال بعضهم سبع أذرع و قال بعضهم أربع أذرع فقال أبو عبد اللّه ع لا بل خمس
الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۶۱
أذرع

[۱۹]

اشارة

۱۸۸۲۷- ۱۹ التهذیب، ۷/ ۱۵۴/ ۳۱/ ۱ ابن محبوب عن أحمد عن الحسین عن النضر عن القاسم بن سلیمان عن الفقیه، ۳/ ۲۴۳/ ۳۸۸۹ جراح المدائنی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن دار فیها ثلاثة أبیات و لیس لها حجر قال إنما الإذن علی البیوت لیس علی الدار إذن

بیان

قال فی الفقیه یعنی بذلک الدار التی یکون للغلة فیها السکان بالکری أو بالسکنی فلیس علی مثلها من الدار إذن إنما الإذن علی البیوت و أما الدار التی لیست للغلة فلیس لأحد أن یدخلها إلا بإذن صاحبها

[۲۰]

اشارهٔ

۱۸۸۲۸- ۲۰ الفقیه، ۳/ ۱۰۲/ ۳۴۱۹ روی أن حریم المسجد أربعون ذراعا من کل ناحیهٔ و حریم المؤمن فی الصیف باع و روی عظم ذراع

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۶۲

بیان

الباع قدر مد الیدین

[۲۱]

۱۸۸۲۹- ۲۱ الکافی، ۴/ ۵۴۶/ ۳۳/ ۱ العدهٔ عن أحمد عن محمد بن إسماعیل عن بعض أصحابه عن أبی عبد اللّٰه ع قال قلت تکون بمکهٔ أو بالمدینهٔ أو الحیرهٔ أو المواضع التی یرجی فیها الفضل و ربما خرج الرجل یتوضأ فیجیء آخر فیصیر مکانه قال من سبق إلی موضع فهو أحق به یومه و لیلهٔ

[۲۲]

اشارهٔ

۱۸۸۳۰- ۲۲ التهذیب، ۶/ ۱۱۰/ ۱۱/ ۱ ابن عیسی عن بعض أصحابه یرفعه إلی أبی عبد اللّٰه ع مثله

بیان

روی العیاشی فی تفسیره حدیثین یناسب ذکرهما فی هذا الباب

أحدهما ما رواه عن عبد الصمد بن سعد قال طلب أبو جعفر یعنی المنصور أن یشتری من أهل مکهٔ بیوتهم أن یزید فی المسجد فأبوا فأرغبهم فامتنعوا- فضاق بذلک فأتی أبا عبد اللّٰه ع فقال إنی سألت هؤلاء شیئا من منازلهم و أفنیتهم لیزید فی المسجد و قد منعونی ذلک فقد غمنی غما شدیدا- فقال أبو عبد اللّٰه ع لم یغمک ذلک و حجتک علیهم فیه ظاهرهٔ- فقال و بما أحتج علیهم فقال بکتاب اللّٰه فقال فی أی موضع فقال

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۶۳

قول اللّٰه إِنَّ أَوَّلَ بَیْتٍ وُضِعَ لِلنّٰاسِ لَلَّذِی بِبَکَّهَ قد أخبرک اللّٰه أن أول بیت وضع للناس هو الذی ببکهٔ فإن کانوا هم نزلوا قبل البیت فلهم أفنیتهم و إن کان البیت قدیما قبلهم فله فناؤه فدعاهم أبو جعفر فاحتج علیهم بهذا فقالوا له اصنع ما أحببت

و الثانی ما رواه عن الحسن بن علی بن النعمان قال لما بنی المهدی فی المسجد الحرام بقیت دار فی تربیع المسجد فطلبها من أربابها فامتنعوا فسأل عن ذلک الفقهاء فکل قال له إنه لا ینبغی أن تدخل شیئا فی المسجد الحرام غصبا قال له علی بن یقطین یا أمیر المؤمنین لو کتبت إلی موسی بن جعفر لأخبرک بوجه الأمر فی ذلک فکتب إلی والی المدینة أن سل موسی بن جعفر عن دار أردنا أن ندخلها فی المسجد الحرام فامتنع علینا صاحبها فکیف المخرج من ذلک فقال ذلک لأبی الحسن ع فقال أبو الحسن ع و لا بد من الجواب فی هذا فقال له الأمیر لا بد منه فقال اکتب بسم اللّه الرحمن الرحیم إن کانت الکعبة هی النازلة بالناس فالناس أولی ببنیانها و إن کان الناس هم النازلین بفناء الکعبة فالکعبة أولی بفنائها فلما أتی الکتاب المهدی أخذ الکتاب فقبله ثم أمر بهدم الدار فأتی أهل الدار أبا الحسن ع فسألوه أن یکتب لهم إلی المهدی کتابا فی ثمن دارهم فکتب إلیه أن أرضخ لهم شیئا فأرضاهم

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۶۵

باب ۱۷۲ حکم الخص بین دارین

[۱]

اشارة

۱۸۸۳۱- ۱ الکافی، ۵/ ۲۹۶/ ۹/ ۱ التهذیب، ۷/ ۱۴۶/ ۳۴/ ۱ القمیان عن صفوان عن منصور بن حازم عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن خص بین دارین فذکر أن أمیر المؤمنین ع قضی به لصاحب الدار الذی من قبله وجه القماط

بیان

الخص بضم الخاء المعجمة و الصاد المهملة المشددة البیت المعمول من القصب و الخشب سمی به لما فیه من الخصاص و هی الفرج و الأثقاب و القمط بالکسر ما یشد به الخص و یستفاد من الفقیه أن الخص هو الحائط من القصب بین الدارین و هو أوفق بالحدیث

[۲]

اشارة

۱۸۸۳۲- ۲ الکافی، ۵/ ۲۹۵/ ۳/ ۱ الثلاثة عن أبی المغراء عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۶۶

الفقیه، ۳/ ۱۰۰/ ۳۴۱۲ منصور بن حازم أنه سأل أبا عبد اللّه ع عن حظیرة بین دارین الحدیث

بیان

الحظیرة الموضع الذی یحاط علیه لتأوی إلیه الغنم و الإبل یقیها البرد و الریح و قد یراد بها حائط البستان

[۳]

۱۸۸۳۳- ۳ الفقیه، ۳/ ۱۰۰/ ۳۴۱۳ عمرو بن شمر عن جابر عن أبی جعفر عن أبیه عن جده عن علی ع أنه قضی فی رجلین اختصما إلیه فی خص للذی إلیه القمط

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۶۷

باب ۱۷۳ الضرار

[۱]

اشارة

۱۸۸۳۴- ۱ الکافی، ۵/ ۲۹۲/ ۱/ ۲ محمد عن التهذیب، ۷/ ۱۴۶/ ۳۵/ ۱ أحمد عن محمد بن یحیی عن طلحة بن زید عن أبی عبد اللّه ع قال إن الجار کالنفس غیر مضار و لا آثم

بیان

قد مضی تفسیر هذا الحدیث فی باب حسن المجاورة من کتاب الإیمان و الکفر

[۲]

اشارة

۱۸۸۳۵- ۲ الکافی، ۵/ ۲۹۲/ ۲/ ۲ العدة عن التهذیب، ۷/ ۱۴۶/ ۳۶/ ۱ البرقی عن أبیه عن

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۶۸

الفقیه، ۳/ ۲۳۳/ ۳۸۵۹ ابن بکیر عن زرارة عن أبی جعفر ع قال إن سمرة بن جندب کان له عذق فی حائط لرجل من الأنصار و کان منزل الأنصاری بباب البستان و کان یمر به إلی نخلته و لا یستأذن فکلمه الأنصاری أن یستأذن إذا جاء فأبی سمرة فلما أبی جاء الأنصاری إلی رسول اللّه ص فشکی إلیه فأخبره الخبر فأرسل إلیه رسول اللّه ص و خبره بقول الأنصاری و ما شکاه و قال إذا أردت الدخول فاستأذن- فأبی فلما أبی ساومه حتی بلغ به من الثمن له ما شاء اللّه فأبی أن یبیعه فقال لک بها عذق یمد لک [مدلل] فی الجنة فأبی أن یقبل فقال رسول اللّه ص للأنصاری اذهب فاقلعها و ارم بها إلیه فإنه لا ضرر و لا ضرار

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۷۱

بیان

قال ابن الأثیر معنی قوله لا ضرر أی لا یضر رجل أخاه فینقصه شیئا من حقه و الضرار فعال من الضر أی لا یجازیه علی إضراره

بإدخال الضرر علیه و الضرر فعل الواحد و الضرار فعل الاثنین و الضرر ابتداء الفعل و الضرار الجزاء علیه و قیل الضرر ما تضر به صاحبک و تنتفع أنت به و الضرار أن تضره من غیر أن تنتفع و قیل هما بمعنی و تکرارهما للتأکید

[۳]

۱۸۸۳۶- ۳ الکافی، ۵/ ۲۹۴/ ۸/ ۱ ابن بندار عن البرقی عن أبیه عن بعض أصحابنا عن ابن مسکان عن زرارة عن أبی جعفر ع قال إن سمرة بن جندب کان له عذق و کان طریقه إلیه فی جوف منزل رجل من الأنصار و کان یجیء و یدخل إلی عذقه بغیر إذن من الأنصاری فقال له الأنصاری یا سمرة لا تزال تفجؤنا علی حال لا نحب أن تفجأنا علیها فإذا دخلت فاستأذن فقال لا أستأذن فی طریقی و هو طریقی إلی عذقی قال فشکاه الأنصاری إلی رسول اللّه ص فأرسل إلیه رسول اللّه ص فأتاه فقال له إن فلانا قد شکاک و زعم أنک تمر علیه و علی أهله بغیر إذنه فاستأذن علیه إذا أردت أن تدخل فقال یا رسول اللّه أستأذن فی طریقی إلی عذقی- فقال له رسول اللّه ص خل عنه و لک مکانه عذق فی مکان کذا و کذا فقال لا قال فلک اثنان قال لا أرید فجعل ع یزیده حتی بلغ عشرة أعذق فقال لا- فقال لک عشرة فی مکان کذا و کذا فأبی فقال خل عنه و لک مکانه عذق فی الجنة فقال لا أرید فقال له رسول اللّه ص

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۷۲

إنک رجل مضار و لا ضرر و لا إضرار علی مؤمن قال ثم أمر بها رسول اللّه ص فقلعت ثم رمی بها إلیه و قال له رسول اللّه ص انطلق فاغرسها حیث شئت

[۴]

۱۸۸۳۷- ۴ الفقیه، ۳/ ۱۰۳/ ۳۴۲۳ الصیقل عن الحذاء قال قال أبو جعفر ع کان لسمرة بن جندب نخلة فی حائط بنی فلان فکان إذا جاء إلی نخلته نظر إلی شیء من أهل الرجل فکرهه الرجل قال فذهب الرجل إلی رسول اللّه ص فشکاه فقال یا رسول اللّه ص إن سمرة یدخل علی بغیر إذن فلو أرسلت إلیه فأمرته أن یستأذن حتی تأخذ أهلی حذرها منه فأرسل رسول اللّه ص فدعاه فقال یا سمرة ما شأن فلان یشکوک و یقول یدخل بغیر إذن فیری من أهله ما یکره ذلک یا سمرة استأذن إذا أنت دخلت ثم قال رسول اللّه ص یسرک أن یکون لک عذق فی الجنة بنخلتک قال لا قال لک ثلاثة قال لا قال ما أراک یا سمرة إلا مضارا اذهب یا فلان فاقطعها و اضرب بها وجهه

[۵]

۱۸۸۳۸- ۵ التهذیب، ۹/ ۱۵۸/ ۲۸/ ۱ ابن محبوب عن أحمد عن البزنطی عن حماد عن المعلی بن خنیس عن أبی عبد اللّه ع قال من أضر بطریق المسلمین شیئا فهو ضامن

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۷۳

باب ۱۷۴ من أخذ أرضا بغیر حق

[۱]

۱۸۸۳۹- ۱ التهذیب، ۷/ ۱۳۰/ ۳۸/ ۱ ابن سماعة عن المیثمی عن ابن وهب عن الحسن بن علی الأحمری عن أبی جعفر ع قال قلت له إن إلی جانب داری عرصة بین حیطان لست أعرفها لأحد فأدخلها فی داری قال أما إنه من أخذ شبرا من الأرض بغیر حق أتی به یوم القیامة فی عنقه من سبع أرضین

[۲]

اشارة

۱۸۸۴۰- ۲ التهذیب، ۷/ ۲۰۶/ ۵۵/ ۱ ابن محبوب عن القاسانی التهذیب، ۶/ ۳۱۱/ ۶۶/ ۱ الصفار عن القاسانی التهذیب، ۶/ ۲۹۴/ ۲۶/ ۱ محمد بن أحمد عن القاسانی عن الجوهری عن المنقری عن عبد العزیز بن محمد الدراوردی قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول من أخذ أرضا بغیر حقها و بنی فیها قال یرفع بناؤه و یسلم التربة إلی صاحبها لیس

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۷۴

لعرق ظالم حق ثم قال رسول اللّه ص من أخذ أرضا بغیر حقها کلف أن یحمل ترابها إلی المحشر

بیان

العرق بالکسر أحد عروق الشجرة و العرق الظالم أن یجیء الرجل إلی أرض قد أحیاها رجل قبله فیغرس فیها غرسا لیستوجب به الأرض و قد ورد هذا اللفظ بعینه فی الحدیث النبوی قال ابن الأثیر الروایة لعرق بالتنوین و هو علی حذف المضاف أی لذی عرق ظالم فجعل العرق نفسه ظالما و الحق لصاحبه أو یکون الظالم من صفة صاحب العرق و إن روی عرق بالإضافة فیکون الظالم صاحب العرق و الحق للعرق

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۷۵

باب ۱۷۵ من زرع فی غیر أرضه أو غرس

[۱]

۱۸۸۴۱- ۱ الکافی، ۵/ ۲۹۶/ ۱/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۰۶/ ۵۲/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن ابن هلال عن عقبة بن خالد قال سألت أبا عبد اللّه ع عن رجل أتی أرض رجل فزرعها بغیر إذنه حتی إذا بلغ الزرع جاءه صاحب الأرض فقال زرعت بغیر إذنی- فزرعک لی و علی ما أنفقت أ له ذلک فقال للزارع زرعه و لصاحب الأرض کرا أرضه

[۲]

۱۸۸۴۲- ۲ الفقیه، ۳/ ۲۳۷/ ۳۸۶۹ فی حدیث سماعة عن أبی عبد اللّه ع إن أتی رجل أرضا فزرعها بغیر إذن صاحبها فلما بلغ الزرع الحدیث

[۳]

اشارة

۱۸۸۴۳- ۳ الکافی، ۵/ ۲۹۷/ ۲/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۰۶/ ۵۳/ ۱ علی عن أبیه عن ابن فضال عن علی بن عقبة عن النمیری عن الفقیه، ۳/ ۲۴۶/ ۳۸۹۶ محمد عن أبی جعفر ع

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۷۶

فی رجل اکتری دارا و فیها بستان فزرع فی البستان و غرس نخلا و أشجارا و فواکه و غیر ذلک و لم یستأمر صاحب الدار فی ذلک فقال علیه الکراء و یقوم صاحب الدار الغرس و الزرع قیمة عدل فیعطیه الغارس و إن کان استأمر فعلیه الکراء و له الغرس و الزرع یقلعه و یذهب به حیث شاء

بیان

فی الفقیه و التهذیب إن کان استأمره بدون الواو قال و إن لم یکن استأمره فی ذلک فعلیه الکراء

[۴]

اشارة

کاشانی، فیض، محمد محسن ابن شاه مرتضی، الوافی، ۲۶ جلد، کتابخانه امام امیر المؤمنین علی علیه السلام، اصفهان - ایران، اول، ۱۴۰۶ ه ق

الوافی؛ ج۱۸، ص: ۱۰۷۶

۱۸۸۴۴- ۴ الکافی، ۵/ ۲۹۷/ ۳/ ۱ التهذیب، ۷/ ۲۰۶/ ۵۴/ ۱ محمد عن محمد بن الحسین عن شعر التهذیب، ۷/ ۹۰/ ۲۵/ ۱ ابن سماعة عن محمد بن أبی یونس عن شعر عن الغنوی قال سألت أبا عبد اللّه ع عن الرجل یشتری النخل لیقطعه للجذوع فیغیب الرجل و یدع النخل کهیئة لم یقطع فیقدم الرجل و قد حمل النخل فقال له الحمل یصنع به ما شاء إلا أن یکون صاحب النخل کان یسقیه و یقوم علیه

بیان

فی التهذیب صاحب الأرض بدل صاحب النخل و هو أوضح

[۵]

١٨٨۴۵- ۵ الفقيه، ٣/ ٢٣٧/ ٣٨۶٩ سأله سماعة إن اشترى رجل نخلا ليقطعه الحديث

الوافی، ج١٨، ص: ١٠٧٧

باب ١٧۶ من يمر بالبستان أو الزرع فيتناول منه

[١]

١٨٨۴۶- ١ الكافي، ٣/ ۵۶٩/ ١/ ١ علي عن أبيه عن ابن مرار عن يونس عن عبد اللّه بن سنان عن أبي عبد اللّه ع قال لا بأس بالرجل يمر على الثمرة و يأكل منها و لا يفسد قد نهى رسول اللّه ص أن يبنى الحيطان بالمدينة لمكان المارة قال و كان إذا بلغ نخله أمر بالحيطان فخرقت لمكان المارة

[٢]

١٨٨۴٧- ٢ الكافي، ٣/ ۵۶٩/ ١/ ١ محمد عن أحمد عن السراد عن خالد بن جرير عن أبي الربيع عن أبي عبد اللّه ع نحوه إلا أنه قال و لا يفسد و لا يحمل

[٣]

١٨٨۴٨- ٣ الفقيه، ٣/ ١٨٠/ ٣۶٧٨ قال الصادق ع من مر ببساتين فلا بأس أن يأكل من ثمارها و لا يحمل منها شيئا

[۴]

اشارة

١٨٨۴٩- ۴ التهذيب، ۶/ ٣٨٣/ ٢۵۵/ ١ محمد بن أحمد عن أبي

الوافی، ج١٨، ص: ١٠٧٨

عبد اللّه ع عن محمد بن عبد الحميد عن محمد الخزاز عن أبي داود التهذيب، ٧/ ٩٣/ ٣٧/ ١ ابن محبوب عن أحمد بن محمد عن التهذيب، ٧/ ٨٩/ ٢٣/ ١ الحسين عن أبي داود عن بعض أصحابنا عن محمد بن مروان قال قلت لأبي عبد اللّه ع أمر بالثمرة فآكل منها قال كل و لا تحمل قلت فإنهم قد اشتروها قال كل و لا تحمل قلت جعلت فداك إن التجار قد اشتروها و نقدوا أموالهم قال اشتروا ما ليس لهم

بيان

ليس في الإسنادين الأخيرين قلت الثاني إلى قلت الثالث

[۵]

۱۸۸۵۰- ۵ التهذیب، ۶/ ۳۸۳/ ۲۵۶/ ۱ محمد بن أحمد عن العبیدی عن یونس عن بعض رجاله عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یمر بالبستان و قد حیط علیه أو لم یحط علیه- هل یجوز له أن یأکل من ثمره و لیس یحمله علی الأکل من ثمره إلا الشهوة له و له ما یغنیه عن الأکل من ثمره و هل له أن یأکل منه من جوع قال لا بأس أن یأکل و لا یحمله و لا یفسده

[۶]

۱۸۸۵۱- ۶ التهذیب، ۷/ ۹۳/ ۳۶/ ۱ الحسین عن ابن أبی عمیر عن بعض أصحابنا عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن الرجل یمر بالنخل و السنبل و الثمر فیجوز له أن یأکل منها من غیر إذن صاحبها من ضرورة أو غیر ضرورة قال لا بأس

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۷۹

[۷]

۱۸۸۵۲- ۷ التهذیب، ۶/ ۳۸۰/ ۲۳۸/ ۱ الصفار عن الحجال عن اللؤلؤی عن صفوان عن ابن مسکان عن محمد الحلبی عن أبی عبد اللّه ع قال سألته عن البستان یکون علیه المملوک أو أجیر لیس له من البستان شیء فیتناول الرجل من بستانه فقال إن کان بهذه المنزلة لا یملک من البستان شیئا فما أحب أن آخذ منه شیئا

[۸]

۱۸۸۵۳- ۸ التهذیب، ۶/ ۳۸۵/ ۲۶۱/ ۱ محمد بن أحمد عن یعقوب بن یزید عن مروان بن عبید عن بعض أصحابنا عن أبی عبد اللّه ع قال قلت له الرجل یمر علی قراح الزرع یأخذ منه السنبلة قال لا قلت أی شیء من السنبلة قال لو کان کل من یمر به یأخذ منه سنبله کان لا یبقی شیء

[۹]

اشارة

۱۸۸۵۴- ۹ التهذیب، ۷/ ۹۲/ ۳۵/ ۱ ابن عیسی عن ابن یقطین عن أخیه عن أبیه قال سألت أبا الحسن ع عن الرجل یمر بالثمرة من الزرع و النخل و الکرم و الشجر و المباطخ و غیر ذلک من الثمر أ یحل له أن یتناول منه شیئا و یأکل من غیر إذن من صاحبه و کیف حاله إن نهاه صاحب الثمرة أو أمره القیم فلیس له- و کم الحد الذی یسعه أن یتناول منه قال لا یحل له أن یأخذ منه شیئا

بیان

حمله فی التهذیبین علی الحمل دون الأکل و روایة الصفار تعطی الکراهة مطلقا و یمکن تخصیص الجواز بالبلاد التی یعرف من أرباب بساتینها و زروعها عدم المضایقة فی مثله لوفورها عندهم و قد مضی فی باب حق الحصاد و الجداد من کتاب الزکاة أخبار فی هذا المعنی

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۸۱

باب ۱۷۷ النوادر

[۱]

اشارة

۱۸۸۵۵- ۱ الکافی، ۵/ ۳۰۶/ ۹/ ۱ محمد عن أحمد أو غیره عن السراد عن عبد العزیز العبدی عن ابن أبی یعفور قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول من زرع حنطة فی أرض فلم یزک زرعه أو خرج زرعه کثیر الشعیرة فبظلم عمله فی ملک رقبة الأرض أو بظلم لمزارعیه و أکرته لأن اللّه جل و عز یقول فَبِظُلْمٍ مِنَ الَّذِینَ هادُوا حَرَّمْنا عَلَیْهِمْ طَیِّباتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ یعنی لحوم الإبل و البقر و الغنم و قال إن إسرائیل کان إذا أکل من لحم الإبل هیج علیه وجع الخاصرة فحرم علی نفسه لحم الإبل و ذلک قبل أن ینزل التوراة فلما أنزلت التوراة لم یحرمه و لم یأکله

بیان

یعنی لم یحرمه موسی و لم یأکله

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۸۲

[۲]

۱۸۸۵۶- ۲ الکافی، ۵/ ۲۶۲/ ۲/ ۱ محمد عن أحمد عن محمد بن سنان عن ابن مسکان عن سدیر قال سمعت أبا عبد اللّه ع یقول إن بنی إسرائیل أتوا موسی ع فسألوه أن یسأل اللّه جل و عز أن یمطر السماء علیهم إذا أرادوا فسأل اللّه جل و عز لهم ذلک فقال اللّه جل و عز قل لهم فلیحرثوا افعل ذلک لهم یا موسی فأخبرهم موسی ع فحرثوا و لم یترکوا شیئا إلا زرعوه ثم استنزلوا المطر علی إرادتهم و حبسوه علی إرادتهم فصارت زروعهم کأنها الجبال و الآجام ثم حصدوا و داسوا و ذروا فلم یجدوا شیئا- فضجوا إلی موسی ع و قالوا إنما سألناک أن تسأل اللّه عز و جل أن یمطر السماء علینا إذا أردنا فأجابنا ثم صیرها علینا ضررا- فقال یا رب إن بنی إسرائیل ضجوا مما صنعت بهم قال و مم ذلک یا موسی قال سألونی أن أسألک أن تمطر السماء علیهم إذا أرادوا- و تحبسها إذا أرادوا فأجبتهم ثم صیرتها علیهم ضررا فقال یا موسی أنا کنت المقدر لبنی إسرائیل فلم یرضوا بتقدیری فأجبتهم [فألجأتهم] إلی إرادتهم فکان ما رأیت

[۳]

۱۸۸۵۷- ۳ الکافی، ۵/ ۲۶۲/ ۱/ ۱ محمد عن سلمة بن الخطاب عن إبراهیم بن عقبة عن صالح بن علی بن عطیة عن رجل ذکره قال مر أبو عبد اللّه ع بناس من الأنصار و هم یحرثون فقال لهم احرثوا فإن رسول اللّه ص قال ینبت اللّه عز و جل بالریح کما ینبت بالمطر قال فحرثوا فجادت زروعهم

آخر أبواب أحکام الأرضین و المیاه و بتمامها تم کتاب المعایش و المکاسب و المعاملات من أجزاء کتاب الوافی و یتلوه فی الجزء

الحادی عشر کتاب

الوافی، ج۱۸، ص: ۱۰۸۳

المطاعم و المشارب و التجملات إن شاء اللّه و الحمد لله أولا و آخرا ظاهرا و باطنا

وفقت لإتمام تصحیحه و مقابلته و تخریجه و تحقیقه یوم الثلاثاء الأول من شهر رجب المرجب المصادف لولادة الإمام الباقر ع بروایة من شهور سنة ثانی عشر و أربع مائة بعد الألف علی مهاجرها السلام و أنا المصلی علیه و آله عدنان الشکرچی و وفقه اللّه لما ینفعه فی غده قبل خروج الأمر من یده آمین

کاشانی، فیض، محمد محسن ابن شاه مرتضی، الوافی، ۲۶ جلد، کتابخانه امام امیر المؤمنین علی علیه السلام، اصفهان - ایران، اول، ۱۴۰۶ ه ق

تعریف مرکز

بسم الله الرحمن الرحیم

جاهِدُوا بِأَمْوالِکُمْ وَ أَنْفُسِکُمْ فی سَبیلِ اللَّهِ ذلِکُمْ خَیْرٌ لَکُمْ إِنْ کُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (التوبة/۴۱).

قالَ الإمامُ علیّ بْنُ موسَی الرِّضا – علَیهِ السَّلامُ: رَحِمَ اللّهُ عَبْداً أحْیَا أمْرَنَا... َ یَتَعَلَّمُ عُلُومَنَا وَ یُعَلِّمُهَا النَّاسَ؛ فَإِنَّ النَّاسَ لَوْ عَلِمُوا مَحَاسِنَ کَلَامِنَا لَاتَّبَعُونَا... (بَنـادِرُ البِحـار – فی تلخیص بحـار الأنوار، للعلاّمـة فیض الاسلام، ص ۱۵۹؛ عُیونُ أخبارِ الرِّضا(ع)، الشَّیخ الصَّدوق، الباب۲۸، ج۱/ ص۳۰۷).

مؤسّس مُجتمَع "القائمیّة" الثّقافیّ بأصبَهانَ – إیرانَ: الشهید آیة الله "الشمس آباذی" – رَحِمَهُ اللهُ – کان أحداً من جَهابذة هذه المدینة، الذی قدِ اشتهَرَ بشَعَفِهِ بأهل بَیت النبیّ (صلواتُ اللهِ علَیهِم) و لاسیَّما بحضرة الإمام علیّ بن موسَی الرِّضا (علیه السّلام) و بِساحة صاحِب الزّمان (عَجَّلَ اللهُ تعالی فرجَهُ الشَّریفَ)؛ و لهذا أسّس مع نظره و درایته، فی سَنَةِ ۱۳۴۰ الهجریّة الشمسیّة (=۱۳۸۰ الهجریّة القمریّة)، مؤسَّسةً و طریقةً لَم یَنطَفِئ مِصباحُها، بل تُتَّبَع بأقوَی و أحسَنِ مَوقِفٍ کلَّ یوم.

مرکز "القائمیّة" للتحرِّی الحاسوبیّ – بأصبَهانَ، إیرانَ – قد ابتدَأَ أنشِطتَهُ من سَنَةِ ۱۳۸۵ الهجریّة الشمسیّة (=۱۴۲۷ الهجریّة القمریّة) تحتَ عنایة سماحة آیة الله الحاجّ السیّد حسن الإمامیّ – دامَ عِزّهُ – و مع مساعَدَةِ جمعٍ من خِرّیجی الحوزات العلمیّة و طلاب الجوامع، باللیل و النهار، فی مجالاتٍ شتّی: دینیّة، ثقافیّة و علمیّة...

الأهداف: الدّفاع عن ساحة الشیعة و تبسیط ثَقافة الثَّقَلَین (کتاب الله و اهل البیت علیهِمُ السَّلامُ) و معارفهما، تعزیز دوافع الشَّباب و عموم الناس إلی التَّحَرِّی الأدَقّ للمسائل الدّینیّة، تخلیف المطالب النّافعة – مکانَ البَلاتیثِ المبتذلة أو الرّدیئة – فی المحامیل (=الهواتف المنقولة) و الحواسیب (=الأجهزة الکمبیوتریّة)، تمهید أرضیّةٍ واسعةٍ جامعةٍ ثَقافیّةٍ علی أساس معارف القرآن و أهل البیت –علیهم السّلام – بباعث نشر المعارف، خدمات للمحققین و الطّلاّب، توسعة ثقافة القراءة و إغناء أوقات فراغة هُواةِ برامِجِ العلوم الإسلامیّة، إنالة المنابع اللازمة لتسهیل رفع الإبهام و الشُّبُهات المنتشرة فی الجامعة، و...

- مِنها العَدالة الاجتماعیّة: التی یُمکِن نشرها و بثّها بالأجهزة الحدیثة متصاعدةً، علی أنّه یُمکِن تسریعُ إبرازِ المَرافِقِ و التسهیلاتِ – فی آکناف البلد - و نشرِ الثّقافةِ الاسلامیّة و الإیرانیّة – فی أنحاء العالَم - مِن جهةٍ اُخرَی.

- من الأنشطة الواسعة للمرکز:

الف) طبع و نشر عشراتِ عنوانِ كتبٍ، كتيبة، نشرة شهريّة، مع إقامة مسابقات القِراءة

ب) إنتاجُ مئات أجهزةٍ تحقيقيّة و مكتبية، قابلة للتشغيل فی الحاسوب و المحمول

ج) إنتاج المَعارض ثـّلاثيّةِ الأبعاد، المنظر الشامل (= بانوراما)، الرّسوم المتحرّكة و... الأماكن الدينيّة، السياحيّة و...

د) إبداع الموقع الانترنتی" القائميّة "www.Ghaemiyeh.com و عدّة مَواقِعَ أُخـَرَ

ه) إنتاج المُنتـَجات العرضيّة، الخـَطابات و... للعرض فی القنوات القمريّة

و) الإطلاق و الدَّعم العلمیّ لنظام إجابة الأسئلة الشرعيّة، الاخلاقيّة و الاعتقاديّة (الهاتف: ۰۰۹۸۳۱۱۲۳۵۰۵۲۴)

ز) ترسيم النظام التلقائیّ و اليدویّ للبلوتوث، ويب كشك، و الرّسائل القصيرة SMS

ح) التعاون الفخریّ مع عشراتِ مراكزَ طبيعيّة و اعتباريّة، منها بيوت الآيات العِظام، الحوزات العلميّة، الجوامع، الأماكن الدينيّة كمسجد جَمكرانَ و...

ط) إقامة المؤتمَرات، و تنفيذ مشروع" ما قبلَ المدرسة "الخاصّ بالأطفال و الأحداث المُشارِكين فی الجلسة

ی) إقامة دورات تعليميّة عموميّة و دورات تربية المربّی (حضوراً و افتراضاً) طيلة السَّنـَة

المكتب الرّئيسیّ: إيران/أصبهان/ شارع"مسجد سيّد/ "ما بينَ شارع"پنج رَمَضان "ومُفترَق"وفائی/"بناية"القائميّة"

تاريخ التأسيس: ۱۳۸۵ الهجريّة الشمسيّة (=۱۴۲۷ الهجرية القمريّة)

رقم التسجيل: ۲۳۷۳

الهويّة الوطنيّة: ۱۰۸۶۰۱۵۲۰۲۶

الموقع: www.ghaemiyeh.com

البريد الالكترونی: Info@ghaemiyeh.com

المَتجَر الانترنتی: www.eslamshop.com

الهاتف: ۲۵-۲۳۵۷۰۲۳- (۰۰۹۸۳۱۱)

الفاكس: ۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱)

مكتب طهرانَ ۸۸۳۱۸۷۲۲ (۰۲۱)

التـِّجاريّة و المَبيعات ۰۹۱۳۲۰۰۰۱۰۹

امور المستخدمين ۲۳۳۳۰۴۵(۰۳۱۱)

ملاحَظة هامّة:

الميزانيّة الحاليّة لهذا المركز، شـَعبيّة، تبرّعيّة، غير حكوميّة، و غير ربحيّة، اقتـُنِيَت باهتمام جمع من الخيّرين؛ لكنـّها لا تـُوافِی الحجمَ المتزايد و المتـّسعَ للامور الدّينيّة و العلميّة الحاليّة و مشاريع التوسعة الثـّقافيّة؛ لهذا فقد ترجّى هذا المركزُ صاحِبَ هذا البيتِ (المُسمَّى بالقائميّة) و مع ذلك، يرجو مِن جانب سماحة بقيّة الله الأعظم (عَجَّلَ اللہ تعالی فَرَجَهُ الشَّريفَ) أن يُوفـِّقَ الكلَّ توفيقاً متزائداً لِإعانتهم - فی حدّ التـّمكّن لكلّ احدٍ منهم – إيّانا فی هذا الأمر العظيم؛ إن شاءَ اللہ تعالی؛ و اللہ ولیّ التوفيق.

مركز القائمية اصفهان
للبحوث والتحريات الكمبيوترية
www
للحصول على المكتبات الخاصه الاخرى
ارجعوا الى عنوان المـركز من فضلـكم
www.Ghaemiyeh.com
www.Ghaemiyeh.net
www.Ghaemiyeh.org
www.Ghaemiyeh.ir
و للايصاء من فضلكم
۰۹۱۳ ۲۰۰۰ ۱۰۹